VISIT…

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

“அய்யா பெரியவங்களே! ஊர்க்காரங்களே! அதாகப்பட்டது – நம்ம சடையத்தேவர் மகன் கட்டையனுக்கும் பெரியமூக்கி மக கருவாச்சிக்கும் ஒரு வெவகாரம் இருப்பதனால் நாளைக்கு எட்டுப்பட்டறையும் அரசமரத்தடியில் ஒண்ணுபோல வந்து கூடணும்னு நாட்டாமசாட்டச் சொல்லீருக்காக... நாட்டாமசாட்டச் சொல்லீருக்காக...”. ‘கிணிமிட்டி கிணிமிட்டி கிணிமிட்டி’ங்கிற சத்தத்தோட சாட்டிக்கிட்டே போறான் தலையாரி.

புத்துக்குள்ள இருக்கிற பாம்புக பொசுக்குன்னு தலையத் தூக்கிப் பாக்குற மாதிரி ஊரே அண்ணாந்து பாக்குது.

“இது என்னாங்கடி கூத்து..? கல்யாணமாகி வெள்ளியோட வெள்ளி எட்டு... சனி ஒம்போது... ஞாயிறு பத்து... திங்க பதினொண்ணு... பதினோரு நாளுக்குள்ளயா புருசன் பொண்டாட்டிக்குள்ள புத்தியழிஞ்சு போகும்?”

“இது பொருந்தாத சம்பந்தமப்பா. கட்டையன் கருவாச்சியக் கொண்டு கரை சேக்கவா போறான்? ஒரே கொடத்துக்குள்ள தவளையும் பாம்பும் தண்ணி குடிக்க முடியுமா?”

“அப்பவே எம் புத்திக்குள்ள கவுளி கத்துச்சு. சடையத் தேவன் குடும்பத் துக்கும் பெரியமூக்கி குடும்பத்துக்கும் நாப்பது வருசப் பகையாச்சே; நல்லது கெட்டதுக்கே வாரதில் லையே; தண்ணி மண்ணி பொழங்கறதில்லையே; கட்டையன் கருவாச்சி கல்யாணத்துக்குப் பெறகாவது ரெண்டு குடும்பமும் கை நனைக்கட்டு மேன்னுதான் சாதிசனமெல்லாம் நெனச்சுச்சு; சாமி என்னா நெனைக்குதுன்னு தெரியலையே!”

தண்ணிக் கெணத்துல – அரச மரத்தடியில – ஊர் மந்தையில – ஒழவு காட்ல – இதே பேச்சாவே இருக்கு.

சொக்கத்தேவன்பட்டி சொக்கத்தேவன் பட்டின்னு அந்த ஊருக்குப் பேரு. அந்த ஊரு இருந் தாலும் இல்லாமப்போனா லும் இந்திய சர்க்காருக்கு ஒரு கவலையுமில்ல.

கரையான்களாக் கூடிப் புத்து கட்டிக்கிட்ட மாதிரி சனங்களாக் கூடி ஆளுக்கொரு வீடு கட்டிக்கிட்டாக. கார வீடு – கூர வீடு – ஓட்டு வீடு – தகர வீடு – குச்சு வீடு – குடுசு வீடுன்னு எண்ணி நூத்தி இருவது வீடுக. அதுல தேவமாரு வீடு தொண்ணூறு. பத்தோ பன்னண்டோ நாயக்கமாரு வீடு. கவுண்டரு, ஆசாரி, வளவிக்காரச் செட்டியாரு வீடுக வகைக்கு ஒவ்வொண்ணு. சலவக்காரக் குடும்பம் ஒண்ணு; சவரக் காரக் குடும்பம் ஒண்ணு. (இந்த ரெண்டு குடும்பமும் இல்லாட்டி அந்த ஊர்ல ரொம்ப மூஞ்சிக கல்யாணம் கண்ட்ருக்காது பாத்துக்குங்க.) ஒரு கோடாங்கி வீடு; ஒரு பூசாரி வீடு. இப்படிஇன்னுஞ் சில குடும்பங்க உதிரி உதிரியா. எண்ணிக்கையில ஒரு ஐந்நூறுக்குள்ள அடங் கும் ஆணும் பொண்ணும்.

ஆடு மாடுக – நாய்க – கோழிக – பன்னிகளோட அப்பப்ப கரட்டுலருந்து எறங்கி வந்து கெடையாட்டங் குட்டியவோ கோழிக்குஞ்சவோ துண்டாத் தூக்கிட்டு ஓடிப்போற நரிகளையுஞ் சேத்தா அந்த ஊருக்கு உரியதுன்னு முந்நூறு முந்நூத்தம்பது தேறும் சீவராசிக.

அரச மரம் ஒண்ணு – புளிய மரம் ஆறு – பூவரசு நாலு – புங்க மரம் ரெண்டு – வேர்ல தேனா ஊத்துனாலும் இதுக்கு மேல வளர என்னா லாகாதுன்னு அஞ்சடியிலேயே நின்னுபோன குட்டி மரத்தச் சேர்த்து வேப்பமரம் ஒம்போது. இதுக எல்லாம் அந்த ஊருத் 'தல விருட்சங்க.'

கல்லப் புழிஞ்சு கஞ்சி குடிக்கிற மக்க; மானம் மரியாதிக்கு பயந்து பொழைக்கிற சனங்க. விவசாயந்தான்; வெள்ளாமதான்; கூலி வேலதான். பல பேருக்கு ஒரே சொத்து ஒடம்புதான்.

கெணத்த வெட்டித் தண்ணி உண்டாக்கி வெவசாயம் பாக்கிற அஞ்சாறு 'பெருந்தனக்காரங்க'ளத் தவிர, மத்தபடி எல்லாம் மழையைக் கும்புடுற மனுசங்க.

ஊரச் சுத்தி, மேற்குத் தொடர்ச்சி மல உண்டான மிச்சத்துல பொறந்த அஞ்சாறு கரடுக. கரடுகளச் சுத்தி வறண்டுபோன வங்காடுக. எல்லா ஊர்லயும் பேஞ்சு முடிச்சு இதுக்கு மேல பேய எடமில்லேன்னு தெரிஞ்சா, கடைசியா அந்த ஊருக்கு மேல வந்து கை கழுவிட்டுப் போகும் மேகம். எச்சா மிச்சா மழ தண்ணி பேஞ்சா சோளம், கம்பு, சாம, குருதவல்லி வெளயும். மழை பத்தும் பத்தாத காலத்துல கல்லுப்பயறோ கானப்பயறோ தட்டாம்பயறோ மொச்சையோ வெதைக்க வேண்டியதுதான். வெளைஞ்சா வீட்டுக்கு; வெளையாட்டி சாமிக்கு.

கூடிருச்சு பஞ்சாயத்து.

"ஏம்ப்பா கட்டையா! கல்யாண மாப்ள கை கட்டி நிக்கிறியே! என்னா வெவகாரம்? நெஞ்சுல பூசுன சந்தன வாசன நிண்ட எடத்துல நிக்கிது. ஒங் கல்யாண வீட்ல கை நனச்ச ஈரம் காயல எங்க கையில. அதுக்குள்ள என்னா ஊரக் கூட்டி ஒப்பிக்க வந்திருக்கவன்?"

"எனக்கும் எம் பொண்டாட்டி கருவாச்சிக்கும்..." காள மாட்டுக்குத் தொக்கம் விழுந்து தொண்ட கட்ன மாதிரி கரகரன்னு ஒரு குரல்ல கட்டையன் ஆரம்பிச்சதும்... 'நிறுத்து'ன்னு சாட பண்ணிக் கையமத்துனாரு ஊர்ப் பெருசு உருமாப் பெருமாத் தேவரு.

"கட்டையா! அஞ்சே கால் ரூவா முறி வச்சுட்டு எதாருந்தாலும் பேசப்பா."

அப்பன ஒரு பார்வ பார்த்தான் கட்டையன்.

கல்லு மேல குத்தவச்சு, கைக் கம்ப நாடிக்கு அ(ை)ட குடுத்து, தொங்கு மீசயும் பார்வையும் பூமி பாக்க ஒக்காந்திருந்த சடையத்தேவர் சட்டையத் தூக்கி, இடுப்பத் தடவி வேட்டியிலிருந்த முடிச்ச ஒரு இழு இழுத்து, இருக்குற சில்லறையில காலு அர ஒண்ணுன்னு ஒவ்வொண்ணாப் பெறக்கியெடுத்து, ஒரு தடவைக்கு ரெண்டு தடவையா எண்ணி "இந்தாடா மகனே"ன்னு நீட்னாரு.

அப்பன் கையில இருந்த காச 'வெடுக்'குன்னு புடுங்கி, இடுப்புல கட்ன துண்டச் சும்மாடு மாதிரி சுருட்டி அதையும் அஞ்சே கால் ரூவாவையும் பஞ்சாயத்தார் முன்னுக்க முறிவச்சு, வேல்கம்பு ஒண்ணு மடங்காமக் கீழ விழுந்து மடங்காம எந்திரிக்கிற மாதிரி, நெட்டுக்குத்தாக் காலுக்கு விழுந்து அப்பிடியே எந்திரிச்சான் கட்டையன்.

வாய்க்குள்ள கிடந்த மீசயப் பெறங்கையில ஒதுக்கிக்கிட்டே சொன் னாரு நாட்டாம... "இப்ப ஒப்பி".

"எனக்கும் எம் பொண் டாட்டி கருவாச்சிக்கும் ஒத்துப்போகல; அத்துவிட்ருங்க".

சலசலசலன்னு சலம்பலாயிருந்த பஞ்சாயத்துல அரவம் அடங்கிப்போச்சு. காத்துக்கும் அரச மர எலைகளுக்கும் நடக்கிற கைகலப்புத் தவிர, வேறொண்ணுஞ் சத்தமில்ல. நாட்டாம, காவக்காரன், தலையாரியோட பெருசுகளும் உக்காந்திருக்குதுக, அரச மரத்துப் பிள்ளையார் கோயில் கல் திட்டுல.

காடு கரைக்கும் வெளியூருக்கும் போன ஆளுகளத் தவிர, ஊரே கூடி ஒக்காந்திருக்கு தரையில துண்டுதுணி விரிச்சும் விரிக்காமலும்.

"கல்யாணமாகி பத்தே நாள்ல அத்துவிட்டுற அளவுக்கு என்னப்பா குத்தம் பண்ணுனா கருவாச்சி?"

"அதையும் இதையும் கேட்டு அசிங்கப் படுத்தாதீக. சிலதைச் சொல்லலாம்; சிலதைச் சொல்ல முடியாது."

அவன் சத்தந் தான் கொஞ்சத் துக்குக் கொஞ்சம் தணிஞ்சிருக்கே தவிர உள்ள இருக்கிற மப்பு கொறையல.

அவன் சொல்லுக்குக் கீழ உண்மை இருக்குதான்னு அவனையே உத்துஉத்துப் பாக்குறாரு நாட்டாமக்காரரு.

பெறவியிலயே ஒரு தப்பான பெறவி கட்டையன்னு பேசுவாக ஊருக்குள்ள. அவன் மூஞ்சிக்குள்ளயே ஒரு உறுப்புக்கும் இன்னொரு உறுப்புக்கும் சம்பந்தம் இருக்காது; ஒண்ணுக்கொண்ணு சண்ட புடிக்கும். பளபளன்னு நெத்தி பாறை மாதிரி – அந்தப் பாறைக்குக் கீழே ஒடுங்கி நிக்கிற நரி மாதிரி இடுங்கி நிக்கிற கண்ணு. சின்ன மூக்கு; துவாரம் ரெண்டும் பெருசு. முருங்க மரத்துல அடபுடிச்சு நிக்கிற கம்பளிப் பூச்சிக மாதிரி மீச. அரண்மனப் பூட்டெடுத்துஅஞ்சறப் பெட்டிக்குப் பூட்ன மாதிரி சின்ன வாய்க்குப் பெரிய உதடு. பெருங் கொண்ட மண்ட. அதுல பூரான்ங்க குடும்பத்தோட உள்ள புகுந்து சுருண்டுக்கிட்டு வெளியேறவே மாட் டோம்னு வெவகாரம் பண்ற மாதிரி சுருட்ட முடி.

ரொம்ப உசரமில்ல கட்டையன். அதுக்காக அவன் குட்டையனுமில்ல. கருந்தேக்கங் கட்டைய

எழச்சு எழச்சுப் பண்ண மாதிரி நெஞ்சுக்கூடு. எண்ணெய் அப்பி அப்பிக் கருங்கல்லுச் செலைக்குக் கடைசியா ஒரு நெறம் வரும் பாருங்க... அந்தக் கெட்டிக் கறுப்பு கட்டையன் கறுப்பு. காதுக்குக் கீழ எடது கழுத்துல ஓணான் ஒண்ணு தலைகீழாத் தொங்குற மாதிரி ஒரு தழும்பு. பதினாறு பதினேழு வயசுல திருட்டு ஆடு பங்கு பிரிச்ச தகராறுல குத்துப்பட்டது.

அவன் வேட்டிய மடிச்சுக் கட்னாத்தான் விசேசம். நடந்து போற தூணுக காலுக ரெண்டும். அதுல கட்டுவிரியங் குட்டிக சுருண்டு கிடக்குற மாதிரி முடிச்சு முடிச்சா முண்டு கட்டிக் கெடக்கும் நரம்புக. அவன் நடந்து போனா ஊரே அத வேடிக்க பாக்கும்; நண்டான் சுண்டான் கண்டா பயந்து ஓடிஒளிஞ்சுபோகுங்க.

அந்த ஊர்லயே பொதுவா யாரும் சிரிக்கிறதில்ல. அதுலயும் கட்டையன் சிரிச்சு யாரும் பாத்ததில்ல. அவன் எப்பவாச்சும் சிரிச்சிருந்தாலும், அந்தச் சிரிப்ப வாங்கி வெளிய அனுப்ப வேணுங்குற வசதியில்ல மூஞ்சியில.

“பஞ்சாயத்தக் கூட்டச் சொன்னவன் நீயி. வெவகாரம் ஒப்பிக்க வேண்டியவன் நீயி. தீர விசாரிக்காம எப்படித் தீர்ப்புச் சொல்றது? பிரச்னை என்னான்னு பேசப்பா சபையில.”

“அய்யா! போனாப் போகுது – பரம்பரப் பகை தீரட்டுமேன்னுதான் கருவாச்சியக் கல்யாணம் பண்ணினேன். வாழ வந்த பெறகுதான் அவ வகிசி தெரியுது. அவ கஞ்சி காச்சிறால்ல; செவக்கி அடுப்பெரிக்கத் தெரியல. கடலெண்ண ஊத்தித் தாளிக்கச் சொன்னா, வேப்பெண்ண ஊத்தி வெளாவுறா. விடிஞ்சு எந்திரிக்கிறால்ல. ‘மேலு வலிக்குது மேலு வலிக்குது’ன்னு பொந்துக்குள்ள போன நண்டு மாதிரி பொத்திப் பொத்திப் படுத்துக்கிறா. எத்தன நாளக்கிப் பொம்பளஇல்லாத வீட்டுல அப்பனும் மகனுமா வாசத் தெளிக்கிறது? இவள எப்பிடி வச்சுப் பொழச்சு வாழ்றது? தீத்துவிட்டுருங்க.”

“ஏய் கட்டையா! ஆம்பள பேசற பேச்சா இதெல்லாம்? புதுசா வந்த பொம்பள இப்படியப்படி இருக்கத் தானப்பா செய்வா. அப்பன் ஆசப்பட்டுப் பண்ண சம்பந்தம்டா. கிருத்திரியம் பண்ணிக் கெடுத்துறாத” காவக்காரச் சக்கணன் கோளாறு சொன்னாரு.

“ஆசப்பட்டுக் கொண்டாந்த எங்கப்பனுக்கு இவ என்ன பண்ணா தெரியுமா? வெந்த கறியெல்லாம் அகப்பையில மோந்து அவளாத் திண்டுபிட்டு, பல்லுப்போன ஆளுக்கு ‘இந்தா கெழவா’னு எலும்பா அள்ளிப் போட்ருக்காப்பா, உண்டா இல்லையான்னு கெழவனையே கேளுங்க.”

கைத்தடியில ஊன்டியிருந்த நாடிய எடுக்காமலேயே இங்கிட்டும் அங்கிட்டுமாத் தலைய ஆட்டி “ஆமா ஆமா”ன்னாரு சடையத்தேவரு.

“ஏம்ப்பா சடையத்தேவா! இதுக்கு மேல கறி திண்டு நீ கல்யாணமா முடிக்கப் போற? சின்னஞ்சிறுசுகளச் சேத்து வைக்கிறத விட்டுப்புட்டு அவன்கூடவே சேந்து நீயும் அருவாத் தீட்னா எப்பிடி?” உருமாப் பெருமாத் தேவரு உண்மையிலேயே ஒரு நீதிமான். சடையத்தேவரக் கண்டிக்கிற வயசும் யோக்யதையும் இருக்கு அவருக்கு.

“சம்பந்தம் பண்ணின நானே சொல்றேன். இது சரியா வராது; முறிச்சுவிட்ருங்க”. ஏற்கெனவே தொங்கிப் போன மீசையக் கீழ்மொகமாத் தடவிக்கிட்டே சத்தமாச் சொன்னாரு சடையத்தேவர்.

பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் பிம்பக்கம் அரசமரத்து அடிமரத்த ஒட்டி, பொம்பளைக ரெண்டு மூணு பேரு குசுகுசுன்னு பேசுற சத்தமும் ஒரு பொம்பள விசும்பறதும் விட்டுவிட்டுக் கேட்டுக்கிட்டேயிருக்கு.

“ஏ ஆத்தா பெரியமூக்கி! சடையத்தேவன் சம்பந்தக்காரி... இப்படி வாம்மா. அஞ்சே கால் ரூவா முறியக் கட்டி ஓங் கதைய நீ ஒப்பி ஓம் பங்குக்கு.”

“கருவாச்சியக் கேக்காம அவ ஆத்தாளக் கேட்டா எப்படி?” நியாயமான ஒரு கேள்வியப் போட்டாரு கடப்பாரக் கவுண்டரு.

“ஆத்தாகாரியக் கேட்டுட்டு அப்பறம் கேப்போம் மகள.”

முந்தானைய எடுத்து, ‘சர்ரு புர்’ருன்னு மூக்கச் சிந்தி, அத உருட்டிச் சுருட்டி அதுலயே கண்ணையும் தொடச்சுக்கிட்டு ஓரஞ்சாரம் சரிசெஞ்சு இழுத்து இறுக்கி முந்தானைய இடுப்புல சொருகி, ஆம்பள இல்லாத வீடாப் போனது னால அண்ணன் மகன முறி வச்சுக் காலுக்கு விழுக வச்சு கண் ணெல்லாம் கொளம் கட்ட, பேச்சு வராம நின்னா பெரியமூக்கி, முத்தி வெடிச்சுப்போன முக்காக் கெழவி; களையெடுக்கக் குனிஞ்சு குனிஞ்சு கூன் விழுந்தவ. தலைக்கு எண்ணெ தடவாம – பக்குவம் பாக்காம – சிக்கு விழுந்து சிறுத்துச் சிறுத்துப் பாதி மண்ட கழிஞ்சுபோனவ.

“ஏம் பிள்ள பச்ச மண்ணுங்க. நான் கைக்குள்ளயே வச்சு வளத்த கருத்த கிளி. சூதுவாது என்னான்னுகூட தெரியாத வெவரமில்லாத வெள்ளிந்திச் சிறுக்கி. நாப்பது வருசப் பக அழியட்டுமேன்னுதான் கருவாச்சியக் கட்டிக் குடுத்தேன். தட்டுல வெத்தல பாக்கு வச்சுத் தகப்பனும் மகனுமா வந்தன்னைக்குத் தட்ட முடியல. பொழச்சுக்கடி ஆத்தான்னு அனுப்பிவச்சா இன்னைக்கிப் புத்தி மாறி வந்திருக்கு எம் பொண்ணு. ஆனா ஒண்ணு... அத்துக்கிட்டுப் போயி இன்னொரு பொழப்புப் பொழைக்க எங்க திரேகத்துலயும் நெஞ்சுக்கூட்லயும் சக்தி இல்ல சாமி. கையெடுத்துக் கும்புடறேன். எம்பொண்ணத் தீத்துவிட்றாதீங்க; சேத்துவைங்க.”

“இந்தக் கெட்ட சாதிப் பயலக் கெஞ்சிக் கஞ்சி குடிக்காட்டி என்னா? அவன் போக்குலயே அத்துவிட்டுட்டுப் போடி. ஆம்பளைக்கு மூஞ்சியில மீசைன்னா பொம்பளைக்கு மொழங்கால்ல மீச” பெரியமூக்கி கும்புட்டு அழுகிறதக் காணப் பொறுக்காத வைத்தியச்சி, கருவாச்சியத் தாங்கிப் பிடிச்சுக்கிட்டே கத்துறா.

“ஏ கெழவி! வாயப் பொத்தி ஒக்காரு. இல்லாட்டி ஒன்னிய அஞ்சா ஆறா மடிச்சு அடுப்புல வச்சு எரிச்சுப்புடுவோம்.” கட்டையன் கையாளுக பன்னியான் பேரன், சலம்பல்பாண்டி, ஒலக்கையன் மூணு பேரும் எந்திரிச்சுக் கத்த, மொதலக்கம்பட்டியிலிருந்து வந்திருந்த பெரியமூக்கி அண்ணன் மகன்ங்க நாலுபேரும் தவ்வி எந்திரிச்சாங்க இடுப்புல சூரியத் தடவிக்கிட்டு.

“ஏலே விருதாப் பயலுகளா! அது ஆம்பளையில்லாத வீடாயிருக்கலாம். ஆனா, இது ஆம்பளையில்லாத ஊரு இல்லடா; ஒக்காருங்க.” காவக்கார சக்கணன் ஒரு அமட்டு அமட்டவும் மொனங்கிக்கிட்டே ஒக்காந்தாங்க ரெண்டு தரப்பும்.

“ஏம்ப்பா... கட்டையன் வெவகாரத்த அவன் சொல்லிட்டான். அதுக்குக் கருவாச்சி என்ன மறு வார்த்த சொல்றானு சேக்கணுமா இல்லையா. குக்கு நோவு வந்த கோழி மாதிரி பம்மிகிட்டேயிருந்தா எப்பிடி? வரச் சொல்லுங்கப்பா.”

வைத்தியச்சியும் சோட்டுக்காரி பவளமும் கைத்தாங்கலாக் கூட்டியார, ஒரு மொளப்பாரி நடந்து வாரது மாதிரி வாராய்யா கருவாச்சி. “ஓம் பொழப்பா தாயி இப்படி போச்சு”னு ஊரே உச்சுக்கொட்டிப் பாக்குது அவள.

கருவாச்சி ஒண்ணும் ஓங்குசாங்கான உயரம் இல்ல; குட்டச்சிதான். ஆனா எட்டூரு எல்லையில அப்படி ஒரு அம்சமான பொம்பள இல்ல.

சுத்திவச்சுத் தட்டித்தட்டி ஒப்புரவு பண்ணினது மாதிரி நெத்தி... கார்த்திகை மாசம் சுட்டியில எண்ணெய நெப்பி தீபம் போடுவமா இல்லையா, அப்படி ரெண்டு கண்ணு... மினுக்கு மினுக்குன்னு. சிறுக்கி மகளுக்கு அடிச்சுவச்ச கத்தி மாதிரி செவக்கிவச்ச மூக்கு. சும்மா மதுரை மீனாச்சிக்கு இருக்கிற மாதிரி சின்ன வாயி; செப்பு உதடு. என் உடம்புக்குத் தேவையானது போக ஒரு பொட்டுச் சத எச்சா மிச்சா எங்கயுமில்ல பாத்துக்குங்கங்கிற மாதிரி வழிச்சுவிட்ட தேகம்.

நெறம் கறுப்பு. கறுப்புல பல கறுப்பு இருக்கு. அட்டக் கறுப்பு, அடிச்சட்டிக் கறுப்பு, கெட்டிக் கறுப்பு, கரிக் கறுப்பு, கார்மேகக் கறுப்பு, காக்காக் கறுப்பு, குயில் கறுப்பு... இப்படி எத்தனையோ கறுப்பு. கருவாச்சி அழகுக் கறுப்பு, அம்சமான கறுப்பு. நவ்வாப்பழத் தோல்ல மினுமினுமினுன்னு ஒரு மின்னலடிக்குமா இல்லையா... அப்பிடிக் கண்ணுக்குக் குளுச்சியா ஒரு கறுப்பு. ஆத்தா மாதிரியே கருவாச்சியும் காது வளத்தவ; லவுக்க போடாத பொம்பள; சீலையச் சுத்தி வச்ச செப்புக் கொடம். ஒச்சம் சொல் லணும்னா ஒண்ணே ஒண்ணு சொல்லலாம்.

அவ கால் ரெண்டுலயும் கட்ட வெரலும் அடுத்த வெரலும் ஒண்ண ஒண்ணு தொட்டுக்கிட்டதில்ல. இந்த சென்மத்துல ஒண்ணு சேர மாட்டோம்னு ஒண்ணு வடக்க பாத்து நிக்கும்; ஒண்ணு தெக்க பாத்து நிக்கும். ரெண்டு வெரலுக்கும் மத்தியில குருவி ஒண்ணு கூடு கட்டிக் குஞ்சும் பொரிக்கலாம்.

“கல்லு மாதிரி இருந்தவ. ஒடஞ்சு உருமாறிப் போனாளப்பா. என்ன பாடுபடுத்துனானோ அந்த ஈனப் பய.”

பஞ்சாயத்துல அவுகவுக வாய்க்குள்ள பேசிப் பேசி உருகுறாக.

“ஏம்மா கருவாச்சி! ஒம் புருசன் கட்டையன் ஒன்னியப் பத்தி அது இதுன்னு சொல்லி அத்துவிட்ருங் கங்கறான்; ஓந் தரப்பு நியாயத்த நீ சொல்லணுமா இல்லையா... சொல்லு.”

ஒரு பேச்சும் பேசல கருவாச்சி. பொல பொலபொலன்னு அழுகுறா; பூமி பாத்து நிக்கிறா. இருதயம் வெடிச்சு வார்த்த கீர்த்த வந்துருமோன்னு முந்தானையைச் சுருட்டிப் பந்தாக்கி வாய்க்குள்ள வச்சு அமுக்கிக்கிர்றா. 'என்னிய ஒரு கேள்வியும் கேக்கா தீங்க'ங்கற அர்த்தத்துல கையெடுத் துக் கும்பிட்டுக் கண்ணத் தொடச்சுக்கிர்றா.

ஊரே அவளப் பாத்து மனசொடிஞ்சு நிக்க, சடையத்தேவரும் கட்டையனும் மட்டும் அவளக் கண்டும் காணாம ஆகாய மார்க்கமா பெராந்து கிராந்து பறக்குதான்னு பெறாக்குப் பார்த்து நிக்கிறாங்க.

"சின்னக் கழுத பாவம்; புத்தி மாறி நிக்கிதப்பா. பெறகு பாத்துக்கிரலாம்; பதினஞ்சு நாள் கெடு வச்சுப் பஞ்சாயத்தைக் கலைங்க."

"கெடுவெல்லாம் எதுக்குக் கெடுவு? இன்னைக்கே தீர்ப்புச் சொல்லித் தீத்துவிட்ருங்கய்யா" அதுவரைக்கும் பொய்யாப் பொறுமை காத்திருந்த கட்டையன் ஆகாயத்துக்கும் பூமிக்குமாத் துண்ட ஒதறி வீசிப் பெருங்கொரல்ல பேசுறான்.

"ஏலே கட்டையா. தீத்துவிடறது லேசுப்பட்ட காரியம் இல்லப்பா. ஒரு பொம்பளயத் தள்ளிவைக்க அதுக்கு உண்டான காரணம் வேணுமா இல்லையா?"

கட்டையன் தவ்வி நாலடி தள்ளிப் போயி நின்னு கையக் கால ஆட்டிக் கத்துறான்... "இப்பச் சொல்றேன் கேட்டுக்குங்க. பொம்பளையத் தள்ளி வைக்கக் காரணந்தான வேணும். அவ பொம்பளையே இல்ல. போதுமா?"

"பொம்பளையா அவ இல்லாமப் போய்ட்டாளா – இல்ல ஆம்பளையா நீ இல்லாமப் போய்ட்டியாடா" மொதலக்கம்பட்டி பெரியமூக்கி வகையறா சத்தம் விடவும், கட்டையன் கையாளுக வேட்டிய மடிச்சுக் கட்டி உள்ள தவ்வவும் வாய்ச் சண்டையும் தள்ளுமுள்ளும், தகராறும், கைகலப்பும், எழுத முடியாத சொல்லுமா புழுதி கௌம்பிருச்சு அங்க.

"எம் மக பொழப்புல மண்ணு விழுந்திருச்சு"ன்னு மாரடிச்சுப் பொலம்புறா பெரியமூக்கி. ஊருக்கு வெளிய கல்லுக்குழியில கல்லொடச்சுக் கிட்டிருந்த ஆளுகளுக்கே கேக்குது அவ கொடல் குலுங்கக் கத்துற சத்தம்.

பதினஞ்சு நாள் 'கெடுவு' வச்சுக் கலஞ்சு போகுது பஞ்சாயத்து.

"இந்த ஊர்ல இருக்க வேணாம்டா சாமி"ன்னு அரசங்கெளையில அங்கங்க இருந்த பறவைக எல்லாம் பயந்து பறந்து போயி, செயமங்கலம் கம்மாக்குள்ள இருக்கிற கருவேல மரத்துல 'கப்புச்சிப்'புன்னு அடையுதுக!

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

கருவாச்சியப் பொண்ணு கேட்டு வந்தன்னைக்குச் சந்தேகப்பட முடியல சடையத்தேவர!

“தங்கச்சி பெரிய மூக்கி! நாப்பது வருசத்துக்கப்புறம் ஒன் வீட்டு வாசப்படி மிதிக்கிறேன் தாயி. ஒம் புருசன் – என் சொந்த மச்சினன் – உசுரோட இருந்த காலத்துல உண்டான பகை நம்ம கண்ணுள்ள காலத்துலயே இல்லாமப் போகட்டும். இன்னொரு பெறவி பெறக்கப்போறமா? சொந்தபந்தம் இல்லேன்னு போயிருமா? ஏதோ நீ ஒண்ணப் பெத்துவச்சிருக்க. நான் ஒண்ணப் பெத்துவச்சிருக்கேன். சின்னஞ்சிறுசுகள ஒண்ணு சேத்து வச்சிடலாம்னு பாக்குறேன். தட்டுல வெத்தல பாக்கு வச்சுப் பழம் தேங்காயோட சடையத்தேவன் ஒனக்கு சம்பந்தியாக வந்திருக்கேன். ஏதோ காலம் போன கடைசியில கருவாச்சி கையில கஞ்சி குடிச்சுக்கறேன். மருகி நிக்காதே... வாம்மா வந்து தட்ட வாங்கிக்க.”

கொட்டத்துல சாணி குமிச்சு அள்ளிக்கிட்டிருந்த பெரியமூக்கி சடையத்தேவரக் கண்டதும், “யாத்தே! இது யாரு”ன்னு பதறி வெளக்கமாத்தக் கீழ போட்டு, சாணிக் கைய நெஞ்சிலடிச்சு, ஓடிப் போயிக் குளுதாணியில கையக் கழுவி “வாண்ணே”ன்னு வாய் நெறையச் சொல்லிட்டு, “கோ”ன்னு அழுது முந்தானையில மூஞ்சி பொத்தி ஓரலக் கட்டிப்புடிச்சு ஒக்காந்துட்டா.

கோழிக்குச் சோளம் போட்டுக்கிட்டிருந்த கருவாச்சி விசுக்குன்னு உள்ள ஓடி ஒளிஞ்சுபோனா.

“நல்லதுல கூடு; இல்ல பொல்லதுல கூடுன்னு நாம நல்லதுல கூடுவோம். எம் மகன் கட்டையனுக்கு ஒம் மக கருவாச்சிய பொண்ணு கேட்டு வந்திருக்கேன். யோசிச்சு நல்ல முடிவு சொல்லு.”

சடையத்தேவர் போயிட்டாரு; தட்டும் பழமும் இருக்கு திண்ணையிலே.

என்னத்த யோசிக்கிறது! ஆம்பளையில்லாத வீடு, ஒத்த மாடு பூட்டி ஏர் உழுகிற மாதிரி கடுசாவே கழிஞ்சுபோச்சு ஏம் பொழப்பு. நாளைக்கி ஆக்கிப் போடவும் சொந்தம் வேணும்; தூக்கிப்போடவும் சொந்தம் வேணும். ஆயிரம் பகையிருந்தாலும் ஏம் புருசனுக்கு மச்சினன்தானே சடையத் தேவரு. இந்தச் சம்பந்தம் கூடி வந்தா நாப்பது வருசப் பகை தீந்ததாவுமிருக்கும்; இந்தக் கழுதையக் கரை சேத்ததாவும் இருக்கும். அவ எங்கேயோ கண்காணாத தேசத்துல வாக்கப்பட்டுக் கண்ணக் கசக்கிறதவிட உள்ளூர்லயே இருந்தா நல்லதா இல்லையா. அவளுக்கு ஒரு கஞ்சித் தண்ணின்னா நான் இருப்பேன்; எனக்கு ஒரு சுக்குத்தண்ணின்னா அவ இருப்பா. ஒண்ணுக்கொண்ணு ஆதரவு.

என்ன ஒண்ணு... மருமகன நெனச்சாத்தான் ‘கறுச் கறுச்’சுன்னு நெஞ்சுல முள்ளு குத்துது. நான் பொத்திப்பொத்தி வளத்த புறாக் குஞ்சுக்கு அந்தப் பெராந்துப் பய ஒத்துவருவானா? அந்தக் கோயில் மாடு கடைசி வரைக்கும் எம் மகளுக்குக் கஞ்சி ஊத்துமா? ஏதோ சாகப்போற நாளையில சடையத் தேவருக்கு நல்ல புத்தி வந்திருச்சேன்னு நாளைக்கி மால மாத்தி மறுவீடு போனாலும் எம் பிள்ளை கடைசி வரைக்கும் அங்க ஒக்காந்து ஒல வைக்குமா?

இப்படி அதையும் இதையும் நெனச்சு நெனச்சு நெஞ்சு வீங்கிப்போனா பெரியமூக்கி. அவ நெனச்சதுல தப்பு இல்ல; அர்த்தமிருக்கு!

பெரிய மனுசியாகி நாலு வருசமானாலும் கூருபாடு கெடையாது கருவாச்சிக்கு; சூதுவாது தெரியாத அப்பிராணி. பொதுவா யாருகிட்டயும் கலகலன்னு பேச மாட்டா. ஆனா மரம் மட்டை – அணில் குட்டி, குயில் குஞ்சு – ஆடு மாடுகூட அவளாப் பேசிச் சிரிச்சுக்கிருவா.

நிலா – மழைன்னா உசுரு அவளுக்கு.

மேச்சக்காடு போனாலும் தட்டாம்பூச்சி புடிச்சு வெளை யாடிக்கிட்டே ஆடு மாடுகள வெள்ளாமக் காட்டுல விட்ருவா. காவக்காரன்கிட்ட வசவு வாங்கி வகுறு வீங்கி வீடு வந்து சேருவா.

அவ சின்னப் பிள்ளையா இருந்தபோது ஒரு சம்பவம் ஆகிப்போச்சு.

கொளம் அழியுதுன்னு இவ சோட்டுப் பிள்ளை களோட இவளும் மீன் புடிக்கப் போறேன்னு போனா. போனவ சேறு சகதி யோட பாவாடைய நெஞ்சு வரைக்கும் சுருட்டி 'என்னை யும் பாரு என் அழகையும் பாரு'ன்னு பொழுசாய வீடு வந்து சேந்தா. "யாத்தா! அயிர மீன அள்ளிட்டு வந்திருக்கேன். சாமச்சோறு ஆக்கிக் கொழம்பு வச்சுக் குடு"ன்னு பாவாடைய அவுத்துவிட்டா தரையில. வீடெல்லாம் கொட்டிக் குமிஞ்சுபோச்சு. என்னான்னு வந்து எட்டிப் பாத்து நெஞ்சில அடிச்சு "அடிப் பாவி மகளே!"ன்னு அடி விட்டா பெரியமூக்கி.

"அயிரமீன் புடிக்கப் போறேன்னு *அரட்டா வளையாப் புடிச்சுட்டு வந்திருக்கியேடி. நீ எப்பிடித்தான் பொழைக்கப் போறியோ?"

அப்ப பத்துப் பதிமூணு வயசிருக்கும் கருவாச்சிக்கு. காய் முத்திக் கனியப் போறேங்கிற பருவத்துல 'ஒதப்பழமா' இருக்குமா இல்லையா... அப்படி ஒரு பருவம். "கெணத்து மேட்லயே இருடி... எங்கேயும் போயிராத"ன்னு ஒரு சோளக்கருதையும் ஒடிச்சு தின்னக் குடுத்திட்டு, காஞ்ச கத்தாழ வெட்ட கரட்டுக்குப் போயிட்டா பெரியமூக்கி. வந்து பாத்தா – கல்லுமூக்கன் மடியில உக்காந்து, அவன் நரைச்சுப்போன தொங்குமீசையில சடை பின்னிக்கிட்டிருக்கா. அந்த எடுபட்ட அரைக்கெழவன் அவள மடியில வச்சு இங்குட்டும் அங்குட்டுமா இழுகிக்கிட்டிக் கான்; இவ சோளக்கருது ஒரு கையிலயும் அவன் மீச ஒரு கையிலயுமா வெவரமறியாம வெளையாடிக்கிட்டிருக்கா.

"ஏ நாயே! எடுபட்ட நாயே! நீயெல்லாம் ஒரு மனுசனா"ன்னு கத்தாழ மட்டைய எடுத்து வெரட்டுனவதான். ஓடியே போச்சு அந்த நாயி. 'கெழவன ஆத்தா ஏன் வஞ்சா... எதுக்குவஞ்சா?'ன்னு இன்னக்கித் தேதி வரைக்கும் தெரியாது அந்தச் சின்னக் கழுதைக்கு.

மழை பேஞ்சாப் போதும், தகர வீடு ஒழுகும். ஒழுகுற எடத்துல சருவச் சட்டிய வச்சுட்டு ஒறங்கப்போனா இவ மட்டும் ஒறங்க மாட்டா. சட்டியில வந்து விழுகிற மழைக்கும் இவளுக்குமா பேச்சுவார்த்த போயிக்கிட்டேயிருக்கும்.

"ஏ மழையே! நீ பூமிக்கு வாரையில அழுகிறயா சிரிக்கிறியா?"ன்னு இவ கேக்க – "பூமியில விழுந்து ஒடைஞ்சுபோறனே, அத நெனச்சு அழுகுறேன்"னு மழை சொல்ல – "அதுக்குத்தான ஒனக்கு சருவச்சட்டி எடுத்துத் தொட்டி(ல்) கட்டி வச்சிருக்கேன்"னு இவ சொல்ல–இப்பிடி இவ ஒண்ணு பேச, மழ ஒண்ணு பேச, விடிய விடிய நிக்காது வீட்டுக்குள்ள தெருக்கூத்து.

இவ கதை இப்படீன்னா அவன் கதை வேற. கிருத்திரியம் புடிச்சவன்; உருட்டுப்பெரட்டுலயே

வண்டி ஓட்ற வல்லாளகண்டன். யாரு பேச்சும் கேக்குறதில்ல. அப்பன் பேச்ச மட்டும் ஊடமாட கேட்டுக்கிருவான். பொறுமை, நிதானமெல்லாம் 'பொட்டணம் என்னா வெல?'ன்னு கேப்பான்.

ஒரு வேப்பமரத்துல பல்லுக்குச்சி ஒடிக்கணும்னு வச்சுக்குங்க... நீங்களும் நானும் என்ன பண்ணுவோம்? எட்டுன கொப்புல ஒரு குச்சிய இணுங்குவோம்; இல்லாட்டி தாந்த கொப்புல ஒரு தவ்வுத் தவ்வி, சிக்குன குச்சிய ஒடிச்சு பல்லு வெளக்குவோம். இவன் அப்படியாப்பட்ட ஆளில்ல. பல்லுக்குச்சி ஒடிக்கணும்னா வேப்பமரத்துல ஏறுவான். மேல ஒரு கெளையப் புடிச்சுக்கிட்டு கீழ இருக்கிற கெளைய 'நங்கு நங்கு'ன்னு மிதிப்பான். அது சரசர சரசரன்னு முறிஞ்சு கொப்பும் கொழையுமா விழுகிற வரைக்கும் மிதிச்சுக்கிட்டேயிருப்பான். "ஏலே! என்னடா பண்ற?"ன்னு யாராச்சும் கேட்டா "பல்லுக்குச்சி ஒடிக்கிறேம்"பான். "என்னமோ யான பல்லு வெளக்கத்தான் குச்சி ஒடிக்கிறான் போலிருக்கு"ன்னு கேட்ட ஆளுக கேட்டது தப்புன்னு போயிருவாக.

இவன யாராச்சும் உழுகக் கூப்பிட்டா "மாட்டுத் தீவனம் வாங்கணும்"னு மொத நாளே காச வாங்கிக் கறி வாங்கித் தின்னுருவான். இவன் காட்டுக்கு யாராச்சும் உழுகப் போறாகன்னு வச்சுக்குங்க... "வெளஞ்சா வீடு வந்து சேரும் ஒழவு காசு"ன்னு கடன் சொல்லி அனுப்பிருவான்.

ஊர்ல பன்னியடிக் கணும்னா கட்டையனத்தான் கூப்பிடுவாக. மூணு ஆளுக வேணும் ஒரு பன்னியடிக்க. பன்னிய நின்ட மேனிக்கு நிறுத்தி, முன்னங்கால் ரெண்டையும் ஒரு ஆளு, பின்னங்கால் ரெண்டையும் ஒரு ஆளு ஆக ரெண்டாளு இறுக்கிப் புடிக்க, ஒலக்கையோ கடப்பாரையோ எடுத்து இன்னோர் ஆளு அது கழுத்துல ஓங்கி அடிக்க அந்த அடியிலயே அர உசுரு போயிரும் பன்னிக்கு. பன்னியப் பெரட்டிப் போடணும் பெறகு. அதே மாதிரி நாலு காலையும் ரெண்டு பேரும் புடிச்சுக்கிடணும். அதே கடப்பாரை இல்லாட்டி ஒலக்கைய எடுத்து அது சங்குல ஒரு போடு போடணும். அடுத்த அடி விழுகணும் நெஞ்சுல. மொறு மொறு மொறுன்னு நெஞ்செலும்பு நொறுங்குற சத்தம் கேக்கும். செத்தவிடத்துல உசுரு போயிரும். தலைய அட்டத்துல தொங்கப்போட்டு அதுபாட்டுக்குக் கெடக்கும். இதுதான் பன்னியடிக்க ஊர் நாட்ல ஏற்பட்டது.

ஆனா, மூணு ஆளு சேந்து கொல்ல வேண்டிய பன்னிய ஒத்த ஆளாக் கொல்லுவான்யா கட்டையன்!

'கட்டையன் பன்னியடிக்கப் போறான்'னு தெரிஞ்சா, பொண்டு பொடுசு நண்டான் சுண்டான்னு ஊரே கூடி நிக்கும் வேடிக்கை பாக்க.

முதல்ல பன்னியக் கட்டிக்கிருவான் கல்லுக்கால்ல, பூண் போட்ட ஒலக்கைய வாங்கிச் செலம்பு சுத்துற மாதிரி ஒரு சுத்து வருவான். பீடியப் பத்தவச்சுக் கிட்டுப் பார்த்துக்கிட்டேயிருப்பான் பன்னிய. கொல்லப்போறதுக்கு முன்னால குலதெய்வத்துக்கிட்ட அருளுகிருளு கேப்பானோ என்னமோ!

இவன் வசதிக்குத் தக்கன பன்னி எப்பத் திரும்பிக் குடுக்குமோ அப்பப் போடுவானய்யா கழுத்துல ஒரு போடு; ஒரே போடுதான் போடுவான். எத்தம் பெரிய பன்னியாயிருந்தாலும் மூள கலங்கித் தலசுத்தி விழுந்திரும். அதுக்குப் பெறகுதான் நடக்கும் கட்டையன் கண்காட்சி.

அடிவாங்குன பன்னி சித்தம் தெளிஞ்சு சுதாரிக்கிறதுக்குள்ள மளார்னு அது மேல பாய்வான். பாஞ்ச வேகத்துல பொரட்டியும் போட்டுருவான் பன்னிய. தன் ரெண்டு கால் கட்ட வெரலுக்கும் மறு வெரலுக்கும் மத்தியில பன்னியோட பின்னங்கால் ரெண்டையும் பின்னிக் கிருவான். பன்னி மேல விழுந்து இடது கைய சங்குல போட்டு ஆனமட்டும் அழுத்திக்கிருவான். கத்தவும் முடியாம மிசுங்கவும் முடியாம, பண்றதப் பண்ணிக்கன்னு

கெடக்கும் பன்னி. இடுப்புல வச்சிருக்கிற சூரிய எடுப்பான் இப்ப. அள்ளையில குத்துவான் அங்கிட்டும் இங்கிட்டும். பிள்ள அழுகிற மாதிரி பெருங்கொண்ட குரலெடுத்துப் பன்னி கத்தும்; சத்தம் ஈரக்கொலைய அறுக்கும். ரத்தமா ஒழுகும். ரத்தம் வெளியேற வெளியேற உசிரும் வெளியேறும்; செத்துப் போயிரும்.

சூரிய உருவி, அதுல மண்ண அள்ளிப் போட்டு ரத்தம் போகத் துடைச்சு எறிஞ்சிட்டு, இடுப்புல அதச் சொருகிக்கிட்டு 'விலாக்கறி வீடு வந்து சேரணும்'னு சொல்லிட்டு, உருமால அவுத்து ஒடம்பத் தொடச்சுக்கிட்டே போயிருவான் கட்டையன்.

இப்படியாப்பட்ட கட்டையனுக்கும் கருவாச்சிக்கும் ஏணி வச்சாலும் எட்டுமா?

சொந்தம் வேணும்; ஆனா கல்யாணம் வேணாம்னு சொல்லுது ஒரு புத்தி. கல்யாணம் பண்ணாம சொந்தம் கூடுமான்னு கேக்குது இன்னொரு புத்தி. "ஒண்ணுக்கு ரெண்டா யோசன பண்ணிக்க தாயி"ன்னு கோளாறு சொல்லுது ஒரு கூட்டம். "கட்டையன் மாதிரி ஒரு ஆம்பள எட்டு ஊர்லயும் உண்டுமா? கருவாச்சி போற நல்ல நேரம் கட்டையன் கொணத்தையே மாத்தலாமா இல்லையா"ங்குது இன்னொரு கூட்டம்.

இப்படியெல்லாம் யோசிச்சு யோசிச்சு மண்ட காஞ்சுபோன பெரியமூக்கி, எதுக்கும் பூ கட்டிப் போட்டுப் பாத்துடறதுன்னு முடிவெடுத்தா. சூடம் சாம்பிராணி கொளுத்தி, சாமிகளயெல்லாம் கும்புட்டுக் கூப்பிட்டு "நான் பெத்த மக நல்ல கதிக்கு வரணும்னா மஞ்சப் பூவக் குடு"ன்னு வெள்ளப் பூவு, மஞ்சப் பூவு ரெண்டு பூவையும் கட்டிப் போட்டா. கருவாச்சியக் கூப்பிட்டு "ரெண்டுல ஒண்ண எடுடீ"ன்னா. அவ காலுக்கு விழுகிறேன் சாமின்னு கதவுல ஒரு முட்டு முட்டித் தட்டுத் தடுமாறி ஒரு பூவ எடுத்தா.

பிரிச்சுப் பார்த்தா –

மஞ்சப் பூவு

சாமி வழி விட்ருச்சு.

கல்யாணமும் முடிஞ்சுபோச்சு.

பஞ்சாயத்து முடிஞ்சன்னைக்கு ராத்திரி! சாணி மொழுகுன தரையில இத்த பாய விரிச்சு, வாங்குன காலத்துல இருந்து வண்ணாரு வீடு காணாத அழுக்குச் சமக்காளத்தப் பொத்தி, அனத்திக்கிட்டே படுத்துக்கெடக்கா கருவாச்சி. தவுடு வறுத்து, ஒத்தத் துணி யில குடுத்தா சூடு தாங்க மாட்டான்னு ரெட்டத் துணியில போட்டுப் புடிச்சு அவ நெத்தியில வேது குடுத்துக் கிட்டேயிருக்கா பெரியமூக்கி.

"மஞ்சப்பூவக் காமிச்சு சாமிகூட நம்ம பொழப்புல சாம்பலடிச்சிருச்சே மகளே!"-

பெரியமூக்கி அழுது கண்ணத் தொடைக்க, கருவாச்சி லேசாப் பெரண்டு படுக்க, சீல வெலகுன எடத்துல முதுகுத்தோலு சிவீர்ன்னு வெந்துகெடக்க "யாத்தே! இது என்னாடி?"ன்னு கத்திட்டா ஆத்தா. அங்க கூட்டாளிகிட்ட கட்டையன் சொல்லிக்கிட்டிருக்கான், கருவாச்சி முதுக வேகவச்ச கதைய. தலைக்கறியில கெடந்த ஒரு பட்டமொளகாய நச்சுன்னு கடிச்சு 'நறநற'ன்னு மென்னு முழுங்கி அந்த ஒறப்பு மூளையில வேல செய்யிறபோதே பட்டச் சாராயத்த இன்னொரு மண்டு மண்டிட்டுப் பழி வாங்குன சேதிய சொல்றான் பாவி.

"கல்யாணமான ரெண்டாம் நாளு... 'கம்பங்காட்ல வேலையிருக்கு வாடீ'ன்னேன். குட்டியாடு

மாதிரி கூடவே வந்தா. நல்ல ஏறு வெயிலு. போய்ச் சேர மத்தியானமாகிப்போச்சு. காடுகரையெல்லாம் சுத்திக் காட்டிட்டு கரிச்சாம்பாறைக்குக் கூட்டி வந்திட்டேன். உச்சி வெயிலு. சும்மா கொதிக்குது பாறை. அரிசியை எறிஞ்சாப் பொரியாப் போயிரும்... அம்புட்டுச் சூடு. 'படுடீ'ன்னேன். 'வெந்துபோற வெயில்லயா மாமா'ன்னு கேட்டா. 'எல்லாம் ஒரு சாஸ்திரம் தாண்டி'ன் னேன்; 'சரி'ன்னு முந்தானைய விரிச்சுப் படுத்தா. அதையும் உருவி எறிஞ்சேன். 'முடிஞ்சு' பாத்தா வெந்துகெடக்கு அவ முதுகுத் தோலு."

"மகன்டா... என் மகன்டா"ன்னு மெச்சுப்போனாரு சடையத்தேவரு, பல்லில்லாத வாயில வேகாத கறிய மெல்லத் தெரியாம மென்டுக்கிட்டு.

"அடிப் பாதகத்தி மகளே! கையில என்னாடி காயம்? ரம்பத்தைக் கொண்டு அறுத்த மாதிரி."

"ஒண்ணுங் கேக்காதே"ன்னு 'ஓ'ன்னு அழுகுறா கருவாச்சி. ஓடத் தண்ணியா ஓடுது கண்ணீரு. கண்ணத் தொடைக்கப்போனா, கண்ணீர் விழுந்து எரியுது காயம்.

சுதியில கூடி, கட்டையன் கத சொல்றான் அங்க. "மூணாம் நாளு... 'கஞ்சி காச்சிக் கொண்டாடி'ன்னு சொல்லிட்டு ஒத்த ஏரா உழுகப் போயிட்டேன் தெக்குத் தோட்டத்துக்கு. முதுகு வெந்துபோனவ முக்கிமுக்கி வர்றா கஞ்சி எடுத்துக்கிட்டு. 'எங்கிட்டும் போயி மேயிங்கடீ'ன்னு ஏர் மாட்டக் கழத்திவிட்டுட்டு நானா ஒக்காந்திருக்கேன் கெணத்துமேட்ல. அவ கிட்ட வரவும் நான் ஒரே தவ்வாத் தவ்வி தூக்குவாளியப் புடுங்கித் தூர எறிஞ்சுட்டு, அவள அச்சுனாப்புல தூக்கி இடுப்புல இடுக்கிக்கிட்டு கமலை யில் தொங்கிக்கிட்டிருந்த வால்கயித்தப் புடிச்சுக்கிட்டே சரசரன்னு கெணத்துக் குள்ள எறங்கி சால்ல நிக்கிறேன். பயந்து கத்துன சிறுக்கி என்னையும் விடல: வால் கயித்தயும் விடல. வால் கயிறு புதுக் கயிறு... பிரி ஒண்ணும் தேயல. முள்ளுமுள்ளாருக்கு. அவ கையி வேற பிஞ்சுக் கையா... அறுத்துவிட்ருச்சு... அறுத்து. தண்ணிக்குள்ளே 'அது இதெல்'லாம் முடிச்சுக் கடைசியில அவ கையப் பாத்தா உள்ளங்கை ரெண்டும் மருதாணி வச்ச மாதிரி கொதகொதன்னு கெடக்கு. அன்னைக்கி அழுகவிட்ருக்கேன் பாரு... மேட்லயிருந்து எங்கப்பன் சடையத் தேவன் கேட்ருக்கணும்..."

"பரம்பரைக்குண்டான பழி தீத்தடா மகனே. இனிமே நான் நல்ல சாவு சாவேன்" – ஒரு கையால நீவி, தொங்குற மீசையைத் தூக்கிவிட்டாரு சடையத்தேவரு. என் இடம் இதுதான்னு அது இருந்த எடத்துக்கே வந்து சேந்திருச்சு.

"முதுகு வெந்து கையுங் கிழிஞ்சு வந்து நிக்கிற பாதகத்தி. இம்புட்டுத்தான் நீ பட்ட காயமா? இல்ல வேறெங்கயும் தேகங் கிழிஞ்சு வந்திருக்கியாடீ? எங்க ஒந் துணிய வெலக்கு"ன்னு சொன்ன பெரியமூக்கி, கருவாச்சி கட்டியிருந்த சீலய 'இழுஇழு'ன்னு இழுக்கிறா.

"யாத்தே விட்ரு! யாத்தே விட்ரு"ன்னு ரெண்டு தொடைக்கும் மத்தியில சீலயச் சுத்திச் சிக்கவச்சுக்கிட்டு உருவ விடாம மொரண்டு புடிக்கிறா கருவாச்சி.

"பெத்தவ பாக்காத பிறந்த மேனியா?"ன்னு கத்திக் கதறிக்கிட்டே ஒரே உருவா உருவி எறியிறா சீலய.

"யாத்தே! யாத்தே"ன்னு கெஞ்சிக் கூத்தாடி தன் ரெண்டு கையும் எடுத்துப் பிஞ்சு மார்பு பொத்தி, ஒண்ணு சேத்து மடிச்ச முழங்கால் ரெண்டையும் தூக்கி வயித்துல குத்தி, ஒரு பொம்பளப் பொட்டணமாச் சுருண்டு முண்டமா கெடந்தவள – தீபத்த எடுத்துத் திரியத் தூண்டிவிட்டுப் பாத்தா – அவ தேகத்துல முள்ளு. அடித் தொடையில, கெண்டக்கால்

சதையில... இடுப்புல... பின்பக்கம் பிருஷ்டபாகத்துல... ஒடிஞ்ச முள்ளு, சின்ன முள்ளு, சில்லி முள்ளு. அவ கருத்தத் தோலு பொட்டுப்பொட்டா ரத்தங் கட்டிக்கெடக்கு. "இந்தக் கொடுமையும் உண்டுமா?"ன்னு கத்திக் குமுச்சு நெஞ்சுக்கூடு வத்திப்போன பெரியமூக்கி, பொட்டுத்துணிகூட இல்லாமக் கெடந்த மகள மடியில தூக்கிப்போட்டு "நாம் பெத்த செல்லம் ஓம் பொழப்பு இப்பிடியா ஆகணும்"னு மதில்ல மண்டைய முட்டி 'அய்யோ அய்யோ'ன்னு அழுகிறா.

அப்பவும் ஒரு பேச்சும் பேசல கருவாச்சி.

முள்ளுத் தச்ச கதைய கட்டையன் சொல்லிப் பூரிச்சுப்போறான் பூரிச்சு.

"முந்தா நாளு... அதாண்டா பஞ்சாயத்துக்கு மொத நாளு 'ஒடம்பெல்லாம் புண்ணாக் கெடக்கு... வலிக்குது மாமா'ன்னு கெணத்துக்குள்ள விழுந்த குருவிக்குஞ்சு மாதிரி குறுக்கிக் கெடந்தா. 'வாடி பிள்ளா வைக்கப் படப்புல ஒரு வைத்தியம் இருக்கு'ன்னு கூட்டிட்டுப் போயிட்டேன். அங்கதான் அவள வேலி முள்ளுக்குள்ள தள்ளி 'வெவகார'த்த முடிச்சேன். விடியவும் தரதரன்னு இழுத்துக்கிட்டே போயி அவ வீட்டு வாசல்ல விட்டுட்டு, "ஒத்துவராதுடீ... ஒஞ்சதடீ ஆத்தா ஒனக்கும் எனக்கும் உள்ள ஒறவு'ன்னு அவ மேலய ஒரு துப்புத் துப்பிட்டுத் திரும்பிப் பாக் காமத் திரும்பிட்டேன். கத்துறா; கதர்றா. காது கேக்காத மாதிரி வந்துட்டேன்."

மகன் சொல்லி முடிச்சதும் சாமியாடிக்கு அருள் வந்தது மாதிரி சத்தம் விட்டாரு சடையத்தேவரு. "நாப்பது வருசத்துக்கு முன்ன எங்க வீட்டுப் பொண்ணு கத்துனாளே... எப்படி இருந்திருக்கும்? எங்க வம்ச விளக்கு கையெடுத்துக் கும்பிட்டு விட்ருன்னு கதறினாளே... அது எப்படி இருந்திருக்கும்? மகனே! நான் எதுக்கு உசுரக் கையில பிடிச்சு ஒக்காந்திருந்தேனோ அது நடந்து போச்சுடா. இன்னிக்குத்தாண்டா நான் குடிக்கிறது கஞ்சி."

பஞ்சாயத்து முடிஞ்சு எட்டு நாளாச்சு. சிறுகச் சிறுக வைத்தியம் பாத்து பிள்ளையத் தேத்தி வாரா பெரியமூக்கி.

அவ ஒடம்புல ஒவ்வொரு முள்ளா எடுத்து, முதுகுக்கு வேது வச்சு, உள்ளங்கையில மஞ்சப் பத்துப் போட்டு, வெந்நீர்ல முக்குன துணியப் புழிஞ்சு ஒடம்பு தொடச்சு, தலை சீவிப் பொட்டுவச்சு அவளுக்கு என்னென்ன செய்யணுமோ எல்லாம் செய்றா. ஆனா கருவாச்சி அன்னந்தண்ணி தொடுறால்ல; வெறிச்சே பாத்துக்கிட்டிருக்கா. அவளாப் பொலம்புறா. 'இப்படியாகிப்போச்சே இவ பொழப்பு'ன்னு சாதிசனங்க யாரும் விசாரிக்க வந்தா, அவ கண்ணு தொறந்திருக்கு; பார்வையில 'உசுர்' இல்ல. 'புத்திமாறாட்டமாகிப் போச்சப்பா கருவாச்சிக்கு'ன்னு வந்தவளுக பொலம்பிக்கிட்டே போறாளுக. அவளாப் பேசிக்கிர்றா; பல்லக் கடிக்கிறா; திடீர்னு பாட்டுப் படிக்கிறா; 'கம்பங்காடு கம்பங்காடு'ன்னு கெனாக் கண்டவ மாதிரி பெனாத்துறா. திடீர்னு ஒரு நாள் தட்டத் தூக்கி அடிச்சா; வெளக்கமாத்த எடுத்து வீசினா; சொளகு பறக்குது. ஒரே எத்தா எத்திவிட்டா ஒலக்கைய; மாராப்பப் பிச்செறிஞ்சா. முடிஞ்ச தலைய அவுத்து சாட்ட மாதிரி ஒரு சுத்துச் சுத்தவிட்டு "என்னிய சாக்குல கட்டாத... என்னிய சாக்குல கட்டாத"ன்னு தெருவெல்லாம் கேக்குற மாதிரி கத்துறா.

'இவ கொணம் இது இல்லையே, செய்வினையா... இல்ல காத்துக் கருப்பு வேலையக் காமிக்குதா?' பலவிதமா ஊகம் பண்ணி கடைசியாக் கண்டுபுடிச்சு ஊரே பேசுது: "கருவாச்சிக்குப் பேய் புடிச்சிருச்சாம்... கருவாச்சிக்குப் பேய் புடிச்சிருச்சாம்!"

---

* அரைத்தவளை

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

பேயின்னு ஒண்ணு துண்டாவா இருக்கு?

இல்ல... நம்ம மாதிரி கண்ணு, காது, மூக்கு வச்சு அங்கங்க காடு மேடு தேடி அலையுதா? அதெல்லாம் ஒண்ணுங் கெடையாது.

கடவுள் மாதிரியே பேயும் மனுசனால உண்டாக்கப்பட்டது. மனசுல நல்ல மனசுதான் கடவுள்; கெட்டது பேய்.

கடவுளுக்கு மாதிரியே பேய்க்கும் உருவம் குடுக்கிறது அவனவன் சொந்தச் சரக்கு.

வயித்துக்கு ஒரு செரிமான சக்தி இருக்கிற மாதிரி மனசுக்கும் ஒரு செரிமான சக்தி இருக்கு. வயிறு செரிக்க முடியலன்னா அது வாந்தியா வந்து தொலைக்குது. மனசால செரிக்க முடியாத கவலையோ – அழுத்தமோ – வருத்தமோ பேயா... சாமியா... பிரமையா புத்திமாறாட்டமா வெளியேறுது.

கிராமத்துல ரெண்டுக்கும் பண்டுதமிருக்கு. மேலு காலுக்குப் பண்டுதம் பாக்கிறவகளுக்கு வைத்தியர்னு பேரு. மனசுக்குப் பண்டுதம் பாக்கிறவருக்குப் பேரு கோடாங்கி.

“ஏலே கொண்ணவாயா! புத்திமாறிப் பேய் புடிச்சுக் கெடக்காடா ஒன் சின்னத்தா. ஓடுறா ஓடு. கோடாங்கி எங்கிருந்தாலும் கூட்டியா... போ” – பெரியமூக்கி பதறவும், பசுமாட்டுக்குக் கன்டு அவுத்து விட்டுக்கிட்டிருந்த கொண்ணவாயன், கையிலிருந்த சாட்டக்கம்போட ‘தத்தக்கா பித்தக்கா’ன்னு ஒரே ஓட்டமா ஓடினான்.

நாலு வருசத்துக்கு முன்ன பத்துப் பதினோரு வயசில அந்த வீட்டுக்குப் பண்ணைக்கிருக்க வந்தவன் கொண்ணவாயன். ஆடு மாடு மேய்க்க – காடு கரையப் பாத்துக்க – கடை கண்ணிக்குப் போய்வரன்னு வந்தவன், வீட்ல ஒரு ஆளாகிப் போனான். வீட்ல உண்டான கஞ்சி... நல்ல நா பொல்ல நாளைக்குத் துணிமணி... வருசத்துக்குச் சம்பளம் ரூவா அறுவது... இது பேச்சு. அந்த ரூவா அறுவதையும் பதினோராவது மாசமே வந்து பலியாக்கெடந்து, வாய்வலி, வகுத்தவலின்னு வாங்கிட்டுப் போயிருவான் அவுக அப்பன்.

“கோ... கோ... கோ... கோடாங்கி... எங்க சீ... சீ... சீ... சின்னத்தாவுக்குப் பேய் புடிச்சிருச்சாம். கையோட கூட்டியாரச் சொல்லுச்சு பே... பே... பே... பெரியத்தா.”

இருளப்பக் கோடாங்கிக்கு அந்த சில்லாவிலயே நல்ல பேரு. வருச நாட்லயிருந்து வாலாந்தூர் வரைக்கும் இருளப்பன்னாத் தெரியும் எல்லாருக்கும். அந்தாளு உடுக்குச் சத்தம் கேட்டா முனியோ, பேயோ ஊர் எல்ல வரைக்கும் திரும்பிப் பார்க்காம ஓடிப்போகும் ஓடி.

கோடாங்கி சுத்தபத்தமா இருக்கிற ஆளு; பக்தியோட தொழில் செய்ற கோடாங்கிக்கு உடுக்குன்னா உசுரு. சொவத்துல சாமி படத்துக்கு மேலதான் அதத் தொங்கவிடறது. அத அவர்தான் தொடணும். வேற யாரும் தொடக் கூடாது. அப்படித் தப்பித்தவறி யாராச்சும் தொட்டுட்டா, பழந்தேங்கா வச்சுக் கற்பூரம் காட்டித் தீட்டுக் கழிக்காமத் தீண்டமாட்டாரு.

உடுக்குங்கிறது அவுக குடும்பத்துக்கே சாமி. "சிவன்கிட்ட இருந்ததடா மகனே... அடுத்து இவன்கிட்ட இருக்கு"ன்னு அடிக்கொருக்க சொல்லு வாரு அவுகப்பன் தங்கவேல் கோடாங்கி.

இருளப்பன் மனசுக் குள்ள ஒரு ஐதீகம். உடுக்க எடுத்து ஒரு பக்கம் அடிச்சா கடவுளும், மறுபக்கம் அடிச்சா செத்துப்போன அவுக அப்பனும் கூடவே பேசுறதா ஒரு நெனப்பு.

இருளப்பன் உடுக்கய உசுரா நெனக்கிறதுக்கு இன்னொரு காரணமும் இருக்கு. இந்த உடுக்க அவுக அப்பனே செஞ்சது. இவரு பத்து வயசுப் பயலா இருக்கிறப்பக் கூடவேயிருந்து பாத்தது.

மரங்கள்ல வேங்கு, வெள்ளெருக்கு, மஞ்சணத்தி, பலா நால்ல ஒண்ணுதான் நல்லது உடுக்குச் செய்ய. வெண்கலத் துலயும் செய்வாக. அதுல சத்தம்கூட நல்லாத்தான் இருக்கும். ஆனா, நாதம் அள்ளி எறியறதுல வெள்ளெருக்கங் கட்ட மாதிரி வேறொண்ணும் வராது.

வெள்ளெருக்கங்கட்டைய ஒரே கட்டையா வாங்கி, ஒரே கடைசலாக் கடைஞ்செடுத்தாரு கோடாங்கி. ஒரு பக்கம் சந்திர வளையமாம்; மறு பக்கம் சூரிய வளையமாம்.

வளையங்கள மூட இப்ப சவ்வு வேணும். மாடு உரிக்கிற மந்தைக்குப் பொழுது விடியப் போயிட்டாரு தங்கவேல் கோடாங்கி. மாட்டுப் பெருங்குடல வாங்குனாரு. அதுல ஒட்டியிருந்த கறியமட்டும் சுரண்டி எறிஞ்சிட்டு, வெறும் சவ்வா வாங்கிட்டு வந்தாரு. வெது வெதுங்கிற வெந்நியில முக்கி ஊறவச்சு அதுல ஒட்டியிருந்த பிசுற எடுத்துத் துண்டாத் தூர எறியவும், கண்ணாடி மாதிரி பளபள பளன்னு மின்னுது சவ்வு.

ஊறப்போட்ட புளியங் கொட்டைய ஆட்டொரல்ல போட்டு, “ஆட்றா மகனே”ன் னாரு. இருளப்பனுக்கு ஆட்டத் தெரியல. பள்ளிக் கூடம் பிடிக்காத பய ஓடி ஓடி வந்திர்ற மாதிரி குழியவிட்டு எந்திரிச்சு எந்திரிச்சு வந்துருது கொழவி.

“எந்திர்றா”ன்னு அவன ஒரே எத்தா எத்தித் தள்ளிட்டு அவரே ஒக்கார்றாரு. சும்மா மழு மழு மழுன்னு புளியவெதைய அரைச்சு, மண்சட்டியில வழிச்சுப் போட்டு, அத அடுப்புல சுடவச்சு, களி பதத்துல எறக்கிட்டுச் சொல்றாரு: “இதுக்குக் கீக் கொண்டது தாண்டா மகனே எந்தப் பசையும். திருமலநாயக்கன் தூணு ரெண்டா ஒடஞ்சு துண்டாக் கெடந்தாலும் இதைத் தடவுனா ஓடிவந்து ஒட்டிக்கிரும்டா.”

உடுக்குல பசையத் தடவி சந்திர வளை யத்தையும் சூரிய வளையத்தையும் சவ்வெடுத்து மூட்டி, ரெண்டு வளையத்தையும் நூல் கயித்துல எணைச்சு எணைச்சுக் கச்சைகட்டி, ஒரு பக்க உடுக்கையில குதிரைவால் ரோமங்களக் கம்பி மாதிரி இழுத்து வெறப்பாக் கண்ணிகட்டி, சுங்கம் வச்ச கடிவாளமும் சேத்து, செத்தவடம் காயவச்சு அடிச்சாரய்யா பெரிய கோடாங்கி.

சும்மா நரம்பச் சுண்டுது நாதம்; காது வழியாக் கள்ளு குடிச்ச மாதிரி இருக்கு.

உடுக்கு – சாமி – அப்பன் மூணும் ஒண்ணு தான்இருளப்பக் கோடாங்கிக்கு.

தலை நெறைய உருமாக்கட்டி, நெத்திதேயப் பட்டையடிச்சு, கொழகொழன்னு சந்தனம் பூசி, அதுல ஒரு குழியும் வெட்டிக் குங்குமம் அப்பி, உத்திராட்சமால நெஞ்சுல பொரள – காவி வேட்டியும் அதுக்குமேல சரிகைத்துண்டும் கட்டி “எங்க பொண்டு புள்ளைகளுக்கு நல்ல சொகம் குடு சாமி”ன்னு உடுக்கையைத் தொட்டுக் கும்பிட்டெடுத்து “வாரேன் இருளப்பன் வழி விடுங்கப்பா”ன்னு நடந்து வாராரு கோடாங்கி.

“கருவாச்சிக்குப் பேய் ஓட்டப் போறா களாம்; கருவாச்சிக்குப் பேய் ஓட்டப் போறாகளாம்”. கோடாங்கி பின்னாலயே ஒரு அறுப்பாளு வருது.

இந்தக் கல்யாண வீடு, காதுகுத்து வீடு, சடங்கு வீடு இங்கயெல்லாம் கண்காட்சியோட சின்னதா ஒரு பொழுதுபோக்கும் இருக்கு சனங்களுக்கு. ஒரு பொம்பளையவோ ஆம்பளையவோ இதுவரைக்கும் பாக்காத கோலத்துல பாக்கிறதுல யாருக்கும் ஒரு ஆவலாதி இருக்கத்தான் செய்யுது.

கோழிச்சண்டைக்கே கூட்டம் கூடுற ஊர்ல பேயோட்டுற வீட்ல இருக்காதா? அதுலயும் இவ சின்னவ; இப்பத்தான் கல்யாணமாகி அத்துவிடச்சொல்லிப் பஞ்சாயத்துல நின்ன பிள்ள. கூட்டத்துக்குக் கேக்கணுமா? தெருவுல, திண்ணயில, வாசல்ல வீட்டுக்குள்ள, தொழுவுல ஒரல்ல, சாலுமேல... முந்துனவுகளுக்கு மொத எடங்கிற கணக்குல கூடிக் குமுஞ்சு போச்சு ஆணும் பொண்ணும்.

வீட்டுக்குள்ள இருக்கிற தெறந்த வாசல்ல சாணி தொளிச்சு மொழுகி, சாக்கு, பழைய துணியெல்லாம் பரப்பி அதுக்குமேல ஒரு சமுக்காளம் விரிச்சு, சூடம் கொளுத்தி, பத்தி பொருத்தி, சாம்பிராணிபோட்டு, குங்குமம், சந்தனம், மல்லிகப்பூ வாங்கித் தரையில படைச்சு, தேங்கா பழத்தோட தனக்கு அஞ்சேகால் ரூவா தட்சணையும் வாங்கிக்கிட்டு “பிள்ளையக் கூட்டிட்டு வாங்காத்தா”ன்னு சொல்லிட்டு, பேயாடப்போற பொண்ணுக்குத் துண்டாப் பாய்போடச் சொன்னாரு கோடாங்கி.

ஊர்ப் பொம்பளைக கருவாச்சிய கூட்டிட்டு வாராக கைத்தாங்கலா. அவளுக்கு ந(ை)ட, கூடி வரல. வில்லா வெறைச்சு வர்றா. பல்லுவேற கிட்டிச்சுக்கிருச்சு. தொண்டக்குழியிலருந்து என்னமோ வார்த்த வருது – வர்ற வார்த்தைய நாக்கு தட்டி விட்டுருது; கொழர்றா.

“வாழத்தண்ட அடுப்புல வச்சமாதிரி பச்ச மண்ணுக்கு இப்படி ஒரு பழிபாவம் வந்திருச்சே”ன்னு பொலம்புதுக கெழடுகட்டைக.

நாடகம் போடப்போறாகங்கிற மாதிரியேகண்ணுல மனசத் தேக்கிச் சம்மணங்கால் போட்டு ஒக்காந்திருக்குதுக சின்னஞ்சிறுசுக.

செவக்கி ஒக்கார முடியாம சாஞ்சு சாஞ்சு விழுந்த கருவாச்சிக்குக் கால் ரெண்டை யும் மடிச்சு விட்டு முட்டிக்கால் போட்டுவிடவும், அவ ‘மளார்’ன்னு கவுந்து தலையத் தரையில போட, பாயே தெரியாமப் பரவிக் கெடக்கு அவ குடுமிக்காடு.

கோடாங்கி வலக்கையில உடுக்க எடுத்து எடக்கைக்கு மாத்தி, கடிவாளச் சுங்கம் தொங்க ஒசத்திப்புடிச்சு, ஆகாயத்துக் கொரு கும்புடும் பூமிக்கொரு கும்புடும் போட்டு, உடுக்கைய ஓங்கித்தட்டிக் கச்சைய ஒரு இறுக்கு இறுக்கிப் புடிச்சுச் சத்தம் கூட்டவும் ‘தம்தணத்தோம் தம்தணத்தோம் தம் தணத்தோம்’ங்கிற ஓச சும்மா சொக்கத்தேவன் பட்டியையே பெரட்டிப்போடுது.

உடுக்குல ஆரம்பிச்சுப் பாட்டுல கூட்டிட்டாரு கோடாங்கி.

“மந்தை நிறைந்திட
மனம் நெறைய வா! வா! வா!
ஆணாக இருந்தாலும்
பெண்ணாக இருந்தாலும் – நீ
காத்தாக இருந்தாலும்
கறுப்பாக இருந்தாலும்
மானிடஜீவன்
மனித நிலையானாலும்...

இந்த மங்கையைச் சீதைபோல் சிறையெடுக்க வந்திருக்கிற நீ யாரு?”

உடுக்கும் தமிழும் மாறி மாறி சலாம் வரிசை பாடியும் கீழ கெடந்த பிள்ள எந்திரிக்கல. தலைய விரிச்சுப் போட்டுத் தரையிலயே கெடக்கா.

உடுக்கய இன்னும் ஓங்கியடிச்சுஅடித் தொண்டையில பாட ஆரம்பிக்கிறாரு கோடாங்கி,

பிசிறடிக்கிற கொரல்ல 'பிர்கா' போட்டு சங்கீத உலகத்துக்கு அவராலான சவாலும் விட்டுக் கிர்றாரு.

"ஒங்களோட தங்கக் கைய
எஞ்சாமி முன்ன போடு...
எஞ்சாமி முன்ன போடு...

ஒங்க தல முடிய
எஞ்சாமி சொழட்டிப் போடு...
எஞ்சாமி சொழட்டிப் போடு..."

உடுக்கு சுதியேறி ஓங்காரநாதம் சுத்தியிருக்கிறவுக இருதயக்கூட்ட அறுக்க ஆரம்பிக்க, மண்ணுக் குத்துன சல்லிக்கட்டுக் காள மளார்னு தலையத் தூக்கின மாதிரி, "ஏலே"ன்னு பெருங்கொண்ட குரலெடுத்து ஒரு கத்துக் கத்தி, கருவாச்சி தலைய ஒரு சுத்துச் சுத்துனா பாருங்க... சும்மா ஆயிரம் சாட்டைய எடுத்து வீசுற மாதிரி அவ குடுமி நாலா பக்கமும் தெறிச்சு வீசவும், தாங்கிப் புடிக்க வந்த பொம்பளைக ஓடிப் போனாக ஓடி.

ஆடிஆடித் தலசுத்திக் கெறங்கிக் கிறுகிறுத்துத் தலையக் கீழபோட்டு அவளா மூச்சுவாங்கி ஓயறவரைக்கும் உடுக்கடிய நிறுத்தல கோடாங்கி. அவ மேல்மூச்சு கீழ்மூச்சு வாங்கறது அவ பொடனி ஏறி எந்திரிக்குதே அதுல தெரியுது.

அவ ஆசுவாசம் பண்ணிக்கிற அந்த இடைவெளியில லேசு லேசாப் பேச்சுக் குடுக்கிறாரு கோடாங்கி.

"யாரு நீ வந்திருக்கறது? இந்த ஒண்ணுந் தெரியாத புள்ளையத் தொட்டுத் தொடந்து வந்திருக்கிற நீ யாரு?"

"சொல்ல மாட்டேன்..." – கருவாச்சி கொரல் மட்டும் கேக்குது குடுமிக்குள்ளருந்து.

"சும்மா சொல்லு... எங்க பிள்ளையத் தொட்ருக்கிற நீ ஆணோ பெண்ணோ... ஒன்னிய ஒரு குத்தமும் சொல்லமாட்டோம்... உண்மையச் சொல்லு..."

"சொல்லமாட்டேண்டா"

"என்னது மரியாதை கொறையுது? ஏதோ வந்தது வந்துட்ட. வேணுங்கிறதக் கேட்டு வாங்கிட்டு எங்க பிள்ளைய எங்க கிட்ட ஒப்படைச்சிட்டுப் போயிரு."

"பழிவாங்க வந்திருக்கேன். வெரட்டவா பாக்குற?"

"பச்சமண்ண எதுக்குப் பழிவாங்கிக்கிட்டு? ஏதோ எங்க பிள்ளைக்கு –

அங்கம் பதறாம
அனல்காத்து வீசாம
முள்ளு முறியாம
முடிச்சுப் பூ வாடாம
நல்ல கதி குடுத்து
நடையக்கட்டு..."

“வந்த வேல முடியாம இந்த எடத்தவிட்டுப் போகமாட்டேன்.”

“வேண்டாத வேல செய்ய விடுவனா ஒன்னிய? ஓடிப்போ ஒங்காட்டுக்கு... இல்லாட்டி...”

“இல்லாட்டி?”

“தொறக்காத வித்துக்குள்ள ஒன்னப்போட்டுப் பூட்டிப் பாதாள கங்கையில எறிஞ்சுருவேன்.”

“கோடாங்கி! வித்தத் தொளச்சு வெளியேறி ஒன் வீட்டுக் கன்னிகளையும் புடிக்காம விடமாட்டேன்.”

“சும்மா உடுக்க தொங்கற வீட்டுல படுக்க வந்திருவியாக்கும்? அதெல்லாம் யாராச்சும் ஏப்பசாப்பகிட்ட வச்சுக்க. ஏங்கிட்ட வச்சுக்கிராத... ஒன்னிய ஓட்டாம விடமாட்டேன்.”

“நான் முனியா, பேயான்னே தெரியாம என்னிய எப்பிடி ஓட்டுவ?”

“சண்டிமுனி, சடாமுனி, மண்டி முனி, மகாமுனி, பாண்டிமுனி, பரவைமுனி, நல்லமுனி, கெட்டமுனி, இப்படி எல்லா முனிகளையும் வரவழைச்சு முத்துப்போட்டுப் பாத்ததுல வந்திருக்கிறது முனி இல்லைன்னு தெரிஞ்சுபோச்சு. நீ பேய்தான். ஆணா, பெண்ணா அதச்சொல்லு மொதல்ல.”

“வீல்”ன்னு ஒரு கத்துக்கத்தி கருவாச்சி திரும்பவும் பேயாட... அவ வேகத்துக்குத் தக்கன அடிக்கிறாரு கோடாங்கி உடுக்கய.

அந்தத் “தம்த ததம் தம்த ததம்”ங்கிற கனசத்தம் உசுப்பேத்தவும் ஆடிக்கிட்டே கருவாச்சியும் பாட்ல கூடிட்டா.

“யண்ணே யண்ணே! – எஞ்சாமி
கோடாங்கி யண்ணே! – நான்
பெறந்த கதை ஒங்களுக்குச்
சொல்லட்டுமா – இல்ல
முடிஞ்ச கதை ஒங்களுக்குச்
சொல்லட்டுமா – எஞ்சாமி
சொல்லட்டுமா?”

“வந்திருச்சு. பேய் வழிக்கு வந்திருச்சு. இந்தா இப்பச் சொல்லப்போகுது... ஊரையும் பேரையும்.” ஊரே நிமிந்து உட்காருது.

சும்மா கோயில் மணிச்சத்தம் மாதிரி சுத்தமான குரல் கருவாச்சிக்கு. பாடுது மனப்பேயி கருவாச்சி குரலைக் கடன்வாங்கி.

“எனக்கு இட்டதொரு
எழுத்திருக்க – எஞ்சாமி
எழுத்திருக்க – நான்
கம்பங்காடு போகையிலே
ஈசன் கொஞ்சம்
கடையெழுத்த மாத்திட்டாரு
கடையெழுத்த மாத்திட்டாரு”

உடுக்குச் சத்தம் கூடக் கூட சக்கரமாச் சுத்துது அவ தல.

இந்த ஈருவல்லிக்குச்சி ஒடம்புக்குள்ள இத்தன சக்தியான்னு மூக்குமேல வெரலவச்சுக் கவலக்குறியோட பாத்து நிக்கிது சாதிசனம் எல்லாம்.

தரையில மண்டி போட்டுப் பேயாடின பொம்பள, பூமியிலருந்து சூறாவளி சுத்தி எந்திருச்ச மாதிரி 'குபீர்'னு எந்திரிச்சு, மொழங்கால் போட்டு முழு வேகத்துல பேயாடவும், இழுத்து இடுப்புல சொருகியிருந்த சீல 'பட்டீர்'ன்னு அவுந்திருச்சு.

சீல உருவ, மாராப்பு வெடிச்சு வெலக, லவுக்கையில்லாத தேகத்துல ஓரஞ்சாரம் தெரியவும் கருவாச்சி மேல ஓடிவந்து விழுந்து அவள ஒரே அமுக்கா அமுக்கிக்கிட்டா பவளம்.

பெரியமூக்கி உள்ள ஓடிப்போயி கம்புமூட கட்டிவச்சிருந்த சரடுகள உருவிட்டு வந்தா. கருவாச்சியத் தூக்கி நிமித்தி, சீலய இறுக்கிச் சரி செஞ்சு, இந்தப் பக்கம் ஒரு சரடும் அந்தப் பக்கம் ஒரு சரடுமாக் கட்டி, ஒருவாஞ்சுருக்குப் போட்டா அவுந்தாலும் அவுந்திருமின்னு கல்லுமுடிபோட்டு "ஆடுடீ ஆத்தா ஆடு"ன்னு சொல்லித் தள்ளிவிட்டு அழுது ஒதுங்கிட்டா.

உடுக்கு இப்பத் தீப்புடிக்குது.

"வந்திருக்கறது யாரு? வா வெளிய! ஒனக்குண்டான சாங்கியத்த வாங்கிக் கிட்டு ஒன் வழியத் தேடி நீ போயிரு. எங்க வீட்டுப் பிள்ளைக்குப் பட்டி பெருகணும்; பால் பான பொங்கணும். அல்லியும் தாமரையும் பூத்துக் குலுங்கணும். சொல்லு. நீ ஆம்பளையா? பொம்பளையா?" – கோடாங்கி குரல்ல கோபக்குறி ஏறவும் வந்திருந்த பேய்க்கும் ரோசம் பொத்துக்கிருச்சு.

"வந்திருக்கிறது பொம்பளடா; பொம்பள."

"ஊரு?"

"இதே ஊருதாண்டா... சொக்கத்தேவன்பட்டி."

"பேரு?"

"சொர்ணக்கிளிடா; சொர்ணக்கிளி; சடையத் தேவர் அண்ணன் மாறு கண்ணுத்தேவர் மக."

"சொர்ணக்கிளியா? கருவாச்சியப் பேயா வந்து புடிச்சிருக்கறது என்னைக்கோ செத்துப்போன சொர்ணக்கிளியா? யாத்தே"ன்னு நெஞ்சுலடிக்கிறாக கெழவிக.

"வெளியூர்ப் பேயா இருக்குமோன்னு ஊகம் பண்ணுனா கடைசியில கருப்பு காலுக்குள்ளயே இருந்திருக்கேப்பா" – நாப்பது வருசம் முன்னுக்கு நடந்த சம்பவத்த நெனச்சுப் பெருமூச்சு விடுதுக பெருசுக.

பாவம்! சொர்ணக்கிளி கத பெருங்கத.

ஓவியம்: ம.செ.
– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

analagappan@gmail.com

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

நாப்பது வருசத்துக்கு முன்ன நடந்த கத; சொக்கத்தேவன்பட்டி பெறந்த காலத்துலயிருந்து மறக்க முடியாத கத.

சடையத்தேவர்கூட பிறந்தவுக அண்ணந் தம்பிக ஏழு பேரு. ஏழு பேருக்கும் பிள்ளையில்ல. பிள்ள பெறக்காம இல்ல; பெறக்கும் பிள்ளைக ஒரு வாரத்துக்கு மேல தங்கல; எறந்துபோகுதுக.

என்ன விதியோ... என்ன தலையெழுத்தோ – இல்ல மூதாக்கமாரு செஞ்ச பாவமோன்னு ஏழு குடும்பமும் மனசுக்குள்ள வெந்துவெதும்பிக் கூட்டம் கும்மலுக்குக்கூட வர முடியாமச் சங்கடப்பட்டு, ஊர்வாயில விழுந்துகெடக்கிற நாளையில மாறுகண்ணுத்தேவருக்கு மகளா வந்து பெறந்தா சொர்ணக்கிளி.

ஏழு அப்பன்மார்களுக்கும் செல்லப் பிள்ளையா செல்வத்துலயும் செல்வாக்கியத்துலயும் வளர்றா. அவுக வம்சத்துலயே இல்லாத செவுப்புத் தோலு அவளுக்கு. தலைக்குச் செழிம்பா எண்ண வச்சு,அழுத்தி வாரி, வெடவெடன்னு சட போட்டு, தலைச் சொமையாப் பூவச்சு, பாவாட கட்ன குத்துவெளக்கா சொர்ணக்கிளி தெருவுல நடந்துபோனா, ஆணும் பொண்ணும் மாடும் கன்டும் அவளையே வெறிச்சு வெறிச்சுப் பாக்கும். அவ பளீர்னு சிரிச்சு வாய் மூடினா நெலா செத்தவடம் வந்துட்டுப் போயிட்டு வாரேன்னு போயிரும்.

சொர்ணக்கிளி சொதந்திரக் கிளி. தண்ணியெடுக்கவும் போவா. காடுகரைக்கும் போய்வருவா. பெரிய மனுசியாகிப் பூத்துக் குலுங்கிப் புதுப் பாள போட்டு நிக்கிறா.

வழக்கமா அவுக குடும்பத்துப் புள்ளைகளுக்கு வாரம் ஒண்ணுல வார எமன், சொர்ணக்கிளிகிட்ட வாரானய்யா வருசம் பதினேழுல – பெரியமூக்கி தம்பி செயில்ராசு ரூவத்துல.

பெரியமூக்கி புருசன் துரைச்சாமி, சடையத்தேவருக்குச் சொந்த மச்சினன். மொதலக்கம்பட்டியில பெரியமூக்கியப் பெண்ணெடுத்துக் கூட்டி வாரப்ப வண்டிமாடு ஓட்டிட்டுக் கூடவே வந்தவன்தான், அவ தம்பி செயில்ராசு. அவன் பெறக்கறப்ப அவன் அப்பன் செயில்ல இருந்ததுனால அவனுக்கு அந்தப் 'பட்டம்'.

சக்கரவள்ளிக் கெழங்கு மூட்டையில சமயத்துல சாரப்பாம்புக் குட்டியும் சேந்து வந்திருமா இல்லையா... சக்கரவள்ளிக் கெழங்கு – பெரியமூக்கி. சாரப்பாம்புக் குட்டி – செயில்ராசு.

ஊருக்கு வந்தன்னிக்கே செயில்ராசு ஆரம்பிச்சுட்டான் அவன் கிருத்திரியத்தை. மூணாம் நாளே ஊருபூராத் தெரிஞ்சு போனான்.

மந்தையில அரசமரத்தடியிலயே காத்தக் குடிச்சுக் கெடக்குற கெழடுகட்டைகளுக்குப் பலகாரம் மிச்சரு அல்வான்னு பொட்டணம் பொட்டணமா வாங்கிக் குடுத்து 'மகராசன் நல்லாருக்கணும்'ங்கிற நல்ல பேரு வாங்கிட்டான்.

பொதுக்கெணத்துல தண்ணியெடுக்க வார பொம்பளைகளுக்கெல்லாம் இவனே தண்ணியெறச்சு நெப்பி... தூக்கிவிடுற சாக்குல தொட்டும் அனுப்பினான்.

ஊருக்குள்ள யார் வீட்ல யாரிருக்கா, வீடுகள்ல என்னென்னா இருக்குன்னு சட்டையக் கழத்தி உருமாக் கட்டி நெஞ்சத் தூக்கி நடந்து தெருத்தெருவாத் திரிய ஆரம்பிச்சுட்டான்.

பொம்பளைக ரெண்டு பேரு ஒரல்ல சோளம் போட்டு ஒலக்க குத்திக்கிட்டிருந் தாகன்னா – ஓடிப்போயி ரெண்டு பேரையும் ஒதுங்கி நிக்கச் சொல்லிட்டு, ரெண்டு கையிலயும் ரெண்டு ஒலக்கைய வாங்கி, இவனே மாத்தி மாத்திக் குத்திப் பொடச்சும் குடுத்திட்டுப் போயிருவான்.

யார் வீட்லயும் கூசாம நொழஞ்சு அம்மியில ஆறவெச்சிருக்கிற களியில இவனா கொழம்ப அள்ளி ஊத்தித் தெனாவெட்டாத் தின்டுபிட்டு, உப்போ ஒறப்போ கம்மின்னும் சொல்லிப்புட்டு வேட்டியில கையத் தொடச்சு வெளியேறிருவான்.

கல்யாணமாகாத மூத்த கொமரிகள... புருசன் வீட்லயிருந்து கோவிச்சிட்டு வந்து பெறந்த வீட்ல பேன் பாத்துக்கிட்டிருக்கிற வாழாவெட்டிகள... 'சோங்கு' பண்றதுல இவனுக்கொரு சொகம் இருக்கு.

"ஊருக்குள்ள ஒரு தும்பு திரிச்ச மாடு துள்ளிக்கிட்டுத் திரியுதே அத லேசாத் தட்டிவைங்கப்பா"னு வெடலப் பயககிட்ட ஊர்ப் பெருசுக சொல்ற அளவுக்கு அத்துமீறிப் போயிக்கிட்டிருக்கு அவன் அக்குறும்பு.

"ஏம்மா பெரியமூக்கி! சொக்கத்தேவன் பட்டிக்கு வாக்கப்பட்டு வந்தவளே! ஒன் தம்பியக் கொஞ்சம் தட்டிவைக்கக் கூடாதா?"ன்னு கேட்டதுக்கு, "ஆம்பளப் பயன்னா அப்படித்தான் இருப்பான்"னு பெரும்போக்கா அவ சொல்லப்போக, "அப்ப சொக்கத்தேவன்பட்டியில ஆம்பளப்பயலே இல்லேன்றியா?"ன்னு சடையத்தேவர் வீட்டு ஆளுக கேக்க... அப்பவே

கசமுசாவாகி, அஞ்சாறு மாசமாப் பேச்சுவார்த்தை இல்ல ரெண்டு வீட்டுக்கும்.

ஒரு புரட்டாசி மாசம். அப்பவே அடிக்க ஆரம்பிச்சிருச்சு, அடுத்த மாச மழைக்குண்டான சிறு காத்து.

பொழுசாய நேரம்... வாரேன் வாரேன்ங்குது இருட்டு... போறேன் போறேங்குது வெளிச்சம். மொதப் பறவை கூடு சேந்திருச்சு; கடைசிப் பறவை இந்தா வந்திட்டேன்ங்குது.

ஊருக்கு மேற்க கரட்டடிய ஒட்டியிருக்க கம்பங்காட்டுக்குள்ள செடிசெத்தையப் பரப்பி,அதுக்கு மேல சக்கரவள்ளிக் கெழங்க அடுக்கி, சோளத்தட்டைய மேல போட்டுச் சுட்டுத் திங்கத் தோது பண்ணிக்கிட்டு இருக்கான் செயில்ராசு.

அப்ப... 'சல்லு சல்லு சல்லு'ன்னு ஒரு சத்தம்; அந்தக் காடு கேக்காத சத்தம்; மனசக் கொழச்சு மண்ணு மிதிக்கிற சத்தம்.

'ஆள் இல்லாத அனாதிக் காட்ல இது என்னடா கொலுசுச் சத்தம்?'ன்னு பாத்தா, தலையில பருத்திச் சாக்கச் சொமந்து ஒத்தையடிப் பாதையில ஒத்தையில வந்துக்கிட்டிருக்கா சொர்ணக்கிளி.

பார்த்தான்...

கெழங்கு சுடறதுக்குள்ள மனசு வெந்துபோச்சு அவனுக்கு. கொடியில சீல காயறதக் கண்டாலே 'படக்'குன்னு பார்வைய எடுக்க முடியாத பய புத்தி கொதிச்சுப்போயி நிக்கிறான்.

"ஏ சொர்ணக்கிளி! தலைச் சொமைய எறக்கிவச்சுட்டுச் சக்கரவள்ளிக் கெழங்கு தின்டுட்டுப் போறது?"

"வேணாம் மாமா. பொழுதுபோயிருச்சு. வீடு போயிச் சேரணும்."

"நீ கெழங்கு தின்டுட்டுப் போறதாயிருந்தா, வீட்டுவரைக்கும் ஒன் தலைச் சொமைய நான் தூக்கிட்டு வாரேன்."

"நெசமாவா?"

"பொய்யா சொல்றேன். ஒனக்குக் கால் வலிச்சா ஒன்னையுந் தூக்கி இடுப்புல வச்சுக்கறேன்". பாதையில போனவள முன்னுக்கு வந்து மறிச்சு, அவ தலைச் சொமைய வம்படியா அவனே எறக்கி வைக்கிறான்.

தொட்டும் தொடாம அவள ஓரங்கட்டி ஒதுக்குறான்.

கங்குகளத் தள்ளி வெந்தும் வேகாமக் கெடந்த கெழங்குகள்ல ஒண்ண எடுத்து, "தின்னு சொர்ணம்... தின்னு"ன்னு அவ கையில திணிக்க, குருத்துவாழை எலையில சுடுசோறு விழுந்த மாதிரி கெழங்குச் சூட்டுல உள்ளங்கை வெந்து, அவ "யாத்தே"ன்னு கத்த, இதான் சாக்குன்னு கையப் புடிச்சு 'உஸ் உஸ்ஸு'ன்னு அவன் ஊதிவிட, அந்த அணுக்கத்த அனுகூலமாக்கிச் சாச்சுட்டான் அவளக் கம்பங்காட்ல.

குரங்குலருந்துதான் மனுசன் பொறந்தான்ங்கிறாங்க. ஆனா, மனுசனுக்குள்ளருந்து சிங்கம், புலி, கரடி, ஓநாய் இதெல்லாம் பூமியில நித்தம் நித்தம் பொறந்துகிட்டே இருக்கு. பலது கண்ணுக்குத்

தெரியறதில்ல; கணக்குல வாரதில்ல.

ஒரு தெய்வச் செலையக் களவாணிப்பய திருடி உருக்கி விக்கிற மாதிரி, ஆளில்லாத காட்ல ஒரு சின்னப் புள்ளையச் சீரழிக்கிறான். ஒவ்வொரு துணியா உருவி எறியிறான்; கத்திக் கதையக் கெடுத்திருவாளோன்னு அவ வாய அடைக்கிறான் தாவணியப் பந்து சுருட்டி.

ஒரு மிருகம் கூடுதய்யா மனுசப் பொம்பளைய.

காடே கதிகலங்குது. கம்பங்காட்ல வந்து அடைஞ்ச தட்டச் சிட்டுக, தானியத்த அள்ளித் தலைக்கு மேல எறிஞ்ச மாதிரி செதறி ஓடுதுக. காடை கதுவாளிக என்னமோ ஏதோன்னு பதறி, சொந்த பந்தங்களே சூதானம்ன்னு அடுத்த காடு கேட்க அலறிக் கத்துதுக. அங்கங்க ஊறித் திரிஞ்ச பாம்பு பூரான் எல்லாம் சட்டுன்னு சுருண்டு பிரிமணை மாதிரி சுத்திச் செத்தது மாதிரி கெடக்குக சத்தமில்லாம. ஈரக்கொல நடுங்கி விர்றுவிர்றுன்னு வீசுது காத்து.

எல்லாம் முடிஞ்சுபோச்சு.

இப்ப நல்லா வெந்திருக் கும்ன்னு கங்குகளக் கிண்டிக் கெழங்குகள எடுத்து ஊதி ஊதித் தின்டுபிட்டுத் திரும்பிப் பாத்தா, அவ இன்னம் எந்திரிக்கல. காலப் புடிச்சு ஒரு ஆட்டு ஆட்றான். கொலுசு சத்தம் போடுது; அவ அசையல. வாயில அடைச்ச தாவணிய உருவுனா, வாய் தொறந்தே கெடக்கு; மூடல. மூக்குல கைய வச்சுப் பாக்குறான். மூச்சில்ல.

‘யாத்தே! செத்துப்போனாளே!’

செத்தவடம் புத்தி மாறிப்போயிப் பயந்து ஒக்காந்தவன் சுதாரிச்சு எந்திரிக்கிறான். சுத்தியும்முத்தியும் பாக்குறான். அவ சொமந்து வந்த பருத்திச்சாக்கு இருக்கு. சாக்க அவுத்தான்; பருத்திய ஒதறிவிட்டான்.

ஒட்டுத்துணிகூட இல்லாமக் கெடந்தவளத் தூக்கி குத்தவச்சமேனிக்கு ஒக்காரவச்சு சாக்குக்குள்ள திணிச்சான். ஏற்கெனவே பருத்திச் சாக்கக் கட்டியிருந்த கயித்தப் பதட்டத்துல எங்க எறிஞ்சானோ... தெரியல... காணல. இடுப்புல இருந்த சூரிக்கத்திய எடுத்து அவ குடுமியவே அறுத்து, முடியக்கொண்டே முடி போட்டான் மூட்டைக்கு. ‘பொணத்த எங்கயாவது பாங்கெணத்துல போட்டுட்டுக் கங்காணாத சீமைக்கு ஓடியே போகணும் ஓடி.’

காடு இருட்டுக்கட்டிப்போச்சு. மங்கலா வழி தெரியுது. ‘பொணம் எளம் பொணம்; கனக்கல; ஆனா, மனசு மட்டும் பாறாங்கல்லாக் கனக்குதே’ன்னு சொல்லிக்கிட்டே பயத்தையும் சொமந்து நடக்கிறான். ‘பொணத்தத் தலையில புடிச்சு உசுரக் கையில புடிச்சு இதென்னடா பொழப்பு?’ன்னு அடுத்த அடி வைக்கவும் ஆள் மொனகுற சத்தம் வருது.

‘யாத்தே! யாராச்சும் பின்னாலயே வாராகளா, இல்ல காட்டுக்குள்ள காத்துகருப்பா?’

கம்பங்காடு கடந்து, ஒத்தப்பனமரப் பாதை வழியா சோளக்காட்டுக்குள்ள நொழைய "என்னிய விட்ரு; என்னிய விட்ரு"ன்னு சத்தம் வருது. பய பயந்து கழிஞ்சுபோனான்.

வேர்த்து விறுவிறுத்து, தலைச் சொமையோட ஒரு முழுச்சுத்தும் சுத்தி, எங்கயிருந்துடா வருதுன்னு பாத்தா, கடைசியில சாக்குக்குள்ளருந்து வருது சத்தம்.

'பொத்'துன்னு மூட்டையப் போட்டுட்டு நாலடி பின்னால நகந்து நின்னு பாத்தா, அவுந்துபோன மூட்டைக்குள்ளருந்து குத்தவச்சு ஒக்காந்த மேனிக்குக் கும்புட்டு அழுகுறா சொர்ணக்கிளி; அவ சாகல.

ஒடம்புல ஒரு ஒட்டுத்துணியில்லாம, கூந்தல எடுத்து அங்கங்க மூடிக்கிட்டு, கும்புட்டுக்கிட்டே மார்ப மூடிக்கிட்டு "நடந்தது நடந்துபோச்சு; என்னிய விட்ரு மாமா"ன்னு சாரைசாரையா அவ அழுகறதக் கண்டா ஓநாய் புலி பேயாயிருந்தாலும் 'போயிட்டு வா தாயி!'ன்னு போயிரும்.

பேயி பிசாசு மிருகம் மனுசன்னு எதுலயும் சேக்க முடியாது இவன.

"அடியே சொர்ணம்! ஒரு வகைக்கு நீ செத்தது நல்லது. எனக்கு சாட்சியிருக்காது. இப்ப நீ பொழச்சது கெட்டது. ஒன்னிய இப்படியே விட்டா, நான் காடு கடக்கு முன்ன என்னியப் பொணமாக்கிப்பிடுவானுக ஒங்கப்பன்மாருக. அதுனால, நீ செத்தது செத்ததாவே இருக்கட்டும்."

இடுப்புல சூரியத் தேடினான்; காணோம். பதட்டத்துல எங்கேயோ விழுந்துபோச்சு. வரப்புமேட்ல கெடந்துச்சு ஒரு கத்திக்கல்லு. அந்தக் கல்ல மண்ணோட பேத்தெடுத்த கொலகாரப்பாவி, கும்புட்டுக் கெடந்தவ தலையில நச்சுநச்சுன்னு குத்தி ரத்தம் ஒழுகவிட்டான்.

அவ கத்திக் கதறி ஊர்ச்சாமி பேரையெல்லாம் கூப்பிட்டு அழுதுபார்த்தா; ஒரு சாமியும் வரல; உண்மையாவே செத்துப்போனா.

திரும்பவும் அவளச் சாக்குல போட்டு, பொணம் சொமந்து கருவேலங்காட்டுக்குக் கெழக்க இருக்குற பாங்கெணத்துல போட்டுட்டுப் போயிட்டான்.

ராத்திரியோட ராத்திரியா அப்பன்மாருக ஆளுக்கொரு தெசையா அலைஞ்சதும், விடிஞ்சு பொணம் கண்டுபுடிச்சு மாடுக மாதிரி கதறி அழுததும், கம்பங்காட்ல கெடந்த சூரிய வச்சு இதச் செஞ்சவன் செயில்ராசுதான்னு கண்டுபுடிச்சு, அருவா வேல்கம் போட அவன ஆளாளுக்குத் தேடுனதும், இது தெரிஞ்சு அவன் சிறுமலையில மருந்து குடிச்சுச் செத்துக்கெடந்ததும், அன்னைக்கிருந்து மாறுகண்ணுத்தேவர் பேச்சு நின்னுபோனதும் ஊருக்கே தெரியும். ஆனா, மாறுகண்ணுத் தேவர் கடைசியாச் சொல்லிட்டுச் செத்தது சடையத்தேவருக்கு மட்டுந்தான் தெரியும்.

"அண்ணந்தம்பி ஏழு பேர் பெறந்து, இப்ப நீயும் நானுந் தான் இருக்கமடா தம்பி. இப்ப நானும் போயிச் சேந்திருவேன் போலிருக்கு. ஒண்ணே ஒண்ணு சொல்லிட்டுச் சாவேன். செய்வியா?"

"சொல்லுண்ணே..."

"நம்ம ஆச மக சொர்ணக்கிளியக் கொண்டு புட்டான்ங்க. நம்ம வம்ச வெளக்க அழிச்ச குடும்பத்துல என்னைக்காச்சும் ஒரு ஒச்சம் உண்டாக்காட்டி செத்துச் சுடுகாடு போனாலும் என் ஆவி அடங்காதுடா தம்பி, செய்வியா?"

"செய்றண்ணே!" இது நடந்து பதினஞ்சு வருசத்துக்கப்புறம் சடையத்தேவருக்கு மகனா வந்து

பெறக்குறான் கட்டையன். அதுக்கு அங்கிட்டு அஞ்சு வருசம் கழிச்சுப் பெரியமூக்கிக்கு மகளா வந்து பெறக்குறா கருவாச்சி.

வஞ்சத்தையும் சாராயத் தையும் ஊத்தி ஊத்தி வளக்கிறாரு சடையத்தேவரு, கட்டையன. பொண்ணு கேக்குற மாதிரி கேட்டு, கல்யாணம் முடிக்கிற மாதிரி முடிச்சு அவளச் சீரழிச்சுச் சின்னாபின்னமாக்கி, "ஒஞ்சதடீயாத்தா ஓங் கத... தீந்ததடியாத்தா எங்க பழி"ன்னு வீட்லயே போயி விட்டுட்டு வந்துட்டான்ங்க. பஞ்சாயத்தக் கூட்டித் தீத்துக்கட்டவும் திட்டம் போட்டுட்டாங்க.

கரிச்சாம்பாறையில கருவாச்சியப் போட்டு வறுத்தெடுத்து, அவ குடுமிக்கு அடியில கையக்கோத்து இறுக்கிக்கிட்டு, சொர்ணக்கிளி கதையக் கட்டையன் சொல்லச் சொல்ல, பூரான் பாம்பு தேளெல்லாம் புகுந்து கொடஞ்சிருச்சு கருவாச்சி புத்திக்குள்ள. அந்தக் கொடச்சலும், ஒடம்புபட்ட ஒலச்சலும் எதையும் வெளிய சொல்லாம மனசுக்குள்ளயே போட்டு அமுக்கி வைக்கிற கொணமும் சேந்துதான் அவளப் பேயாடவச்சுப் பெருங்கூத்துப் பண்ணிருச்சு.

கருவாச்சி மூலியமா சொர்ணக்கிளி தன் கதையச் சொல்லச் சொல்ல, அழுது மூஞ்சி வீங்கிப்போச்சு ஆணும் பொண்ணும்.

கோடாங்கியும் இப்ப எறங்கி வந்து கேக்குறாரு.

"யம்மா சொர்ணக்கிளி! நீ வேற எங்கயும் போயி வெளையாட்டுக் காட்டாம, ஏன் சொந்தக்காரப் பிள்ளையச் சுத்திட்டு அலையிற?

சிங்காரச் சொர்ணக்கிளி
சீதபெத்த எளையகிளி –
ஒனக்குக்
குண்டுமல்லிப் பூவு வேணுமா?
கோழிக்கறிச் சாறு
வேணுமா?
வேணுங்கறத வாங்கி
வெளியேறு தாயி..."

"போறேன். அப்பப்ப வருவேன்."

"இது கெட்ட பேச்சு. இனிமே எங்க பிள்ளையத் தொடப்படாது. எங்க பிள்ள வீட்லயிருந்தாலும், வெளியிலயிருந்தாலும், ஆத்தங்கர கொளத்தங்கர வெங்காடு வெள்ளாமக்காட்டு வழி ஒத்தசத்தையில போய்வந்தாலும் இந்த மங்கையத் தொட மாட்டேன்னு சத்தியம் பண்ணி வெளியேறு. என்ன வேணுமோ, எங்க சக்திக்கு உட்பட்டதக் கேளு, தாரோம்."

"பால்பணியாரம், பனநொங்கு, சுட்ட கருவாடு, அச்சுவெல்லம், உப்புக்கண்டம், புதுச் சீல குடுப்பியா?" "ஒரு கொறையில்லாக் குடுத்திடுறோம் தாயி; வந்த வழியே போயிடுறியா?"

"போயிடுறேன்."

ராத்திரியெல்லாம் உடுக்கடிச்சு ஓட்டி ஓட்டி விடியக்காலம் பேய் எறங்கிருச்சு.

கைத்தாங்கலாப் புடிச்சுக் கருவாச்சிய வெளியே கூட்டியாந்து தலையில கல்லத் தூக்கி வச்சு,

தலைவிரி கோலமா – ஓட்டமும் நடையுமா அவள முன்னவிட்டுப் பின்னாலயே போறாக ஊராளுக.

உடுக்குச் சத்தமும் போகுது ஊரோட சேந்து.

சுடுகாட்டுப் புளியமரத்தடி வந்ததும் "எறிஞ்சிரு"ன்னு சொன்னதும் கல்ல 'மடார்'ன்னு கீழ போட்டா கருவாச்சி. "கட்டையன் தலையில போட்டுருக்கணும்"ன்னான். ஒருத்தன். "ஏன் சடையத்தேவன் தலையில போட்டா 'மாட்டேன்'னு சொல்லுமா கல்லு?" –இது இன்னொருத்தன்.

கருவாச்சி குடுமியில ஒரு கத்தைய எடுத்து அதை ஆணியில ரெண்டு மூணு சுத்துச் சுத்தி, புளியமரத்துல அத நச்சு நச்சுன்னு அறஞ்சு, அடிக்குடுமிய அருவாளவச்சு அறுத்து அவள விடுதல பண்ணி "போ! திரும்பிப் பாக்காமப் போ"ன்னு ஓங்கி உத்தரவு போடுறாரு கோடாங்கி. சொந்த புத்தியோ சுவாதீனமோ இல்லாம ஒறக்கத்துல நடந்து போறவ மாதிரி போறவள ஆளுக்கொரு பக்கமாத் தாங்கிப் புடிச்சுப் போறாக பொம்பளைக.

ஊர் எல்லை வந்திருச்சு.

அங்கதான் சாங்கியப்படி சடங்கு பண்ணியாகணும்.

ஏழு எருக்கில – சாணிச்சட்டி – பீத்தமொறம் – பீத்த செருப்பு – பீத்த வெளக்கமாறு... இதுகளயெல்லாம் கருவாச்சி தலைய மூணு சுத்திச் சுத்தி எறிஞ்சுட்டு ஒலக்கையப் போட்டாக அவ குறுக்க.

"தாண்டி வாடியம்மா; தாண்டு." அவஒலக்கையத் தாண்டுனா.

அஞ்சு பொம்பளைக கூடி அஞ்சு பானத் தண்ணிய அவ தலையில சொதசொத சொதன்னு ஊத்துனாக. அந்த ஊர்ல அவளுக்கு மட்டும் மழ பேஞ்சது மாதிரி நனஞ்சு நடந்து போறா கருவாச்சி.

வெந்நி கொதிக்கவிட்டு வேப்பங்கொழையும் மஞ்சளும் போட்டுத் தலைக்குத் தண்ணி ஊத்தி, பழைய சீலய வச்சுக் கரகரகரன்னு அவ தலையத் தொவட்டிக்கிட்டே பெரியமூக்கி பொலம்ப, பச்சரிசிய ஒரல்ல போட்டு மாவிடிச்சுக்கிட்டிருந்தாக வைத்தியச்சியும் பவளமும்.

இடிச்ச மாவ நல்லா அவிச்செடுத்து வெள்ளத்துணியில கட்டி வேது குடுக்க, எங்க தொட்டாலும் வலிக்குதுன்னு கத்துறா கருவாச்சி. இவ ஆடின பேயாட்டம் பாதி; இவமேல இவ புருசன் ஆடின பேயாட்டம் பாதி. எப்படித்தான் தாங்கும் அந்த எளவாழத்தண்டு?

வேதுவைக்க அவிச்ச மாவுலயே புட்டுச்செஞ்சு அதுல நல்லெண் ணெய் ஊத்திக் கருப்பட்டித்தூளு போட்டுப் பெணஞ்சு பெணஞ்சு ஊட்றா பெரியமூக்கி மகளுக்கு. ஒரு வாய் ரெண்டு வாய் தின்னதும் தட்டத் தட்டிவிட்டுட்டுப் பாயில போயி விழுந்து சும்மாடு மாதிரி சுருண்டு படுத்துக்கிட்டா கருவாச்சி.

மகளுக்கு அடிச்சு ஊத்த "வெடக் கோழி இருக்கா வெடக் கோழி"ன்னு தேடி நடந்துபோறா பெரியமூக்கி தெருத் தெருவா.

"யப்பே! பஞ்சாயத்துக் கெடு முடிய இன்னும் ரெண்டு நாள்தான் இருக்கு. நம்ம கூட வம்பிழுக்க அருவா கம்போட வாங்கடான்னு பெரியமூக்கி மொதலக்கம்பட்டிக்கு ஆள் சொல்லி விட்ருக்காளாம். அந்தூருக்காரங்க இந்தூருக்கு வந்து கம்பு சுத்தி வெள்ள வேட்டியோட வீடு

போய்ச் சேரவா? நான் சும்மா இருப்பனா?" "நீ செய்யிறதச் செஞ்சுக்கடா மகனே! ஆனா, எதுலயும் ஒரு நிதானம் இருக்கட்டும்."

தகப்பன்கிட்ட நெலமையச் சொல்லி யோசனையும் கேட்டுக்கிட்ட கட்டையன் பன்னியான்பேரன், சலம்பல்பாண்டி, ஒலக்கையன் மூணு பேரையும் கூப்பிட்டான்.

ஆடுமாடுக அடங்கி, சனங்கள்ளாம் ஒறங்கி, காவல் நாய்கூட கடைசியாக் கொலச்சிட்டு கண்ணு மூடப்போன பின் சாமத்துல, பஞ்சாயத்து நடக்கப்போற அரசமரத்தடி மந்தையில அங்கங்க குழியத் தோண்டி, வெட்டருவா வேல்கம்ப உள்ளவச்சுப் பொதச்சு, மண்ணத் தள்ளி மறைக்கிறாங்க கட்டையன் கையாளுக.

அரசங்கௌ இடுக்கு வழியா –

இதப் பாத்துக்கிட்டேயிருந்து பயந்து தேயுது நெலா!

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கருவாச்சியும் சில கேள்விகளும்...

வாசகப் பெருமக்களுக்கு வணக்கம்.

கருவாச்சி காவியத்தோடு பயணப்படும் ஒவ்வொருவரின் உள்ளங்கை தொட்டு நன்றி சொல்கிறேன்.

மூங்கில் காட்டில் தீப்பிடித்த மாதிரி இருக்கிறது உங்கள் வரவேற்பு; வியந்தும் பயந்தும் நிற்கிறேன்.

இயங்கிக்கொண்டு இருக்கும் ஒரு படைப்பின் இடைவெளியில், படைப்பாளி முகம் காட்டுவதோ குரல் கொடுப்பதோ இலக்கிய நாகரிகத்தை உடைக்கும் செயல் என்பதை அறிவேனாயினும், வாசகப் பெரும்பரப்பில் பரவலாகக் கேட்கப்படும் மூன்று வினாக்களுக்கு விடை கூற வேண்டிய கடப்பாடு கருதி இதை எழுதுகிறேன்.

வினா ஒன்று:

"கருவாச்சி காவியம் கற்பனையா? நடந்த நிகழ்வா?"

கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம் போலவே இதுவும் நிகழ்ந்த வாழ்வுதான். நான் அந்த வாழ்வின் பதினான்கு வயதுப் பார்வையாளன்; கேள்வியாளன். சமகாலத்தில் நிகழ்ந்த வேறு சில வாழ்வு நிகழ்வுகளையும் கருவாச்சியோடு இணைத்துப் படைக்கிறேன்; அவ்வளவுதான்.

வினா இரண்டு:

"வட்டார வழக்கின் நெடி தூக்கலாக அடிக்கிறதே – அதனால் சில வாக்கியங்களில் புரிதல் அந்நியமாகிறதே! இலக்கிய நடையில் சொன்னால் என்ன?"

சொல்ல முடியாது என்றில்லை – சொல்லக் கூடாது என்றே கட்டளையிடு கிறது கதைத்தளம். அந்த வாழ்வின் வலியை அந்த மொழியாலன்றி, வேறு எந்த மொழியாலும் பூரணப்படுத்த முடியாது என்பதை இரு நடைகளில் இரண்டு அத்தியாயங்கள் எழுதிப்பார்த்து உணர்ந்தேன்.

ஒரு காவியத்தை முற்றிலும் இயக்கவல்ல வளமும் வலிமையும் நாட்டுப்புற மொழிக்கு உண்டு என்ற பெருமிதமே மேலிடுகிறது.

பயிலாத மொழி நடையைப் பயில்வதும் ஒரு கலை.

புரியாத சொல்லைப் புரிய முயல்வதன் மூலம் புழக்கத்திற்கு வருமல்லவா வட்டார வழக்குச் சொல்?

'கொட்டிக் –
கிழங்கோ கிழங்கென்று கூறுவாள் நாவில்
வழங்கோசை வையம் பெறும்'
என்பதல்லவா உண்மை?

கொஞ்சம் பழக வேண்டும்; ஏழு, எட்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு இந்த வட்டார வழக்கோடு கரைந்துபோவீர்கள்; பொறுத்திருந்து பாருங்கள்.

வினா மூன்று:

“காவியம் என்று பெயர் சூட்டிக்கொண்டது இலக்கியத் திமிர் இல்லையா?”

பாசிகளுக்கு மத்தியில் சென்று தாமரை பறித்தல் போலவே மாசுகளுக்கு மத்தியில் சென்று சத்தியம் தேடும் கலைப்படைப்பே காவியம். அழகில் அழுக்கையும், அழுக்கில் அழகையும் பிரித்துணர்த்தும் பேரிலக்கியமே காவியம்.

அரச குடும்பத்துப் பெண்களுக்கு மட்டும்தான் காவியமா? அல்லது மேட்டுக்குடிப் பெண்களே பாட்டுடைத் தலைவிகளா? எந்த மன்னர் காலத்திலும் முழுமையாகப் பதிவு செய்யப்படாத உழைக்கும் ஜாதிப் பெண்ணொருத்தியின் மீது காவியம் இயங்காதா? செய்யுள்மொழி தாண்டி மக்கள்மொழி வழக்கில் கட்டமைக்கப்பட்டால் அது காவியம் ஆகாதா?

இத்தனை வினாக்களுக்கும் விடைதேடும் ஒரு முயற்சியாகத்தான் காவியம் என்ற பெரும் சொல்லைத் தலைப்புக்குள் கொண்டு வந்தேன்.

இன்னொன்றும் கேட்கிறேன். ‘காவியம்’ என்ற சொல்லுக்கு ஏன் பூர்ஷ்வாத்தனமான புனிதப் பூச்சு?

டைக்ரிஸ் யூப்ரடிஸ் நதிக் கரைகளிலும், நைல் நதி தீரத்திலும், சிந்துச் சமவெளி ஆழத்திலும் வாழப்பட்ட மனித வாழ்க்கையைத் துழாவு துழாவென்று துளையிட்டுத் துருவுகின்ற மானிடவியலாளர், வையை ஆற்றங்கரையில் வாழப்பட்ட – வாழப்படும் வாழ்க்கையை ஆவணப்படுத்தியதுண்டா?

அந்த ஆவணமே இங்கொரு காவியமாகட்டுமே!

மீண்டும் நன்றி.
அன்புள்ள

கருவாச்சி காவியம் 5

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

விடிஞ்சா பஞ்சாயத்து.

ஊரே ஒறங்குது.

எனக்கும் தூக்கம் வருதுன்னு சந்துபொந்துகள்ல புகுந்து சத்தமும் ஒறங்கிப்போச்சு.

முழிச்சுக்கிட்டிருக்கிறது காடாவெளக்கும் கருவாச்சியும் மட்டும்தான்.

என்னமோ சோட்டுக்காரிகிட்ட ஒப்பிக்கிற மாதிரி காடாவெளக்குகூடப் பேசுறா கருவாச்சி: “எம் பொழப்பு ஏன் இப்படி ஆகிப்போச்சு காடாவெளக்கே? என்ன குத்தத்துக்கு நான் இப்படிக் குத்துயிரும் கொல உயிருமா கெடக்கேன்? என்னா பாவம் பண்ணேன்? எவ சோத்துல மண்ணள்ளிப் போட்டேன்? கறிய மட்டும் எடுத்துக்கிட்டு எலும்ப நாய் துப்புற மாதிரி துப்பிட்டானே என்னிய. செத்துப்போடீன்னு சொன்னவன்கிட்ட எப்படிச் சேந்து வாழ முடியும்? பஞ்சாயத்துல எப்படியும் அத்துவிட்றப் போறாக. அதுக்குப் பெறகு என்ன பண்ணலாம்? கல்யாணச் சேலயக் கழுத்துல சுத்தி நான்டுக்கிட்டுச் செத்துப் போகலாம். இல்ல, அரளி வெதைய அரைச்சுக் குடிச்சுட்டுப் பழைய சீலயப் பொத்திப் படுத்துக்கிரலாம். பொம்பளைக பொதுவா இதத்தான செய்வாக! அத நானும் செய்யணுமா? செய்ய மாட்டேன் காடாவெளக்கே. ஒத்தத் திரிய வச்சுக்கிட்டு ஊதக்காத்த எதுத்து நிக்கிற நீயி. சீமத்தண்ணி கடைசிச் சொட்டு வத்திப்போனாலும் திரியில ஊறியிருக்கிற மிச்சத்த வச்சு உசுர் புடிச்சு நிக்கப் பாக்குற. ஒனக்குக் கொறஞ்சவளா நானு? ஒவ்வொரு பெறவிக்கும் ஒரு காரணமிருக்கா இல்லையா? எம் பெறவிக்கு என்ன காரணம்னு தெரிஞ்சுட்டுப் போயிடறேன். சாவு என்னைக்கோ ஒரு நாளைக்கு நம்மளத் தேடி வரத்தான் போவுது. அது வாரப்ப வரட்டும் பாத்திருவோம்; ‘வா’ன்னு கேட்டிருவோம். இதுவரைக்கும் கொழகொழன்னு இருந்த மனசு, வாங்குன அடியில இப்ப இறுகிக் கெடக்கு; எல்லாம் நல்லதுக்குத்தான். வரணுங்கிற துன்பம் வந்துதான தீரும். ஒல கொதிக்காம அரிசி வேகுமா? ஒவ்வொரு பொம்பள பொழப்பும் ஒரு ஒலதான். இப்ப என் ஒல கொதிக்குது; கொதிக்கட்டும்.”

அவ ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டா.

இப்பக் காடாவெளக்கும் ஒறங்கிப் போச்சு; அவ மட்டும் முழிச்சிருக்கா.

அரச மரத்தடி மந்தையில ஊரே கூடி ஒக்காந்திருக்கு. கருவாச்சி பொழப்பு என்னாகப் போகுதோங்கிற கவலையும், பஞ்சாயத்துல கலகம் வந்து ஒண்ணுகெடக்க ஒண்ணு

ஆகிப்போயிரு மோங்கிற பதட்டமும் திட்டுத்திட்டாத் தெரியுது ஊர்க்காரக மூஞ்சியில.

உருமாப்பெருமாத்தேவரு பெருங்குரலெடுத்துப் பேசுறாரு. "இந்தா பாரப்பா கட்டையா... சொன்னதையே சொல்லிக்கிட்டிருக்காம நல்ல முடிவுக்கு வாப்பா. ஆம்பளைக்கு அருங்கேடு நெனச்சாலும் பொம்பளையப் பொறம்பேசப்படாதப்பா. நாப்பது வருசத்துக்கப்புறம் சேந்த குடும்பம் சேந்ததாவே இருக்கட்டும். ஊரே ஒண்ணுகூடிச் சொல்றோம்... வச்சுப் பொழச்சுக்கப்பா அவள."

உட்கார்ந்திருந்த கட்டையன் விசுக்குன்னு எந்திரிச்சான்.

"பெருசுக கூடி ஒரு தீர்ப்பச் சொல்லிட்டு நீங்க பாட்டுக்குப் போயிருவீக. வச்சு வாழப்போறது நானு. ஒரு ஆணுக்கும் பொண்ணுக்கும் கல்யாணம் எதுக்கு? வீடு வெளங்க. வாரிசு உண்டாக. இந்த ரெண்டுக்கும் லாயக்குப்பட மாட்டா இந்த ரெண்டுங்கெட்ட சிறுக்கி. வேணாம்; வெலக்கிவிட்ருங்க."

"இல்லாதது பொல்லாததச் சொல்லி எம் பிள்ள பொழப்பக் கெடுத்திர வேணாம்னு சொல்லுங்கப்பா. அந்தாளு சொல்றத நம்பாதிக. தங்கத்தட்டு மாதிரி போயிச் சல்லடையாத் திரும்பி வந்திருக்கா என் பொண்ணு." முந்தானைய ஒதறி இழுத்து இடுப்புல செருகிக்கிட்டு, தரையவிட்டுப் பந்து மாதிரி எந்திரிச்சு அழுது பேசுறா பெரியமூக்கி.

"ஆமா, பெரிய சீமையில இல்லாத பொண்ணு. மொளகு ரசம் வையிடின்னா எலிப் புழுக்கைய அள்ளிப் போட்டு இதுதான் மொளகுங்குற பொண்ணு; 'போ'ன்னா போயிர வேண்டியது தான..."

"ஏய்! 'வா'ன்னா வாரதுக்கும், 'போ'ன்னா போறதுக்கும் எங்க ஐத்த மக என்ன அவுசாரியாடா? பொண்ணு கேட்டு வந்தது நீதான?" மொதலக்கம் பட்டியிலிருந்து பஞ்சாயத்துக்கு வந்திருந்த பெரியமூக்கி அண்ணன் மகனுங்க நாலு பேரும் ஒண்ணு சொன்னாப்புல எந்திரிச்சுட்டானுக.

'தாட் பூட்'டுன்னு அவன்ங்க தவ்வவும், பல்லக் கடிச்சுக்கிட்டுக் கட்டையன் லேசாத் திரும்பிப் பாக்கிறான். ஆயுதம் பொதைச்ச எடத்துல அடையாளம் வச்சு ஒக்காந்திருந்த பன்னியான் பேரன், ஒலக்கையன், சலம்பல்பாண்டி மூணு பேரும் லேசாப் பள்ளம் பறிக்கிறாங்க.

"வாடா போடான்னு பேசுனா ஏடாகூடமாயிப் போயிருமப்பா. நல்லது கெட்டது பேசத்தான் நாங்க இருக்கம்ல.... ஒக்காருங்க" – காவக்காரச் சக்கணன் கையமத்தவும், தோள்ல போட்ட துண்டத் தரையில போட்டு ஒக்காந்துட்டானுங்க நாலு பேரும்.

"ஏம்ப்பா... சடையத்தேவா! நீ பெரிய மனுசன்... நீ என்ன சொல்ற?"

நடுவெரலையும் கட்ட வெரலையும் ஒண்ணா வாயில வச்சு அழுத்தி, ரெண்டுக்கும் மத்தியில இருக்கிற இடைவெளியில 'புளுச்'சுன்னு எச்சி துப்பி, எச்சி விழுந்த எடத்த எடது கையால மண்ணப் போட்டு மூடிக்கிட்டே சடையத்தேவர் சொன்னாரு...

“தவள தண்ணிக்கிழுக்குது, ஓந்தி மேட்டுக்கிழுக்குது... பிரிச்சுவிட்ருங்கப்பா.”

“சடையத்தேவா! நீ பிள்ளைக பொழப்ப நெனைக்கல. ஏதோ ஒரு மாசு இருக்கு ஒன் மனசுல. அது பரம்பரைக்கு நல்லதில்லப்பா. கடைசியாக் கருவாச்சியையும் ஒரு வார்த்தை கேட்ருவோம்... கூப்பிடுங்கப்பா அந்தப் பிள்ளைய”ன்னாரு உருமாப்பெருமாத்தேவரு.

வந்தா கருவாச்சி. முன்ன இருந்த பயமில்ல அவளுக்கு. கண்ணுல ஒரு ஒளி இருக்கு. கையெடுத்துக் கும்பிட்டா. “யம்மா கருவாச்சி! ஒம் புருசன் ஒம் மேல குத்தஞ் சொல்லி, ‘வேணாம்... வெட்டிவிட்ருங்க’ன்னு பஞ்சாயத்துல பிராது குடுத் திருக்கான்; ஒம் பக்க நியாயத்த நீ சொல்லு தாயி.”

அவ ஒரு பேச்சும் பேசாம அரசமரத்துல அணில் பாத்துக்கிட்டிருந்தா. நான் வேற என் வாலு வேறன்னு ஒடம்பு அசங்காம வால மட்டும் என்னா ஆட்டு ஆட்டுது அந்த அணிலு. ‘புசுபுசுபுசு’ன்னு என்னா அழகு அந்த வாலு? யான காது கொடைய ணும்னா அணில் வாலுதான் லாயக்கு.

அவ என்ன சொல்லப் போறானு சபையே அவ வாயப் பாத்திருக்க, மரம் ஏறி அணில் வாலத் தொட்டுத் தரையில குதிக் குற அவ மனசு நிதானத்துக்கு வருது.

“எம் மேல ஒரு குத்தமும் இல்லீங்க. இது பஞ்சாயத் துக்கும் தெரியும்; நாங் கும்புடற சாமிக்குந் தெரியும். மத்தபடி கடவுளும் ஊரும் என்ன தீர்ப்புச் சொல்லுதோ கட்டுப்படறேன்.”

“சாமி அருள்வாக்குச் சொல்ற மாதிரி பேசுறாய்யா கருவாச்சி. இந்த தெய்வச்செலய வச்சுப் பொழைக்காதவனும் ஒரு மனுசனா?”

“எப்பவோ யாரோ செஞ்ச பாவத்துக்கு இப்பப் பழிவாங்கறானப்பா இந்தப் பச்ச மண்ண.”

பஞ்சாயத்தே சோகங்கட்டிக் கெடக்கு.

“ஏம்மா பெரியமூக்கி... பஞ்சாயத்து எப்பவும் பிரிக்க நெனைக்காது. சேத்துவிடத் தான் நெனைக்கும். ஆனா, அந்தப் பயலோ அத்துவிடுங்க ஆளவிடுங்கன்னு புடிச்ச புடியிலயே நிக்கிறான். நீ என்னாத்தா சொல்ற?” விக்கி விக்கி அழுதா பெரியமூக்கி. சல்லுன்னு மூக்குச் சிந்தித் தரையில எறிஞ்சிட்டு முந்தானையில மூக்கத் தொடச்சுக்கிட்டே சொல்றா:

“பிள்ள சேந்து வாழணுமேன்னு பெத்த வயிறு பத்தி எரியுது. ஆனா அனுப்பிவச்சா எம் பிள்ள என்னதில்லேன்னு போயிருமோன்னு பயமா வேற கெடக்கு. இதுக்கு மேல என்ன சொல்லப்போறேன்? பஞ்சாயத்துக்குப் பாத்தியப்படுறேன்.”

அம்பலக்கல்லுல ஒக்காந்திருந்தபஞ்சாயத்துப் பெருசுக பெரிசா ரெண்டு மூணு பெருமூச்சு விட்டாக. யோசிச்சு ஒதடு பிதுக்கி தலைய அங்கிட்டும் இங்கிட்டுமா ஆட்டிக்கிட்டாக. பெறகு ஒருத்தருக்கொருத்தர் காது கடிச்சுக் கிட்டாக. கடைசியா அடித் தொண்டையில ஒரு கனைப்புக் கனைச்சாரு உருமாப் பெருமாத்தேவரு. அந்தக் கனைப்பு ஒண்ணும் தொண்டையில பிசிறு போறதுக்கில்ல; சலசலன்னு சலம்பல் பண்ணிக்கிட்டிருக்கிற சபையைத் தம் பக்கம் திருப்புற ஒரு சாடை.

“சரி.. வேற வழியில்ல. நெஞ்சுல கல்லக் கட்டிக்கிட்டுத்தான் தீர்ப்புச் சொல்றோம். கட்டையன் கருவாச்சி ஒறவத் தீத்துவிட்டுர் றோம். இன்னிக்கிருந்து அவுக ரெண்டு பேரும் புருசன் பொண்டாட்டி இல்ல. ரெண்டு பேருக்கும் சேர வேண்டிய பொருள ரெண்டு பேரும் வாங்கிக்கிட்டு அவுகவுக பொழப்ப அவுகவுக பாத்துக்க வேண்டியது.பிரிஞ்சாலும் நல்லாருங்க.”

தீர்ப்புச் சொன்ன உருமாப் பெருமாத்தேவரு கொரலு கடைசியாக் கரகரத்துப்போச்சு. ஊருக்கு அவரப் போல நல்ல மனுசங்க நாலு பேரு இருப்பதனாலதான் கடந்துபோற மேகம் அந்த ஊரையும் மறக்காம நனைச்சுட்டுப் போகுது.

அதுவரைக்கும் கட்டிவச்சிருந்த கண்ணீரு கயித்த அத்திருச்சு. ‘கே’ன்னு அழுகையில கூடிட்டா பெரியமூக்கி. “எம்பொழப்பு பாதியில போச்சு... எம் பொண்ணு பொழப்பு ஆதியிலயே போச்சே...”

“யம்மா தங்கச்சி பெரியமூக்கி! அழுகைய நிறுத்து தாயி. இது ஊருக்கு ஊரு உண்டானதுதான. பத்துக்கு ரெண்டு பழுதாகறதில்லயா? வேணாம்னு போறவன் விக்கிரமாதித்த மகராசனாயிருந்தாலும் நமக்கு எதுக்கு? போனாப் போயிட்டுப் போறான். நல்லது கெட்டதுக்கு நாங்கள்லாம் இல்லையா. அடுத்து ஆக வேண்டியதப் பாரு.” வளவிக்காரச் சுப்பஞ்செட்டியாரு பெரிய மூக்கியத் தேத்தித் தெளிய வைக்கிறாரு.

தகப்பன் சடையத்தேவரும் மகன் கட்டையனும் ஒருத்தர ஒருத்தர் பார்த்து, மீசைக்குள்ள பெரிசு சிரிக்க, செயிச்சனா இல்லையான்னு இடுங்குன கண்ணுல அவன் ஒரு பார்வ பாக்க, ஊராளுக இந்த நாடகத்தப் பாக்கிறதுக்குள்ள தலைய வேற பக்கம் திருப்பிக்கிட்டாக ரெண்டு பேரும்.

இங்க நடக்கிற கூத்துக்கும் தனக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்லேங்கிற மாதிரி கண்ணச் சிமிட்டாம ஒக்காந்திருக்கா கருவாச்சி.

“சரி... அவரவர் பொருளு அவரவருக்குப் போய்ச் சேந்துட்டாப் பஞ்சாயத்து முடிஞ்சிருமப்பா. அதப் பேசி முடிங்க மொதல்ல.” – அம்மைய நாயக்கரு சத்தம் போட்டுச் சொன்னதும் கலையப் போன பஞ்சாயத்து ஒக்காந்திருச்சு திரும்பவும்.

“மொதல்ல பிராது குடுத்தவன் கட்டையனா இருப்பதனால, பொருளத் திருப்பித் தர வேண்டிய பொறுப்பு அவனுக்குத்தான். பெரியமூக்கி, நீ சொல்லாத்தா. நீ என்னென்ன சீர் செஞ்சயோ... சொல்லித் திருப்பி வாங்கிக்க.”

அதுவரைக்கும் பொலம்பிக் கிட்டிருந்த பெரியமூக்கி வெவரமாயிட்டா. அழுகையைத் தூக்கி அங்கிட்டு வச்சுட்டுச் சீர்செஞ்ச பொருளையெல்லாம் மனக்கணக்கு லேயே ஓட்டிப் பாத்து ஒப்பிக்கிறா.

ஓரல் ஒண்ணு...

ஒலக்கை ஒண்ணு...
ஓரல் மூடி ஒண்ணு...
அண்டா ஒண்ணு...
தண்ணிக்கொடம் ரெண்டு...
குண்டாச்சட்டி ஒண்ணு...
கும்பா ஒண்ணு...
ஒல வட்டி ரெண்டு...
அம்மி, திருகை, அருவாமண
ஒவ்வொண்ணு...
காமாச்சி வெளக்கொண்ணு...
சொளகு ஒண்ணு...
பாய் ஒண்ணு, தலகாணி ரெண்டு...

வெளக்கமாறும் வாங்கிவச்சேன். ஆனா, அது சீர்ல சேர்றதில்ல”ன்னு சத்தம் போட்டுச் சொன்னவ, “இனிமேதான் குடுக்கணும்”ன்னு கீழ்க்கொரல்ல முனகிக்கிட்டா.

“கேட்டுக்கிட்டியாப்பா. செஞ்ச சீர் எல்லாம் ஒப்படைச்சிரு பஞ்சாயத்துல.” – காவக்காரச் சக்கணன் உத்தரவு போட்டாரு கட்டையனுக்கு.

“ஏன் ஒப்படைக்கணும்? கல்யாணச் செலவு நான்தான பண்ணியிருக்கேன். கழிச்சிட்டுப்போறேன்.” – கட்டையன் எகத்தாளமாகச் சொல்லவும், மொதலக்கம்பட்டி ஆளுக கையக் கால ஒதறி எந்திரிச்சுட்டாக.

“அவ ‘வாழ்ந்த பங்கு’ கேட்டாக் குடுக்கணுமா இல்லையா, அதுல கழிச்சிட்டுப் போ. பொழுதிருக்கப் பொருள் வந்து சேராட்டிப் பொழுதுசாய நீ இருக்க மாட்ட.”

“யாரப் பாத்துடா கைநீட்டிப் பேசுறீக... ஆடு களவாணிப் பயலுகளா. ஒழுங்கு மரியாதையா ஒக்காரல, ஒங்க சுடுகாடு மொதலக்கம்பட்டியில இல்ல; சொக்கத்தேவன் பட்டியிலடி.” – சலம்பல் பாண்டியும் ஒலக்கையனும் வேட்டிய வரிஞ்சுகட்டி வெரசு காட்றாங்க.

பன்னியான்பேரன் பாவம்... சாராய சந்தோஷத்துல, அருவாப் பொதைச்ச எடம் அடையாளம்

தெரியாம மேலயும் கீழயும் முழிக்கிறான்.

அம்பலக்கல்லுல அதுவரைக்கும் ஒக்காந்திருந்த காவக்காரச் சக்கணன் படக்குன்னு எந்திருச்சி பூண்போட்ட காவக்கம்ப அம்பலக்கல்லுல நாலு தட்டுத் தட்டி – "ஏலே வெங்கம்பயகளா! பஞ்சாயத்த நீங்க நடத்துங்கடா, நாங்க வெளியேறிக்கிர்றோம்"னு ஒரு சத்தம் விட்டு அத்தன பேரையும் அமத்திப்பிட்டு, "சீர் செஞ்ச பொருளைச் சேத்துருங்கப்பா"ன்னு முடிவும் சொன்னாரு.

அம்மிக்குழவியிலிருந்து அருவாமணை வரைக்கும் எல்லாம் வந்து எறங்கிருச்சு பஞ்சாயத்துல.

"யாத்தா! எல்லாம் எண்ணிப் பாத்துக்க. நாளைக்கி நாங்க இருக்க மாட்டோம். அப்பறம் அதக் காணோம் இதக் காணோம்னு இங்க வந்து பொலம்புனா அரச மரம் வாங்கித் தராது. சரி பாத்துக்க..."

"எம் பொண்ணே பொழப்பத்து வந்தபெறகு எந்தப் பொருள் வந்தா என்னா... வராட்டி என்னா..?" பெரியமூக்கி பெரும்போக்காப் பேசிட்டாலும், அரப் பார்வையிலே ஒரு அலசு அலசி ஒல வட்டி ரெண்டுல ஒண்ணக் காணோம்னு கண்டுபுடிச்சுட்டா.

"ஒல வட்டி ரெண்டு குடுத்தேன். ஒண்ணக் காணோம். போனாப்போகுது. அண்ணந் தானே... அதுலயே கஞ்சி குடிக்கட்டும்; இல்ல... அத அடகு வச்சுக் கஞ்சி குடிச்சுக்கிரட்டும்."

அந்தச் சொல்லோட சூடு தாங்கமாட்டாத சடையத்தேவருக்கு மீசைக்கு மேல ரோசம் பொத்துக்கிட்டு வந்திருச்சு.

"ஏலே... எங்கடா அந்த ஒல வட்டி? நாய் சம்பாரிச்ச பொருள் நம்மளுக்கெதுக்கு? எறிஞ்சிருங்கடா." செத்தவிடத்துல அந்த ஒல வட்டியும் வந்து சேந்திருச்சு.

கடைசிக் கட்டத்துக்கு வந்து நிக்கிது பஞ்சாயத்து.

தொண்டைய ஒரு செருமிச் செருமி சத்தமும் கொஞ்சங் கூட்டி கட்டையன் ஆரம்பிக் கிறான் வெவகாரத்த.

"அவுக பொருள அவுகளுக்குக் குடுத்திட் டோமில்ல; எங்க பொருளு எங்களுக்கு வந்திரணு மில்ல?"

"நியாயந்தானப்பா; ஒம் பொருள் ஒனக்கு வந்திரணும்."

"அப்பக் கேட்டு வாங்கிக் குடுத்திருங்க."

"எத?"

"தாலிச் சரட."

தாலிச் சரடு வாங்குறது தான் தீக்கிற பஞ்சாயத்துல கடைசிச் சம்பவம். அது முடிஞ்சா எல்லாம்முடிஞ்சுபோகும்.

பஞ்சாயத்தவிட்டுப் பொம்பளையக் கொஞ்சம் தள்ளி நிறுத்தி, மஞ்சத் தண்ணி தெளிச்சுத் தாலிச் சரட வாங்கிப் புருசன்ட்ட ஒப்படைச்சிருவாரு நாட்டாம. அந்த நிமிசத்துலயிருந்து அவனுக்கும் அவளுக்கும் ஒட்டுமில்ல ஒறவுமில் லன்னு ஆயிரும்.

தாலிச் சரடு வாங்குற போது பல பெருசுக இந்தப் பாவம் நம்மளச் சேர வேணாம்னு சொல்லாமக் கொள்ளாமப் போயிருப்பிங்க.

தாலிச் சரடுன்னா வெறும் கயிறா? ஒரு ஆம்பளைக்கும் பொம்பளைக்கும் மத்தியில ஊடாடுற உயிரு. அவுக மதிப்பு அப்பிடி.

“சரி... சரி! யம்மா பிள்ள கருவாச்சி, கட்டையனுக்கும் ஒனக்கும் இல்லேன்னு ஆகிப்போச்சு. நம்ம சம்பிரதாயப்படி தாலிச் சரட்டக் குடுத்திரு தாயி.”

காஞ்சுகெடந்த அரசங்குச்சிய வச்சுத் தரையில கோலம் கிழிச்சுக்கிட்டிருந்த கருவாச்சி இந்தச் சொல்லக் கேட்டாளோ இல்லையோ, தீப்புடிச்ச மாதிரி குபீர்னு எந்திரிச்சு நின்னா.

“பஞ்சாயத்துல ஒப்படச்ச பொருள் எது வேணுமோ எடுத்துக்கிருங்க – இல்ல, எல்லாமே வேணுமா எடுத்துக் குடுத்துருங்க. என் உசுரே போனாலும் தாலிச் சரடு மட்டும் தரமாட்டேன்; தாலிச் சரடு வேணுங்கிற ஆம்பள என் தலைய அறுத்தெறிஞ்சிட்டு அப்பறம் தாலியெடுத்திட்டுப் போகட்டும்.”

இப்படி ஒரு குண்டத் தூக்கிப் போடுவா கருவாச்சினு யாரும் எதிர்பார்க்கல; கருவாச்சியா இப்படிப் பேசுறான்னு நம்பவும் இல்ல.

ஒரு ஈ காக்கா பேசல.

“ஏண்டி, தாலி கழுத்தில கெடந்தா என்னைக்கிருந்தாலும் ஒன் புருசன் ஒன் கவுட்டுக்குள்ள வந்திருவான்னு பாக்கிறியா?”–கத்துறான் கட்டையன்.

“இல்ல. இந்த சென்மத்துல நீ எனக்குப் புருசனுமில்ல; இந்த பூமியில பெறந்த எந்த ஆம்பளையும் எனக்குப் புருசனாகப் போறதுமில்ல.”

“பொழச்சிருவியாடி இந்த பூமியில... ஆம்பள தொண இல்லாம?”

“பொழைக்கிறேன்... பொழைச்சுக் காமிக்கிறேன்.”

“பந்தயம் போடுறியா? செயிச்சுருவியா?”

“செயிக்கிறேனோ இல்லையோ.. நான் தோக்க மாட்டேன் மாமா.”

ஊரே அருளேறி நிக்கிது. ஆம்பளைக பொம்பளைக கண்ணுல கண்ணீரா முட்டுது.

“அக்காம விட மாட்டேன்”னு கருவாச்சி மேல பாயப்போன கட்டையன நாலு எளந்தாரிக இழுத்துப் புடிக்க, “அத்துப்பாரு”ன்னு மொதலக்கம்பட்டி ஆளுக அவளச் சுத்தி அண கட்டி நிக்க... அமளி துமளியாகுது பஞ்சாயத்து.

தாலிச் சரடு தர முடியாதுங்கிற பொம்பளைய – தந்தே ஆகணும்னு சொல்லப் பஞ்சாயத்துக்கு அதிகார மில்லன்னு தீர்ப்புச் சொல்லிக் கலையுது பஞ்சாயத்து.

மாரடிச்சு அழுதுபோற பெரியமூக்கி பின்னாலயே கருவாச்சியும் நடந்து போறா – நெஞ்சுல தாலியோட... நெஞ்சுக்கூட்ல வைராக்கியத்தோட!

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

அத்துவிட்டுட்டு வந்த வீடு இருக்கே... அதுவும் ஒரு வகையில எழவு வீடுதான்.

வித்தியாசம் என்னான்னா –

அங்க ஒடம்பு செத்துப்போகுது; இங்க ஒறவு செத்துப்போகுது.

மத்தபடி ஆள் செத்த வீட்டுக்கு உண்டான அத்தன மரியாதைகளையும் அத்துவிட்ட வீட்டுக்கும் ஓடிவந்து செய்வாக ஊர் ஆளுக.

பசுமாட்டுச் சாணி கரைச்சுப் 'பசேல்'னு வாசல் மொழுகி, கருவாச்சி தலையில 'சல்லுச்சல்லு'ன்னு மஞ்சத் தண்ணி அள்ளித் தெளிச்சு, மகளக் கட்டிப்புடிச்சு 'ஊரே கேளு... நாடே கேளு'ன்னு நெஞ்சு வெடிச்சு விழுக ஒப்பாரியில கூடிட்டா பெரியமூக்கி.

"கருவாச்சி கூந்தலுக்குக்

கைநெறையப்
பூவுவச்சேன்
தலப்பூவு வைக்கயில
தலையெழுத்த அறியலையே

தாலிச் சரடிருக்கச்
சரஞ்சரமாப் பூவிருக்கக்
கட்டுனவன்
வாழ்ந்திருக்க
கைம்பெண்ணா நிக்கிறாளே”

– மார் மேல ஒரு அடி... மக மேல ஒரு அடின்னு மாத்திமாத்தி அடிச்சுப் பெரியமூக்கி கத்திக் கதறவும் ஊர்ப் பொம்பளைக கூடித் தாய் மகளைத் தனித் தனியாப் பிரிச்சுவிட்டுத் தெம்புதெறம் சொல்றாக.

“ஏய் விடுடி! என்னமோ பிள்ள சாகக் குடுத்தவ மாதிரி ஒப்புச் சொல்லி அழகுறவ. ஏதோ நீ செஞ்ச புண்ணியம் இந்தளவுல ஒம்பிள்ள வீடு வந்து சேந்துச்சு. இன்னம் மூணு மாசமோ ஆறு மாசமோ அந்த கொலகாரப் பாவியோட குடும்பம் நடத்தியிருந்தா கருவாச்சியக் கண்ல கண்டிருக்க மாட்ட. அவ கட்ன சீலயத்தான் பாத்திருப்ப. ‘பத்தே நாள்ல விட்ருச்சு ஏழரை நாடு’ன்னு குலதெய்வத்தக் கும்பிட்டுத் தேங்கா ஒடைக்கறத விட்டுட்டு அழுக என்ன அழுக?”

“இழுத்துவச்சுக் கழுத்தறுத்துப்புட் டானே. இந்தூர்ல இதுக்கு அங்கிட்டு எப்பிடித்தான் பொழைக்கப்போறமோ... கட்டித் தீத்தவன் காலடிக்குள்ள.”

“ஈ எறும்பு பொழைக்குது... நாய் நரி பொழைக்குது... நீயும் கருவாச்சியும் பொழைக்க முடியாதா? கண்ணத் தொடச்சுக்கிட்டுக் காரியத்தப் பாராத்தா” – உரிச்ச பலாப்பழம் மாதிரி சடையாத் தோல் தொங்கிப்போன மண்டையன் கெழவி கணீர்னு பேசிப்பிட்டா.

துண்டா ஓதுனாத்தான் மந்திரமா? மாசுமருவில்லாத நல்ல மனசிலயிருந்து வயசான நாக்கு வழியா வந்துவிழுகுதா இல்லையா – அதுவும் மந்திரம்தான்.

பஞ்சாயத்துல ஒப்படச்ச பொருளைஎல்லாம்எண்ணிக் கொண்டாந்து எறக்கிட்டு, சருவச்சட்டியில குடுத்த மோர ஆளுக்கொரு சொம்பு அண்ணாக்கக் குடிச்சிட்டு, ‘போய்ட்டு வாரோம்’னு சொல்லாமப் போய்ட்டாக மொதலக்கம்பட்டி ஆளுக.

தீத்த வீட்லயும் எழவு வீட்லயும், ஒல வைக்கிறதில்ல; ஊரே சாப்பாடு குடுக்கும் அந்த வீட்டுக்கு.

சோளச் சோறு, கேப்பக் களி, கம்பங் கஞ்சி, கத்திரிக்காக் கொழம்பு, கருவாட்டுச் சாறு, அவிச்ச காணப் பயறுன்னு ஈயச்சட்டியில, தூக்குவாளியில, பித்தளக் கும்பாவுல வந்து குமுஞ்சுபோச்சு பெரிய மூக்கி வீட்டுல. கொண்ண வாயனச் சேத்து மூணாளு இருக்கிற வீட்ல இருபதாளுக்குச் சாப்பாடு, ஆனா மூணுல ஒரு ஆள் தொடணுமே – யாரும் தொடல.

இங்க இவுக கத இப்படியிருக்க... அங்க மேலயும் கீழயும் தவ்வுறான் கட்டையன். கருவாச்சிய விட்ட பேயி கட்டையனப் புடிச்சுக்கிருச்சு போலருக்கு. அதுலயும் இது சாராயம் குடிச்ச பேயி; சட்டையக் கிழிச்சு அலையிது.

“மந்தையில வாங்கிட்டாடா மானத்த. பொழச்சுக் காமிக்கிறேன்னு சம்பிராயம் போட்டுல்ல

போறா. பொழச்சுப் பார்றி... பொழச்சிருவியா? பொழைக்கவிட்ரு வேனா? கண்ணுக்குத் தெரியாம ஒன்னிய ஊரவிட்டே ஒதுக்குறண்டி பிள்ளா..." – கெடுதல் புத்தி மப்பேறி நிக்கிது கட்டையனுக்கு.

மனுசங்க கூடி ஊருன்னு ஒண்ணு உண்டாக் குனதே ஒரு சவுரியத்துக்குத் தான். வாழ்வோ தாழ்வோ குடுத்து வாங்க ஒரு வசதிக்குத்தான். ஏங்கிட்ட ஒண்ணுருக்கு ஓங்கிட்ட ஒண்ணுருக்கு; ஒண்ணக் கொடுத்து ஒண்ணப் பண்டமாத்துப் பண்ணிக்கிரலா மேங்கிற கணக்குத்தான். ஊருக்கும் ஒரு தனிமனுசனுக்கும் உள்ள நரம்பு அந்துபோச்சுன்னு வச்சுக்குங்க.. ரத்தம் போய்ச் சேராது. ரத்தம்போய்ச் சேராத பாகம் செத்துப் போகுமா இல்லையா?

"ஒனக்கும் எனக்கும் உள்ள ஒறவ அத்துவிட்ட மாதிரி ஊருக்கும் ஒனக்கும் உள்ள ஒறவையும் அத்து விட்றேன்டி" – சாராயத்துல அடிச்சுச் சத்தியம் பண்றான் கட்டையன்.

"ஏலே! ஒலக்கையா! சலம்பல்பாண்டி! தண்ணிக் கெணத்துல கருவாச்சிக்கு ஒரு பொம்பளையும் தண்ணி தூக்கிவிடப் புடாதுன்னு சொல்லுங்கடா. அந்தத் தெருவுலயோ அடுத்த தெருவுலயோ எந்தப் பொம்பளையும் அவகூட பேசப்படாது... அடுப்புக்குத் தீ குடுக்கக் கூடாது... அரிசி, பருப்பு, உப்பு, புளி, மொளகா, சீரகம் எண்ணெ, சீமத் தண்ணின்னு அவளுக்கு யாரு மொறக்கடன குடுத்தாலும் மொற கெட்டுப் போயிரும்னு சொல்லிப்புடுங்கடா. அவ தர்ற வருசக் கூலி ஆறு மரக் காலுக்குப் பதிலா நாம ஏழு மரக்கா குடுத்திருவோம்; அவ வீட்ல அழுக் கெடுக்கப்படாதுன்னு சொல்லிருங்க வண்ணாத்திக்கு. அவ காடுகரைக்கு யாரும் வெதைக்கப் போகக் கூடாது; வேலைக்குப் போகக் கூடாது. அதையும் மீறி வெளைஞ்சா... வெளைஞ்ச வெள்ளாமைய யாரும் வீட்ல வந்து சேக்கப்படாது. ஏலே பன்னியாம்பேரா! மூணாம்பேரு அறியாம இதப் பண்ணணும்டா. அப்பிடித் தப்பிக்கிப்பித் தெரிஞ்சு ஊர்ப்பெருசுக யாரும் லல்லுப் புல்லுன்னு தவ்வுனாங்கின்னா, பெருமாத்தேவனப் பின்னுக்கு வெட்டுங்க. சக்கணன முன்னுக்கு வெட்டுங்க. கொலக் கேச நான் பாத்துக்கிறேன். அவன் யார்றா அவன்... கொண்ணவாயனா..? ஒடிஞ்ச ஒட்டடைக் குச்சிக்கு உருமாக் கட்ன மாதிரி. பெரியமூக்கி வீட்ல தின்டு கழியிற தேவாங்கு. அந்தப் பண்ணைக்கிருக்கிற நாயப் பத்திவிட்ரணும் மொதல்ல!"

சொக்கத்தேவன்பட்டியில ஒரே ஒரு பொட்டிக்கடைதான். உப்பு, புளி, மொளகா, முறுக்கு, முட்டாயி, கருப்பட்டி, அவிச்ச கெழங்கு, அவிச்ச மொச்ச... காய்கறி மாதிரி அத்தியாவசியப் பொருளுகளும்... பீடி, சோடா, சவுக்காரக்கட்டி மாதிரி ஆடம்பரப் பொருளுகளும் அங்க கெடைக்கும், பணங்காசுக்கும் விக்கிறதுண்டு; பருத்தி தவசத்துக்கும் பண்டமாத்துப் பண்ணிக்கிறதுமுண்டு. முத்துக்கருப்பு முத்துக்கருப்புன்னு ஒரு பய – பரம்பரையா வச்சிருக்கான் அந்தக் கடைய. புதுசாக் கட்டிக்கிட்டு வந்த பொண்டாட்டியக் கடையில விட்டுட்டு, சந்தைக்குப் போயிட்டான் முத்துக்கருப்பு சாமான் வாங்க. புதுப் பொண்ணு காக்கிவாடன்பட்டிக்காரி. மதமதமதன்னு ஒடம்பு; எரும மாடு வளத்து ஊருக்குப் பால் ஊத்துற அவுக அப்பன் ஒரு மாட்ட இவளுக்கே நேந்துவிட்டான் போலிருக்கு; சும்மா தளதளதளன்னு இருக்கா. தாலிக்கயித்து மஞ்சள்லகூட இன்னம் அழுக்கு ஒட்டல. வாக்கப் பட்டு வந்த புதுசுங்கிறதனால ஊர்நாடு பத்தி ஒண்ணுந் தெரியாது அவளுக்கு.

அவ கடையில பீடி வாங்கிப் பத்தவச்சிக்கிட்டே, தொங்கவிட்ட வாழப்பழத்தார்ல காம்பு கறுத்த பழமா திருகித்திருகித் தின்னுக்கிட்டிருக்கான் கட்டையன், கூட்டாளிகளோட.

அப்ப....

ஒரு கையில சாட்டக்கம்பும் ஒரு கையில ஓரணாவுமா 'தவக்' 'தவக்'குன்னு நடந்து வாரானய்யா கொண்ணவாயன். பெரியமூக்கி சொல்லிவிட்டிருக்கா 'ஓரணாவுக்கு வாழக்கா வாங்கிட்டு

வாடா'ன்னு. வந்து நிக்கிறான் பய மூச்சுவாங்க.

'வாடி மாப்ள வா' வசமா மாட்டிக் கிட்டவன வம்பிழுக்க நெனைக்கிற கட்டையன், வச்ச கண்ணு மாறாம அவனையே பாத்து நிக்கிறான்.

அரை ஆள்லயும் கொறையாளு கொண்ணவாயன். சில மரங்க வேர் பரவ முடியாம வருசம் பத்தானாலும் அங்கயே நின்னுபோயிரும் பாருங்க. அப்படி வாலிபத்துக்கேத்த வளத்தியில்லாமக் குறும்பையாகிப் போன பய அவன். சவட்டக் காலு... செம்பட்டத் தல... அதுல அங்கங்க கால் ரூவா அர ரூவா அகலத்துக்கு ஊடுசொட்ட. கொஞ்சம் கூனு. உள்ள போனநெஞ்சுக்கூடு, முட்டி வெளிய தள்ளிருச்சு முதுக. அவன் தோலு பெறந்த ராசிக்கு முடி மொளைக்காதுமூஞ்சியில. தலையில உருமா. இன்னொரு ஆளும் உள்ள நொழஞ்சு போட்டுக்கிடலாங்கற மாதிரி தொளதொளன்னு ஒரு சட்ட. மடிச்சுக் கட்ன ஒரு காவி வேட்டி. கால்ல செருப்பு இல்லாட்டியும் பரவாயில்ல, கையில சாட்டக்கம்பு இருக்கணும் அவனுக்கு, கையில சாட்டக்கம்பு இல்லாம அவனால ஒண்ணுக்கு ரெண்டுக்குக்கூட போக முடியாது; வராது.

முத்துக்கருப்பு பொண்டாட்டி யையும் கட்டையனையும் மாறிமாறிப் பாத்து மருகி நிக்கிறான் கொண்ணவாயன்.

"என்னாப்பா வேணும்?"னு கேட்டா முத்துக்கருப்பு பொண்டாட்டி. ரெண்டு வேல செய்ய வேண்டிய மாராப்பு ஒரு வேல மட்டும் செஞ்சு ஒதுங்கி நிக்க, வெவரம் பத்தாது அவளுக்கு; மத்தபடி வெனயம் இல்ல.

கட்டையனுக்கு பயந்து அவளையே உத்துஉத்துப் பாத்துக்கிட்டிருந்த கொண்ணவாயன், உள்ளங்கை வேர்வையோட ஓரணாவ நீட்டிக் கேக்குறான்: “ஓரணாவுக்கு வா... வா... வா...”

அவன் கொண்ணவாயங் கிறதும், வாழக்கா கேட்டு வந்தவனுக்கு வார்த்தை திக்குதுன்னும் தெரியாத காக்கிவாடன்பட்டிக்காரி, தன்ன ஓரணாவுக்கு வாடின்னு கூப்புடுறான்னு நெனச்சிக்கிட்டு ‘எடு தூமச்சீல’ன்னு எந்திரிச்சா. பெரம்புத்தட்டுல அடுக்கி வச்சிருந்த கெழங்கையெல் லாம் அவன் மேல தூக்கியெறிஞ்சு, ‘காச்மூச்’சுன்னு கத்திக் குமிக்கிறா. ‘நான் உத்தமி யாக்கும் பத்தினியாக்கும்.. என்ன ஓரணாவுக்கு வா வான்னு கூப்பிடுறான் ஒரு குரங்குப்பய. ‘சொக்கத்தேவன்பட்டிக்கு வாக்கப்பட்டுப் போகாதடி... கோயில்மாடுகளுக்குப் பதிலா அது ஆம்பளைகள நேந்துவிட்ட ஊருடி’ன்னு சொன்னாகளே, நான் கேக்கலையே! நல்லது கேக்க இந்த ஊர்ல நாதி இல்லையா...” – எக்கச்சக்கப் பத்தினித்தனத்தக் காமிக்கிறதுக்கு இதான்டா நேரம்னு அவ ஆடம்பரமா அழுகையிலகூட... கொண்ணவாய்ப் பயல ஊரவிட்டு ஓட்டுறதுக்கு சாமியாக் குடுத்த சமயம் இதுதான்னு முடிவு பண்ணிட்டான் கட்டையன்.

“ஏலே, ஏழு மாசத்துல பெறந்தவனே! நம்மள நம்பி இந்த ஊருக்கு வாக்கப்பட்டு வந்தவளையா

‘வாடி படுக்க’ன்னு கூப்பிடுற?மூஞ்சிலயும் நெஞ்சிலயும் முடி மொளைக்காத பயலுக்கு அடுத்தவன் பொண்டாட்டி கேக்குதா?”

கொண்ணவாயன் கையிலிருந்த சாட்டக் கம்பையே புடுங்கி அவனச் சாத்து சாத்துன்னு சாத்திப் பஞ்சு பறத்துறான் கட்டையன். நாய் ஒண்ணு எலும்புத்துண்டப் பெரட்டிப் பெரட்டிக் கடிக்கிற மாதிரி வெரட்டி வெரட்டி அடிக்கிறான். மின்னல் வெட்டி இடி எறங்குற மாதிரி இருக்கு பாவம் பச்சைப் பய ஒடம்புல.

“யா... யா.. யா.. யாத்தே..! யப்பே என்னியக் கோ.. கோ.. கோ.. கொல்றாய்ங்க...” சதையில்லாத ஒடம்பு; எலும்புல அடி எறங்க எறங்க, கை ரெண்டையும் தூக்கிக் கும்புட்டுக் கும்புட்டுக் கத்துறான் கொண்ணவாயன்.

சாட்டையிலயும் வீசி வெளாசிட்டு, சாட்டக் கம்பாலயும் மொழங்கல்லயும் தோள்பட்டையிலயும் நொக்குநொக்குன்னு நொக்கிட்டு சாட்டக்கம்பு நுனியில இருக்குற தார்முள்ளாலயும் அவன் கூன்ல ஒரு குத்துக் குத்தி ரத்தம் ஒழுகவிட்டுட்டு, ‘ஓடிப் போ நாயே’ன்னு ஒரு எத்து எத்துத் தள்ளி அவன் சாட்டக்கம்ப அவன்கிட்டயே குடுத்திட்டு, அவன் கொண்டுவந்த ஓரணாவ தன் கணக்குல கழிச்சுக்கன்னு கடக் காரிக்கிட்டச் சொல்லிட்டு ‘ஊர்காத்த உத்தமனா’ப் போறான் கட்டையன்.

வாழக்கா வாங்கப் போனவன மசங்கியும் காணமேன்னு தெருவெல் லாம் தேடித் திரிஞ்சு, கடைசியில நடந்த கதையக் கேட்டு ‘நாசமாப் போக’ன்னு கட்டையனுக்கு ஒரு சாபம்விட்டுட்டு ஊருக்குத் தெக்க ஒத்தப் புளியமரக் கல்கட்டுல காயத்தோட மொனகிப் படுத்திருந்த கொண்ணவாயன, ‘வாடா தங்கம்’னு வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வந்து காயத்துக்கெல்லாம் மஞ்சப்பத்துப் போட்டுவிட்டு, கவுண்டர் வீட்ல காப்படி அரிசி மொறக்கடன் வாங்கிக் கஞ்சி காச்சி, காணத்தண்ணியில ரசம்வச்சுக் குடுத்து, ‘படுறா மகனே படு’ன்னு படுக்கவச்சுட்டா பெரியமூக்கி.

பொத்திப் படுத்தா வேட்டிபட்டுக் காயம் காந்தும்னு அதையும் ஒதறிட்டு ஒறக்கம் வராமக் கெடந்த கொண்ணவாயனுக்கு ரத்தக்கசிவு நின்னுபோச்சு; கண் கசிவு நிக்கல பாவம்.

கரட்டடியில பெரியமூக்கி புருசன் துரைச்சாமிக்குப் பாத்தியப்பட்ட பூர்விகக்காடு மூணு குறுக்கம் இருக்கு. வருசம் ரெண்டாச்சு, மருந்துக்குக்கூட மழை பெய்யல, வெவசாயம் காணாத பூமியில வீட்டடுப்புக்கு வெறகு வெட்டிக்கிட்டிருக்கா பெரியமூக்கியும் கருவாச்சியும்.

கருவேலமுள்ளு, காஞ்சகள்ளி, கத்தாழமட்ட எல்லாத்தையும் பெரியமூக்கியும் கருவாச்சியும் வெட்டிப்போட, கொண்ணவாயன் கவட்டைய வச்சுக் கட்டி அடைய, ஈசானிய மூலையில ஏறி வருது மேகம். கொச்சக்கயித்த வச்சு முள்ளக் கட்டி முடிச்சுப்போடறதுக்குள்ள அண்ணாந்து பாத்தா ஆகாயத்தக் காணோம்.

மாசம் ஆடி மாசம். எந்த நேரமும் அந்து விழுந்திருவேன்னு மின்னிச் சொல்லுது மேகம். “ஒன்னிய ஒரு அண அணச்சுக்கிறேன் ஆத்தா”ன்னு பூமாதேவியப் பாத்து வளஞ்சு எறங்கி வருது ஆகாயம்.

“வருதுடா...

வரப்போகுதடா...

வந்துருச்சுடா...”

சட சடசடன்னு எறங்குன மழையில... காடு தெரியல, கரடு தெரியல, மல தெரியல, வழி தெரியல, வேலியோரம் இருந்து வேலாமரமும் தெரியல.

சும்மா சவட்டு சவட்டுன்னு சவட்டுது மழை.

ஒவ்வொரு துளியும் எத்தம் பெரிசுங்கிறீங்க.

கால் ரூவா அர ரூவாயாச் சில்லரை மாத்தி ஆளுக மேல எறியிற மாதிரி எறியுதய்யா மழை.

முள்ளுக்கட்ட அங்கயே போட்டுட்டு வேலாமரத்தடியில ஓடிப்போயி ஒதுங்கறதுக்குள்ள மூணு பேரும் நனைஞ்சிபோனாக.

காடு நனையுது; கல்லு நனையுது. பூமிக்குள் வேர் நனையுது; புத்துக்குள்ள பாம்பு நனையுது. காட்டுப் புதருக்குள்ள காட முட்டை நனையுது. பறவை ஒண்ணு எப்பவோ இட்டுப் போன எச்சத்துல பாற இடுக்குல போயி விழுந்த வெத நனையுது. நனையாம வாரது மேயப்போயி வீடு வார பசுமாட்டுக்காம்பு தான்.

தறிகெட்டு ஆடுதுக தன்னால மொளச்ச காட்டு மரங்க. எல்லாம் தலைவழியாத் தண்ணி குடிச்ச சந்தோசம்தான்.

பெருங்கொண்ட மழை: ஓடைக் காடெல்லாம் ஓடப்பு எடுத்திருச்சு. மாடு நடந்தா தடத்துல தண்ணி ஊறுதுன்னாப் பாருங்களேன். சொக்கத்தேவன்பட்டியும் சுத்துப்பட்டு ஊர்களும் குளுந்துபோச்சு குளுந்து.

விடிய... ஊரே ஏர்மாடு பூட்டி ஓடுது ஒழவுக்காடு தேடி.

காணி வெதைக்கணும்... கையில துட்டில்ல.

ஆடிக்காத்துல அரசஞ்சருகு மாதிரி அங்கிட்டும் இங்கிட்டுமா அலையிறா பெரியமூக்கி.

பஞ்சாயத்துக்கு வந்த ஆளுகளுக்குக் கஞ்சி காச்சி ஊத்தியே கரஞ்சுபோச்சு கையில இருந்த காசு. வெதத்தானியம் வாங்கணும்... உழுகணும்... முப்பது நாளைக்குள்ள களையெடுக்கணும்.

எங்க போவா துட்டுக்கு?

சீதனம் போயித் திரும்பி வந்த அண்டாவ அடகு வச்சா முத்துக் கருப்பு வீட்ல. பத்து ரூவா கேட்டதுக்கு அந்தப் பாவிப்பய ஏழுக்கு மேல ஏறி வரல.

அம்மைநாயக்கர் வீட்டுக்கு ஓடிப் போயி வெதத்தானியம் வாங்கிக்கிட்டா. மூணு குறுக்கம் காட்டுக்கு மூணுபடி சோளம் போதும். ஊடு வெத வேணுமே! எள்ளு முக்காப்படி – மொச்சப்பயறு – கல்லுப் பயறு – பாசிப்பயறு – தட்டாம்பயறு – காணம் – தொவர – இதெல்லாம் வகைக்குக் காலரைக்காப்படி வாங்கித் துண்டு துண்டாத் துணியில முடிஞ்சு மொத்தமாத் தோள்ல சொமந்து வீடு வீடா அலையிறா ஏர்மாடு தேடி.

வெதப்புக்கு மட்டும் ஒத்த ஏர் ஆகாது; ரெட்ட ஏர் வேணும். எவனக் கேட்டாலும், “எங்க காடு

உழுதுட்டு ஒங்க காடு வாரேங்”கிறான்.

நாலு நாளாச்சு... அஞ்சு நாளாச்சு.. ஏர் கெடைக் கல: ஈரம் போயிக் கிட்டிருக்கு இவ காட்ல. நாளைக்குப் பாப்போம்,நாளன்னிக்குப் பாப்போம்னு சொல்றாங்களே தவிர, உறுதி சொல்றானில்ல ஒருத்தனும்.

எப்பிடியும் ரெண்டு நாள்ல ஏர் கெடைச்சிரும்ங்கற நம்பிக்கையில இருக்காக பெரியமூக்கியும் கருவாச்சியும்.

அவுக நம்பிக்கையில நஞ்சு ஊத்தற மாதிரி, காதோட காதா ஊருக்குள்ள கண்ணுக்குத் தெரியாத ஒரு கலவரத்த உண்டு பண்ணிக் கிட்டிருக்கான் கட்டையன்: “என்னிய மீறிக் கருவாச்சி காட்டுக்கு எவன் உழுகப் போனாலும் உழுதமாடு திரும்பி வரும்; உழுதவன் திரும்ப மாட்டான்!”

பந்தயம் காவியம் நிகழும் காலம் இந்திய சுதந்திரத்துக்கு முன்னென்று கொள்க.

வளர்ந்துகொண்டே வரும்...
ஓவியம்: ம.செ.

கருவாச்சி காவியம்- 7

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

பொதுவா மனுசக் கூட்டத்துக்குள்ள குணமே, கெட்டதுக்குப் பயப்படறதுதான்.

தெம்பு சொல்லிப் பாருங்க... அவ்வளவு சீக்கிரம் தேற மாட்டான் மனுசன். பயமுறுத்திப் பாருங்க... உடனே மெரண்டு உசுர் கொறஞ்சுபோவான்.

‘போற வழியில புங்க மரத்துல ஒரு கிளியிருக்கு, பாத்துட்டுப் போப்பா’ன்னு சொல்லிப் பாருங்க. ‘கிளியா..? இருக்கா..? நான் போறவரைக்கும் இருக்குமா..? பச்சக் கிளியா... பஞ்சவர்ணக் கிளியா..?’ன்னு ஆயிரங் கேள்வி கேப்பான்.

‘போற வழியில ஒரு புலி இருக்கு, பாத்துப் போப்பா’ன்னு சொல்லி விட்ருங்க. ஒரு கேள்வியும் கேக்காம ‘எங்க ஊரு அதுக்கு எதிர்த் தெசை யில’ன்னு ஓடியே போவான்.

கெட்டது எப்பவுமே கேள்வி கேக்கவிடாம ஒட்டிக்கிரும். கட்டையனுக்கும் அப்படித்தான் பயந்துபோச்சு சொக்கத்தேவன் பட்டி.

‘பெரியமூக்கி பாவம் கெழண்டுபோனவ; அத்துவிட்ட கருவாச்சி வேற அத்துவானக்காட்ல நிக்கிறா. வீட்டுக்கு ஒரு ஏரு போயி உழுது குடுங்கப்பா’ன்னு சொல்லியிருந்தா ஒரு பய உழுகப் போயிருக்க மாட்டான் ஊர்ல.

‘உழுகப் போனவன் வீடு திரும்ப மாட்டான்; கருவாச்சி காடு உழுக எவனும் போகாத!’ன்னு கட்டையன் கமுக்கமாப் பரப்பவும், ‘எதுக்குடா பொல்லாப்பு’ன்னு அவனவன் இஞ்சி இறுகிட்டான். பெரியமூக்கி மேல வெறுப்பில்ல; கட்டையன் மேல பயம்.

பொண்டாட்டி தப்பான வழியில போறாங்கிற சங்கதி ஊரு தெரிஞ்சு, நாடு தெரிஞ்சு கடை....சியாத்தான் புருசனுக்குத் தெரியுங்கிற மாதிரி, ஏர்மாடு தடுத்து வச்சிருக்கிறது கட்டையன் வேலதான்ங்கிறது அஞ்சாம் நாளுதான் தெரியவருது பெரிய மூக்கிக்கு.

‘அடப்பாவிப் பயலே’ன்னு நெஞ்சப் புடிச்சு ஒக்காந்துபோனாக தாயும் மகளும்.

காடுகர பூரா ஒழவாயிருச்சு. இந்தா இந்தான்னு ஈரம் போயிக்கிருக்கு. இன்னம் ரெண்டு நாள்விட்டா ஒழவு எறங்காது; விழுந்த வெத மொளைக்காது.

‘நான் என்ன பண்ணுவேன், ஏது பண்ணுவேன்?’னு ஆளில்லாத ஊருக்குள்ள அவ அலைய,

அரசமரத்து அம்பலக்கல்லுல படுத்துக்கெடக்கான் கேப்பக்களியான்.

கட்ன வேட்டியோட – வெறும் ஒடம்போட – தலைக்கு வச்சாக் களவு போயிரும்னு துண்டச் சுருட்டித் தொடையிடுக்குல வச்சுப் படுத் திருக்கான்.

பாவம்... பெறவியிலயே வாயும் பேசாது; காதும் கேக்காது அவனுக்கு.

குடும்பம் இல்ல; ஒத்த ஆளு. ரெண்டு மாடுகளும் மூணு செம்பிலியாடுகளும் தான் சொந்தபந்தங்க. இவன் கஞ்சிக்கு அதுக பொறுப்பு; அதுக தீனிக்கு இவன் பொறுப்பு. ஒரு கெட்ட பழக்கமில்ல அவனுக்கு; ஒழச்சுப் பொழைக்கிற சந்நியாசி. ஒரு பெறவி முடிஞ்சாத்தான் இன்னொரு பெறவின்னு சாமியாருக சொல்ற மாதிரி, ஒரு வேட்டி கிழிஞ்சாத்தான் இன்னொரு வேட்டிங்கிறது அவன் பொருளாதார ஐதீகம்.

அவனுக்கின்னு உள்ளதெல்லாம் ஒரே ஒரு ஆசதான்... நெல்லுக்கஞ்சி!

நெல்லுக்கஞ்சின்னா உசுரு கேப்பக்களியானுக்கு. தைப்பொங்க தீவாளிக்குத்தான் நெல்லுக்கஞ்சிங்கற ஆடம்பரமெல்லாம் அப்ப. கல்யாண வீடு, கருமாதி வீடுகள்ல ரெண்டு எல வாங்கி ஒண்ணு மேல ஒண்ணு போட்டு ஒக்காந்திருவான். மேல் எலையில மொதப் பந்திச் சோத்த வாங்கித் தின்னுப்புட்டு, அந்த எலைய எடுத்தெறிஞ்சிட்டு வேட்டியில கையத் தொடச்சு ரெண்டாம் எலைய விரிச்சு, ரெண்டாம் பந்திக்கு வந்த மொத ஆளு மாதிரி அங்கேயே ஒக்காந் திருவான்.

இப்ப... மூச்சுவிடற பொணம் மாதிரி ஒறங்குறான்.

கத்திக் கத்திப் பாத்தா பெரியமூக்கி. அவன் எந்திரிக்கல. காத்து சத்தம் போட்டா கல்லு எந்திரிக்கும்? ஒரு குச்சி எடுத்து அடிச்சு எழுப்புனா.

கனாக் கண்டு எந்திரிச்சவன் மாதிரி மேலயும் கீழயும் முழிச்சவன், கொறட்டைய நிறுத்திட்டுக் கொட்டாவிய விடுறான்.

எந்த மொழியில பேசுனாலும் காசுல பேசுற மாதிரி வருமா? அதுலயும் இவன் வாய் பேசாதவன். அண்டா அடகுவச்ச ஏழு ரூவாயில விதைத் தானியத்துக்கு ரெண்டே முக்கா ரூவா போக முடிஞ்சுவச்சிருந்த நாலே கால்ல ஒரு ஒண்ணே கால் எடுத்துக் குடுத்து 'உழுக வாப்பா'ன்னு சாடையில சொல்லவும், அவன் தலையச் சொரண்டி 'கர்று புர்று'ன்னு மொனகுறான்.

சாமியக் கும்பிட்டு அவன் மேல பிரம்மாஸ்திரத்த எடுத்து எறிஞ்சா பெரியமூக்கி.

"பச்ச நெல்லுக் குத்தி மத்தியானம் நெல்லுக்கஞ்சி உருண்ட புடிச்சுத் தாரேன்"னு சாடையில சொல்லவும், அதுவரைக்கும் கண்ல ஒட்டியிருந்த ஒறக்கம் ஓடியேபோச்சு கேப்பக் களியானுக்கு. சரின்னு தலையாட்டிட்டான்.

பாதிக் கெணறு தாண்டிட்டா பெரியமூக்கி. இன்னொரு ஏருக்கு என்னா பண்றது?

முக்குறுணி வீட்டுக்கு ஆடிக்கு விருந்தாடி வந்திருக்கான் அவ மருமகன் சவட்டையன்; பின்னத்தேவன்பட்டிப் பெறப்பு. நல்ல எளந்தாரி. மாடு மாதிரி வேல செய்வான். ஆனா சாராயமும் கஞ்சாவும் குடுத்தா வேட்டியக் கழத்திக் குடுத்திட்டு வெறும் ஆளா வீட்டுக்கு வந்திருவான். சுத்தி வளைச்சுப் பாத்தா, பெரியமூக்கிக்கு முக்குறுணி நாத்துனா மொறையில வந்து சேருவா. உழுதுமுடிச்ச அவ மாடுக ரெண்டும் தொழுவுல இருக்கு.

“யப்பா முக்குறுணி மருமகனே! சாமியாப் பாத்து ஒன்னிய அனுப்பிருக்கு ராசா. காடு உழுதுகுடுத்துட்டுப் போ”ன்னு அவ காச எடுத்து நீட்ட – விருந்தாடியா வந்திருக்கவன் வேலைக்குப் போனா மதிப்புக் கம்மின்னு அவன் மரியாதி பாக்க – முந்தானையில ஒளிச்சுக்கொண்டாந்திருந்த சாராய சீசாவ எடுத்து நீட்டி ஓங்கி அடிச்சு ஒடைச்சா அவன் மரியாதைய.

சீசாவா... லேசா? அவனும் தலையாட்டிட்டான்.

சரின்னு சொன்ன சவட்டையன் இன்னொரு குண்டத் தூக்கி எறியிறான்.

“நான் வந்திருவேன் நல்லத்தா. நேத்து உழுகப்போன மயிலக்காள, பின்னங்கால்ல கொழு எடறி எந்திரிக்க மாட்டாமக் கெடக்கு. கடப்பாரைக் கவுண்டரு விடிய வந்து ஏர்க்கலப்ப வேணும்னு எரவல் வாங்கிட்டுப் போயிருக் காரு. என்னிய என்ன பண்ணச் சொல்றே?”ங்கறான் காசப் பையில போட்டுக்கிட்டு சீசாவையும் இறுக்கிப் புடிச்சுக்கிட்டு.

“எம் பூமியில மழ விழுக வழி காமிச்ச சாமி, வெத விழுக வழி காமிக்கலையே”–ன்னு மருகி நின்ன பெரியமூக்கி மூஞ்சியில திடீர்னு ஒரு தெளிச்சி. “யப்பா... சாமியா வந்த சவட்டையா. எங்க வீட்ல ஒரு ஏர்க்கலப்ப இருக்கப்பா... பூர்வீகக் கலப்ப. அத எடுத்துக்க. ஒத்த மாடு நீ வச்சிருக்க. ஒத்தப் பசு நான் வச்சிருக்கேன். அத ஏர்ல பூட்டி ஓட்டிக்க. கணக்கு சரியாப் போச்சா. காடு வந்து சேரப்பா விடிய. மனுசன் அடைக்கிற கதவ சாமி தொறக்குமடா... வாடா.”

விடி....ய்யக் காடு வந்து சேந்துருச்சு ரெண்டு ஏரும். இல்லாதவன் முழுசாக் கழிக்க முடியாத கடன்கப்பி மாதிரியே இன்னம் மிச்சமிருக்கு இருட்டு. கத்தாழம் புதருக்குள்ள காடைகளும் கதுவாலிகளும், வேப்பமரத்துல காக்காயும், ஒடசாலி மரத்துல மைனாக்களும் ‘இன்னும் எந்திரிக் கலையா சூரியபகவானே’ன்னு கெழக்கக் கிண்டலடிச்சுக் கத்துதுக.

பாறையில் துண்ட ஒதறித் தூசுதட்டி வேட்டிய அவுத்துச் சுருட்டி அதுலவச்சு, காத்துல பறந்துரும்னு ஒரு கல்லையும் தூக்கிவைக்கிறானுங்க கேப்பக்களியானும் சவட்டையனும். என்னமோ அழுக்குப்பட்ருமாம்... அதுக்கு மேல அழுக்குச் சேர எந்த மூலையிலயும் எடமில்லாத வேட்டியில.

வேட்டியில தூக்கிவச்ச கல்லுக புண்ணியம் பண்ணினதுக... அதுகளுக்கு மூக்கு இல்ல பாருங்க. கிழக்கு முகமா நின்டு பூமியக் கும்பிட்டு, வெதப்பொட்டி எடுத்துட்டா பெரியமூக்கி. ரெண்டு படி புடிக்கும் அந்த வெதப்பொட்டி. ஒரு குறுக் கத்துக்கு இன்ன அளவு தானியம்னு கணக்கு இருக்கு அவளுக்கு.

ஒரு படி சோளம், காப்படி எள்ளு, கல்லுப்பயிறு, காணப்பயிறு, தட்டாம் பயிறு, மொச்ச, தொவர எல்லாம் வகைக்கு அரைக் காப்படின்னு கலந்து வெதைச்சா ஒரு குறுக்கம் வெதைச்சு முடிக்க ஒரு கை வெத மிச்சம் இருக்கணும்.

ரெண்டு கையிலயும் வெதப் பொட்டிய எடுத்து, அத எடது மார்புல இருதயத்தோடு வச்சு எணச்சு அணச்சு, குலதெய்வத்த நெனச்சு, வலது கையில வெதய அள்ளி வெதப்பொட்டியில ஓங்கி அடிச்சு வெதச்சுக்கிட்டே நடந்துபோறா பெரியமூக்கி. ரெண்டு பாக தூரத்துக்குச் செதறி ஓடி விழுகுதுக வெதைக.

கோயில் மணிச் சத்தமெல்லாம் சத்தமில்ல ஒரு வெவசாயிக்கு. வெதைக்கையில தானியங்க வெதப் பொட்டிய முட்டி மோதித் தெறிச்சு விழுகிற சத்தமிருக்கே... அந்தச் சத்தத்துக்குக் கீக்கொண்டதுதான் சகல சத்தமும்.

பெரியமூக்கி ஒரு குறுக்கம் வெதச்சு முடிக்க முன்னித்தி ஏரு கேப்பக் களியானும் பின்னித்தி ஏரு சவட்டையனுமா ஒழவுல கூடிட் டாங்க. சும்மா சரபுர சரபுரன்னு சரளக்கல்லுககூட சண்டபுடிச்சுக் கிட்டே செம்மண்ணப் பொளந்து செந்துருக்கம் பூசிக்கிட்டே வெதப்பு ஒழவு போட்டுப் போகுதுக கலப்பைக. கஞ்சிப் பொழுதுக்குள்ள ஒரு குறுக்கம் உழுது முடிச்சு, பெரியமூக்கி கரகரகரன்னு கரச்சு ஊத்துன கம்பங்கூழ, கழுவாத ரெண்டு கையிலயும் வாங்கி, சுட்ட மொளகா வத்தலச் சுரீர்னு கடிச்சு மடமடன்னு குடிச்சுப்புட்டு, ஆவாரங்கொழைய உருவிக் கை தொடச்சு, இடுக்குல இருக்கிற கூழ கோவணத்துல தடவிக்கிட்டு அடுத்த குறுக்கம் பாத்து மேழியழுத்துனாக ரெண்டு பேரும்.

இங்க இது இப்படியிருக்க... அங்க, பச்ச நெல்ல ஒரல்ல போட்டுக் குத்தியெடுத்தா கருவாச்சி. அதச் சோறாக்கிக் கொழஞ்சும் கொழையாம எறக்கி, உருண்ட புடிச்சுப் புளிச்ச தண்ணியில போட்டு ஆறாளுக் குண்டான கஞ்சிய எடுத்துக் குத்துச் சட்டியில போடுறா. ஒழவுக்காட்டுல நாலு ஆளு; இவளச் சேத்து அஞ்சாளு. கஞ்சிக் கணக்குல கேப்பக்களியான் ரெண்டாளு. ஆக

மொத்தம் ஆறாளு.

மறுமாத்தம் இல்ல. குத்துச் சட்டியத் தலையில வச்சு, தூக்குவாளியக் கையில புடிச்சு, முத்துக்கருப்பு கடையில மறுமாத்தத்துக்கு வெங்காயம் வாங்கி அவ முந்தானையில முடிய... 'பெரியமூக்கி காட்ல ஒழவு நடக்குதுடா'ங்கற ஒளவு போயிருச்சு கட்டையனுக்கு.

'நெல்லுக்கஞ்சி வருது... நெல்லுக்கஞ்சி வருது'ங்கிற நெனப்புலயே ரெண்டு குறுக்கத்த நெருக்கி முடிக்க... கருவாச்சி வாரது தெரியுது கரட்டுமேட்டுல.

நெல்லுக்கஞ்சியக் கண்டதும் கேப்பக்களியான் மலந்துபோனான் மலந்து. ஒரு உருண்டைக்கு ரெண்டு வெங்காயம்னு வாங்கிக் கருவேலங்காயத் திங்கிற வெள்ளாடு மாதிரி 'கறுச் கறுச்'சுன்னு மெல்லுறான் பாவம்.

இவுகளயெல்லாம் கஞ்சி குடிக்கவிட்டுட்டு மூணாவது குறுக்கம் வெதச்சு முடிச்சு, மூஞ்சி தொடச்சு வந்த பெரியமூக்கி, கடைசி உருண்ட தின்டு கைதொடைக்கறதுக்குள்ள "எந்திரிங்கப்பா எந்திரிங்க... பொழுதிருக்க ஒழுவு முடியணும்"னு எல்லார் கால்லயும் வெந்நிய ஊத்துறா.

பெரியமூக்கி முள்ளு வெட்ட, கருவாச்சியும் கொண்ணவாயனும் கல்லுப் பெறக்கிப்போட, மூணாங் குறுக்கத்துல ரெண்டு சால் ஓட்டி மூணாஞ் சாலுக்குள்ள முன்னித்தி ஏரு நொழைய – "நிறுத்துங்கடா ஏர!"ன்னு சத்தங் கேக்குது.

யாரு... என்னான்னு திரும்பிப் பாக்கிறதுக்குள்ள ஏர் உழுகிற ஆளுக மேல சரசரசரன்னு கல்லெறி விழுகுது. மாட்டுத் திமில் மேல விழுந்து ஒடஞ்சு செதறுதுக மண்கட்டிக. 'விர்று விர்று'ன்னு காத்தக் கிழிச்சு வந்த கைக் கம்பு ஒண்ணு கேப்பக்களியான் மாட்டுக் கொம்புல மாட்டி நிக்கிது.

என்னா நடக்குது... ஏது நடக்குதுன்னு கண்ணு பாத்தது புத்திக்கு எட்றதுக் குள்ள ஏர வந்து மறிச்சுட்டானுங்க கட்டையன் ஆளுங்க.

ஒலக்கையனும், சலம்பல்பாண்டியும், பன்னியாம்பேரனும், கறிக் கஞ்சிக்கு அலையிற நாலஞ்சு காலிப்பயல்களும் ரெண்டு ஏர் மாட்டையும் சுத்தி வளையங் கட்டி நிக்கிறாங்க.

கெட்ட வார்த்த சொல்லி வஞ்சுக்கிட்டே ஒருத்தன் கேப்பக் களியான் உருமால அவுக்கிறான். அவன் 'தஸ்ஸு புஸ்ஸு'ன்னு உருமாலக் காப்பாத்தக் கைய மேல தூக்கவும் கோவணத்த உருவி எறியப் பாக்குறான் ஒருத்தன்.

"ஏய்! யாரக் கேட்றா ஏரப் பூட்னீங்க? அவுத்துவிடுங்கடா."

பெரியமூக்கியும் கருவாச்சியும் பதறி நெஞ்சுலடிச்சு ஓடி வாராங்க.

ஒலக்கையனப் பாத்துக் கேப்பக்களியான் பயந்துபோனாலும் சவட்டையன் சண்ட புடிக்கிறான். "இந்தாப்பா! காட்டுக்காரி அவ... காசு வாங்குனவன் நானு. எடையில மறிக்க நீ யாரு?"

"நான் யாருன்னு கையில சொல்லவா... வாயில சொல்லவாடா? ஏய்! நீ எந்தூர்டா?"

"பின்னத்தேவன்பட்டி."

“சொக்கத்தேவன்பட்டி சும்மா இருக்க பின்னத்தேவன்பட்டிக்கு என்னடா பெரியதனம்?”.

இப்பக் குறுக்க வந்து விழுகுறா பெரியமூக்கி.

“ஏலே ஒலக்கையா. இது நல்லால்ல. பொம்பள பாவம் வந்தா நீ புழுத்துச் சாவடா.”

“நாங்க புழுத்துச் செத்தா, நீ செத்துப் புழுக்கப் போற... போடி கெழவி, போடி!”

சலம்பல்பாண்டி புடிச்சு ஒரு தள்ளுத் தள்ளவும், மாட்டுக் கால்களுக்கு மத்தியில ஓடி விழுந்து போனா பெரியமூக்கி.

“யாத்தே”ன்னு கத்தி, கருவாச்சி ஆத்தாளத் தூக்கப் போக, “எலே பொண்டுகப் பயல்களா! கெழவியையும் மகளையும் ஏண்டா இந்தப்பாடு படுத்திறீக?”ன்னு சவட்டையன் சத்தம் போட, நேக்கா இடுக்குல மளார்னு உள்ள புகுந்து, சவட்டையன் சங்கப் புடிச்சுப் புட்டான் பன்னியாம்பேரன்.

“நீ யார்றா அதக் கேக்க? கருவாச்சிய நீ வச்சிருக்கியா?”.

“ஏய்... ஏய்... இது நல்லால்ல.”

“அப்ப, அவ ஆத்தாள வச்சிருக்கியா?”.

“ஏய்! அவ எனக்கு நல்லத்தாடா. கருவாச்சி எனக்கு அக்கா தங்கச்சிடா.”

“ஒறவுமொறை தெரியுதுல்ல... ஊருமொறை தெரியுதா ஒனக்கு? எங்கள மீறி எவனும் இந்தக் காடு உழுகப்படாது. ஒன் மாட்ட அவுத்துட்டு ஓடிப்போயிரு.”

ஒழவுமாடுகளத் தும்பு திரிச்சுவிட்டு அதுக வாலுகள ஆளுக்கொருத்தனாக் கடிக்க, ‘விட்டாப் போதுமடா சாமி’ன்னு ஓடுதுக ரெண்டும். ஒழவு காட்டு வழியே மாடுக பின்னாலேயே வெரட்டிப்போறான் கேப்பக் களியான்.

“இது என்னடா இது... கேணப்பயக ஊர்ல கிறுக்குப் பய நாட்டாமையா இருக்கு?”ன்னு உழுதவரைக்கும் போதும்னு ஒத்தமாட்ட அவுத்துட்டு வெளியேறிட்டான் சவட்டையனும்.

வந்த சோலி முடிஞ்சுதுடா சாமின்னு தவ்வாளம்போட்டு ஓடிப்போயிட் டானுக காலிப்பயலுக.

ஆகாயத்துக்குக் கீழ அந்த அத்துவானக் காட்ல ரெண்டு பொம்பளையும் ஒரு பசுமாடும் அனாதையா நிக்கிறதப் பாத்து விக்கி விக்கி அழுகுறான் ஒண்ணும் பண்ண முடியாத கொண்ணவாயன்.

மகளக் கட்டிப்புடிச்சு ஆத்தா அழுக... ஆத்தாளத் தேத்தி மக அழுக... ‘பொட்டைகள இப்படி அழுகவைக்கிற பழக்கமெல்லாம் எங்க மாட்டு சாதியில கெடையாது’ன்னு பசுமாடு பாத்தழுக... எழவு வீடாகிப் போச்சு ஒழவு காடு!

மூணாம் குறுக்கம் மூணு சாலு இன்னும் உழுகல. வெதச்ச வெத பூமியில கெடக்கு. இன்னைக்குள்ள உழுகாட்டி, சோளத்தப் புறா தின்னுட்டுப் போயிரும். மொச்சை, கல்லுப்பயிரு, தட்டாம்பயிரக் காடை கதுவாலிக முழுங்கிட்டுப் போயிரும். எள்ளு, காணப்பயிர எறும்பு

இழுத்திட்டுப் போயிரும்.

படக்குன்னு எந்திரிச்சா கருவாச்சி.

‘அழுகாத ஆத்தா’ன்னு கண்ணத் தொடச்சா; வெட்டருவாள எடுத்து நட்டுவச்சா வரப்புல.

ஏர்க்கால்ல ஒரு பக்க நேக்கால்ல ஒத்தப்பசு நிக்க, மறுபக்க நேக்காலத் தூக்குனா. பசு ஒயரத்துக்கும் தன் நெஞ்சுக்கும் நேக்கால நேர் பண்ணினா.

“அது ஒத்தமாடு; நான்தாண்டி ஆத்தா ஒன் தொத்த மாடு. ஓட்டு ஏர”ன்னா.

மூக்கச் சிந்தி எறிஞ்சு எந்திரிச்சு, ஒரே ஏர்க்கலப்பையில ஒரு பக்கம் பசுவையும் மறு பக்கம் மகளையும் பூட்டி உழுது வாராய்யா பெரியமூக்கி. தலைக்கு மேல பறந்துபோற சாயங்காலப் பறவைக இந்த பூமியில இப்படி ஒரு கூத்தும் உண்டுமான்னு வானத்துல கொஞ்சம் நேரம் நின்னுபாத்து நிதானமாப் பறக்குதுக.

அவ உழுக உழுக செம்மண்ணா ரத்தம் கசியுது பூமி.

உழுதுமுடிச்சு, மகளக் கட்டிப்புடிச்சு அவ அழுக, ‘நானும் ஒம் மகதான; என்னியக் கட்டிப்புடிச்சு அழுக மாட்டியா?’ன்னு பசுமாடு ஒரு பார்வ பாக்க, ரெண்டு மகள்களயும் கட்டிப்புடிச்சு, “நான் பெறந்த நேரந்தான் நல்லால்ல; நீ பெறந்த நேரமும் நிம்மதியில்லையே”ன்னு காடு தீப்புடிக்கக் கத்தி அழுகிறா பெரியமூக்கி.

இந்த வேதனையக் காணப் பொறுக்காம நெஞ்சப்புடிச்சுக்கிட்டே மலைக்குப் பின்னால போயி விழுகுது சூரியன்!

குங்குமம் திட்டிக்கொண்டே

— வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கருவாச்சி காவியம்- 8

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஊருக்கே தெரியுது, கட்டையன் ஆளுக பெரியமூக்கி ஒழவு காட்டுல ஏர்மாடுகள மறிச்சுத் தும்பு திரிச்சுவிட்டதும்; ஆத்தாளும் மகளுமா உழுது அழுது வந்ததும். பாவிப்பய இன்னும் என்னென்ன வேசங் கட்டி வெளியேறப் போறானோன்னு ஊரு பதறுது.

‘இத விடப்படாது; உருமாப் பெருமாத்தேவருகிட்டயும் சுப்பஞ்செட்டிகிட்டயும் ஒப்பிக்க வேண்டியதுதான்’ கூழ்ச் சட்டியில் புடிச்ச அடிக்கறுப்ப, காக்காச் சிப்பியவச்சு ‘சொர்று

சொர்று'ன்னு சொரண்டிக்கிட்டே அவ யோசிக் கறப்ப, நேத்து வெதச்ச ஒழவுக் காடு பாக்கப் போயிருந்த கொண்ணவாயன், ஒரு மாதிரி கலவரத்தோட ஓடி வர்றான். தவிப்படங்காமப் பேசறான் மூச்சு வாங்கிக்கிட்டே.

“பே... பே... பே... பெரியாத்தா, ஊ... ஊ... ஊ... ஊர்க் காடுக எல்லாம் நெ... நெ... நெருக்கி மொளைச்சிருக்கு. நம்ம காடு மட்டும் அ... அ... அ... அங்கொண்ணும்... இ... இ... இ... இங்கொண்ணுமா மொளச்சிருக்கு...” விட்டா அழுதிருவான் போலருக்கு.

‘கெக்கக் கெக்கக் கெக்கே’ன்னு சிரிக்கிறா பெரியமூக்கி.

ரொம்ப நாளைக்கப்புறம் ஆத்தா சிரிக்கிறாளேன்னு அண்ணாந்து பாக்குறா கொட்டத்துல வெளக்கமாற வச்சு சாணியோட சண்ட புடிச்சுக் கிட்டிருக்கிற கருவாச்சி, தண்ணி குடிச்ச பசுவும் பாக்குது தலையத் தூக்கி.

பெரியமூக்கி சொல்றா: “வெதைச்சு வீடு வந்தா விடிய்ய மொளைச்சிருமா ஒழவுகாடு? அதுக்கு ஒரு கணக்கு இருக்குடா மகனே! ஏழு நாளு ஆகும் மொச்சையும் தட்டாம்பயிறும் மொளைக்க. கல்லுப்பயிறும் சோளமும் மொளைக்க நாலு நாள் ஆகும். மூணு நாள் ஆகும் எள்ளு மொளைக்க. காணப்பயிறு ஒண்ணுதாண்டா ஒரே ராத்திரியில மண்ணுக்குள்ள மலந்து விடிய்ய மொளைச்சிருக்கும். நீ காணப்பயிறு மொளச்சத மட்டும் பாத்துட்டு வந்திருக்கடா கேணப்பயலே. போடா! போயி வேலயப் பாரு... இந்தாத்தா கருவாச்சி! கும்பாவுல கூழு ஊத்திவச்சிருக்கேன் கொண்ண வாயனுக்கு. பாவம்... ஒரு பட்டமொளகா இருந்தா சுட்டுக் குடு. பெருமாத்தேவர் வீடு வரைக்கும் ஒரு எட்டுப் போயிட்டு வந்திடுறேன்”.

உருமாப்பெருமாத்தேவரும் சுப்பஞ்செட்டியாரும் பொடிநடையாப் பொழுதுசாயப் போனப்ப

மேல் குளிச்சுக்கிட்டிருந்தாரு சடையத் தேவர்.

வெதுவெதுங்குற வெந்நி வெளாவி, கைக்கு வாட்டமா அண்டாவ ஒரல்ல தூக்கிவச்சு ஒசரம் பண்ணி, குளிக்கை யில ஒரு அலுப்பு வந்ததுன்னா ஒக்காந்து அழுக்குத் தேய்க்க ஒரு தலைப்பலகையும் வாசல்ல போட்டு, முன் அண்ணாக்கயித்துல சொருகுன கோவணத்த இழுத்துப் பின் அண்ணாக்கயித்துல சொருகிக்கிட்டே 'வாங்கப்பா'ன்னாரு.

அவரு சொருகறதுல தப்புக்கிப்பு வந்திரக் கூடாதேன்னு சாமியக் கும்புட்டுக்கிட்டு 'வாரோம்'ன்னாங்க ரெண்டு பேரும்.

வயசான காலத்துல முக்கிமுக்கி வர்ற மூத்திரம் மாதிரி சன்னமா கால்வழியா வெந்நி ஊத்திப் பதம் பாத்து நிக்கிற சடையத்தேவரக் கோவணத்தோட பாத்தா, பெரியாளுக செத்துப்போனா அரைக் கம்பத்துல பறக்குமா இல்லையா கொடி... அப்படியிருக்கு.

"என்னாப்பா தெக்கும் வடக்கும் சேந்து வந்தது மாதிரி ஊர்ப் பெருசுக ரெண்டும் ஒண்ணா வந்திருக்கீக?"

திண்ணையில கெடந்த கோழிப் பீய வைக்கோல் எடுத்து வழிச்செறிஞ்சிட்டு ஒக்காந்தாக

பெரிசுக ரெண்டு பேரும். சடையத்தேவரு குளிக்கிற கண்காட்சியக் கண்டுக்கிட்டே.

“வேறொண்ணுமில்லப்பா... இந்த வருசம் நல்ல மழ. காடுகரையெல்லாம் வெதப்பாகிப்போச்சு.”

“இதச் சொல்லத்தான் வந்தீகளாக்கும். நான் வெளியூருக்காரன்; இன்னைக்குத் தான் புதுசா இந்த ஊருக்குக் குடி வந்துருக்கேன் பாரு...”

“அதுக்கில்லப்பா... மழ எல்லாருக்கும் பொதுவாப் பெய்ற மாதிரி நீதி நேர்மையும் எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருக்கணும்ல...”

“நூத்துல ஒரு பேச்சு. அதுக்கு என்ன இப்ப?”

“வேறொண்ணுமில்லப்பா... அத்துவிட்ட கழுதையப் பொழச்சுப் போடீன்னு சொல்றத விட்டுப்புட்டு, அவுக குடிக்கிற கூழ்ல ஏன் மண்ணள்ளிப் போடணும்?”

தொடை வழியா வெந்நி ஊத்தி சொகத்தக் கால்ல இருந்து தரை வரைக்கும் விஸ்தாரமாப் பரவவிட்டு, ‘தீரப்போகுதுடா அந்த சொகம்’ங் கிறப்ப இன்னொரு கால்ல ஊத்திக் கிட்டே, “யாரு கூழு..? யாரு மண்ணு..? பிடிபடலையேப்பா”ன்னு பிடிகுடுக் காமப் பேசுறாரு சடையத்தேவரு.

“இது என்னாப்பா கதையாயிருக்கு... பழந் தின்ட கொரங்கு கொட்டையறியாதா? ஒழவுகாட்ல போயி ஏர மறிக்கிறதும் பொட்டச்சி களப் புடிச்சுத் தள்ளறதும் நல்லாவா இருக்கு?”

“சாமி சத்தியமா நான் பாக்கலப்பா...”

“நீ பக்கத்துல இருந்து பாத்தேன்னா சொல்றோம். நாளப்பின்ன இது நடக்கப்படாதப்பா. கட்டையனுக்கும் சொல்லிவை.”

“தலைக்கு மேல வளந்த பய... தகப்பன் பேச்சக் கேக்குறானா? கேக்குறேன்.”

ஒடம்பு நனையத் தண்ணி ஊத்தி, ஒக்காந்து கால் நீட்டி, எட்டிய பாகத்தக் கையாலயும் எட்டாத பாகத்தச் சொம்பாலயும் அழுக்குத் தேச்சு, பித்த வெடிப்புல வரிவரியாப் பொளந்து நிக்கிற குதிகால அண்டா வச்சிருந்த ஒரல் அடிவாரத்துல கரகரன்னு தேய்க்கவும், விறுவிறு விறுன்னு வெளியேறுதுக உள்ளயிருந்த சீவராசிக.

பெருமாத்தேவரும் சுப்பஞ்செட்டியாரும் வெளியேறிட்டாக.

மூணு வாரமாச்சு. பாக்கப் பாக்க ஆசையா இருக்கு பயிர் மொளைச்ச காடு. சும்மா பச்சைத் தீப்புடிச்சு எரியிற மாதிரியிருக்கு பூமி. ஒரு சாண் உயரத்துக்கு வளந்து தோகையைச் சொழட்டி சிலம்பாடி நிக்கிற சோளப்பயிரும், மொளைச்சு எந்திரிச்சுக் கொடியோடப் பாக்கிற பயத்தஞ் செடிகளும் ஒனக்கு நான் மெதமானு ஒண்ண ஒண்ணு பாத்துச் சிரிச்சுக்கிட்டே காத்தோட பலிஞ்சடுகுடு ஆடிப் பழகுதுக.

ஒரு சின்னத் தூத்த விழுந்தாப் போதும்; பதம் கெடைக்கும்; ஒரு வாரத்துல களையெடுத்திரலாம். என்னமோ கடனுக்கு வட்டி மாதிரி காடெல்லாம் மண்டிக்கெடக்கு களை. அறுகு – மகிழி – தொகிழி – ஊசிக்கோரை – குப்பமணி – குமிட்டிக்கீரை – தும்பை – நெருஞ்சி – ஆடுதின்னாப்பாலை – நாயுருவி எல்லாம், எங்களுக்கும்தான் இந்த பூமி சொந்தம்னு ஏகத்துக்கும் மொளைச்சுக் கெடக்க, சாரணத்தி அடச்சுக்கெடக்கு சரஞ்சரமாக்

கொடியோடி.

ஒரு கையில் பசுமாட்டப் புடிச்சு மேய விட்டுக்கிட்டே குத்துக்கல்லு மேல ஒக்காந்து யோசிக்கிறா கருவாச்சி.

“ஆத்தா வெத மட்டுந்தான வெதச்சா... எங்கிட்டிருந்து வந்துச்சு கள? களைக்கு ஏது வெத? பூமியும் பொழப்பும் ஒண்ணுதான் போலருக்கு. நன்மையத்தான் வெதைக்கிறோம். கூடவே தீமையும் மொளைக்குது. தென வெதச்சவன் தெனைய மட்டுமே அறுக்குறதில்லை; களையையும் சேத்துத்தான். வெதச்சு மொளைக்கிறது மதி. வெதைக்காம மொளைக்கிறது விதி. களையக் கொத்தெடுத்துச் சுரண்டி எறியிற மாதிரி விதிய மதியால வெல்லலாமா இல்லையா? பாப்போம். செயிச்சா சந்தோசம்... தோத்தா அனுபவம். பாத்திருவோம்.”

‘கார்த்திகை மாசம் ஏச்சாலும் களையெடுப்பு மழை ஏய்க்காதப்பா!’ ஊர்ல சொல்லி அலையுங்க பெருசுங்க. எழுவது எம்பது வருசமா ஆகாயத்தை யும் பூமியையும் பாத்துப் பாத்துப் பழகுன கண்ணுக பொய் சொல்லுமா?

பூவாளி மாதிரி சிந்திச் செதறி விழுந்திருச்சு புரட்டாசி மழை; தூர் நனைய இல்லாட்டியும் வேர் நனைய.

தோள்ல கொத்துவச்சு தூக்குச்சட்டி கையில புடிச்சு, தலையில முண்டு போட்டு, ஊறவச்ச கம்பரிசியோ சாம அரிசியோ வாயில அள்ளிப் போட்டுக்கிட்டு ஊர மென்டுக்கிட்டு, தெசைக்கு அம்பது அறுவது ஆளாப் போறாக பொம்பளை ஆளுக.

அப்ப...

ஊருக்குள்ள காடு கரைகள்ல ஊடுருவி வாரானுங்க கட்டையன் ஆளுக.

“ஏ மாயக்கா! களையெடுக்க ஒனக்குச் சம்பளம் எம்புட்டு?”

“அர ரூவா.”

“களையெடுக்காம இருக்கச் சம்பளம் முக்கா ரூவா. போகாத கருவாச்சி காட்டுக்கு; ஒன் ஆளுகளை யும் போகவிடாத.”

மாயக்கா வெல போயிட்டா.

“இந்தா பாரு மொண்டியம்மா, கருவாச்சி காட்டுக்குக் களையெடுக்கப் போறதாயிருந்தாப் போ... அப்பறம் எங்க காட்டுக்கோ, எங்க பங்காளிக காட்டுக்கோ ஆயுசு பரியந்தம் வேலைக்குக் கூப்பிட மாட்டோம். யோசிச்சுக்கம்மா. மூணு குறுக்கம் முக்கியமா... முப்பது குறுக்கம் முக்கியமா?”

மொண்டியம்மா மெரண்டு போனா.

பணம் – பயம் ரெண்டுக்குந்தான வெவரமறியாத மக்க பணிஞ்சு பாழாப்போறது.

விடி...ய்யப் புலம்பல்ல கூடிட்டா பெரியமூக்கி.

“களையெடுக்க நாதியில்லையே... என் காடு போச்சே... வெதச்சது போச்சே. மகள மாடாக்கி

வம்பாடு பட்டு உழுத காடு, முழிச்சிருக்க முழியத் தோண்டுன மாதிரி மூளியாப் போயிரும் போலருக்கே. ஏண்டி கருவாச்சி... என்னைக்கும் இல்லாத ஒறக்கம் இன்னைக்கு என்னாடி? எங்க இருக்கவ?"

சுத்தியும்முத்தியும் பாத்து மகளக் காணமேன்னு நெஞ்சில அடிச்சு நிமிந்து பாத்தா, கையில கொத்தோட கால்ல செம்மண்ணோட கெறங்கிக் கிறுகிறுத்து வெளியிலிருந்து வீட்டுக் குள்ள வர்றா கருவாச்சி.

"கவலப்படாத ஆத்தா... கள வெட்டியாச்சு."

"பாதகத்தி மகளே! என்னாடி சொல்ற?"

"சுப்புலாபுரம் ஆளுகளுக்குச் சொல்லிவிட்டு, கால் ரூவா எச்சாக் குடுத்து நெலா வெளிச்சத்துல விடிய விடியக் களையெடுத்து முடிச்சிட்டுத் தான் வீட்டுக்கு வாரேன்."

"துட்டு..?"

"பசுமாட்டுச் சாணியக் குமிச்சுக் குமிச்சு எருவாக்கி வச்சிருந்தேன்ல... அத ஆமையன் கெழவனுக்கு நாலு ரூவாய்க்கு வித்தேன்."

"யாத்தே! நீ பொழைச்சாலும் பொழைச்சிருவ போலருக்கே..." – மக மேல விழுந்து கட்டிப்புடிச்சு ஆச தீர அழுது பித்தேறிப்போனா பெரியமூக்கி.

அடுப்புச் சாம்பல அள்ளித் தெள்ளிப் பல்லு வெளக்கப் போனா கருவாச்சி.

ஒரு மாசமா ஒரே யோசன பெரியமூக்கிக்கு. 'எப்படிப் பொழைக் கப் போறா எம் மக இந்த ஊர்ல? ஒழவு காட்ல ஏர மறிக்கிறான்; களையெடுக்க விடுறானில்ல; நெஞ்சுல வம்மம் வச்சு அலையிறான். இன்னம் என்னென்ன செய்யக் காத்திருக்கானோ? எத்தன நாளைக்குத்தான் ஓடி வரும் மொதலக்கம்பட்டிச் சொந்தங்க? எத்தனை மொறைதான் நியாயங் கேட்டுக்குடுப்பாக உள்ளூர் ஆளுக? எங் கண்ணுள்ள காலம் வரைக்கும் எம் மக மேல துரும்பு விழுக விடமாட்டேன். நான் மண்டையக் கிண்டையப் போட்டுட்டா எப்படித் தப்பிக்கும் புலிக அலையிற ஊர்ல பொட்டையாட்டங்குட்டி?'

இப்படிப் பல மாதிரி யோசிச்சு ஊர்ப் பெருசுகளக் கலந்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து சாவடிப்பட்டிக்கு ஆள் சொல்லிவிட்டுட்டா பெரிய மூக்கி.

பின்னந்தி வெயிலு. மூணு ஆம்பளைக. ரெண்டு பொம்பளை, ஆகமொத்தம் அஞ்சு ஆளுக வாராக சொக்கத்தேவன்பட்டி எல்லையில. நல்ல காரியத்துக்கு ஒத்தப்படை எண்ணிக்கையில போகணுங்கறது ஊர் ஆசாரம்.

வெள்ளையுஞ்சொள்ளையுமா கழுத்துல சுத்துன அங்கவஸ்திரம் காத்துல பறக்க, விலங்கு மாதிரி வெரல்கள்ல மோதிரம் போட்டு, கறுப்பு – வெள்ளை மீசய முறுக்கி மேலேத்தி விட்டு முன்ன நடந்து வாராரு பாருங்க, அவருதான் சாவடிப்பட்டி விட்டி. மீச நரச்சாலும் எளந்தாரி ஒடம்பு. அந்த வட்டாரத்துலயே ஏறு கையான ஆளு. நெலம் பொலம், தோப்பு தொரவு, சொந்தக் கிடைன்னு தாறுமாறான சொத்து; ரெண்டு வருசமாச்சு பொண்டாட்டி செத்து. ஒரே மகளக் குள்ளப்புரத்துல கட்டிக்குடுத்திட்டாரு, ஒரு பள்ளிக்கூட வாத்தியாருக்கு. பய ஒரே பய; பெறவியிலேயே புத்தி மாறாட்டமானவன். சங்கிலி கட்டிச் சாப்பாடு போடுறாக வீட்ல.

பூவு பழம் தேங்கா வச்ச மஞ்சப் பையைக் கையில புடிச்சு வாரவரு அவரு தங்கச்சி புருசன்.

அய்யா மேல விழுந்தது போக மிச்ச நெழல் நெலத்துல விழுந்தாலும் விழுகலாமே தவிர, தன் மேல விழுந்திரக் கூடாதுன்னு தள்ளிக் கொட புடிச்சு வாரான் பாருங்க... அவன் வேலைக் காரன்.

கெழவி... விட்டிக்கு நல்லத்தா. மொளகாப்பழ நெறத்துல பட்டுச்சேல கட்டி வாரவ விட்டி தங்கச்சி.

“வாங்கப்பா... வாங்க... வாங்க...” குட்டி போட்ட பூன மாதிரி அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஓடிப் பரபரப்பாகிப்போனா பெரியமூக்கி.

ஓட்டுல மணலப் போட்டுக் கடல வறுத்துக்கிட்டிருந்த கருவாச்சிக்கு, வந்தவுக யாரு... எதுக்கு வந்திருக்காக ஒரு வெவரமும் தெரியல. மத்தியானத்தில் இருந்தே அவள நல்ல சீல கட்டச் சொன்னா ஆத்தா. அவ முந்தானைய இவ மூஞ்சில போட்டு அழுத்தி அழுத்தி எண்ண தொடச்சா. கட்டச் சீப்பு வச்சுச் சீவி வாரிவிட்டா. “போடி... போயி பொட்டுவச்சுக்க”ன்னு தள்ளிவிட்டா.

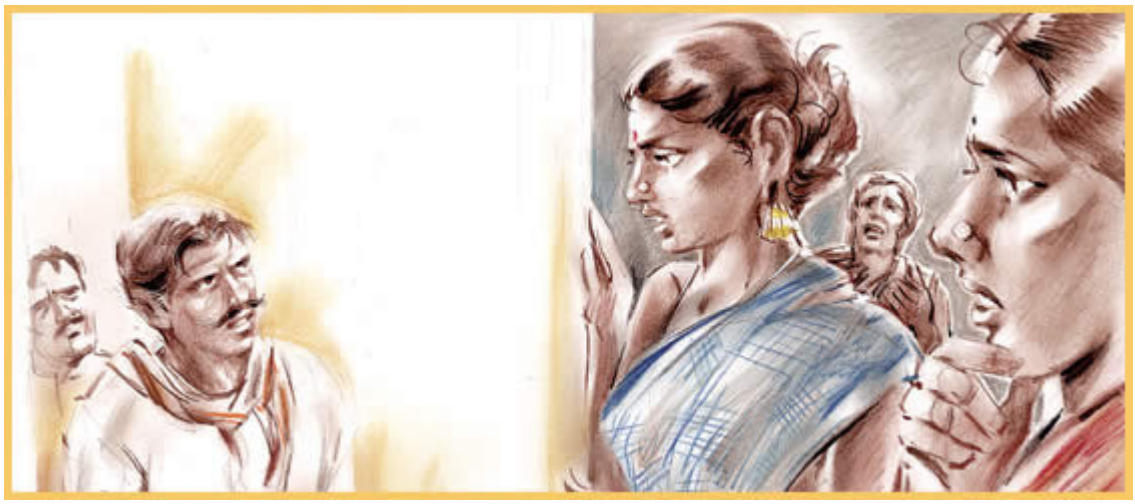

“என்னைக்கும் இல்லாம இன்னைக்கி ஆத்தா ஏன் இந்த அழிச்சாட்டியம் பண்றா?”- எரிச்சலாயிருந்துச்சு கருவாச்சிக்கு.

மிக்சரையும் அதிரசத்தையும் பிரிச்சு, தனித்தனி ஏனம் சரியா வாய்க்காம ஒரே கும்பாவுல ரெண்டையும் போட்டுக் கொட்டி, “போடீ போ... சொந்தக்காரங்களுக்கு நீயே போய்க் குடுடீ”ன்னு ஏவிவிடுறா மகள.

அவுக ஆளுக்கொரு கை மிச்சர அள்ளி, நாலு அதிரசம் ஏழு பேருக்கு வராதுங்கற கணக்குல ஆளுக்குப் பாதி கிள்ளி, கருவாச்சிய வச்ச கண் வாங்காமப் பாக்குறாக.

பொண்ணு பாக்க வந்த எடத்துல கை கழுவக் கூடாதுங்கிற சாஸ்திரத் துக்குக் கட்டுப்பட்டு, துண்டு – வேட்டி – சீலையில தொடச்சுக்கிறாக பலகாரம் தின்ட கைய.

கருவாச்சி பின்னாலயே போயி அவ முதுகுக்குப் பின்னால ஒக்காந்த விட்டி தங்கச்சி, மஞ்சப் பையிலயிருந்த மல்லிகப்பூவ எடுத்து கருவாச்சி தலையில வைக்கிறா. பூ வைக்கிற சாக்கில

குடுமிய ஒரு இழு இழுக்கிறா. 'யாத்தே'ன்னா கருவாச்சி. 'ஒட்டு முடி இல்ல... நெச முடிதான்'னு சந்தோசப் பட்டுக்கிட்டா விட்டி தங்கச்சி. 'ஊமையில்ல, பேச்சும் வருது'ன்னு உறுதி பண்ணிக்கிட்டா.

ஒக்காந்த எடத்திலேயே அவ தரம், தண்டி, நெறம், ஒயரம், காதுல கெடந்த தண்டட்டி எல்லாத்தையும் எட போட்டவ, அவ கழுத்தப் பாத்ததும் 'மளார்'னு எந்தரிச்சு பதறிப்போயி ஓடிவந்தா.

அண்ணன்கிட்டப் போய்க் காது கடிக்கிறா.

"யண்ணே! தாலி கட்டி அலையிறவளையா பொண்ணு பாக்க வந்த?"

"அதுக்கென்ன தங்கச்சி. நான் என்ன புதுமாப்பிள்ளையா..? இந்த வீட்டு மாடு கயிறோட நிக்கிது; நம்ம வீட்டுக்கு வாங்கிட்டுப் போறப்ப, புடி கயிறு மாத்திட்டாப் போச்சு."

அப்பத்தான் தெரியுது கருவாச்சிக்கு இது ஆத்தா நடத்தற கூத்துன்னு.

தாழ்வாரத்த விட்டுத் திண்ணைக்கு விறுவிறுவிறுன்னு நடந்து வந்தா.

"நீங்க எல்லாம் எதுக்கு வந்திருக்கீக?"

"பொண்ணு பாக்கத்தான் தாயி... ஒன்னிய."

"பெரியவுகளா வந்திருக்கீகளே, மாப்பிள வரலையா?"

"இவர்தான் மாப்பிள."

"கழுத்துல தாலி இருக்கே, பரவாயில்லையா?"

"தெரிஞ்ச கதைதான. பரவாயில்லை."

"கழுத்துல தாலியிருந்தாப் பரவாயில்லேன்னு சொல்றீகளே... வயித்துல பிள்ளையிருந்தாலும் பரவா யில்லைன்னு சொல்லுவீகளா?"

வந்தவுகளுக்கு மூச்சுப்பேச்சு நின்னுபோச்சு.

அலறியடிச்சு எந்திரிச்சுப் பெரியமூக்கி கத்துறா: "என்னாடி சொல்ற... குடி கெடுக்க வந்தவளே?"

தணிஞ்ச குரல்ல கருவாச்சி சொல்றா: "ஆத்தா! நான் முழுகாம இருக்கேன்... மூணு மாசம்!"

–வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

அடி மேல அடி விழுந்த வீட்ல இடி மேல இடி விழுந்த மாதிரி ஆகிப்போச்சு கருவாச்சி பொழப்பு. நல்லதுன்னு நெனச்சு நல்ல மனசோட எடுத்த முடிவு கெடுதல்ல போயி முடியுது. ‘தாமரப் பூவு இருக்கே, அது தண்ணியிலதான் பெறக்குது. எந்தத் தண்ணியில பெறந்துச்சோ, அதே தண்ணியிலதான் கடைசியா அது அழுகி மெதக்குது. தாமர மொட்ட சூரியன்தான் தொட்டுத் தொறந்துவிடுது. எந்தச் சூரியன் தொட்டு மலர்த்திவிட்டுச்சோ அதே சூரிய வெப்பத்துலதான் அது காஞ்சு கருகிச் சருகாப் போகுது’ன்னு புலவனாருக கவி கட்டுவாக.

அந்தக் கவிக்குச் சாட்சி கருவாச்சி!

சொந்தத்துல வாழணும்னு ஆசப்பட்டா, அதே சொந்தந்தான் அவ வாழ்க்கையப் புடுங்கிட்டு வகுத்துல குடுத்து அனுப்பியிருக்கு.

பாறையில மழை பேஞ்சா, பேய்ஞ்ச மழை தெறிச்சோடும்; பாறை அப்படியே நிக்குமா இல்லையா... கருவாச்சி நிக்கிறா கல்லுப்பாறை மாதிரி; பெரியமூக்கி செதறி ஒடைஞ்சுபோனா மழைத் தண்ணி மாதிரி.

பிழிஞ்சு ஓஞ்சுபோன ஆரஞ்சுப் பழத்தப் போல, அழுது காஞ்சுபோனா பெரியமூக்கி, நின்ட முழி நின்ட மேனிக்கு நெஞ்சப் புடிச்சு ஒக்காந்தவதான்; மொனகிக்கிட்டே இருக்காளே தவிர முழுப் பேச்சுப் பேசறா இல்ல.

பொண்ணு பாக்க வந்தவங்க குடிக்காமப் போன கடுங்காப்பி கெடந்துச்சு அடுப்புல. கருவாச்சி அத ஊத்தி ஆத்திக் குடுக்குறா... மொறம் எடுத்து விசிறி விடுறா... ஒரு உணர்ச்சியும் இல்ல.

நதிமூலம் வத்திப்போயிருச்சு போலிருக்கு கண்ணீருக்கு.

வீட்ல மூணு மாசமா முட்டுச் சீல விழுகலங்கிற சங்கதிய அப்பத்தான் நெனச்சுப்பாக்குறா பெரியமூக்கி.

'ஏ சாமி! பொச கெட்ட சாமி... ஏம் பொழப்பக் கெடுத்த சாமி... மஞ்சப் பூவக் காமிச்சு என் நெஞ்சுல குத்துன சாமி... நாங்க என்னா பாவம் பண்ணோம்? என்னையும் எம் பிள்ளையையும் இந்தப் பாடுபடுத்தற? ஒரே ஒரு பாவம் பண்ணேன்.... எம் பிள்ளைக்குக் கல்யாணம்ங்கற பாவம். அந்தப் பாவத்தத் தீக்கத்தான் அத்துவிட்டேன். அத்துவிட்ட பாவம் எம் மக வகுத்துக்குள்ள ஒக்காந்துக்கிட்டு இப்ப என்ன பண்ணுவ... 'வவ்வ வவ்வ வவ்வே'ன்னு வக்கணை காட்டுதே... என்ன நியாயம்? அந்தப் பாவத்தக் கருவுலயே வச்சு வளக்கவா? இல்ல அழிக்கவா?'

ராத்திரியோட ராத்திரியாப் பெரியமூக்கி ஓடி வந்து வெவரம் சொல்லவும் பேச்சே வரல பெருசுகளுக்கு.

பெருமூச்சு விடுறாக. தலையத் தலைய ஆட்றாக. மீசையும் சேத்து ஒதடு கடிக்கிறாக.

"என்னத்தச் சொல்ல தாயி..? ஏதோ வாய்த் தகராறு; கட்டையன்கூட கோவிச்சுட்டு வந்து ஓங்கூட இருக்கா கருவாச்சி; இன்னும் அவுகளுக்குள்ள ஒரு தொடுசு இருக்குன்னா கருவக் கலைக்க யோசன வராது. பிரிஞ்ச புருசன் - பொண்டாட்டி, பிள்ள பெறந்தா ஒண்ணு கூடிருவாங்கன்னா கலைக்காமவிடலாம் கருவ. இப்ப ரெண்டு பேருக்கும் துப்புரவா ஒட்டுமில்ல... ஒறவுமில்ல. பிள்ள பெத்து ரெண்டு பேரும் ஒண்ணு சேரப் போறதுமில்ல. இவளோ சின்னப் பிள்ள; நாளப் பின்ன வயசிருக்கு; வாழ்விருக்கு. இன்னைக்கி இல்லாட்டியும் நாளைக்கு ஒருத்தன் கையில அவளப் புடிச்சுக் குடுக்கறப்ப, பசுவும் கன்டுமா இருந்தாப் பாக்கிறவன் என்ன நெனப்பான்? கண்ணுல கண்ட உசுரு நல்லாருக்கணும்; அதனால, கண்ல காணாத உசுரு அழிஞ்சாத் தப்பில்ல; அழிச்சிரு."

அவ நெனச்சதையே ஊர்ப் பெருசுகளும் சொல்லவும் இன்னொரு கும்புடும் சேத்துப்போட்டு எந்திரிச்சுட்டா பெரியமூக்கி... 'தள்ளிப் போடப்படாது; நாளைக்கே கலைச்சிரணும் கருவாச்சி கருவ'.

பாவம்! கத்தாழங் காட்டுக்குள்ள பூத்த ஆவாரம் பூவு கருவாச்சி... நாக்குல போட்டாக் கரைஞ்சுபோற பஞ்சு முட்டாய் மாதிரி லேசான மனசு.

ரொம்ப நாளைக்கு முன்ன ஒரு சம்பவம்...

அழுக்குத் துணிகள அள்ளிக் கொடம் நிறையத் திணிச்சுக்கிட்டுக் கொளத்துக்குத் தொவைக்கப் போனா. விடிய்ய கரையில போயி நின்னவ நின்னவதான். ஒரு துணியும் தொவைக்காம வெயிலேற வீடு வந்துட்டா. கேட்டாச் சொல்றா... "தன்ன மறந்து தண்ணி ஒறங்குது; எப்பிடி எழுப்ப?"

ஒரு நாள்.... கழுத்து கடுக்கச் சோளம் சொமந்து போய்க்கிட்டேயிருந்தவ கத்தாழம் பொதரக் கண்டதும் நின்டது நிக்க நின்னுட்டா... "மயிலு தோகை விரிச்சா சுருட்டிவச்சிருமா இல்லையா; எங்க கத்தாழையுந்தான் தோகை விரிச்சிருக்கு. விரிச்ச பெறகு என்னைக்காச்சும்

சுருட்டிவச்சிருக்கா?"

"விட்டா கத்தாளையைக் கல்யாணமே பண்ணிக்கிருவா போலிருக்கே"ன்னு சிரிச்சு விழுந்துபோனாக கூடப்போன ஆளுக.

பசுமாடு கன்டு போடுறதப் பாத்திருக்கா. ஆடு குட்டி போடுறதப் பாத்திருக்கா. கோழி முட்டை போடுறதக்கூட பாத்திருக்கா. ஆனா ரொம்ப நாளா அவ இருதயக்கூட்ல கட்டிவச்சிருக்கிற ஆசைக ரெண்டு இருக்கு... மீன் குஞ்சு பொரிஞ்சு வெளியேற்றதப் பாத்திரணும்; பாம்பு சட்டை உரிக்கிறதப் பாத்திரணும்.

ஆனா – இந்தக் கேடுகெட்ட காலத்துக்கு ஆச – கருவாச்சி கரு கலஞ்சு வர்றதப் பாத்திரணும்!

வைத்தியச்சி ரங்கம்மா பெரிய்ய கெட்டிக்காரி. நாயக்கமாரு பொம்பள; தாட்டியமானவ. பேறு காலம் பாக்கிறதிலிருந்து நகச்சுத்திக்கு மருந்து கட்றது வரைக்கும் அவள அடிக்க ஆளு இல்ல எட்டூர்ல. வைத்தியமும் பாப்பா; களை கண்ணிக்கும் போவா; யாரு கூப்பிட்டாலும் ஊர் ஊருக்குப் போயி ஒப்புச் சொல்லி அழுது, அழுகாச்சிக்கு அரிசி பருப்பு வாங்கிட்டு வீடு வந்திருவா. 'குருவி மாதிரி ஒரே கூட்லயிருந்தாப் பொழப்பு நடக்காது; பாம்பு மாதிரி பல பொந்துகள்லயும் குடியிருந்து பழகணும்'னு தத்துவம் வேற வச்சிருக்கா.

மனுசனுக்கு மண்ட பூரா வலிச்சாப் பொறுத்துக்கிரலாம். ஒரு பக்கமா வலிக்கும் பாருங்க ஒத்தத் தலவலி... உசுரு போயி உசுரு வரும். வட்டிக்குச் சொத்தெழுதி வாங்குனவனுக்குக்கூட வரப்படாது அது. விடிய்ய மண்டையில குத்தி, வெயில் ஏற ஏற வலியும் ஏறும் பாருங்க... மண்டைய எடுத்துத் துண்டா வச்சிரலாம்னு தோணும்.

அதுக்கும் ஒரு மருந்து வச்சிருக்கா ரங்கம்மா. புருசன் பேரு சொல்லாத பொம்பளைக மாதிரி அந்த மருந்துப் பேரையும் அவ சொல்றதில்ல.

வெளிக்கிருக்கப் போறவ மாதிரி போயி, வேலிகள்ல படர்ந்திருக்கிற ஒரு கொழைய உருவி அது இன்ன கொழைன்னு யாரும் கண்டுபிடிக்க முடியாதபடிக்கிக் கசக்கிக்கிட்டே வீட்டுக்கு வருவா. தலவலி தாங்காம அனத்துற ஆள 'படு'ம்பா. எலயக் கையிலயே கசக்கிச் சாறெடுப்பா. புழிஞ்ச சாற, எடது பக்கம் தலவலின்னா வலது காதுல விடுவா; வலது பக்கம் வலின்னா எடது காதுல விடுவா. இப்படி மூணு நாள் ஊத்துனான்னா மண்டவலி இருந்துச்சா... இல்ல, மண்டையே இருந்துச்சான்னு சந்தேகம் வந்திரும் சம்பந்தப்பட்ட ஆளுகளுக்கு.

மூட்டுவலிக்கு அவ கண்ட மருந்து இருக்கே... வெள்ளக்காரனும் கண்டுபிடிக்க முடியாத வித்தைன்னு சொல்றாக ஊர் தேசத்துல.

படுத்த படுக்கையாக் கெடந்தாரு கண்டமனூரு சமீந்தாரு. கடுங்கொண்ட மூட்டுவலி. ஒண்ணுக்கு ரெண்டுக்குப் போகவும் மூணு பேரு வேணும். பண்ணாத வைத்தியமில்ல. மயில் கழுத்து எண்ணெயிலருந்து, யானச் சாணி வச்சுக் கட்டிப்பாத்தும் வலி கொறையல. ரங்கம்மா வீடு தேடி வந்து கடைசியாச் சொன்னாரு கண்டமனூர்க் கணக்குப்பிள்ள. நாலே நாள்ல

ரங்கம்மா செஞ்சாயா ஒரு மருந்து.

வெள்ளெருக்கம் பூவு – கத்திரி மஞ்ச – கருஞ்சீரகம் – கருமொளகு – பச்சக்கர்ப்பூரம் – அஞ்சையும் அம்மியில வச்சு நசநசநசன்னு நசுக்கி, பூப்போலப் பொடி பண்ணி அத ஒரு படி நல்லெண்ணெய்யில போட்டு மூணு நாள் ஊறவச்சா. நாலாம் நாள் எடுத்து அடுப்புக் கூட்டிப் புளிய வெறகெரிச்சு ஒரு படி நல்லெண்ணெய அரப்படியாச் சுண்டவச்சா.

சமீன்தார் மூட்டுல மூணு நாள் தடவிவிட்டுக் கரம்ப மண்ணப் போட்டுக் கழுவிவிட்டா பாருங்க... விடிய்ய, வேட்டைக்குப் போகலாங்கற அளவுக்கு சமீந்தார் வலி ஊரவிட்டே ஓடிப்போச்சு.

ரங்கம்மா மேல காதலாகிக் கசிஞ்சுபோனாரு சமீன்தாரு. அப்ப அவ வெடலப்புள்ள. பொம்பளைக்குப் பொம்பளையே ஆசப்படுற அழகு. தொட்ட சொகம் வேற ஒட்டிக்கிட்டிருக்கு. அவ கையால தடவிட்ட எடத்தத் தன் கையால தடவிக்கிட்டே சமீந்தார் கேட்குறாரு:

“என்ன வேணும்... கேள் தாரேன். வருசநாட்டுக் காடு வேணுமா? பெரியகொளம் தோப்பு வேணுமா? பாளையத்து நஞ்சை வேணுமா? இல்ல, என் எடப்பக்க எடம் வேணுமா?”

“இல்ல சாமி... என் வைத்தியக் கூலி காலே அரைக்காரூவாதான்; அத மட்டும் குடுங்க”ன்னு வாங்கிக்கிட்டுக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு ஓடியே வந்துட்டா ஓடி. மானம் நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவ ரங்கம்மா.

பெரியமூக்கி வந்து ‘கலைச்சுவிட்ரு கருவாச்சி கருவ’ன்னு சொன்னதும், ‘இது சரியா தப்பான்னு தெரியலயே ஆத்தா’ன்னு நெஞ்சுல கைய வச்சு அழுத்தி, கவுத்துப்போட்ட குத்துச்சட்டி மாதிரி குத்தவச்சு ஒக்காந்துபோனா ரங்கம்மா.

ரெண்டு பக்க நியாயத்தையும் அவ ஒருத்தியாவே பேசிப்பேசிக் கடைசியா முடிவெடுத்தா.

“உசுர அழிக்கிறது பாவந்தான். ஆனா இது பாவத்துல பெறந்த உசுரு. அழிச்சாப் பாவமில்ல”.

அவளுக்கேத்த நியாயத்துக்கு வந்துட்டா.

ஒரு பப்பாளிப் பழம் வாங்கி, தோல் சீவிக் கனியெடுத்து, அதத் தண்ணி ஊத்திப் பெணஞ்சு பெணஞ்சு கூழ்ப்பதமாக்கி அதுல அர வீசச் சீனியும் போட்டு அடிச்சுக் கையில குடுத்திட்டா ரங்கம்மா.

“இந்தாத்தா பெரியமூக்கி... கருவக் கலைக்கக் கருவாச்சி ஒத்துக்கிருவாளா. மூணு மாசம் சொல்லாம மூடிவச்சவளாச்சே. மருந்து குடுக்கறது ஏம் பாடு; குடிக்க வைக்கிறது ஒம் பாடு. குடுத்துப்பாரு... மூணே நாள்ல தீட்டு வந்திரும்: சக்கம்மா மேல சத்தியம்.”

மருந்துன்னு சொல்லிக்குடுத்தா பெரியமூக்கி. நம்ம நல்லதுக்குத்தான ஆத்தா குடுப்பாங்கிற நம்பிக்கையில கடகடன்னு குடிச்சுட்டா கருவாச்சி.

ரெண்டு நாளாச்சு... மூணு நாளாச்சு.. குடுத்த மருந்து வேலைக்காகல... சீல நனையல. பப்பாளிப் பழத்தையும் தின்டுப்புட்டுக் கருவக் கெட்டியாப் புடிச்சுப் படுத்துக்கெடக்கு ஒரு அசையாத ஆத்மா.

ரெண்டு ரெண்டரை மாசக் கரு வரைக்கும்தான் பப்பாளி சாத்தியப்படும். அதுக்கு அங்கிட்டு அதுக்கு அதிகாரமில்ல; வேற மருந்திருக்கு.

இப்படித்தான்... எண்டப்புளி ராசம்மா இருக்க, புருசன் செத்துப்போனான் பாம்பு கடிச்சு. கலைக்க வேண்டியதாப் போச்சு. கறுப்பு எள்ளு வறுத்து, கருப்பட்டி போட்டு இடிச்சு வெறும் வயித்தில தின்னக் குடுக்க மூணாம் நாளே பேறு கால வலி மாதிரி குத்திக் குடைய 'ஆள விடுங்க'ன்னு வெளிய வந்து விழுந்திருச்சு விரல் தண்டிப் பிண்டம்.

ஒடம்புல ரத்தச் சத்து உள்ள பொம்பளைகளுக்குத்தான் மேற்சொன்ன ரெண்டு மருந்தும் கேக்கும். கருவாச்சி ரத்தம் செத்த பொம்பளையா இருக்கா. அதுக்குண்டான மருந்து என்னான்னு யோசிச்சா வைத்தியச்சி.

'கச்சேந்திரல எலை'ன்னு ஒண்ணு கெடக்கும் காடுகள்ல. கசப்புன்னாக் கசப்பு... வாயில வைக்க முடியாத கசப்பு. ஒரு எலைய மென்னு தின்னாலே வாய் வழியா வெளிய வந்து விழுந்திரும் கொடலு. அந்த எலைய மடி நிறையக் கொண்டாந்தா ரங்கம்மா. ஒரல்ல போட்டு இடிச்சா; சாறு எடுத்தா; கால் சொம்பு சாறுக்கு அரை வீச கருப்பட்டி போட்டா; அடுப்புக் கூட்டிக் கொதிக்கவச்சா; எறக்கி ஆற வச்சா; கசாயம்னு சொல்லி, விடிய வெறும் வயித்துல குடிக்கவச்சுட்டா. பாதியக் குடிச்சிட்டுப் பாதியத் துப்பிட்டுப் படுத்துக்கிட்டா கருவாச்சி.

உள்ள யானைக்குட்டியே இருந்தாலும் மூணே நால்ல முழுசா வந்திரும் வெளிய.

சொல்லி நாலு நாளாகியும் ஒண்ணும் நடக்கல; ஒரு பொட்டுத் தீட்டு இல்ல.

ரங்கம்மா மெரண்டுபோனா. அவ ஆயுசில இப்படி ஆனதில்ல.

"வைத்திய சாஸ்திரத்துக்கே விரோதமாயிருக்குடியாத்தா இந்த வெவகாரம். கருவாச்சி

வகுத்துக்குள் பிண்டம்ங்கற பேர்ல ஒரு பிசாசு படுத்திருக்குடி"ன்னு ரங்கம்மா பொலம்ப, "பத்துக்கொறடு போட்டாகிலும் இருக்கிற கருவ எடுத்துவிட்ரு தாயி"ன்னு பதறிச் சொல்றா பெரியமூக்கி.

"கடைசியா ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கு. ஆனா கருவாச்சி உசுருக்கு உறுதி சொல்ல மாட்டேன்."

ரங்கம்மாவோட ரெண்டு கையையும் இழுத்து நெஞ்சுலவச்சுக்கிட்டு, 'கருவக் கலைச்சு மகளக் காப்பாத்து'ன்னு கெஞ்சுறா பெரியமூக்கி.

அவ நெஞ்சில இருந்த இரண்டு கையையும் இழுத்து, தலைக்கு மேல வச்சு சாமியக் கும்புட்டு, "இரு... வாரேன்"னு வெளிய போறா ரங்கம்மா.

ஒரு சிரட்டைய எடுத்தா. அதுல பாதி சிரட்டைக்கு வெள்ளெருக்கம் பாலப் புடிச்சா. மல்லுத் துணி மாதிரி மெல்லிசா இருக்கிற வெள்ளத் துணி கிழிச்சா; வெள்ளெருக்கம் பால்ல அந்த வெள்ளத் துணிய ஊறப்போட்டா, பச்ச எருக்கிலையில் மஞ்சப் பூத்து ஓடுமே நரம்பு... அதுல ரெண்டு எடுத்தா. அந்த ரெண்டு ஈக்கிக்கு மத்தியில வெள்ளத் துணியத் திரிச்சுச் செருகுனா. "இத இப்படியே ஆடாம அசங்காம அந்த ஜீவ துவாரத்துல செருகிவிட்டுட்டா, மூணே நாள்ல வெந்து வெளிய வந்து விழுந்திரும் எப்போர்ப்பட்ட கருவும். இத வச்சுவிடவும் பொறுமை வேணும்; மூணு நாளும் வச்சுக்கிரவும் பொறும வேணும். எக்குத்தப்பா இந்தத் திரி எகிறிக் கருவுக்குள்ள சிக்கிக்கிருச்சுன்னு வச்சுக்க... அப்பறம் கருவாச்சியக் கண்ல பாக்க முடியாது... சொல்லிப்பிட்டேன்."

ஊர் ஒறங்கி ஓடுங்க மகள எழுப்புனா பெரியமூக்கி, "மகளே! மாட்டேன்னு சொல்லாத. இத வச்சுவிடுறேன்; வச்சுக்க."

"இது என்னாத்தா..? எதுக்கு?"

"எல்லாம் ஒன் நல்லதுக்கு."

'பட்டீர்'னு ஒரு மின்னல் மூளையில மின்ன, எல்லாம் வெளங்கிப்போச்சு கருவாச்சிக்கு.

"ஏன் ஆத்தா கலைக்கப் பாக்குற?"

"அந்தப் பாவிப்பய மாதிரி ஒரு பிள்ள, இந்த வீட்ல வந்து பெறக்கணுமா?

"ஏன்? என்ன மாதிரி ஒரு பிள்ள இந்த வீட்ல வந்து பெறக்கப்படாதா?"

"நீ பெறப்போற சீவன், நான் பெத்த சீவன அழிச்சிருமோனு மனசு வேகுதடி மகளே! ஆத்தா சொல்றேன் கேளு. அந்தப் பாவத்த அழிச்சுவிட்ரு."

"உசுரே போனாலும் அழிக்க மாட்டேன். என் வயிறு... என் கரு... நானே சொமக்கிறேன்... நானே பெத்துக்கிறேன். இதுல கடவுளே குறுக்க வந்தாலும் கருவாச்சி மாறமாட்டா." ஆத்தா கையிலவச்சிருந்த குச்சிய எடது கையில புடுங்கி எறிஞ்சா பாருங்க... பாலுக்குத் தணல் காஞ்சுக்கிட்டிருந்த அடுப்புல விழுந்து சடசடன்னு எரிஞ்சு சாம்பலாப் போச்சு வெள்ளெருக்கம் துணி!

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்.
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

“ஏலே கொண்ணவாயா! ஏற்கெனவே ஒங்க வீட்ல ஒரு பசுமாடு கன்டு போட்ருக்கு... இன்னொரு பசு இப்ப செனையா இருக்காம்ல. எப்படா ஈத்தெடுக்கப்போகுது?”

மாடு மேய்க்கப் போன காட்ல கொண்ணவாயன் வாயக் கிண்டி ‘லந்து லகள’ பண்றாங்க, பொறணியவே பொழுதுபோக்கா வச்சிருக்கிற சக மாட்டுக்காரங்க. அந்தக் கேள்வியில இருக்கிற பொடியைக்கூட புரிஞ்சிக்கிராத இந்த வெவரங்கெட்ட வெள்ளந்திப் பய, “எங்க வீ... வீ... வீ... வீட்ல ஒரே ஒரு பசுதான் இருக்கு, எங்க சீ... சீ... சீ... சின்னத்தாதான் மா... மா... மா...”ன்னு முக்கி நிக்கிறான்.

“ஏ... ஏ... ஏ... நிறுத்துரா. ‘சின்னத்தா மா... மா... மா... மாசமா இருக்கா’ன்னு நீ சொல்லி முடிக்கிறதுக் குள்ள கருவாச்சி பேறுகாலமாகிப் பிள்ள பெத்து, தொட்டில் போட்டுத் தூங்கியும் போவா”.

பொதுவாக் கிண்டலடிக்க, கிள்ளி வெளையாட, முன்ன விட்டுப் பின்ன பேச, முடிஞ்சா அள்ளையில குத்தி அழுகவிட தன்னவிடத் தாழ்வான ஒரு பெறவி தேடுது ஒவ்வொரு மனுச மனசும். அந்த ஊர்ல எல்லாருக்குமா அப்படி வாய்ச்ச ஒரு சீவராசி கொண்ண வாயன். ஊர்ல அவன அப்படி நெனைக்கக் காரணமிருக்கு. அவன் சம்பந்தப்பட்டு ரெண்டு மூணு கூத்து நடந்துபோச்சு ஊர்ல.

வளவிக்காரச் சுப்பஞ் செட்டியாருக்கு ரெண்டு பெண் மக்க. இப்ப வீட்ல இருக்கிறவ இளையவ

பவளம். கல்யாணமாகிப் போனவ கனகாம்பரம். அவ கல்யாணத்துலதான் நடந்துச்சு கொண்ணவாயன் கூத்து.

சில்லறையாச் சேத்துவச்சு கடன ஒடன வாங்கி மூத்தவளக் கரை சேக்குறாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு. அவ காது கழுத்துல ஒண்ணு ரெண்டு தங்கத்த ஒட்டவச்சது போக, விரல்ல வைர மோதிரம் போட்டாத்தான் அவ கழுத்துல தாலி ஏறும்னு தலகீழா நிக்கிறான் மாப்பிள்ளை. தேனிக்குத் தெக்க பழனிசெட்டிபட்டிக்காரன் அவன்.

கண்ணாடி விக்கிற ஆளு தங்கம் வாங்குறதென்ன லேசா? வைர மோதிரம் மட்டும் பாக்கிவச்சிட்டு இந்தா இந்தான்னு இழுத்துப் புடிச்சுக் கல்யாணம் வரைக்கும் வந்துட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு. அடுத்த சனிக்கிழமை பொண்ணு வீட்ல நிச்சயதார்த்தம். ஞாயித்துக்கிழமை பழனிசெட்டிபட்டி மாப்ள வீட்ல கல்யாணம்.

சொந்தபந்தங்கள சனிக்கிழமை பொழுசாய நிச்சயதார்த்தத்துக்கு வரச் சொல்லி, ஞாயித்துக்கிழமை கையோட கல்யாணத்துக்குக் கூட்டிட்டிப் போயி அப்படியே அனுப்பிட்டா, ஒரு நேரச் சாப்பாட்டோட கத முடிஞ்சுபோகும்ங்கிறது சுப்பஞ் செட்டி கணக்கு.

கொண்ணவாயனக் கூப்பிட்டாரு சொந்தபந்தங்களுக்கெல்லாஞ் சொல்லிவிட. “வாடா அய்யா கொண்ணவாயா. ‘அடுத்த சனிக்கெழமை சாயங்காலம் நிச்சயம்; ஞாயித்துக்கெழமை காலையில கல்யாணம். சுப்பஞ் செட்டி சொல்லிவிட்டார்’னு சொல்லிட்டு வந்திரு ராசா”ன்னு லட்சுமிபுரம், புதுப்பட்டி, வடுகபட்டி, எண்டப்புளி புதுப்பட்டி, கருவாட்டு நாயக்கன்பட்டி, தேவதானப்பட்டி, தெப்பம்பட்டி, குச்சனூருன்னு ஏழூருப் பேரும் ஆளும் சொல்லி, கை நெறையச் சில்லறைய அள்ளி வலது கையிலருந்து எடது கைக்கு ஒண்ணொண்ணாப் போட்டு எண்ணி, “ரெண்டு கையும் புடிடா”ன்னு அவன் கையில போடும்போது மறுபடியும் எண்ணி, கார்ச் செலவு கைச் செலவு ரெண்டுக்கும் கணக்கும் சொல்லி, “சட்டுன்னு போய்ட்டு வாடா, என் சல்லிக்கட்டுக் காள!”ன்னு ஒரு நல்ல வார்த்தைய லஞ்சமாவும் குடுத்து நாலா தெசைக்கும் அனுப்பிவச்சாரு கொண்ணவாயன.

“சனிக்கிழமை நிச்சயம்; ஞாயித்துக் கிழமை கல்யாணம்”னு சொல்லிக் கிட்டே போன பய, வழியில வெள்ளரிக்கா வித்த ஒரு கெழவிகிட்ட நின்னான். கால் ரூவாய்க்குக் கடை போட்டு, அரைக்கா ரூவா லாபம் பாக்க ஒக்காந்திருந்த கெழவி, இன்னொரு பொம்பளைக்கு யோசன சொல்லிக்கிட்டிருக்கா. “இந்தாடி... ‘நாளும் கோளும் நாலுஞ் செய்யும்’னு சும்மாவா சொன்னாக. மக பேறுகாலத்துக்குப் போறவ நல்ல நாளு பாத்துப் போக வேணாமா? சொல்றேன் கேட்டுக்க.

திங்கக்கெழமை திரும்பாப் பயணம்; அன்னைக்குப் போகாத. செவ்வாயோ வெறும் வாயோன்னு சொல்லுவாக; செவ்வாயும் வேணாம். பொன்னு கெடைச்சாலும் புதன் கெடைக்காதும்பாக; புதன்கெழமை போ".

வெள்ளரிக்காயப் பொளந்து உப்புத் தூளயும் மொளகாத் தூளயும் அதோட ஆத்மா வரைக்கும் போய்ச் சேரணும்னு அப்பிக்கிட்டிருந்த கொண்ண வாயனுக்குக் கெழவி சொன்ன சொல்லுல புத்தி மாறிப்போச்சு. எல்லா ஊர்லயும் பொறுப்பாப் போயி நின்னு 'பு... பு... புதன்கிழமை நிச்சயம்; வி... வி... வியாழக்கிழமை கல்யாணம்'னு அழுத்திச் சொல்லிட்டு வந்திட்டான்.

புதன்கிழமை சாயங்காலம்.

"மத்தியானம் வச்ச கத்திரிக்காக் கொழம்புல மிச்சமிருந்தா ராத்திரி சோளக்களிக்குச் சரியாப் போகும் தாயி"ன்னு சுப்பஞ் செட்டியாரு சிக்கனம் பேசிக்கிட்டிருக்க... வீட்டு வாசல்ல வரிசை வரிசையா நிக்கிதுக வண்டிக வந்து.

வீட்ல கூடிக் குமிஞ்சுபோச்சு ஒரு நாடகத்துக்குண்டான கூட்டம். சிறுசு பெருசு நண்டான் சுண்டான் கெழடு கட்டைன்னு வண்டி வண்டியா வந்து இறங்குது ஏழூருச் சொந்தம்.

திடீர்னு வெளவாலுக கூட்டங்கூட்டமா வீட்டுக்குள்ள வந்து மனுசன் மூஞ்சியில மாறி மாறி அறைஞ்சா எப்பிடியிருக்கும்? அப்பிடி ஆகிப்போனாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு. தப்பு நடந்துபோச்சுன்னு சொல்லவும் முடியல; சாப்பாடு ஏற்பாடு பண்ணவும் சக்தியில்ல.

பொதுவா ஊர் ஆளுகளுக்கு ஒரு 'நல்ல' பழக்கம். கல்யாண வீட்டுக்குப் போற யாரும் சொந்த

வீட்ல சாப்பிட்டுப் போறதில்ல; சில பேர் ரெண்டு நேரம் பட்டினிகெடந்தும் வருவாக. பொருந்தி உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுட்டு வரலேன்னா கல்யாண வீட்டு ஆளுக கோவிச்சுக் கிருவாகலாம்.

வேறென்ன பண்றது? கல்யாணத் துக்கு இன்னும் மூணு நாள் இருக்கு. போயிட்டு வாங்கன்னு புடிச்சுத் தள்ள முடியுமா? இல்ல... கல்யாண வீட்ல கம்மஞ்சோறு போட முடியுமா?

விடிய விடிய என்ன செய்யலாம்னு அவரு மலச்சு நிக்க... வந்த வண்டி மாட்டுக்கு வைக்கோல் கெடைக்கு மான்னு மண்டையச் சொரண்டி நிக்கிறான் வண்டிக்காரன். 'புவ்வா'வுக்கே வழியில்லங்கறப்ப பூவு கேட்டாளாம் பொண்டாட்டிங்கற கதையாகிப்போச்சு.

கல்யாணச் செலவுக்கு முடிஞ்சுவச்ச காசு அவுத்து அரிசிச் சோறும் பருப்புச் சாறுமா அழுதுக்கிட்டே போட்டுப் போட்டு மூணே நாள்ல மூழ்கிப் போனாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

கொண்ணவாயனயும் தேடுனாரு; சோறு போடலாம்னு இல்ல; கூறு போடலாம்னு - அவன் சிக்கல.

இதே மாதிரி இன்னொரு கூத்தும் ஆகிப்போச்சு.

சல்லிபட்டியில கட்டிக்குடுத்திருந் தாக காவக்காரச் சக்கணன் பெரியத்தா பேத்திய. சல்லிபட்டியிலிருந்து சொக்கத்தேவன்பட்டிக்கு மறுவீடு வாரான் மாப்பிள்ளை. வண்டிப்பாதை வழி போனா நாலு மைலு; கள்ளிக்காட்டு வழி ஒத்தையடிப் பாதையில போனா ரெண்டரை மைலு. ஒன்றரை மைல் தூரத்த மிச்சம் பண்ண ஆசப்பட்ட பய, புதுப் பொண்டாட்டிய இழுத்தலைஞ்சு போறானய்யா முள்ளுக்காட்டு வழி.

ஆடிக் காத்துல பேய் பிடிச்சு ஆடுன கருவேல மரத்து முள்ளு ஒண்ணு பட்டீர்னு அடிச்சிருச்சு கண்ல. 'ஆத்தே'ன்னு அலறி அங்கயே ஒக்காந்து போனான். பதறிப்போன புதுப் பொண்டாட்டி கண்ணப் பிதுக்குறா; வாய்வச்சு ஊதுறா. முந்தானையச் சுருட்டித் தன் வாய்க்குள்ள திணிச்சு அந்தக் கதகதப்புல வெதுவெதுப்பான வேது குடுக்குறா; ஒண்ணும் நடக்கல.

மழை பேஞ்சா எல வழியா ஒரே சீரா ஒழுகுமா இல்லையா.. அப்படித் தண்ணி தண்ணியா ஊத்துது கண்ணு. கொஞ்ச நேரத்துல ஒரு கண்ணு மட்டும் வெத்தல போட்டது மாதிரி செக்கச்செவேர்னு ஆகிப்போச்சு. அடிச்ச கருவேல முள்ளு கண்ணுக்குள்ள எங்கேயோ முறிஞ்சுகெடக்கு.

ஒத்தக் கண்ணப் பொத்திக்கிட்டே ஊருக்குள்ள வந்த மாப்பிள்ள 'மாமியா வீட்டுக்கு இப்படியே போனா மரியாதை இருக்காது; முன்னுக்க நீ போ; பின்னுக்க நான் வாரேன்'னு சொல்லிட்டு அந்தப் பக்கமா சோளத் தட்ட சொமந்து போய்க்கிட்டிருந்த கொண்ணவாயன நிறுத்தி, "இந்த ஊர்ல முள்ளெடுக்கிறவுக வீடு எது?"ன்னு கேக்க, "வா... வா... வா... வாங்க. கூ... கூ.... கூ... கூட்டிட்டுப் போறேன்"னு ஊர் எல்லையில இருக்கிற வீட்டுத் திண்ணையில ஒக்காரவச்சுட்டுப் போயிட்டான்.

ஒரு ஈ காக்கா இல்ல அந்தச் சுத்து வட்டாரத்துல.

வீடு குச்சு வீடு, களவு கிளவு போயிருமோங்கிற பயத்துல பாது காப்புக்கு நாதாங்கி போட்டு அதுல ஒரு குச்சி வேற செருகியிருக்கு.

மத்தியானம் ஒக்காந்தவன்தான். பொழுது போயிக்கிட்டிருக்கு. ஊத்தெடுத்து ஒழுகுது ஒத்தக் கண்ணு; வலி வேற. முள்ளெடுக்கிற ஆளுக வரல. அந்தப் பக்கம் எப்பவாச்சும் கடந்து போற ஆளுக அவன ஒரு மாதிரியாப் பாக்குறாக, கண்ணுல தண்ணி வடியுது. பொலம்புறான் வேற. மொளகாப் பழம் மாதிரி செவந்திருக்கு முழி. "சொக்கத்தேவன்பட்டிக்கு வந்தும் கொறையலப்பா, சல்லிபட்டியில அடிச்ச சாராயம்"னு பேசிட்டுப் போறாங்க தெருவுல.

இந்தா இந்தான்னு பல்லக் கடிச்சு ஒக்காந்து பாத்தா, பொழுசாய ரெண்டு கழுதைங்க வந்து நிக்குதுக வீட்டு வாசல்ல.

"யாருப்பா இங்க ஒக்காந்திருக் கிறது?"ன்னு கேக்குறா வெளுத்த பொதியோட வீடு திரும்புன வண்ணாரு வீட்டுப் பொம்பள.

"கண்ணுல முள்ளடிச்சிருச்சு; முள்ளெடுக்க ஒக்காந்திருக்கேன்."

"அதுக்கு ஏன் இங்க ஒக்காந்தி ருக்கீங்க?"

"முள்ளெடுக்கிறவுக வீடு இதான்னு சொல்லி ஒக்காரவச்சுட்டுப் போனானே ஒரு பய...".

"நல்ல கூத்தா இருக்கே! நாங்க வெள்ளாவிக்கு முள்ளெடுக்கிற ஆளுக. கண்ல முள் எடுக்கிறவுக வீடு அடுத்த தெருவு".

"என்னிய வலியோட கொன்னுட்டுப் போயிட்டானே ஒரு கொலகாரப் பாவி"ன்னு

கத்துனவன்தான். அதுக்குப் பெறகு பொண்டாட்டி பேறுகாலத்துக் குக்கூட சொக்கத்தேவன்பட்டிக்கு வரல; வாழ்நாள் பூரா வர மாட்டேன்னு சொல்லிட்டான்.

கொண்ணவாயன் கெடைக்குக் காவல் காக்கப் போன கத ஒரு சோகக் கத.

தை மாச ஒழவுக்கு முன்னால காடுகரைகள்ல கெடை அமத்துறது வழக்கம். ஆயிரம் உரம் போட்டாலும் ஆட்டுப் புழுக்கையும் கோமியமும் நெலத்துல விழுகிற மாதிரி வருமா? கெழக்க ராமநாதபுரம் சிவகங்கையில் இருந்து ஐந்நூறு ஆயிரம்னு ஆடுகள ஓட்டிக்கிட்டே மேற்க வருவாக கெடையாட்டுக்காரங்க. வேணும்ங்கிற வங்க பத்து நாள் பதினஞ்சு நாள் அவுகவுக நெலத்துல ஆடுகள அமத்திக்கலாம். பகல்ல எங்கிட்டு மேஞ்சாலும் பொழுசாய நெலத்துல கொண்டாந்து அத்தன ஆடுகளையும் அடைச்சுருவாக கெடையாட்டுக் காரங்க. களவாணிப் பயக யாரும் வந்தா கண்டு சொல்றதுக்கு உள்ளூர்ல கொறஞ்ச கூலிக்கு ஒரு ஆளு வேணும்னு கொண்ணவாயனப் பேசி அமத்திக்கிட்டாக, கெடை யாட்டுக்காரக.

வீட்டு வேலையெல்லாம் முடிச்சிட்டு, பசுவுக்குத் தீவனம் வச்சிட்டு, ஆட்டுக்குப் புல் அள்ளிப் போட்டுட்டு, சம்பளம் வாங்கிற வீட்டுலயே சாப்பிட்டுட்டு, மசங்கக் கெடைக்கு வந்து விடியிற வரைக்கும் இருக்கணும். காலே அரைக்கா ரூவா சம்பளம் மாசத்துக்கு.

இவன் வேலைக்குச் சேந்த ஏழாம் நாளு கெடையில ஒரு குறும்பாட்டங் குட்டி செத்துப்போச்சு, கொண்ண வாயன் மசங்கக் கெடைக்குப் போக, குறும்பாட்டங் குட்டிய மொத்தமாக் கொழம்புவச்சுத் தின்னுபுட்டு சட்டியக் கவுத்திக்கிட்டிருக்கானுங்க கெடையாட் டங்காரங்க, அவங்க கைவிரல் இடுக்குல இருந்த கொழுப்புப் பசையும் கொழம்பு மணமும் கொண்ணவாயன் கொடல்ல இருந்த பசியக் குத்திக் கௌறுது.

கொண்ணவாயன் பொழுசாய வருவானே - அவனுக்கு ஒரு இத்த எலும்பாச்சும் எடுத்து வைக்கணுமேன்னு எடுத்துவைக்கல பாவிப் பயக. அன்னைக்கின்னு கெடைய இவன்கிட்ட விட்டுட்டு, அரப்படித்தேவன்பட்டிக்கு 'வள்ளித் திருமணம்' பாக்கப் போய்ட்டாங்க எல்லாரும்.

முன்பனிக்காலம், ஈரக்கொல நடுங்குது ஈரக் காத்துல, அவங்க கூட்டிவச்ச அடுப்புல மிச்சமிருந்த நெருப்புல செடிசெத்தைகளப் போட்டுக் *கூதக்காயிறான் கொண்ணவாயன்.

கவுத்துவச்ச சட்டிக்குள்ளயிருந்து கழுவியும் போகாத கொழம்பு வாசன மூக்கத் தொளைச்சு நாக்கத் தூக்குது. திடீர்னு கொண்ணவாயனப் புடிச்சிருச்சு கறி வெறி. ஆடுகளுக்கு கொழையறுத்துப் போடுற வாங்கருவாள எடுத்தான். எந்தெந்த ஆடுக கைக்குச் சிக்குதோ அந்தந்த ஆடுகளோட காதுகள மட்டும் 'சரக் சரக் சரக்'னு அறுத்தான். சில ஆடுகள்ல ரெண்டு காது; சில ஆடுகள்ல ஒரு காது. கலவரம் பண்ணி ஓடுதுக காதுகளத் தரையில போட்ட ஆடுக. கெடைக் குள்ள அஞ்சாறு புலிக புகுந்து காது கடிக்கிற மாதிரி அமளிதுமளியாகுது மந்தை.

என்னமோ தரையில கெடந்த அரசு எலைகளப் பெறக்கிற மாதிரி கீழ கெடந்த காதுகள ஒண்ணுவிடாமப் பொருக்கிறான். கூதக்காய்ஞ்ச அடுப்புல மொத்தமாப் போட்டுச் சுட்டுச் சுட்டுத் திங்கிறான்; சொரண்டிச் சொரண்டித் திங்கிறான். விடிய விடியத் தின்டுபாத்தும் பத்துக் காதுகளுக்கு மேல திங்க முடியல. விடிய்ய வந்துட்டாங்க நாடகம் பாக்கப் போனவங்க. கத்திக்கிட்டே அலையுதுக காதுக இல்லாத ஆடுக. இந்தக் கூத்தப் பாத்ததும் அவங்களுக்கு அந்தக் கூத்து மறந்துபோச்சு.

கெடை உண்டான காலத்திலிருந்து இது வரைக்கும் இல்லாத சரித்திரமா இருக்கே! கெடைக்குள்ள நரிக புகுந்து காதுகளக் கடிச்சுக் கத்திரிச்சு எடுத்துக்கிட்டு ஓடிப்போச்சோ? இல்லையே; கடிச்ச மாதிரி இல்லையே. அளந்து அறுத்த மாதிரியில்ல இருக்கு. அப்ப எதிரிக

வேலையா இருக்குமோ? இருக்கும். திருப்புவனம் கெடைக்காரங்களுக்கும் நமக்கும் எப்பவுமே ஏழாம் பொருத்தம்தான். அவங்க வேலையாகத்தான் இருக்கும். ஆனா, அவங்க ஆடு புடிக்கிற கூட்ட மாச்சே; காதறுக்க மாட்டாங்களே... இப்படிப் பல தினுசா நெனச்சு, என்ன நடந்துச்சுன்னு கொண்ணவாயனவே கேட்டிருவோம்னு அவனத் தேடினா, பழைய கம்பளி பொத்திப் பம்மிப் பம்மி ஒக்காந்திருக்கான் பய. கிட்ட வர வர ஒரு கருகல் வாசன வருது. இதென்னடா புதுசா இருக்கு.... எங்கியிருந்து வருது வாசனைன்னு பாத்தா, அடுப்புத் தீக் கங்குகள்லயிருந்து வருது. ஒரு குச்சியெடுத்து சரசரசரன்னு அடுப்பக் கிண்டிப்பாத்தா "எங்க கதியப் பாத்திகளா?"ன்னு வெடச்சுக் கெடக்குதுக கருகிப்போன காதுக.

"ஏலே! இது இவன் சோலி தாண்டா"ன்னு பதறிப்போய்த் திரும்பிப் பாத்தா, கம்பளிய ஒதறிட்டு ஓட்டத்துல கூடிட்டான் கொண்ண வாயன். அவன் ஒதறி எறிஞ்ச வேகத் துல அவன் சட்டைப் பையிலிருந்து துண்டா ஓடி விழுகுதுக அஞ்சாறு காதுக. "ஓங்காத அறுக்காம விட மாட்டோம்டி"ன்னு அவங்க வெரட்ட, இவன் ஓட... கரட்டுக்காட்ல நடக்குது ஓட்டப் பந்தயம்.வெடிச்சு விழுந்த பருத்திப் பஞ்சு காத்துல பறந்துபோறது மாதிரி போறான் பய.

ஒரு சிங்கம் முயலத் துரத்துனா, சிங்கத்தவிட வேகமா ஓடுமாம் முயலு. ஏன்னா, சிங்கம் துரத்துறது பசிக்காக; முயல் ஓடறது உசுருக்குக்காக. பசிக்காக ஓடறதவிட உசுருக்காக ஓடற ஓட்டம் வேகம் குடுக்குமா இல்லையா? கொண்ணவாயன் தப்பிச்சு ஓடியே போனான். ஆனாலும், கெடைக்காரன் ஒருத்தன் வீசி எறிஞ்ச வாங்கருவா கொண்ணவாயன் காதோரமா ஒரசிக்கிட்டே போய் விழுந்ததில எலும்பில்லாத அடிக் காது ஒரு ஓரமா அந்துபோச்சு. அவனுக்கு இடது காதுல இப்பவும் இருக்கிற ஒச்சம் காதறுத்த 'ஞாபகச் சின்னம்'.

இப்படி எல்லா விசயத்திலயும் அரைக் கேணயனா இருந்த கொண்ண வாயன், ஒரே ஒரு விசயத்துல மட்டும் வெவரமா இருந்தான். தைப் பொங்க, தீவாளிக்குச் சொந்த ஊருக்குப் போக லைன்னா கிறுக்கு முத்திப் போயிரும் அவனுக்கு. பையில பலகாரம் வாங்கு வான்; அப்பனுக்கு வேட்டி துண்டு வாங்குவான்; அவனுக்கு யாரு வீட்ல யாவது திங்கத் தர்ற அதிரசம் முறுக்கத் திங்காம ஒண்ணு சேப்பான்.

கடைசியா-

சுப்பஞ் செட்டியார் வீட்டுக்குப் போயிக் கைக்கு ஏழு மேனிக்குப் பதினாலு வளவி வாங்குவான். அதை மட்டும் தனிப்பையில போட்டு முடிஞ்சு இடுப்புல சொருகிக்கிரு வான்.

முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசப்படலாமான்னு ஒரு பழமொழி சொல்லுவாக. தப்பான பழமொழி அது. முடவன் கொம்புத் தேன் எடுக்க முடியாதுன்னு சொல்லலாம்; ஆசப்படக் கூடாதுன்னு சொல்லலாமா? ஆசப்படறதுல என்ன தப்பு? அவன் ஆசப்பட்டுட்டான்.

கொண்ணவாயனுக்கும் ஒரு காதல் இருக்கு.

-வளர்ந்துகொண்டே வரும்.

கருவாச்சி காவியம்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

“யப்பா கட்டையா! நான் பெத்த நல்ல மகனே! கேட்டியா..? மாசமா இருக் காளாம்டா, ஒம் பழைய பொண்டாட்டி, அத்து அனாதிக்காட்ல விட்டும் கழுத்துல தாலி; வகுத்துல பிள்ள. தாலியக் கழத்தவும் மாட்டாளாம்; கருவக் கலைக்கவும் மாட்டாளாம். நாளைக்கிப் பிள்ளையப் பெத்துக் கையில புடிச்சுட்டு வந்து, ‘இவந் தாண்டா ஒன் அப்பன்.... இதாண்டா ஒன் சொத்து’ன்னு வம்புதும்பு பண்ணா என்ன பண்ணுவ? வழிவழியா வந்த சொத்துக்கு வாரிசு வேணுமடா மகனே! இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணிக்க. நாளைக்கி வாராக செல்லம்பட்டி ஆளுக, மாப்ள வீடு பாக்க. செவக்காட்டுப் புழுதியில உழுது வந்தவன் மாதிரி சிவீர்னு வராம, குளிச்சு முடிச்சு வெள்ளையுஞ்சொள்ளையுமா வாடா மகனே!’

சடையத்தேவர் வார்த்தைக்குச் சரி சொல்லிட்டான் கட்டையன்.

மாசமாயிருக்கிற ஒரு பொம்ப ளைக்குப் பத்து மாசமும் துன்பந்தானாம். அதுலயும் இந்த மொத அஞ்சு மாசமும் கடைசி ரெண்டு மாசமும் இருக்கே... வேணாமப்பா இந்த பொழப்புன்னு வெறுப்பே வந்திருமாம். கொமட்டலும் வாந்தி யும் கொடலப் பெரட்டுமாம்; தூக்கந் தூக்கமா வருமாம்; கண்ட எடத்துல கால நீட்டிக் கட்டையச் சாய்க்கச் சொல்லுமாம்.

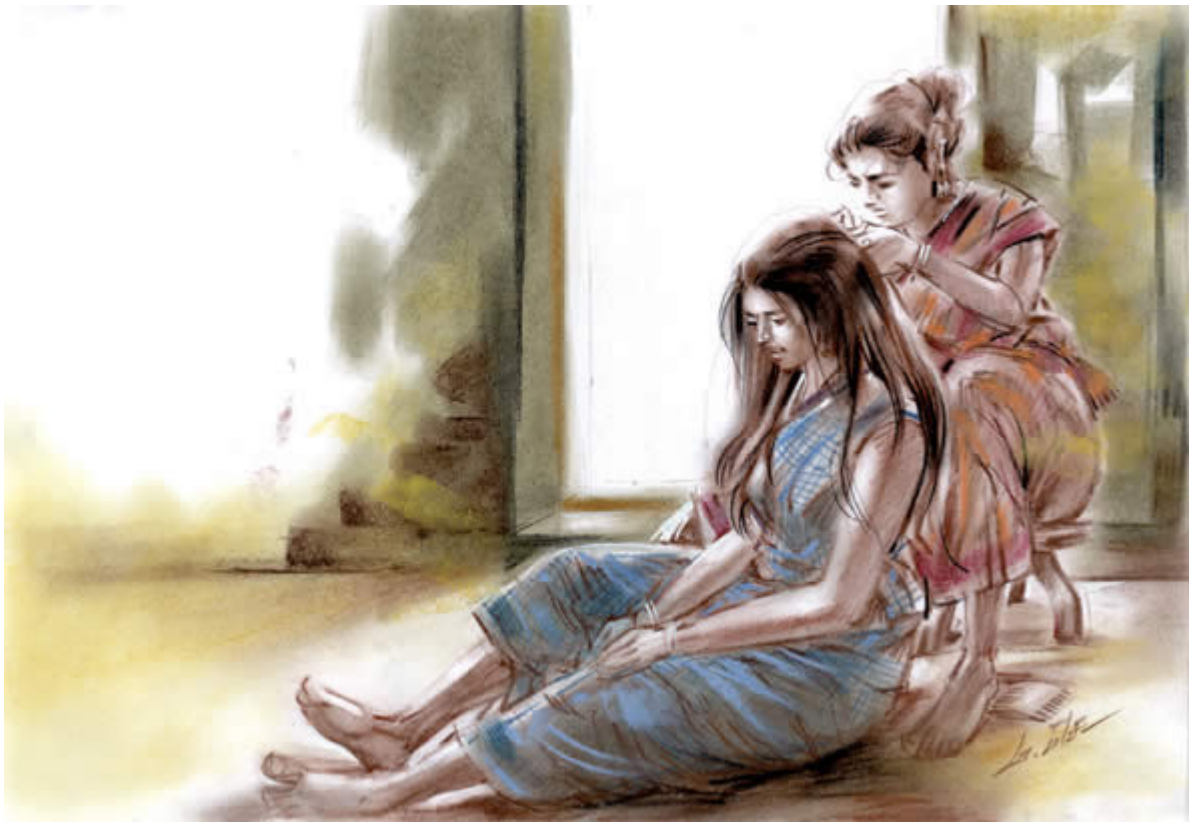

வயித்துல ஒண்ணும் இல்லேன்னாலும் வாந்தி வாந்தியா வருமாம்.

ஒரு சின்னப் பல்லு மொளைக்குது, அதுக்கே ஈறு வலிக்குதே... ஒடம்புக் குள்ள ஒரு உசுரே மொளைக்கிற போது வலிக்காமப்போகுமா ஒரு பொம்பளைக்கு.

கருவாச்சி பாவம், எல்லாத்தையும் பல்லக் கடிச்சிக்கிட்டுப் பொறுத்துக் கிட்டா. ஆனா, இந்தச் சோறு பொங்குற வாசனையும் தாளிக்கிற வாசனையும் கறிக் குழம்பு வாசனையும் வந்தாப்போதும், ஊரவிட்டே ஓடிக் கரட்டுல போயிக் குடியிருக்கலாமான்னு தோணுது அவளுக்கு.

ஒண்ணுஞ் சாப்பிடப் புடிக்கல; ஒறப்பும் புளிப்பும் தேடிச் சப்புக் கொட்டி நிக்கிது நாக்கு. புளியங்கொழுந்த உருவிப் பச்ச மொளகா வச்சு அரச்சு யார் குடுத்தாலும் கடவுளேன்னு கால்ல விழுந்திரலாம் போல இருக்கு. சோறு செல்லல; ஆனா, ஊறவச்ச அரிசின்னா உசுராயிருக்கு.

திருநீறு கெடைச்சாத் தின்னே தீக்குறா, நாயன்மார் அறுபத்தி மூணு பேரும் ஆயுசு பூராக் கொழச்சுப் பூசின திருநீற, அஞ்சே நாள்ல இவ தின்டுபுட்டா.

சாம்பல், சாப்பாடுன்னு ஆகிப் போச்சு; மாங்கா, தொட்டுக்கன்னு ஆகிப்போச்சு. இந்த நாலஞ்சு மாசத்துல அவ அள்ளித் தின்ன சாம்பல் இருக்கே... அதக் கரட்டுக் காட்டுக்கு ஒரமா அடிச்சிருந்தா பருத்தி வெடிச்சுப் பவுனா விழுந்திருக்கும்.

பான தலையில; கொடம் இடுப்புல. கெணத்துல தண்ணி எடுத்துப் பொடிநடையா வாரா கருவாச்சி.

“ஏந்தாயி! சடையத்தேவர் வீடு எங்கிட்டு இருக்கு?”

தண்ணிப் பானையத் தலையில வச்சமேனிக்கு எல்லாரையும் நின்னு நிதானிச்சுப் பாக்குறா கருவாச்சி. ஆணும் பெண்ணுமாப் பத்துப் பதினஞ்சு பேர்கொண்ட கூட்டம் எதுக்க நிக்கிது.

“இப்படியே இடது கைப் பக்கம் போனீங்கன்னா சாவடி வரும்; சாவடியத் தாண்டி வேப்ப மரம். வேப்பமரத்துலயிருந்து மூணாம் வீடு.”

வந்தவுக பூரிச்சுப்போனாக அவ வழி சொன்னதுக்கு இல்ல - நிறைகுடம் எதுக்க வந்தா நல்ல சகுனமாம்; சம்பந்தம் கூடி வருமாம்; அதுக்கு.

அன்னைக்கே பாதிக் கல்யாண வீடாகிப்போச்சு சடையத்தேவர் வீடு. தெருவெல்லாம் ஊர்வலம் போயி திரும்பித் திரும்பி வருது சமையல் வாசனை.

கல்யாணம் பேச வாரவகளுக்குக் கறிச்சாப்பாடு போடறதில்ல. போடறதாயிருந்தா கெடையில காணாமப்போயிருக்கும் ஏழெட்டுக் கெடா.

பொண்டாட்டி தீட்டா இருக்கிற வீட்ல மாமியாக்காரி வந்து பரிமாறது மாதிரி, கறி இல்லையேங்கிற கொறைய லேசா ஈடுகட்டும் நெய்யி. அஞ்சாறு ஊர்கள்ல சொல்லிவச்சு வாங்கி உருக்கிவச்ச நெய்யிருக்கும் ஒரு மரக்கா. ‘நெய்யில நீச்சலடிக்கலாம்யா சடையத்தேவன் வீட்ல’ன்னு பெருமை பேசி அலையுது பெருசு.

உக்காந்து வாழை எலையிலயும் சாப்பிடலாம்; வாழை எலையிலயே உக்காந்தும் சாப்பிடலாம்; பெருங் கொண்ட எலைக.

வாசலப் பெருக்கி வைக்கோல் போட்டு வைக்கோல்மேல சமக்காளம்போட்டு, “சம்பந்தம் அப்புறம் பேசுவோம்; மொதல்ல சாப்பிடுங்கப்பா”ன்னு எல்லாரையும் உக்காரவைக்க, உள்ளவாராக உருமாப் பெருமாத் தேவரும், காவக்காரச் சக்கணனும், சுப்பஞ் செட்டியாரும்.

அவுக மூணு பேரையும் பாத்து மூஞ்சி செத்துப்போன சடையத்தேவரு “வாங்கப்பா! நீங்களும் ஒக்காருங்க பந்தியில”ன்னு சொன்னாரு ஒப்புக்கு.

“சடையத்தேவன் வீட்ல சாப்பாடு என்ன மெதமாவா இருக்கும்? சாப்பிடு வோம்; பேசிட்டுச் சாப்பிடுவோம்”.

“என்னப்பா பேச்சு ஒரு இழுவையா இருக்கு. சாப்பிட வந்தீகளா? சண்டபுடிக்க வந்தீகளா?

“நல்ல காரியம் நடக்கட்டுமப்பா, அப்புறம் வாரோம்”.

“நீங்க வந்ததச் சொல்லலேன்னா நாங்க வெந்ததத் திங்க முடியாதப்பா. வந்த சோலியச் சொல்லுங்க”.

“பரம்பரையாப் பெரிய பொழப்புப் பொழச்சதப்பா ஒங் குடும்பம். இன்னும் பல தலைமொறைக்குப் பால் பாலா இருக்கணும்.”

“அதுக்கு என்ன குறை இப்ப?”

“ஒன் வீட்ல சம்பந்தம் பேச வந்திருக்காக; சரிதான். கட்டையனுக்கு இன்னொரு கல்யாணம் பண்றதும் நல்லது தான். ஆனா, நம்ம கள்ள நாட்டு ஆசாரப்படி தீத்தவ கழுத்துல தாலி இருக்க இன்னொருத்திக்குத் தாலி கட்ட முடியாது புருசன்.”

“அதுக்கு வேற வழி இருக்கா.. இல்லையா?”

“இருக்கு. புதுப் பொண்ணு கழுத்துல புருசன் கட்ட முடியாது தாலிய, மொதப் பொண்டாட்டி வந்துதான் மூணு முடிச்சுப் போடணும். அப்பத்தான் கல்யாணம் செல்லுபடியாகும், நம்ம சமூகத்துக்கான சட்டப்படி.”

“ஒண்ணு, அந்தச் சிறுக்கி மகளத் தாலி முடிச்ச அவுக்கச் சொல்லுங்க. இல்ல எம் புது மருமகளுக்கு முடிச்சுப் போடச் சொல்லுங்க.”

“கழுதையக்கூட கட்டிக்கிரட்டும்; முடிச்செல்லாம் போட முடியாதுன் னுட்டா கருவாச்சி”.

“மீறி நாங்க கல்யாணம் பண்ணினா?”

“பண்ண மாட்டப்பா. நீ பாரதம் படிச்ச ஆளு. மீறி நடந்தா என்னாகும்னு ஒனக்குத் தெரியாதா? ஊரே கூடி ஒன் வீட்டுக் கூரையில வேப்பங் கொழையச் சொருகிவச்சிரும். வேப்பங் கொழையச் சொருகுன வீட்டுக்கும் ஊருக்கும் உள்ள உறவு அந்துபோகும். ஊருக்குள்ள அந்தக் குடும்பம் இருக்கும். அந்தக் குடும்பத்தோட ஊர் இருக்காது. எங்களவிடப் புத்தி முத்தி நிக்கிற ஆளு நீ. ஒனக்குப் போயி நாங்க சொல்றோம் பாரு.”

“அவள அத்துவிட்டது தப்பு; அடிச்சே கொன்றுக்கணும்”- ஓடிப் போயி ஒலக்கைய எடுக்கிறான் கட்டையன்.

“கருவாச்சிக்கு மொதல்ல கருமாதி... அப்பறந்தான் எங்க வீட்ல கல்யாணம்” - சோத்துச்சட்டி தூக்கிட்டு வந்த சலம்பல்பாண்டி சட்டியக் கீழ போட்டுட்டுத் ‘தாம்தூம்’னு தவ்வி, சோறுவச்ச எலைக மேல சேறு மிதிச்சு ஆடிட்டான்.

விசாரிக்காமலேயே எல்லா விசயமும் புரிஞ்சுபோச்சு சம்பந்தம் பேச வந்த ஆளுகளுக்கு. குடிக்கவச்ச தண்ணிய எடுத்து எலையிலயே கை கழுவிட்டு எந்திரிச்சுப் போயிட்டாக எல்லாரும்.

சமச்ச சோறு ஆறிப்போச்சு; கொதிச்ச மனசு ஆறல.

“ஒனக்கு இருக்குடி பிள்ளா”- கருவாச்சி மேல வம்மம் வச்சு, கட்டையன் ஒரே எத்தா எத்தித் தள்ளுனதுல திண்ணையில ஒழுகி வாசல்ல பெருகி மாட்டுக் கோமியத்துல ஓடிக் கலக்குது நெய்யி.

ஐப்பசி மாசம், புனுபுனுங்குது மழை; சொதசொதங்குது பூமி. மசங்குன மாதிரியிருக்கு மத்தியானம். வீட்டுக்குள்ள வெளிச்சம் பத்தாதுன்னு தெரு வாசப்படியில உள்வீடு பாத்துக் கருவாச்சிய ஒக்காரவச்சு, அவளுக்குப் பின்னுக்க ஒரு முக்காலி போட்டுப் பேன்

பாத்துக்கிட்டிருக்கா பவளம்.

சிலபேர் சல்லிக்கட்டு மாடு புடிக்கிறதுல, சிலபேர் புலிவேட்டை ஆடுறதுல பெரிய ஆளுகளா இருக்கிற மாதிரி, பேன் பாக்குறதுல பெருங்கொண்ட பேரெடுத்தவ பவளம். அவ பேன் பாக்குற சொகத்துல சொக்கிப்போன சொக்கத்தேவன்பட்டிப் பொம்பளைக 'பேன் பாத்து விடுறது புண்ணியம்'னு அவ காதுல பூவும் வச்சுவிட்டுட்டாளுக.

ஆட்டுப் பண்ணை, கோழிப் பண்ணை வச்சிருக்கிற மாதிரி தலையில பேன் பண்ணை வச்சு அலையிறாக அந்த ஊர்ல பல பொம்பளைக. காடுகரைகளே கதின்னு கெடக்குற பொம்பளைக நித்தம் சீவக்கா போட்டுச் சுத்தம் பண்ண முடியுதா? இல்ல வெள்ளி செவ்வாய்க்கு எண்ணெ தேச்சு முழுகத்தான் லாயக்கு இருக்கா?

தலையில குப்பை கூளம் சொமக்கிறது - கெடச்ச எடத்துல தலவச்சு செடி செத்தையில படுக்கிறது - வறுமைக் கொடுமையில தல சீவாமப் போறது - முடியில தூசு தும்பு சேர்றது - இதெல்லாம் பேனை 'வா வா'ன்னு கூப்பிட்டுச் சோறு போட்டுச் சொந்தம் பாராட்டி வச்சுக்கிரும் தலையில.

ஒரு பேச்சும் பேசாமத் தலையப் பவளம்கிட்ட ஒப்படைச்சிட்டு, கால நீட்டித் தலையக் கவுந்து ஒக்காந்துட்டா கருவாச்சி. மாசம் அஞ்சு வரைக்கும் வயிறு எந்திரிக்காது பொம்பளைக்கு. நாலு முடிஞ்சு அஞ்சு ஆரம்பம். எறும்பு கடிச்ச உதடு மாதிரி லேசா மேடு கட்டின வயிறு, அவ இடுப்புல சரிஞ்சுகெடக்கு சந்தோஷமா.

"எந் தலையில யாரோ கூதக்காயுற மாதிரி அரிப்பா அரிக்குதுடீ"ங்கிறா கருவாச்சி.

"தலையா வச்சிருக்கிற தல? காளவாச வச்சாலும் எரியாத ஓந் தலையில கூதக்காயுறாங்களாம் கூத?"

சின்னதா ஒரு செல்லக் கோபம் கோவிச்ச பவளம், சிக்கும் சிண்டுமாயிருந்த கருவாச்சி முடியப் பிச்சுப் பின்னலெடுத்துப் 'பளார் பளார்'ன்னு ஒதரி, கையில வெலக்கிக் காத்தாடவிட்டா. சல்லுச்சல்லுச்சல்லுன்னு அவ முடிய அடிச்சுத் தொவைச்சு அவ தோள்லயே காயப்போட்டா. அவ தலையில தலப்பெரட்டுப் பண்ணப் பண்ணத் துன்பத்துல ஒரு இன்பமாயிருக்கு; இன்பத்துல ஒரு துன்பமாயிருக்கு. கெறங்கிக் கிறுகிறுத்துப்போறா கருவாச்சி.

சிணுக்கறுக்கி, ஈருவல்லி, சீப்பு இந்த மூணு ஆயுதமுமில்லாம, பெண்ணாப் பெறந்தவ போகக் கூடாது பேன் வேட்டைக்கு. பவளம் சிணுக்கறுக்கி எடுத்தா; சடை புடிச்சுக் கெடந்த கருவாச்சி குடுமியச் சன்னஞ் சன்னமாச் சிக்கெடுத்தா. அட்ச ரேகை பூமத்திய ரேகை போட்டுத் தலய பாகம் பிரிச்சா. ஒவ்வொரு முடியா வெலக்கி உள்ள போயிப் பாத்தா, 'ஒனக்கும் எங்களுக்கும் பந்தயம், புடிச்சிரு பாப்பம்'னு சவால்விடுதுக ஆண் பேனும், பெண் பேனும்.

பேன்கள்ல ஆண் பேன் எப்பவும் சிறுசு; பெண் பேனுதான் பெருசு. சென கொண்டு அலையிறதுனால பெண் பேன் வெரசா ஓடாது; சிக்கிரும் சீக்கிரம். ஆண் பேன் அப்படியில்ல. இந்தா புடிச்சாச்சுன்னு நெனைக்கிறப்ப ஒத்த முடிக்குள்ள ஓடிப் போயிப் பாசாங்கு பண்ணிப் பதுங்கிரும். பேன் பாக்கிறவளக் கண்ணக் கட்டிக் காட்டுல விட்டிரும்.

கருவாச்சி தலையப் பாத்துப் பயந்துபோனா பவளம். அவ ஆயுசுல பாத்ததில்ல இப்படி ஒரு பேன் காடு. பத்து வெரலையும் குடுமி வேர் வரைக்கும் செலுத்திப் பிறாண்டு பிறாண்டுன்னு பிறாண்டி விட்டா.

அவ பிறாண்டுற பிறாண்டல்ல பேனுக்குக் கிறுக்குப் புடிக்கணும்; அப்பத்தான் பேன இவ புடிக்க முடியும். வேட்டைக்குப் போறவுக டமாரம் தட்டி, பொதருக்குள்ள இருக்கிற வெலங்குகள வெளியில கௌப்புற மாதிரி இவ பிறாண்டல்ல பதுங்குகுழிய விட்டு வெளிய வந்து மெதக்குதுக பேனுக.

செனப் பேனுக போதையேறிக் கெடந்த இடத்துலயே கெடக்கும்; எங்கயும் போகாதுக. மொதல்ல ஆண் பேனாப் புடிக்க ஆரம்பிச்சா. ஒவ்வொண்ணாப் புடிச்சுப் புடிச்சு ரெண்டு கட்டை வெரல் நகத்துக்கு மத்தியில வச்சு 'மொறுக் மொறுக்'குன்னு குத்துறா; 'சொடக் சொடக்'குன்னு சத்தம் கேக்குது.

அவ பத்து வெரலும் தலைக்குள்ள பரபரன்னு பயணம் போக, தலை யெல்லாம் பூப்பூக்குற மாதிரி ஒரு கெறக்கம் உண்டாக... அவ காது கழுத்து பொடனியில வெரல்படுற சொகம் ஒரு வீணை வாசிக்க... பேன் குத்துற சத்தம் ஒரு சங்கீதம் படிக்க... தலையில அரிப்பெடுக்கிற எடத்தில நண்டு மாதிரி நடந்துபோற வெரல் சொல்லாமச் சொறிஞ்சு சுரீர்னு சொகங் குடுக்க... ஐப்பசி மாச மழைத் தூத்தலும் குதுகுதுன்னு ஒரு கூதக்காத்தும் முதுகுத்தண்டு வழி பாஞ்சு, மூளைக்குள்ள கிச்சுக்கிச்சுப் பண்ண... கண் மயங்கி ஒறங்கிப்போனா கருவாச்சி.

எவ தலையக் கொடுத்தாளோ அவளப் பொதுவா ஒறங்கவிட மாட்டா பேன் பாக்குற பொம்பள. 'நான் கழுத்து வலிக்கக் கருமாயப் பட்டுப் பேன் பாக்க, நீ அந்த உல்லாசத்துல ஒறங்குறவளா'ன்னு பேனப் புடிச்சுப் புடிச்சு ஒறங்குறவல எழுப்பிக் 'குத்துடி நீயும்'னு குடுத்திருவா கையில. ஒறக்கம் தொலைச்சவ ஒறங்கட்டும் பாவம்னு பவளம் விட்டுட்டா.

முதுகுல தொங்குற முடிய அள்ளி அவ மூஞ்சிக்கு முன்ன போட்டுட்டு, தாலியக் கொஞ்சம் பின்னுக்கிழுத்து முதுகுல போட்டுக்கிட்டு அவ பொடணிப் பள்ளத்தக் கண்டுபுடிச்சா பவளம். தோட்டம் துரவுல மேச்ச ஆடுமாடுகளத் கடைசியாத் தொழுவுல கொண்டாந்து அடைக்கிற மாதிரி, புடிச்ச பேனுகள அடைச்சுவக்கிற பள்ளம் அதுதான். அவ புடிச்சுப் போடப் போட நெம்பிப் போச்சு பொடணிப் பள்ளம். இந்தா இந்தான்னு எல்லாப் பேனையும் எடுத்தாச்சு. வெள்ளை வெள்ளையா ஈரு மட்டும்தான் மிச்சமிருக்கு. பேன் வைக்கிற முட்டைதான் ஈருங்கிறது. அது கைக்குச் சிக்காது கழுத. உருவுறா உருவுறா ஈருவல்லி போட்டு உருவிக்கிட்டே இருக்கா. ஒரு உருவு உருவ ஈருவல்லிய வெளிய எடுத்து ஒரு அமுக்கு அமுக்க ஈருவல்லி இடுக்குகள்ல அந்த ஈருக 'சடக் சடக்'ன்னு ஒடையிற சத்தம் கேக்க... ஏதோ கனாவுல பாட்டுக் கேக்குற மாதிரியிருக்கு கருவாச்சிக்கு.

சிக்கெடுத்த தலையத் திரும்பவும் ஒரு தடவ ஒதறி, குதிரக் கயிறு மாதிரி இடது கையில அவ குடுமிய இழுத்துப் புடிச்சு, வலது கையில சீப்பெடுத்து அழுந்தச் சீவி முடிஞ்சதடியம்மா என் வேலன்னு ஒரு முடியும் போட்டு பவளம் எந்திரிச்சுத் தன் சீலயப் 'படீர் படீர்'னு ஒதறவும்,

சோளக் கருது அடிச்சு முடிச்சவ சீலையி லிருந்து சொங்கு விழுகிற மாதிரி, ஈரும் பேனும் முடியுமா காத்துல பறக்குது. அவ வெரல் இடுக்குல யெல்லாம் பிசுபிசுங் குது பேன் குத்துன ரத்தம்.

“ஏ கருவாச்சி எந்திர்றீ”ன்னு சொல்லிட்டு வீட்டுக்குள்ள கைகழுவப் போனா பவளம்.

கவுந்த தல கவுந்த மேனிக்கு அர மயக்கத்துலயே கெடக்கா கருவாச்சி. தெருவுல நடமாட்டமில்ல; ஆள் சத்தமில்ல. வேப்பமரத்துல கத்திக்கிட்டிருக்கு மழையில நனஞ்சு தொண்டகட்டிப் போன காக்கா. காத்துல லேசா வருது யாரு வீட்லயோ கருவாடு சுடுற வாசன. “ம்மா”ன்னு அடிவயித்துலிருந்து கத்துது நாயக்கர் வீட்ல நேத்து ஈன்ட பசுமாடு. ஒரு அரத்தூக்க நெனப்புலயே இதை யெல்லாம் அனுமானிச்சுக் கவுந்து கெடந்த கருவாச்சி ‘யாத்தே’ன்னு அலறித்துடிச்சு எந்திரிக்கிறா.

அவ கழுத்துல யாரோ கயித்தவச்சு இறுக்குற மாதிரி இருந்திச்சு.

எந்திரிச்சுப் பாத்தா, கழுத்துல கெடந்த தாலியக் காணோம்.

சேறும் சகதியுமா இருந்த தெருவுல யாரோ தடதடன்னு ஓடுற மாதிரியிருக்கு.

நடந்தது என்னான்னு நின்னு நிதானிக்க முடியல. ‘அய்யோ’ன்னு கொடல் ஜவ்வு கிழியக் கத்துனா. தண்ணி மாதிரி தரையில கெடந் தவ தண்ணிப் பாம்பு மாதிரி எந்திரிச்சா. முந்தானைய எடுத்து இழுத்துச் சுத்துனா எடுப்புல. பளீர்னு தவ்வுனா வாசலுக்கு வெளிய தெருவுல. முழங்காலுக்கு மேல சுருட்டித் தூக்குனா சீலய. நடக்கக்கூட லாயக் கில்லாமக் கொழ கொழன்னு சேறாக் கெடந்த தெருவுல ஓடி வாராய்யா கருவாச்சி... உள்ள கெடந்த உசுரு உச்சந்தலையில முட்ட முட்ட!

“யாத்தே எந்தாலிய அத்துட்டுப் போறான்.

யாத்தே எந்தாலிய அத்துட்டுப் போறான்”

அவ போட்ட சத்தத்துல தீப்புடிக்குது நனஞ்சு ‘நசநச’ன்னு கெடந்த தெருவு.

–வளர்ந்துகொண்டே வரும்.
ஓவியம்: ம.செ

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

“அய்யோ எந் தாலி! அய்யோ என் தாலி...”

அஞ்சு மாசம் முழுகாம இருந்த பொம்பளைக்கு அந்தத் தெம்பும் தெறமும் எங்கிட்டிருந்து வந்துச்சுன்னே தெரியல. கொழஞ்ச சோத்தக் கொட்டிவச்ச மாதிரி சும்மா சொதசொதன்னு கெடக்குற ஐப்பசி மாசத் தெருவுல வெறிகொண்டு வெரட்டிப்

போறா, தாலி அத்து ஓடுறவன் பின்னால.

மின்னல் மாதிரி ஓடி நாயக்கர் வீடு தாண்டி, கருவேலமுள்ளு அடைச்ச சந்து வழியாத் தவ்வப்பாத்து, சேறு வழுக்கித் தொப்புக்கட்டீர்னு விழுந்து போனான் தாலி அத்தவன்; தாலியைத் தூக்கிப்பிடிச்ச கையோட மல்லாக்கக் கெடக்கான்.

'தத்தக்கா பித்தக்கா'ன்னு ஓடிவந்து, அவன் கையிலிருந்த தாலியை வெடுக்குன்னு புடுங்கிக் கழுத்துல கட்டிக்கிட்டு "நான் ஒனக்கு என்னாண்ணே பாவம் பண்ணேன்"னு கருவாச்சி கத்திக் கதறவும், வீட்டுக் குள்ளருந்த ஊரு வெளிய வந்திருச்சு.

மழைத் தண்ணியோட அழுதுக்கிட்டே, "ஒம் பொண்டாட்டி தாலி பால் பாலா இருக்கட்டும்"னு அவனக் கையெடுத்துக் கும்புட்டா, வல்லூறு வேகத்துல வந்தவ பாவம் வாத்து மாதிரி திரும்பிப் போறா.

ஊரே வையிது, தாலிய அத்துட்டுப் போன ஒலக்கையன் தம்பிய.

"தாலிய அத்துப் பொழைக்கிறதுக்குத் தாலிய வித்துப் பொழைக்கலாமில்ல."

"இவன் பாவம் அம்பு; கட்டையன் தான் வில்லு."

"சொந்த புத்தி எங்க போச்சு? பன்னி திங்கிறதத் திம்பானா கட்டையன் திங்கச் சொன்னா..?"

காறித் தெருவுல துப்புன எச்சியில, அவன் மூஞ்சியிலயும் தெறிச்சுப்போச்சு ஒண்ணு ரெண்டு.

ஏழு மணிக்கே நடுச்சாமம் மாதிரி ஆகிப்போச்சு ஐப்பசி மாச ராத்திரி.

“தாலியத்தவன் நாசமாகப்போக”ன்னு மண்ணள்ளித் தூத்துறேன்னு சேத்த அள்ளித் தூத்திட்டு வந்த பெரியமூக்கி, மேல்வலின்னு அனத்திப் படுத்திருக்கிற மகளுக்குக் கைகால் அமுக்கிவிடுறா.

கைகால் அமுக்கிவிடுறது பெரிய கம்பசூத்திரம்; எல்லாருக்கும் வராது. பெரியமூக்கி அதுல தெள்ளக் கடைஞ்சவ. சில பேர் கைகால் அமுக்கிவிட்டா வலி வெளிய போயிரும்; சுளுக்கு உள்ள வந்திரும். பெரியமூக்கி கைகால் அமுக்கிவிட்டா அம்பத்தாறு தேசத் துக்கு அங்கிட்டுப் போயிருந்தாலும் றெக்கைகட்டிப் பறந்து வந்து கண்ணுல சம்மணங்கால் போட்டு ஒக்காந்திரும் ஒறக்கம்.

மக குடுமிக்குள்ள கை செலுத்திக் கோலம் போட்டு, காதோரம் குருத்தெலும்புகளத் தடவிக் குடுத்து, தோள்பட்டையப் பந்து மாதிரி அமுக்கிப் புடிச்சு, பஞ்சு மாதிரி விடுதல பண்றா; ஒடம்பவிட்டு வலி வெளிய போறதக் கண்ல பாக்குறா கருவாச்சி.

புடிச்சுவிடற துன்னா எல்லாத்துக்கும் ஒரே மாதிரி புடியா? கெடையாது. சதை யுள்ள சாராங்கத்துக்கு வேற புடி. எலும்புத் தாக்கான எடங்களுக்கு வேற புடி. பொடணிக்கு வேற; பாதத்துக்கு வேற.

அவ கைச் சதைய ரெண்டு கையிலயும் அமுக்கி விரல்கள்ல அழுத்தி உள்ளங்கைப் பள்ளத்துல கொண்டாந்து குவிச்சு, தவழ்ற பிள்ளையத் தரையில எறக்கிவிடுற மாதிரி பொத்துனாப்புல

புடிச்சுவிட்டா, நெத்தியில வந்து ஒக்காந்திரும் நித்திரை.

கட்டை வெரலையும் சுட்டு வெரலையும் பொடணியில அழுத்திப் பதிச்சு ஒரு அங்குலம் சதையை ஒசக்க இழுத்து, பழுத்த வாழப்பழத்த அழுத்திப் பாக்குற மாதிரி வலிக்காம அமுக்கிவிட்டா. காச்சுப் போன அந்தக் கையில எங்கதான் மயிலிறக வச்சிருப்பாளோ? சும்மா மழை பேஞ்சு ஓஞ்ச மேகம் மாதிரி மெதக்குது ஒடம்பு. பாவிமக விரல்ல என்னதான் மந்திரம் வச்சிருக்காளோ? அவ சொன்னாச் சொன்னபடி கேக்குது சொடக்கு.

வெரலப் புடிச்சுப் பெருவிரலால நகத்த ஒரு அழுத்து அழுத்தி, 'சொன்னா வந்திரு'ன்னு ஒரு சுண்டு சுண்டுவா பாருங்க, சடக்சடக்குங்குற சத்தத்தோட ஒடஞ்சு வெளியேறும் சொடக்கு. இந்தக் கட்டை வெரல் நாலு மட்டும் எடக்குப் பண்ணும் சொடக்குப் போட, கட்டைவெரல் சொடக்குப் போட அவகிட்ட வேற சூத்திரம் இருக்கு. உள்ளங்கையில ஒரு கூடு பண்ணி உள்ளுக்கு இழுத்துக் கிருவா கட்டவெரல. அதத் தடவித் தன் வசமாக்கிப் படக்குன்னு இழுத்து மடக்குன்னு ஒடிப்பா; கடக்குன்னு சத்தம் கேக்கும்.

தலையிலயிருந்து ஆரம்பிச்சுக் கடைசியாப் பாதசேவைக்கு வந்து சேர்ந்துட்டா. தூசுதும்பு பூச்சியெல்லாம் எடுக்கிறதுக்குத் தாய்க்கோழி குஞ்சுக் கோழிய மூக்கால கொத்தும் பாருங்க, அப்படிக் கருவாச்சி பாதத்த நகத்தால பட்டும்படாமக் கொத்திக் கொத்திவிடுறா பெரியமூக்கி.

ஒடம்புல அலுப்ப எடுத்து எறிஞ்சிட்டு மூளைக்குள்ள அடைப்பு எடுக்குது அந்த நகக்கொத்து. எல்லாம் முடிச்சு, அணில் முதுகுல ராமர் மூணு கோடு போட்ட மாதிரி, பாதத்துல நகத்தால மூணு கோடு போட்டுட்டா 'முடிஞ்சது சோலி'ன்னு அர்த்தம். எப்படிப்பட்ட ஆளாயிருந்தாலும் அதுக்குள்ள கொறட்ட விட்டாகணும். இத்தன பண்ணியும் அன்னைக்கு ஒறக்கம் வரல

கருவாச்சிக்கு.

இவ ஆத்தாளா? அழுக்குச் சீல கட்டிவந்த கடவுளா? என்னிய விட்டா யாருமில்ல இவளுக்கு. எம் முந்தானையவிட நீளமில்ல இவ ஒலகம்.

நான் ஒறங்கிட்டதா நெனச்சுக்கிட்டு என் இடுப்ப இறுக்கிப் புடிக்குதுன்னு தளர்த்திவிடுறாளே இந்தச் சீல... இதச் செவக்கிக் கட்டச் சொல்லிக்குடுத்தது கூட இவதானே!

பாவாடையில உருவாஞ்சுருக்குப் போடத் தெரியாம கல்லு முடிச்சுப் போட்டு அலைஞ்ச கேணச்சிறுக்கி நானு. இவதான் சொல்லிக் குடுத்தா - சீல உடுத்த.

பதினாறு மொழப் பொடவையில ஒரு முந்தியெடுத்து இடுப்புல ஒரு சுத்துச் சுத்தி எடப் பக்கம் ஒரு சொருகு, வலப் பக்கம் ஒரு சொருகுச் சொருகி முடிஞ்சுக்கிட்டு, சின்னச் சின்னதா ஏழெட்டு விசிறி மடிப்பு மடிச்சு, சுங்கம் சேத்து அதைப் பின்பக்கம் தள்ளிக் கொசுவம்விட்டு, நெஞ்சோட சேத்துத் தச்சது மாதிரி ஒரு இறுக்கு இறுக்கி, முந்தானைய இடுப்புல சேத்து ஆப்படிச்சது மாதிரி சொருகிவிட்டுச் சொல்றா: "பிரிட்டிஷ்காரன் பீரங்கியில சுட்டா கட்டுன கோட்டை விழுந்தாலும் விழுந்திரும்; கட்டுன சேல விழுந்திராது பாத்துக்க!"

பக்கத்துலயே ஒருக்களிச்சுப் படுத்துக்கிட்டா ஆத்தா. கருவாச்சி மூஞ்சில விழுந்து ஒரசுது ஆத்தா முந்தான. இந்த முந்தானையப் பத்தி அவ சொன்ன சொல்லு இன்னும் காதுலயே இருக்கு.

"பதினாறு மொழத்துல மிச்சம் விட்ருக்கேனே... இந்த ரெண்டரை மொழம் முந்தான. இதுல இருக்குடி ஆத்தா ஒரு பொம்பள பொழப்பு. முந்தானைக்கு வேல ஒண்ணா ரெண்டா? படுக்க - ஒக்கார - முக்காடுபோட - தலையில முண்டுகட்ட - தலை தொவட்ட - சும்மாடு சுத்த - காசு முடிய - விசிறி வீச - கட்டுக்கட்ட - ஞாபக முடி போட - பண்டபாத்திரம் சுத்தம் பண்ண - மூஞ்சி தொடைக்க - ஒலை எறக்க - அவசரத்துல புருசனுக்குப் பாய் விரிக்க... எல்லாத் துக்கும் அந்த முந்தானதான். அஞ்சரை அடிப் பொம்பள பொழப்பு இருக்கு அந்த ரெண்டரை மொழத்துல..."

ஆனா அவ சொன்னதெல்லாம் போக, சொல்லாத ஒரு வேலையும் செஞ்சது அவ முந்தான.

அப்ப...

பத்துப் பதினோரு வயசிருக்கும் கருவாச்சிக்கு. ஆத்தாளும் மகளுமா கரட்டுக்காட்டுல கூலிக்குக் களையெடுத்தாக; கண்ணுல சிக்குன காஞ்ச வெறகெல்லாம் ஒண்ணு சேத்துத் தலையில கட்டிச் சொமந்தாக; பொழுதிருக்க வந்துக்கிட்டிருக்காக; புடிச்சிருச்சு மழை.

எங்க நிக்கிறது இடமில்லாத காட்ல..? நாம நனஞ்சாப் பரவாயில்ல. நனஞ்ச வெறகு எரியாதேங்கிற வருத்தத்துல வந்துக்கிட்டிருக்காக ரெண்டு பேரும்.

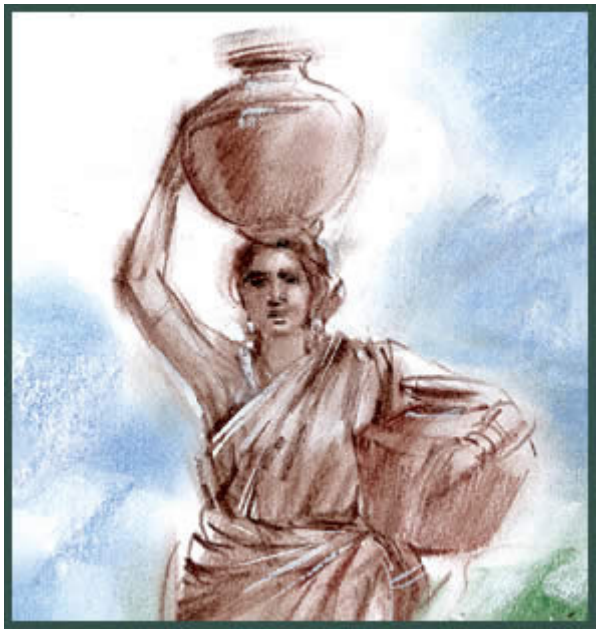

மேகாட்ல மழை பேஞ்சு காட்டோடையில கரையறுத்து வருது செக்கச் செவேர்னு செந்தண்ணி. ஆத்தக் கடக்கணும் 'பாத்து வாடீ'ன்னு சொல்லிட்டு, முழங்கால் தண்ணியில முன்னுக்கப் போறா பெரியமூக்கி.

ஆத்தா முன்னுக்கப் போகட்டும். ஆழம் பாத்துப் பின்னுக்கப் போகலாம்னு கரையில நிக்கிறா கருவாச்சி. பெரியமூக்கி கரையேறிட்டா.

ஆத்தாளுக்கு முழங்கால் தண்ணி இருந்தா இடுப்புத் தண்ணி இருக்கும் தனக்கு; இது கருவாச்சி கணக்கு.

வெறகுக்கட்ட ஒத்தக் கையில புடிச்சுக்கிட்டே பாவாடைய இழுத்துச் சுருட்டி இடுப்புல சொருகி இறங்கிட்டா. பாதி ஓடை கடக்க, வெறகோட சேத்து அவள யாரோ இழுக்குற மாதிரி இருந்திச்சு. என்னா ஏதுன்னு நிதானிக்குறதுக் குள்ள மேகாட்ல பேஞ்ச மழையில இடைகாட்டுத் தண்ணியெல்லாம் ஒண்ணுகூடிக் கரை மீறி வருது காட்டாறு. ஆயிரம் தண்ணிப் பாம்புக ஒண்ணு சேந்து வார மாதிரி சீறிப் பாஞ்சு வருதுக செந்தண்ணி அலைக.

கரையில ஏறி முழங்கால மடக்கிச் சீலயப் புழிஞ்சுக்கிட்டிருந்த பெரியமூக்கிக்குத் தெரிஞ்சுபோச்சு தண்ணிக்கொடம் ஒடைஞ்சு வந்த புள்ள தண்ணியில போகப் போகுதுன்னு.

"வந்துருடீ... கருவாச்சி வந்துருடீ" கத்துறா பாவம் கரையில கெடந்து.

தண்ணிக்குள்ள தரைக்கும் காலுக்குமிருந்த பிடிமானம் போய்க்கிட்டிருக்கு... கருவாச்சி தத்தளிக்கிறா... அலைமோதுறா... தண்ணியும் குடிச்சுப்புட்டா. அப்பவும் மார்க்கண்டேயன் புடிச்ச சிவலிங்கம் மாதிரி வெறகுக் கட்டை விட மாட்டேங்கறா.

"வெறக விட்டுர்றி; கையக் கால ஒதறிக் கரைக்கு வாடீ" - பெருங் கூச்சல் போடுறா பெரியமூக்கி.

கரையக் கொடஞ்சு கருவேலமரத்த விழுத்தாட்டி வேகவேகமா வருது வெள்ளம்.

சுத்தியும்முத்தியும் பாத்தா ஆத்தா. கடவுள் மாதிரி கெடந்துச்சு கரையில ஒரு கல்லு. என்ன வேகத்துல எடுத்தா... என்ன வேகத்துல அத முந்தானையில முடிஞ்சா... என்ன வேகத்துல அதத் தண்ணியில எறிஞ்சா... இன்ன வரைக்கும் அதை அறிய மாட்டா பெரியமூக்கி. கல்லோட வந்து தண்ணியில தொப்புன்னு விழுந்த முந்தானைய கருவாச்சி கெட்டியாப் புடிக்க.. இழு இழுன்னு அவள இழுத்துக் கரையில சேத்துட்டுத் தான் கால்பதிச்சு நின்னுருந்த கரை ஒடையவும் ஆத்துல விழுந்துபோனா பெரியமூக்கி. ஆத்தா இப்ப ஆத்தோட போக "யாத்தே யாத்தே"ன்னு கருவாச்சி கரையிலிருந்து கத்த... வெள்ளத்தோட மெதந்து வந்த மாட்டு வாலப் புடிச்சு ஒரு பர்லாங் தள்ளிக் கரையேர்றா பெரியமூக்கி. மக ஓடிப்போயி ஆத்தாளத் தூக்கிவிடவும் "என் தண்ணிக்கொடம் ஒடஞ்சு ஒரு பெறப்பு; இன்னிக்குத் தண்ணியில ஒனக்கு மறுபெறப்பு மகளே"ன்னு காட்டோடைக் கரையில பாட்டுப் படிக்க ஆரம் பிச்சுட்டா. உசுரு பொழச்ச சந்தோசத்த விட, வெறகு போன வருத்தத்துல வீடு வந்து சேந்தாக தாயும் மகளும்.

மூஞ்சியோரம் கெடந்த முந்தானைய எடுத்து மோந்து பாத்தா கருவாச்சி. ஆத்தா வாசன அடிச்சுச்சு அதுல. ஆத்தாள நெனச்சா ஊத்தா ஊத்துது கண்ணீரு. தொடச்சுக் கிட்டே எந்திரிச்சு ஆத்தாளுக்குக் கால் அமுக்கிவிடுறா கருவாச்சி.

காடுகரடு கடந்த காலு; என்னியத் தூக்கிக் கல்லுலயும் முள்ளுலயும் நடந்த காலு; தேஞ்சு சிறுத்துப் போனாலும் ஒஞ்சுபோகாத காலு.

இந்தா படுத்திருக் காளே ஆத்தா! இதே எடந்தான். எனக்கு அப்ப ஏழெட்டு வயசிருக்கும். அம்(ை)ம பாத்துக் கெடக்கேன். எள்ளு விழுக எடமில்லாம ஒடம்பெல்லாம் அம்மை போட்டு 'நெறபூட்டு'ப் பூட்டியிருக்கா மாரியாத்தா. வாழ இலைய விரிச்சு என்னப் பெறந்தமேனியா உரிச்சுப் படுக்கவச்சிருக்கா ஆத்தா. ஒடம்பெல்லாம் முத்துப் போட்டிருக்கு; அசைய முடியல. நாக்குலயும் கொப்புளம் போட்டிருக்கு; முழுங்க முடியல. இமைக்கு மேல ரெண்டு மூணு அம்மை; ஒறங்க முடியல.

அம்(ை)ம பாத்த வீட்டுக்கு ஆளுக யாரும் வாரதில்ல; போறதில்ல. அந்த இருவத்தோரு நாளும் ஆத்தா பெரியமூக்கி பட்டிருக்கா பாரு ஒரு பாடு... அதை நெனச்சாப் போதும் நெஞ்சுக்குழியில முட்டிக் கண்ணு வழியா எட்டிப் பார்க்கும் கண்ணீரு.

தலமாட்டுல எப்பவும் எளநி வெட்டிவச்சு, வேப்பங்கொழை ஒடிச்சு விடாம நீவிவிட்டு,

மஞ்சள், வேப்பங்கொழுந்து, அருகம்புல்லு, ஆமணக்கு வித்து நாலையும் அம்மியில வச்சு, கல் இல்லாத களிமண் மாதிரி அரைச்சு, "இதாண்டி அம்மன் காப்பு"ன்னு திரேகமெல்லாம் பூசிவிட்டு, இருவத்தோரு நாளும் கண்ணுறங்காம - கண்ணுக்கெட்டின தூரத்துலயே இருந்தாளே... அதுகூடப் பெருசில்ல... ஒடம்பு முழுக்கப் போட்டிருக்கிற அம்மையில ஒவ்வொரு முத்தா ஒடஞ்சு, அதுல ஒழுகுன தண்ணி அடிவாழ இலையில ஓடி ஆறாப் பெருகி, வீடே வீச்சமெடுத்துக்கெடக்க, அம்மனப் பழிக்கப்படாது அத வெளக்கமாத்துல பெருக்கவும் படாதுன்னு ரெண்டு கையும் குமிச்சு அத வாரி எடுத்து மஞ்சத் தண்ணியோட வீதியில எறிஞ்சாளே... கடவுளாயிருந்தாலும் போதுமடி பிள்ளன்னு போயிருமா இல்லையா... ஆத்தா போனாளா?... இல்லையே! எல்லாக் கடவுளுக்கும் பிள்ளை இருக்கோ இல்லையோ... எல்லாப் பிள்ளைக்கும் கடவுள் இருக்கு - ஆத்தா ரூபத்துல.

நம்மூர்ல காலங்காலமாப் பொம்பளைக்குன்னு வந்ததெல்லாம் ஆத்தா வழிவந்த அறிவுதான். கோலம் போடச் சொல்லிக்குடுத்தவ ஆத்தா. குழம்பு கூட்டிப் போடச் சொல்லிக்குடுத்தவ ஆத்தா. ரசம் வைக்கயில அது இளங்கொதி கொதிச்சு அடங்க, நுனி நகத்துல இத்துனூண்டு வெல்லங் கிள்ளி அதுல சுண்டிவிட்டு, இன்னொரு கொதிகொதிக்க எறக்கணும்னு சொல்லிக்குடுத்தவ ஆத்தா.

ஆத்து மீனும் கொளத்து மீனும் பெரிய மீனாயிருந்தா சுத்தம் பண்றது லேசு. உரசு உரசுன்னு உரசி அதுக வாயில இருக்குற பாசி தூசியக்கூட விரல விட்டு எடுத்து வெளியில எறிஞ்சிரலாம். அயிர மீனுக சின்னது. அதுக வாயில மண்ணு இருக்கும்; எடுக்க வராது. அதுக்கும் ஒரு வழி சொல்லிக்குடுத்தவ ஆத்தா. உசுருள்ள அயிர மீனாத்தான் வாங்குவா. தண்ணி ஊத்தி நல்லா அலசிட்டு மீனுக மேல பால ஊத்திவிட்டுருவா. பாலு ஒண்ணு மட்டும் ஒவ்வாது அயிர மீனுக்கு. வாயிலிருக்கிற மண்ணுகளக் கக்கிப்புடும் கக்கி. அயிர மீனு நாத்தமும் போயிரும்; மீனும் சுத்தமாயிரும்.

இன்னொண்ணும் சொல்லிக் குடுத்தா ஆத்தா. அப்பப் புரியல அது; இப்பப் புரியுது. "ஒறங்கப் போகையில பாவாடையத் தெரட்டிப் பந்து சுருட்டித் தொடை இடுக்குலவச்சுத் தூங்குடீ"ன்னு சொல்லிக்குடுத்தா. ஏன் எதுக்குன்னு கேட்டதுக்குச் சொன்னா: "தூங்கப் போகையில யான தும்பிக்கையச் சுருட்டி வாய்க்குள்ள வைச்சிருக்கிரும்டீ... இல்லேன்னா புழுப் பூச்சிக உள்ள போயிருமா இல்லையா"... அவ சொன்னது பெரியவளாகிப் புரியறப்ப வெக்கம் வெக்கமா வந்துச்சு; பின்னாடி நெனச்சா சிரிப்புச் சிரிப்பா வந்துச்சு.

கருவாச்சி இப்பவும் அதை நெனச்சுப் பல்லுத் தெரியாமச் சிரிக்கிறா; பல்லி கத்துற மாதிரி சிரிக்கிறா; விட்டுவிட்டுச் சிரிக்கிறா; பட்டும்படாமச் சிரிக்கிறா. ஆனா, அப்படியாப்பட்ட ஆத்தாளுக்கு அதுதான் கடைசி ராத்திரின்னு தெரிஞ்சிருந்தா இந்தச் சிரி சிரிச்சிருக்க மாட்டா பாவம்!

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்.
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

கடந்த ஒரு மாசமாவே சொக்கத் தேவன்பட்டியே சோகமாகிப் போச்சு.

வெதச்ச வெள்ளாமக் காடெல்லாம் குறுக்கொடிஞ்சு கெடக்கு. பதினாறு வயசுப் பொண்ணுக எண்ணெ வச்சுத் தல பின்னி நிக்கிற மாதிரி, தளதளன்னு இருந்த காடுகளுக்குள்ள வெள்ளக்காரன் படையெடுத்து வந்தது மாதிரி, வெட்டுக்கிளிக கூட்டமா வந்து குமுஞ்சிருச்சுக. ரம்பத்த வச்சு அறுத்த மாதிரி எளங்குருத்துகளக் கத்திரிச்சுக் கத்திரிச்சு அதுக தின்னுட்டுப் போனதுல பொணங்கள நின்டமேனிக்கு நிறுத்திவச்ச மாதிரி சுடுகாடுகளா நிக்கிதுக சோளக் காடுக. கையில இருந்த காசுகள எல்லாம் காடுகரைகள்ல போட்டுட்டு 'உள்ளதும் போச்சே'ன்னு நிக்கிது ஊரு.

வெவசாயம் அழிஞ்சு போனா வேலவெட்டி ஏது?

பெரியமூக்கியும் கருவாச்சியும் பித்துப் புடிச்சு நின்னாக. வெளையாமப்போச்சு காடு, மடி வத்திப்போச்சு மாடு; குலுக்கையில இருந்த கம்பும் கேப்பையும் கொறைஞ் சுக்கிட்டே வந்துச்சு. அடகு வைக்கப் பொருளிருந்தாலும் அடகு வாங்க ஆள் இல்ல ஊர்ல. மொசப் புடிக்கப் பம்முற வேட்டை நாய் மாதிரி எப்ப வேண்ணாலும் பாஞ்சிருவேன்னு, ஊர் எல்லையில பதுங்கி நிக்கிது பஞ்சம்.

அன்னைக்கி விடிஞ்சும் எந்திரிக்கல ஆத்தா. தலவலி காய்ச்சல்னு படுத்தேகெடக்கா. சுக்குத் தண்ணியக் குடிச்சுக் குடிச்சு, ஒட்டிக்கெடக்குற உசுர அப்பப்ப ஊறவச்சுக்கிறா. அவளுக்கு நெல்லுக்கஞ்சியும் மொளகு ரசமும் வச்சுத் தரலாம்னா காப்படி அரிசி வாங்கக் காசில்ல கருவாச்சி கையில.

அப்பத்தான் அன்னஞ்சியில காளையன் கெழவன் செத்துப் போனான்னு சேதி வருது. கூலிக்கு

மாரடிக்க ஆள் கூப்பிட ஆள் வந்திருக்கு.

கல்யாணத்துலயும் சாவுலயும் தெரிஞ்சுபோகும் ஒரு மனுசன் இந்த பூமியில பொழச்ச பொழப்பு. காசு குடுத்துக் கூப்பிட்டுப் போனாலொழிய காளையன் கெழவனுக்கு அழுகுறதுக்கு ஆள் இல்ல அன்னஞ்சியில. கண்ணுல வெங்காயத்தப் புழிஞ்சுவிட்டாலும் கண்ணீர் வராது யாருக்கும். அழுகுறதுக்கு முகாந்திரமோ லாயக்கோ இல்லாத சாவு, கெழவன் சாவு.

காளையன் கெழவன் மாதிரி கஞ்சப்பய சில்லாவுலயே இல்லேன்னு செல்லம்பட்டிப் பட்டயத்துல தைரியமா எழுதிப்போடலாம். 'செத்தா, தன்னக் கேக்காமச் செலவழிச்சுப் புடுவாங்களேன்னுதான் தொண்ணூத் தஞ்சு வயசுல உசுரக் கையில புடிச்சு உக்காந்திருக்கான் கெழவன்'னு ஊர்ல பேசுவாக.

சொத்து விரிய விரிய மனசு சுருங்கிப்போச்சு கெழவனுக்கு. ஒரு மனுசன் கஞ்சப்பயலா இருக்கறதுனால பணக்காரனாகிறானா..? பணத்தைக் காப்பாத்தக் கஞ்சப்பயலாகிறானா? முந்துனது முட்டையா... கோழியாங்கிற மாதிரி பதிலுக்குச் சிக்காத கேள்வி இது.

காளையன் கெழவன் அப்பப்ப ஊருக்குள்ள மூக்குப் பொடி கடன் குடுக்குறதும் உண்டு. ஒரே ஒரு நிபந்தனதான். பொடிய அவர்தான் குடுப்பாரு. திருப்பி அவரேதான் எடுத்துக்குவாரு. அதுல ஒரு சூட்சுமம் வச்சிருந்தாரு.

இடுப்பு வேட்டியில முடிஞ்சு வச்சிருப்பாரு பொடி டப்பாவ. யாராச்சும் கடன் கேட்டா, இடுப்புல இருந்து கிட்னியவே எடுக்குற மாதிரி நிதானமா எடுப்பாரு. சுட்டு வெரல டப்பாவுக்குள்ள செலுத்தி, சுட்டு விரல் நகத்துல என்ன வருதோ அத அப்படியே எடுத்து எதிராளிக்குக் குடுத்திட்டு, விரல்ல ஒட்டியிருக்கிற மிச்சப் பொடியத் தன் மூக்குல மாத்தி மாத்திச் செலுத்திச் சந்துபொந் தெல்லாம் இழுகிக்கிடுவாரு.

கடன் குடுத்த பொடிய அப்புறம் வசூலிப்பாரு பாருங்க. அங்கதான் இருக்கு கெழவனோட கெட்டியத்தனம். இவரு பொடியக் கடன் குடுக்கறது சுட்டு விரல் நகத்துல; வசூலிக்கிறது கட்ட வெரல் நகத்துல. அதுக்குன்னே கட்ட விரல் நகத்தக் கெடா கொம்பு வளத்த மாதிரி வளத்துவச்சிருப்பாரு. வாழை மட்டையிலயோ டப்பாவுலயோ வெரல் நகத்த நொழச்சு ஒரு எம்பு எம்பி அள்ளுனாருனுன்னா, சல்லிக்கட்டுக் காள கொம்புல மண்ணக் குத்தி ஒரு நெம்பு நெம்புமா இல்லையா, அப்படி அள்ளிப்புடும் அள்ளி. அது பொடிக்கு அவர் வசூலிக்கிற ஒரு 'பொடி' வட்டி.

அப்பிடித்தான் உள்ளூர்ல ஒரு எழவு வீட்டுக்குப் போயிருந்தாரு காளையன் கெழவன், போனவரு பொணத்து நெத்தியில இருந்த கால் ரூவாயப் பாத்துட்டு, 'அதக் கொண்டாங்கப்பா, இந்தா எட்டணா இதை வைங்க'ன்னாரு. எழவு வீடே எந்திரிச்சு உக்காந்திருச்சு. 'இதென்னப்பா இது கூத்தாயிருக்கு? சாயம் போகாதுன்னு சொல்லி வெள்ள வேட்டிய வித்துப்புடற வினயமான ஆளு. காலணாவ எடுத்துட்டு எட்டணாவத் தர்றாறே. இன்னக்கிப் பொளந்துகட்டப்போகுதுடா மழை'ன்னு வந்த சனம் பேசுது.

எங்கிட்டிருந்து மழை பெய்யும்? ஒரு செல்லாத அரை ரூபாயப் பொணத்துக்கு வித்து அதிலயும் ஒரு கால் ரூபா லாபம் பாத்த காளையன் கெழவனக் கண்டு இறங்கி வந்த மேகம் திரும்பிப் போயிருமா இல்லையா?

எட்டூரும் மறக்காது காளையன் கெழவன் சாலு* இரவல் குடுத்த கதையை.

“எலே, தொரக் கண்ணு... இந்தாடா சாலு; எடுத்துக்க. என் ஆயுசுல யாருக்கும் சாலு தோலு இரவல் குடுத்ததில்லப்பா; ஒனக்குக் குடுக்குறேன்; ஓட்டகீட்ட ஒண்ணும் கெடையாது பாத்துக்க; கன்னிப்பொண்ணு மாதிரி வச்சிருக்கேன். சேதமில்லாமத் திருப்பித் தந்தா வாங்கிக்கிறேன். ஒரு புள்ளி விழுந்தாக்கூட புதுச்சால் தரணும்டா. எடுத்துட்டுப் போ”.

மறுநாள் சாலு திரும்பி வந்தப்ப உருட்டி உருட்டிப் பாத்து ஒரு ஓட்டையைக் கண்டு பிடிச்சிட்டாரு காளையன் கெழவன். புதுச்சாலு தந்தாலே ஆச்சுன்னு தகராறு பண்ண ஆரம்பிச்சுட்டாரு. துரைக்கண்ணு தலைகீழா நின்னு பாத்தான்; நடக்கல, புதுச்சாலு வாங்கிக்கிட்டுத்தான் கழுத்துல போட்ட துண்ட எடுத்தாரு. ஏற்கெனவே அது ஓட்ட விழுந்த சாலுங்கறதும், களிமண்ணும் புளியும் வச்சு அடைச்சுக் குடுத்த ஓட்டைங்கறதும் காளையன் கெழவனுக்கும் கடவுளுக்கும்தான் தெரியும். காளையன் கெழவன் உண்மை சொல்றதில்ல; கடவுள் பேசறதேயில்ல.

இப்படியாப்பட்ட ஆள் செத்துப்போனா எவன் கண்ல தண்ணி வரும்? மகனே அழுகல; மகன் பிள்ள பேரன் பேத்திகளும் அழுகல.

சொக்கத்தேவன்பட்டிக்கு ஆள் வந்திருக்கு, கூலிக்கு மாரடிக்கிற பொம்பளை களக் கூட்டிட்டுப் போக. தொழில் கெடைச்சுப் போச்சுங்கிற சந்தோஷத் துல வைத்தியச்சி ரங்கம்மா, முக்குறுணி, இருளாயி மூணு பேரும் சீலய அவுத்து ஒதறி இழுத்துக் கட்டி அவுந்த குடுமிய அள்ளி முடிஞ்சு அன்னஞ்சிக்குப் புறப்பட, ‘ஒங்ககூட நானும் வாரேன்’னு ஓடிவந்து ஒட்டிக்கிட்டா கருவாச்சி.

“ஏய்! வகுத்துப் புள்ளக்காரி வரக் கூடாதுடீ எழவுக்கு”. மூணு பேரும் ஒண்ணு சொன்னாப்புல தடுத்தாக.

“என் சிய்யான்கிய்யான் செத்துப்போனா வராம இருப்பனா. அப்படி நெனச்சுக்குங்க. வகுத்துல இருக்கிற பிள்ளையையும் காப்பாத் தணும்; வகுத்துல சொமந்த ஆத்தாளயும் காப்பாத்தணும்; கூட்டிட்டுப் போங்க. ஆத்தாளுக்கு மட்டும் சொல்லாதீக”.

கூலிக்கு மாரடிச்சு வர்ற வருமானத்துல ரங்கம்மாவுக்குப் பாதிப் பங்கு; மிச்சப் பாதியில மூணு பொம்பளைகளுக்கும் மூணு பங்கு; இப்படி ஒரு ஒப்பந்தம் பேசி முடிச்சு ஒத்தையடிப் பாதை யில நடையில கூடிட்டாக நாலு பேருமா.

மசங்கலாயிருக்கு மத்தியானமே. இருட்டுக் கட்டியிருக்கு பூமி. காது வழியா நொழைஞ்சு நெஞ்சுக்குழியில உக்காந்து ஈரக் கொலைய அறுக்குது காத்து. தூசிகீசி விழுந்திருச்சோ என்னமோ... கண்ணக் கசக்கி நிக்கிது ஆகாயம்.

முந்தானைய எடுத்து இறுக்கி முக்காடு போட்டுக் கிட்டு ஒண்ணுக்குப் பின்னால ஒண்ணா ரயில் பெட்டி மாதிரி போறாக நாலு பொம்பளைகளும்.

அவிச்சு மடியில போட்டிருந்த கல்லுப்பயறை ஆளுக்கு ஒரு கை அள்ளிக் குடுத்து ‘நாலு பேர்ல நாந்தான் பணக்காரி’ன்னு நெஞ்ச நிமித்தி முன்னுக்க நடந்துபோறா முக்குறுணி. சுளீர்சுளீர்னு அடிச்ச காத்து இப்பச் சொழட்டிச்சொழட்டி அடிக்குது.

நடந்து நடந்து தொண்ட காஞ்சுபோச்சு கருவாச்சிக்கு. நாக்கும் மீனும் ஒண்ணோ என்னமோ... தண்ணி இல்லாட்டி ரெண்டுமே செத்துப்போயிரும் போலருக்கு. கஞ்சப்பய பிச்சை போடுற மாதிரி சில்லறை சில்லறையா விழுகிற மழைத் துளியில நாக்க வெளிய நீட்டி நனைச்சுக்கிர்றா கருவாச்சி. இதப் பாத்துட்டா பின்னுக்கு வந்த வைத்தியச்சி. 'நில்லுங்கடி'ன்னு எல்லாரையும் நிறுத்திட்டு, போற வழியில பொதர்ல இருந்த ஒரு கள்ளிச் செடி மேல முந்தானைய விசுக்குன்னு வீசி, பொத்துனாப்புல இழுத்துக் காம்போட திருகி எடுத்தா ஒரு கள்ளிப் பழத்தை. சும்மா நீலமும் செவப்பும் பூத்து நிக்கிது அது. பாறையில போட்டு ஒரு மீன உரசுற மாதிரி முள்ள ஒரசுனா. குல்லாய எடுத்துத் துண்டா வைக்கிற மாதிரி மேல் தோல உச்சுனாப்புல பிச்சுட்டு, 'தின்னுடி ஆத்தா'ன்னு திங்கக் குடுத்தா. தின்னவும் வெத்தல போட்ட மாதிரி ஆகிப்போச்சு கருவாச்சி வாயி.

'தவிக்கிற வாய்க்கு அங்கங்க தண்ணி வச்சிருக்குடி கடவுளு'ன்னு சொல்லிக்கிட்டே நடந்தாக மேற்கொண்டு நாலு பேரும்.

வெள்ளக்காரனக் கட்டமொம்மு வெரட்டி வெரட்டி அடிச்ச மாதிரி கூடிவந்த மேகங்களக் கலைச்சுக் கலைச்சு வீசுது காத்து. திடீர்னு எறங்கி வந்து மூஞ்சியில படீர்னு அடிச்சுட்டு ஒரே ஓட்டமா ஓடி ஒளிஞ்சுபோகுது மழை.

வெட்டவெளியில ஆதிக்கஞ் செலுத்தி நிக்கிது ஒரு கனத்த வேப்பமரம். அதுல போயி ஒதுங்குனாக.

"ஏண்டி இருளாயி! குத்துக்கல்லு மாதிரி பேசாம வாரதுக்குக் கூதலுக்கு ஒரு கதை சொல்றது..?"

"வெறுங்கதை எதுக்கு? விடுகதை சொல்றேன். விடுவி பாப்போம்".

"சொல்லு..?"

"கத்திபோல் எலையிருக்கும்

கவரிமான் பூப்பூக்கும்

திங்கப் பழம் பழுக்கும்

திங்காத காய் காய்க்கும்.

- அது என்னா?"

"தெரியாதாக்கும். கருவாச்சிக்குப் புடுங்கிக் குடுத்தனே கள்ளிப்பழம்... அதானே?"

"இல்ல."

"ஆலமரம்."

"பொத்தாம் பொதுவாச் சொல்லாத ஆத்தா... புத்தியைச் செலவழி".

"கடைசியாக் கருவாச்சி சொன்னா: "நாம ஒதுங்கி நிக்கிறமே... வேப்பமரம், அதுதான?"

"அப்படிப் போடு; தலை எல்லாம் மூளையடியம்மா கருவாச்சிக்கு".

ஆள் செத்த அடை யாளமே இல்ல அன்னஞ்சிக்குள்ள, பொணத்த நாற்காலியில உக்காரவச்சிட்டு ரெண்டு ஊதுவத்தியும் கொளுத்திவச்சிட்டு, சண்டைக்காரங்க மாதிரி ஒருத்தர ஒருத்தர் பாக்காம உக்காந்திருந்தாங்க பத்துப் பதினைஞ்சு ஆளுக.

எழவு வீட்டுக்குன்னு ஒரு மூஞ்சி இருக்கா இல்லையா. அத மறக்காம எடுத்து மாட்டியிருந்தாக எல்லாரும். ஏழெட்டுக் கெழவிகளோட புலம்பல் வேற, கண்ணுல ஈரப்பசையே இல்லாம.

உலகத்துலேயே பெரிய சோகம் கண்ணீர் வராம அழுகிறதுதான். அந்தக் கெழவிக அழுக முடியாம அழுகுறதப் பாத்தா... அழுகையே வந்துரும் அழுதறியாத ஆளுக்கும்.

காளையன் கெழவன் கடைசி மக - கோம்பையில வாக்கப்பட்டவ - "என்னப் பெத்த அப்பே"ன்னு தலைய விரிச்சுப்போட்டு நெஞ்சில அடிச்சு அழுது வர்றா. 'செயிக்கிற சீட்டு வந்து சேரலையே'ன்னு பெருங்கொண்ட சோகத்திலிருந்த காளையன் கெழவன் மகன் சீட்டை எறிஞ்சிட்டுத் திண்ணையவிட்டு மளார்னு எந்திரிச்சு,

"நாசமாப் போகன்னு அப்பன மண்ண வாரித் தூத்திட்டுப் போன கழுத... இப்ப என்ன நெஞ்சில அடிச்சு நீலி மாதிரி அழுது வாரவ?"ன்னு சொல்லி... விட்டான் ஒரு அறை. ஒப்புச் சொல்லி அழுது வந்த ஒரே ஒருத்தியும் ஓஞ்சுபோனா.

"ஏ சொக்கத்தேவன்பட்டிப் பொம்பளைகளா, நீங்க மட்டும் அழுங்களா" - ஒரு சாராயச் சத்தம் போட்டு சீட்டு வெளையாடப் போயிட்டான்.

"காக்கா பறக்காத

கள்ளிக்காட்டு பூமியில

கர்ணன் வந்து பெறந்தீரே

காளையனார் ரூபத்துல"

"ஊரெல்லாம் அன்னமிட்டு

உறவுக்குக் காசு தந்து

எமனுக்குத் தானமிட

ஏறிட்டீரோ பூந்தேரு?"

ரங்கம்மா இட்டுக்கட்டி மொத வரி பாட... முக்குறுணி ரெண்டாம் வரியில கூட... இருளாயி, கருவாச்சி ரெண்டு பேரும் பின்பாட்டுல சேந்து பின்னியெடுக்குறாக. இல்லாத கீர்த்தியெல்லாம் பாட்டுல கேக்கக் கேக்க 'சாவு ஆசை' வருது கேட்டுக்கிட்டிருந்த கெழடுகளுக்கு.

பொழுதிருக்கப் பொணந் தூக்கியாச்சு. நாலு பொம்பளைகளுக்கும் சேத்து ஆறு ரூபா குடுத்தாக அழுத கூலி. பன்னாடை மாதிரி ஆளுக்கொரு நூல் சீலையும் தந்தாக. மாரடிச்ச பொம்பளைகளுக்கு இம்புட்டுக் கூலியாகும்னு தெரிஞ்சிருந்தா மண்டையப் போட்டிருக்க மாட்டாரு கெழவன். செத்துப்போனதனால இப்பத் தெரியவும் போறதில்ல; தெரிஞ்சா வேகாம வெறச்சேகெடந் திருக்கும் நெஞ்சுக்கூடு.

பொழுதோட பொழுதா ஊரு போய்ச் சேந்திரலாம்னு பொம்பளைக நாலு பேரும் புறப்பட்டா, ஆலமரத்தத் தூக்கி அங்கிட்டு வைக்கிற மாதிரி அடிக்குது காத்து. காத்துன்னாக் காத்து கடுங்காத்து. கல்லுகளப் பேத்து ஆளுக மேல எறியிற காத்து. "இந்தக் காத்துல போனா ஊரு போய்ச் சேர மாட்டீக. இருந்து விடியப் போங்க"ன்னு சொல்லீட்டாக எழவு வீட்டு ஆளுக. சோளச் சோறும் மொச்சப் புளிக்குழம்பும் பசிக்கு ருசியா இருந்துச்சு. 'ஆத்தாகிட்டச் சொல்லாம வந்துட்டமே'ங்கிற நெனப்பு நெஞ்சுக்குழிய அறுக்க, ராத்திரி எல்லாம் கண்ணு மூடாமக்கெடந்தா கருவாச்சி.

விடியவிடிய அடிச்ச காத்து விடிய்... ய ஓஞ்சுபோச்சு.

நடந்தா -

ஒத்தையடிப் பாதை மண்ணு மூடிக் கெடக்கு. வாரப்ப மழைக்கு ஒதுங்குன வேப்பமரம் என்னிய அடையாளம் தெரியலையான்னு குறுக்கொடிஞ்சு நிக்கிது. பாதிக் கெணறு மேடாகிப்போச்சு கெணத்துமேடு சரிஞ்சு. கடுங்காத்து தூக்கி எறிஞ்சதுல தோல் மாதிரி தொங்கிக்கெடக்கு வேலி முள்ளு மேல ஒரு வெள் ளாட்டங்குட்டி. குச்சி குச்சியா நின்ன வெள்ளாமக்காடு அறுத்துப் போட்ட மாதிரி தரையில கெடக்கு.

சொக்கத்தேவன் பட்டிக்குள்ள வந்தா -

வீடு தெருவுக்கு வந்துட்ட மாதிரியும், தெருவு வீட்டுக்குள்ள வந்துட்ட மாதிரியும் உருமாறிக்கெடக்கு ஊர். முள்முருங்கை மர மெல்லாம் நட்ட எடத்தைவிட்டு நாலடி தள்ளிக்கெடக்கு. தலையத் தரையில போட்டுக்கெடக்கு புன்னமரம் ரெண்டு. ஒரலு அம்மிக்கல்லத் தூக்கிக் குண்டு வெளையாடிட்டுப் போயிருக்கு காத்து.

அலுப்பும் மயக்க முமா வந்த கருவாச்சி அதிர்ச்சியாகிப் போனா. வீடு தொறந்துகெடக்கு; வீட்ல யாருமில்ல; 'ம்மா'ன்னு கத்திக் கத்திக் கயித்த இழுத்து இழுத்து அக்கப் பாத்ததுல கழுத்து புண்ணாகி நிக்கிதுக பசுவும் கன்டும்.

உள்வீடு ஏன் வெளிச்சமாயிருக்கு?

ஓடிப் போயிப் பாத்தா -

தலைக்கு மேல இருந்த ரெண்டு தகரத்தக் காணோம். மேல வச்சிருந்த கல்லத் தள்ளி விட்டுட்டுத் தகரத்தத் துண்டாத் தூக்கி எறிஞ்சிட்டுப் போயிருச்சு காத்து. கொண்ண வாயனக் காணோம். ஆத்தா எங்க போனா? தகரம் தேடிப் போயி ருப்பாளோ?

வீட்டத் தாண்டி, விழுந்துகெடக்குற படல்களத் தாண்டி - சரிஞ்சுகெடக்குற படப்பு களத் தாண்டி - தரையில கொட்டிக் கெடக்குற கூரைகளத் தாண்டிப் போனா, சீமக்கருவேலம் புதர் மேல தெரியுது ஒரு தகரம்.

ஆகா! ஏழேழு கடல் தாண்டிப் போனாலும் திரும்பி வந்திருமாமில்ல ஏலேலசிங்கன் பொருளு. ஆத்தா தண்டட்டிய வித்துப் போட்ட தகரம். எங்க போயிரும்?

ஆளுக்கொரு பக்கம் புடிச்சுக் கருவாச்சியும் வைத்தியச்சியும் தகரத்தத் தூக்கிப் பாத்தா -

உள்ளுக்க... கழுத்தறுந்து செத்துக்கெடக்கா பெரியமூக்கி. வெட்டருவாளக் கையில புடிச்சு வெறகுக்கு முள்ளு வெட்ட வந்தவள, காத்துல பறந்து வந்த தகரம் கழுத்த அறுத்திருக்கு.

ஒறஞ்ச ரத்தம் குங்குமக்கட்டி மாதிரி ஒட்டியிருக்கு. பாதிக் கண்ணு தெறந்தே கெடக்கு.

“யாத்தே”ன்னு கத்துனா பாருங்க கருவாச்சி... கர்ப்பம் கலங்கிருமோன்னு கையப் புடிச்சு இழுத்து அவள நெஞ்சில போட்டுக்கிட்டா வைத்தியச்சி.

“வந்துட்டியா மகளே வா.... கடைசியா ஒன்னியப் பாத்துட்டுப் போகலாம்னுதான் கண்ணு முழுசா மூடாமக் காத்துக்கெடக்கேன்... வா!”

பெரியமூக்கி பொணம் பேசுற மாதிரியே இருக்கு.

* கமலையில் நீர் இறைக்கும் தகரத்தாழி

- வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கருவாச்சி காவியம் - 14

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஆடு மாடு செத்துப் போனாலே ஆள் செத்த மாதிரி அழுது பொலம்புற ஊரு அது. காத்துல பறந்து வந்த தகரத்துல கழுத்தறுபட்டுச் செத்துப்போனா பெரிய மூக்கின்னு கேள்விப்பட்டதும், எடுத்த பொருள நின்ட எடத்துல போட்டுட்டு ஓடிவந்து குமுஞ்சுபோச்சு ஊரு.

பெரியமூக்கி வீட்டுப் பசு அடிவயிறு ரெண்டாக்கிழிய ‘ம்மா’ன்னு ஒரு கத்துக் கத்துச்சு பாருங்க... ஊரு ஒறஞ்சு உசுர் வத்திப்போச்சு. சாவுக்குன்னே கத்துறதுக்கு வேற வேற சத்தம் வச்சிருக்குதுக சகல சீவராசிகளும்.

“பெ... பெ... பெரியத்தா... போ... போ... போயிட்டியா”ன்னு பொலம்பிக்கிட்டே கையில இருக்கிற சாட்டைக்கம்புல தன் மண்டையிலயே மாறிமாறி அடிச்சு, நெத்தியிலயும் புருவத்துலயும் ரத்தம் ஒழுகி நிக்கிறான் கொண்ணவாயன்.

“இந்தக் கடவுளுக்கும் கருவாச்சிக்கும் அப்படி என்னதான் சண்டையோ..? அவ குடுமியப் புடிச்சு இந்த ஆட்டு ஆட்டுதே...”

“ஆத்தாளுக்கு ஆத்தாளா... அப்பனுக்கு அப்பனா இருந்த ஒருத்தியும் போயிட்டா. கருவாச்சி பொழப்ப இன்னும் என்னென்ன சூறாவாளி சுத்தப் போகுதோ?”

இருளப்பக் கோடாங்கி, கடப்பாரைக் கவுண்டரு, அம்மைய நாயக்கரு, முக்குறுணி, பவளம், இருளாயி எல்லாரும் வாயிலயும் வயித்துலயும் அடிச்சுக்கிட்டே வந்து கூடிட்டாக; அழுகாத சனம் பாக்கியில்ல.

கருவாச்சி மட்டும் அழுகல. எந்த எடத்துல ஆத்தாளப் பொணமாப் பாத்தாளோ அந்த எடத்துலயே புத்தியப் போக்கடிச்சவ மாதிரி மூளையில முள்ளடிச்சு உக்காந்து போனா. அவளுக்கு நெறம் தெரியுது; உருவம் ஏறல கண்ணுல. சத்தம் கேக்குது; சொல்லு விழுகல காதுல.

நடை மாறிப்போன உருமாப் பெருமாத்தேவரு “போய்ச் சேந்துட்டியா ஆத்தா”ன்னு பொலம்பிக்கிட்டே எழவு வீட்டுல வந்து நெஞ்சப் புடிச்சு ஒக்காந்திட்டாரு.

அடிச்ச காத்து ஒடிச்சுக் கெணத்துக் குள்ள போட்டுப் போன கமலைய, வால்கயிறு கட்டி இழுத்துக்கிட்டிருந்த காவக்காரச் சக்கணன் தகவல் தெரிஞ்சு, ஊரடித் தோட்டத்தவிட்டு ஓடிவாராரு ஒத்த வரப்புல.

காத்துலயும் கவலையிலயும் நெறங் கொலைஞ்சு போன வீட்ட ஓடி ஓடி ஒழுங்கு பண்ணுதுக பெருசுக.

“ஏலே சின்னமாயி! அந்தக் கூரைத் தகரத்தப் போட்டுவிடப்பா. வீடே வீதிமாதிரி கெடக்கு”.

படபடன்னு ரெண்டு பேரு ஏறுனாங்க. ஓரம் சாரம் பாத்து ஒழுங்காத் தகரம் சொருகி, எச்சா ரெண்டு கல்லையும் தூக்கி வச்சாங்க.

“யப்பா! அழகர் நாயக்கர் மகனே! நரியடிச்ச கோழி மாதிரி பொணம் கெடக்கு தரையில. ஒழுங்கு பண்ணிப் பொணத்த உக்கார வையப்பா.”

விறுவிறுன்னு வேல பாத்தாக ரெண்டு மூணு எளந்தாரிக.

அந்த ஊர்லயே மொத்தம் மூணு பேரு வீட்லதான் நாற்காலியிருக்கு. அதுல ரெண்டு வீட்ல எழவுக்குத் தாரதில்ல. மூணாம் வீட்டு நாற்காலிய வாங்கிட்டு வந்து பெரியமூக்கி பொணத்தத் தாங்கிப் புடிச்சு உக்கார வைக்க, கைகால் நிக்கிது; கழுத்து நிக்கல.

ஒரு கிழிஞ்ச துண்டெடுத்தாக; காயம் மறைய அவ கழுத்துல சுத்துனாக. ஒரு சரடு எடுத்தாக; ரெண்டு மூணு சுத்துச் சுத்திக் கழுத்த நிமித்திப் பின் நாற்காலியில முடிச்சுப் போட தலை

நிமிந்திருச்சு பொணத்துக்கு. இப்பக் கட்ன கயிறு கண்ணுக்குத் தெரியுது. அவ குடுமியை எடுத்து உதறிப் பரப்பிக் கயித்த மூடுனாக. தொடையை நெருக்குனாக. கால் கட்ட வெரல் ரெண்டை யும் ஒட்டிக் கட்டி வச்சாக ஒண்ணு சொன்னாப்ல; கை ரெண்டையும் நாற்காலியோட சேத்துக் கட்டவும் அம்சம் வந்திருச்சு பொணத்துக்கு.

பொணத்துக்குப் பக்கத்துல நெறை மரக்கால்ல நெல்லு வச்சு, ஊதுவத்தி கொளுத்தி வச்சு, ஒடையாத தேங்கா ரெண்டும் கண் தெறக்காத வாழப் பழம் அஞ்சும் வைக்கவும் பூரண மாகிப்போச்சு பொணவீடு.

அழுகை அடங்கல, பொணமாக் கெடக்கிறவளப் போட்டுட்டு உசுரோட இருக்கிற கருவாச்சியப் பாத்துத்தான் ஊரே உச்சுக்கொட்டுது.

“மாசமா இருக்கவளுக்கு மயக்கம் வந்திரப் போகுது, புளிச்ச தண்ணியில கூழக்கரைச்சுக் குடுங்கடி”- பல்லில்லாத கெழவிக பதறிச் சொல்றாக.

உக்காந்தாப் புடிச்சு எந்திரிக்கத் தோதான எடம்பாத்து உக்காந்திருச்சுக வெளிவாசல்ல பெருசுக.

“யப்பா! இது ஆம்பளையில்லாத வீடு. அதுலயும் அத்துவிட்ட பிள்ள ஒத்தையில நிக்கிறா. தவிரவும் ஈருசுரா வேற இருக்கா. தோட்டிக்குத் துட்டுத் தரணும், எழவு சொல்லப்போற வனுக்குச் செலவு இருக்கு. பூக்காரன், சலவைக்காரன், சவரக்காரன், சாங்கியம் சம்பிரதாயம்னு இந்தா இந்தான்னு இழுத்திரும். பாவம்! எங்க போவா காசுக்கு இடுப்பொடிஞ்ச பிள்ள... ஆகையினால பொதுவுல பணம் போட்டுப் பொணம் தூக்கற துன்னு முடிவு பண்ணியிருக்கோம். நீங்க என்ன சொல்றீக.”

“பெருசு சொன்னாச் சரிதானப்பா.”

அவுகவுக சக்திக்கு உட்பட்டு, காலு அரை ஒண்ணுன்னு வந்து விழுந்ததுல இழுத்துக்க பறிச்சுக்கன்னு பத்தே கால்ரூவா சேந்து போச்சு.

“இந்தாங்கப்பா... எம் பங்கு ரெண்டு ரூவா. என்னாயிருந்தாலும் அவ என் பழைய சம்பந்திகாரி யில்லயா?” - எழவுக்கு சடையத்தேவர் வந்ததும் இல்லாம ரூவா ரெண்டும் எடுத்து நீட்னதும் பேச்சு மூச்சு இல்லாமப் போச்சு ஊரு.

“தானாடாவிட்டாலும் சதை ஆடும்னு சொல்லுவாகளேப்பா... சும்மாவா?”- இப்படிக் குளுந்து பேசுது ஒரு கூட்டம். “சோழியன் குடுமி சும்மா ஆடுமா? என்னமோ சூட்சமம் இருக்கப்பா”- இப்படி இழுத்துப் பேசுது இன்னொரு கூட்டம்.

எழவு வீட்டுக்கு விருந்தாடி வந்ததுமாதிரி வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமா ஒரு ஓரமா நிக்கிறான் அப்பன் கூட வந்த கட்டையன்.

அவன் கூட நிக்கிறான் ஒரு பரட்டைப்பய கண்ணுமட்டும் செவப்பா. அவன் யாருன்னா...

பெரியமூக்கி புருசன் துரைச்சாமிக்கு அண்ணன் மகன். கருவாச்சிக்கு ஒண்ணுவிட்ட அண்ணன். 'வாத்துமாயி'ன்னு பேரு அவனுக்கு. சொக்கத் தேவன்பட்டியில அவன் பங்குக்கு விழுந்த வீட்ட வித்துட்டு அஞ்சாறு வருசத்துக்கு முதல்லயே 'பச்சக் கோமாச்சி மலை'க்குப் போயிட்டான். அங்க அவனுக்குக் கஞ்சா வெவசாயம். அதனால கட்டையனுக்கும் அவனுக்கும் நல்ல ராசி. கட்டையன் அவன் காதுக்குள்ள ஏதோ சொல்லச் சொல்ல, நிறுத்தாமத் தலையாட்டிக்கிட்டேயிருக்கான் வாத்துமாயி.

"யப்பா! இந்தச் சாவு தன் சாவு இல்ல; அசம்பாவித மான சாவு. ஆகையினால பொதைக்கப் படாது; எரிச்சாகணும். ரெண்டாவது - பொணம் புதுப்பொணமில்ல; நேத்துப் பொணம். இன்னிக்கி மத்தியானமே எடுத்தாகணும்."

ஒரு ஆளும் மறுத்துப் பேசல; ஒப்புக்கிட்டாக.

எத்தன பாடை கட்ன கையோ! ஆரம்பிச்சிட்டான் தோட்டி அவன் வேலைய.

ஆறு ஆறரை அடி நீளத்துல ரெண்டு பச்சை மூங்கில் வாங்கிட்டு வந்தான். இரண்டு அடி நீளத்துல ஊடுகுச்சி ஆறு. கொச்சக்கயிறு வச்சு ஏணி மாதிரி; இறுக்கிக்கட்டிட்டான். கட்ன மூங்கி மரத்துல பச்சைத் தென்னங்கிடுக வச்சான். அதுமேல பசபசபசன்னு வைக்கோலப் பரப்புனான். தலை மாட்டுல ஒரு கயிறு விட்டான், போற பொணம் 'போறேன் போறேன்'னு தலை யாட்டிட்டே போகாமக் கழுத்துல சேத்துக் கட்டுறதுக்கு. சலவைக்கார வீட்ல ஒரு பழைய சீலய வாங்கி, வைக்கோல் மேல போட்டுப் பொத்திப் பஞ்சு மெத்தையாக்கிட்டான் பாடையை.

பாடை கட்டி முடிக்க...

தெரு முனையிலிருந்து அழுகையில கூடி மொது மொதுன்னு வந்து சேந்துட்டாக மொதலக் கம்பட்டி ஆளுக. பிறந்த வீட்டு ஆசாரப்படி பச்ச கொண்டுவந்து, பொணத் துக்குப் பக்கத்துல நட்டிருந்த கொடிக்கள்ளி மேல கோடி சாத்தி அழுதாக.

வந்தவுக கட்டிப்புடிச்சு அழுதும் கருவாச்சி அழுகல.

நீர்மால முடிஞ்சிருச்சு; நேரம் நெருங்கிருச்சு. இப்பவோ பெறகோன்னு மேகம் வேற நெறமாசக்காரி மாதிரி நிக்கிது.

"எடுங்கப்பா எடுங் கப்பா"ன்னு வெளியே ஒரு சத்தம் கேக்கவும், தோட்டி உள்ள ஓடிவந்து "ஆத்தா மேல போத்திக் கொண்டுபோக ஒரு சீல இருக்கா"ன்னு கேட்டான். அது வரைக்கும் கல்லு மாதிரி உக்காந்திருந்த கருவாச்சி, தீ விழுந்த பட்டாசு மாதிரி திடீர்ன்னு வெடிச்சு எந்திரிச்சா. நேத்து மாரடிக்கப் போயிக் கூலியா வாங்கிட்டு வந்த சீலைய ஆத்தா மேல போட்டு "எம் மொதச் சம்பாத்தியமே உன் கடைசிச் சீலயாப் போச்சே ஆத்தா"ன்னு அழுதா பாருங்க... வந்திருந்த சனத்துக்கெல்லாம் நெஞ்சுக்கறி வெந்து போச்சு.

பொணந்தூக்க வந்த இரண்டு எளந்தாரிப் பயல்களத் தூக்கித் துண்டா எறிஞ்சுட்டு, ஆத்தா காலடியில மண்டிபோட்டு உக்காந்து அவ திரேகத்தையே வச்ச கண்ணு வாங்காமப் பாக்குறா கருவாச்சி.

நரம்பு தெரியப் பிரம்பு மாதிரி சுருங்கிக் கெடக்கு எனக்குக் கைகால் புடிச்சுவிட்ட கையி... நட்டுவச்ச குச்சியா வெறைச்சுப்போய் நிக்கிது காடுவெளி யெல்லாம் கல்லுக்குத்தி முள்ளுத்தச்ச காலு... ஈ உக்காந்து உக்காந்து ஈரப்பசையில்லாமக் கெடக்கு எனக்கு முத்தங் கொடுத்த வாயி... புழிஞ்சு காயப் போட்ட தோல் மாதிரி தொங்கிக் கெடக்கு நான் முட்டி முட்டிப் பால்குடிச்ச மொல... ஆனா, எங்கடி ஆத்தா ஓடி ஒளிஞ்சு போச்சு 'கருவாச்சி'ன்னு என்னிய வாய் நெறையக் கூப்பிட்ட சொல்லு?

ரெண்டு கையாலயும் தன் மூஞ்சியில தானே சப்புச்சப்புன்னு அறஞ்சு அறஞ்சு அழுகிறா கருமாயப்பட்ட கருவாச்சி.

அவ அழுது ஓயட்டும்னு கொஞ்சம் ஒதுங்கி நிக்கிறாக, பொணம் தூக்க வந்த ஆளுக.

"போகாத ஆத்தா போகாத. புத்தியில்லாதவ நானு; பொழைக்கத் தெரியாத சிறுக்கி. ஒன் சுண்டு வெரலப் புடிச்சே சுத்திவந்தவ. இப்பப் பொழச்சுப் பாருடின்னு சொல்லி, என்னிய ஒத்தையில விட்டுட்டுப் போறியே... ஒனக்கே இது நல்லாருக்கா? அப்பன் இல்லாமப் பொழைக்கிறது எப்படின்னு சொல்லிக் குடுத்தியே... ஆத்தா இல்லாமப் பொழைக்கிறது எப்படின்னு சொல்லிக் குடுத்தியா? நீ போயிட்டா எனக்கு நாதியிருக்கா? ஒன்னியத் தூக்கவிடமாட்டேன்; தூக்கவிட மாட்டேன்."

"ஏலே! பொட்டச்சி அப்படித்தான் பொலம்புவா, ஆத்தாங்கிறதுக்காக உள்ளயே வச்சுப் பொணத்த ஊறுகாயா போட முடியும்? தூக்கிட்டு வாங்கடா."

வெளியயிருந்து பெருசுக வெரசு காட்டவும், நாற்காலியோட பொணத்த உச்சுனாப்புல தூக்கிட்டு ஓடிவந்தாங்க ரெண்டு எளந்தாரிப்பயக.

தரையை விட்டு ஆத்தாளத் தலைக்கு மேல தூக்கினவுடனே "யாத்தே"ன்னு அலறித் தரையில விழுந்து தம்பாயமிழந்து போனா கருவாச்சி.

கொள்ளிக்கொடம் ஒடைக்க ஊர் மந்தை வரைக்கும் வந்தாகணும் அவ. மூஞ்சியில தண்ணி தெளிச்சு, "புள்ளத்தாச்சிடி... பாத்து"ன்னு பொத்துனாப்புல எழுப்பித் தாங்கிப் புடிச்சுக் கூடவே போறாக பொம்பளைக.

அன்னைக்குச் சனிக் கெழமை. சனிப் பொணம் தனியாப் போகாதாம். ஒரு கோழிக் குஞ்ச அடிச்சுப் பாடையில கட்டித் தொங்கவிட்டாக. தகரம் கொன்டுபுடுச்சு பெரியமூக்கிய; சாஸ்திரம் கொன்டுபுடிச்சு கோழிக்குஞ்ச.

பெருங்கொண்ட கூட்டம் பின்னாலயே போகுது. முச்சந்தியில நிறுத்துனாக பாடைய. இடவலமா மூணு சுத்துச் சுத்துனாக; எறக்கி வச்சாக.

“கொடம் ஒடைக்கிற பிள்ளையக் கூப்பிடுங்கப்பா.”

தலைய விரிச்சுப்போட்டு அழுதுக் கிட்டே எடது தோள்ல கொடம் சுமந்து இடவலமாப் பொணம் சுத்தி வர்றா கருவாச்சி.

ஒவ்வொரு சுத்து முடிய அருவாமூக்குல தோட்டி ஒரு தொளபோட, தன்பங்குக்குப் பெருங்கண்ணீர் வடிக்குது மண்கொடம்.

மூணாவது சுத்து முடிய “போடு... போடு...போட்ரு”ன்னு அஞ்சாரு பேரு கத்த, ஆத்தா கால்மாட்ல அவ கொடம் ஒடைக்க, அவ பொழைப்பு மாதிரியே மண்கொடமும் செதறிச் செதறிச் சில்லுசில்லாக - “திரும்பிப் பாக்காம வந்திரு”ன்னு சொல்லிக்கிட்டே அவ தலையில ஒரு கோடிச் சேலயப் போட்டுக் கோழிய அமுக்குற மாதிரி அமுக்கிக் கூட்டிக்கிட்டே போயிட்டாக கூடவந்த பொம்பளையாளுக.

பாடையத் தூக்கி அதேமாதிரி மூணுசுத்து எதிர்த்திசையில சுத்தி, மந்தையிலருந்து சுடுகாட்டுப் பாதையில கூடிட்டாக எல்லாரும்.

கொட்டுக்காரன் முன்னுக்கக் கொட்டடிச்சுப் போக, மாட்டுச் செவந்தியையும் அரளிப்பூவையும் பூக்காரன் ரெண்டு பக்கம் பிச்சு ஒதறி வர - கடுகும் பொரியும் அள்ளித் தெளிச்சுக்கிட்டே தோட்டி பின்னுக்கத் தொடர்ந்துவர - போகுது பெரியமூக்கி பொணம் கடைசிக்காடு தேடி. கூட்டத்துல கட்டையன், வாத்து மாயி ரெண்டு பேரும் ஒரு எடத்துலயும் வெலகல; ஒண்ணாவே போறாக. அவன் பேச இவன் தலையாட்ட... பின்னால கொண்ணவாயன் கூடவே வாராங்கிற கூருபாடு கூட இல்லாமக் குசுகுசுன்னு பேசுறாக.

“ஒனக்கு வாழ்வு வந்திருச்சுடா வாத்துமாயி. குண்டக்க மண்டக்க எதையாவது பண்ணிக் குடியக் கெடுத்திராத. துரைச்சாமித்தேவர் வகையறாவுக்கே நீ ஒருத்தன்தான் ஆம்பளை வாரிசு. மொட்ட போட்டுப் பெரியமூக்கிக்கு நீ கொள்ளிமட்டும் வச்சிரு. மிச்சத்த நாங்க பாத்துக்கிர்றோம். கொள்ளிவச்ச ஆளுக்குத்தான் சொத்து சொந்தம். அப்புறம் பெரியமூக்கி வீடு கருவாச்சிக்கில்ல; ஒனக்கு. இன்னிக்கு ஆத்தா ஊருக்கு வடக்க வந்துட்டா. நாளைக்கு மக தெக்கபோக வேண்டியது தான் மொதலக்கம் பட்டிக்கு. என்னடா ஒழுங்கா மொட்டை யடிப்பியா?”

“வீடு வருதில்ல மாமா; மசுரு போனாப் போயிட்டுப்போகுது. மொளைக்க மொளைக்க அடிக்கச் சொன்னாலும் அடிக்கிறேன்.”

இதக் கேட்டதும் புத்தியில பாம்பு கொத்திருச்சு கொண்ணவாயனுக்கு. பொணத்த முன்னுக்க விட்டுட்டு அவன் பின்னுக்கு வந்துட்டான். சுடுகாட்டுக்கு நடக்கமாட்டாம இழவு வீட்லயே உக்காந்திருந்த உருமாப் பெருமாத்தேவரு கிட்டப் போயி ஒப்பிக்கவும், அவர் பதறிப்போனாரு. ஆத்தாளுக்கு மோட்ச வெளக்குப் போட்டு அழுதுக்கிட்டிருந்த கருவாச்சிய எழுப்பி, அவ காதுல ரெண்டு கோளாறு சொல்லி, “போ தாயி போ!”ன்னு அஞ்சாரு பொம்பளை களையும் சேத்து அனுப்பிவிட்டாரு. சுடுகாட்டுல வெறகு பரப்பி - அதுமேல எருவடுக்கி - எருமேல பொணந்தூக்கி வச்சு - வாய்க்கரிசியும் போட்டு முடிச்சு - வைக்கோலப் போட்டு மூடி - சாந்து கொழைச்சு மூடுறதுக்கு முன்னால தோட்டி கேக்குறான்... “அய்யா! கொள்ளி வைக்கப் போறது யாரு?”

analagappan@gmail.com

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

சாவுன்னு வந்துட்டா 'அய்யோ பாவமே குய்யோ முறையே!'ன்னு அழுக ஆரம்பிச்சிருது ஊரு. ஊரு ஒலகம் பாக்குறது சாவோட ஒரு மூஞ்சிய மட்டும்தான்; ஆனா அஞ்சாறு மூஞ்சி இருக்கு சாவுக்கு.

சில சாவுகள்ல குடும்பமே ஒஞ்சு உக்காந்துபோகும்; சில சாவுகள்ல உக்காந்த குடும்பம் எந்திரிச்சிரும். சில வீடுகள்ல சாவுங்கிறது பிரச்னைய உண்டுபண்ணிட்டு ஓடிப்போயிரும்; சில வீடுகள்ல சாவு பிரச்னைகளை யெல்லாம் ஓச்சிட்டு 'சுபம்'னு சொல்லிட்டுப் போயிரும். சில வீடுகள்ல சாவுங்கிறது நிர்க்கதி; சில வீடுகள்ல சாவுங்கிறது நிம்மதி. சில வீடுகள்ல சாவுங்கிறது செலவு; சில வீடுகள்ல வரவு.

வாழ்க்கையில் திருப்பம்கிற சக்கரங்களச் சுத்திவிட்டுட்டுப் போறது சாவுதான்.

பெரியமூக்கி சாவு, கருவாச்சியோட பொழப்பு - மனசு ரெண்டையும் பொரட்டிப் போட்டுட்டுப் போயிருச்சு. ஆத்தாளோட சேந்து செத்துப்போனா என்னன்னு மருகினது மொத நாளு; ஆத்தா இம்புட்டுச் சீக்கிரம் செத்திருக்க வேணா மின்னு உருகுனது ரெண்டாம் நாளு; ஆத்தாளுக்கும் சேத்துப் பொழைக்கணு மேன்னு வைராக்கியப் பட்டது மூணாம் நாளு.

கண்ணீரு வருத்தமா ஒறைஞ்சு, வருத்தம் வைராக்கியமா முத்துனாத்தான இத்துப்போன மனசு எந்திரிச்சு உக்காரும்?

எந்திரிச்சு உக்காந்துட்டா கருவாச்சி.

மாசம் அஞ்சு.

அரைப்பிள்ள இருக்கு வகுத்துல; முழு வாழ்க்கை இருக்கு முன்னுக்க.

முதுகச் சுவத்துல போட்டு, ஒரு காலத் தரையில நீட்டி, ஒரு கால ஊன்டி மடக்கி உக்காந்திருக்கா கருவாச்சி.

ஊர்ப் பெருசுக... மொதலக்கம்பட்டிச் சொந்தங்களெல்லாம் கோழிக்கு அள்ளி எறிஞ்ச சோளம் மாதிரி அங்கங்க உக்காந் திருக்காக.

வெத்தல எச்சியத் துப்பிட்டு, துண்ட எடுத்து வாயத் தொடச்சுக்கிட்டு உருமாப் பெருமாத் தேவரு ஆரம்பிக்கிறாரு தொண்டையச் செருமிக்கிட்டு, "யம்மா கருவாச்சி! நீயும் என் மகதான் தாயி. கண்ணுக்கு எட்ன மட்டுக்கும் ஆதரவு இல்லையேன்னு அலபாஞ்சு நிக்காத. என் வீட்ல வந்து இரு. என் கண்ணுள்ள காலம் வரைக்கும் கஞ்சி ஊத்துறேன். ஒரு காலத்துல ஒங்கப்பன் ஓடி வந்து செஞ்ச உதவிக்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கேன். கன மழை பேஞ்சுபோச்சு ஒரு ஆடி மாசத்துல. பொட்டப் பிள்ளைகளாய் பெத்துக் குடுத்த எம் பொம்பளையாளு வேற செத்துப்போனா. ஊரே ஓடி ஓடி உழுது வெதைக்குது; நான் கால்ல கட்டி வந்து காய்ச்சலோட படுத்திருக்கேன். அன்னைக்கித் தன் காட்டை விட்டுட்டு என் காட்டை உழுது குடுத்தவனம்மா ஒந் தகப்பன். வீண்போகுமா தகப்பன் செஞ்ச தர்மம்? வா... வந்து என் வீட்ல இரு". அவ ஒண்ணும் பேசல. கண்ணத் தொடச்ச முந்தானைய வாயில சுருட்டிவச்சுத் தணிஞ்சு தரை பாத்திருந்தா.

இப்ப சுப்பஞ்செட்டியார் பேசுறாரு: "எனக்குப் பொட்டப் புள்ளைக ரெண்டு இல்ல, மூணுன்னு நெனச்சுக்கிறேன் தாயி. இது ஒனக்குத் தாய் வீடு; என் வீடு தகப்பன் வீடுன்னு நெனச்சுக்க. இப்பச் சொல்றேன்... எல்லாரும் கேட்டுக்குங்க, என் மூத்த மக கழுத்துல கெடக்கே மூணு பவுன் சங்கிலி... அது என் தங்கச்சி பெரியமூக்கி மொறக்கடனாக் குடுத்தது. அந்தச் சங்கிலி கழுத்துல ஏறலன்னா எம் மக கழுத்துல தாலி ஏறியிருக்காது. கருவாச்சி கல்யாணத்துக்கு வந்து பெரியமூக்கி சங்கிலியத் திருப்பிக் கேட்டா. 'சங்கிலி எறங்கினா அவ கழுத்துல தாலியும் எறங்கிரும் தாயி'ன்னு கையெடுத்துக் கும்புட்டேன். 'பொழைச்சுக் கெடந்தா குடுங்க'ன்னு போயிட்டா. அந்தத் தர்மசீலி பெத்த மகள நாங்க தவிக்கவிட்ருவோமா. என் நெஞ்சுக்கூட்ல உசுரு இருக்கவரைக்கும் நெல்லுச் சோறாப் போடறேன்... வாம்மா."

இதுக்கும் அவ ஒண்ணும் பேசல. ஆத்தா பெருமை சொல்லவும் 'கடகடகட'ன்னு கொட்டுது கண்ணீரு.

அதுக்கு மேல பொறுக்க முடியல மொதலக்கம்பட்டி ஆளுகளுக்கு.

"ஆளாளுக்கு ஒண்ணு சொன்னா எப்பிடி? நடக்கற கதையைப் பேசுங்கப்பா. தாய் வழிச் சொந்தம்னு நாங்க குத்துக்கல்லு மாதிரி குத்தவச்சிருக்க, அவ ஒங்க வீட்ல வந்து இருந்தா ஊர் ஒப்புமா? ஒண்ணு அவ இதே வீட்ல இருந்து பொழைக்கணும். இல்ல எங்க வீட்ல வந்து இருக்கணும். அதான் மொற" - மொதலக்கம்பட்டி ஆளுக கோபமாச் சொன்னாலும் நியாயமா இருந்துச்சு.

முந்தானையில ஒரு முடிச்சுப் போடறது; அவுக்கிறது. இன்னொரு முடிச்சுப் போடறது; அவுக்கிறது. இப்படி முடிச்சுப் போடுறதும் அவுக்கிறதுமா இருந்த கருவாச்சி, ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டா.

"ஒரு தகப்பனும் ஒரு தாயும் செத்துப்போனதுக்கு நீங்க இத்தன தகப்பனும் தாயுமா எனக்கு இருக்கீக. நீங்க தெம்புதெறம் சொல்லச் சொல்ல எனக்கு அழுகையா வருது. ஆத்தா சொல்லுவா... 'பறக்கப் பல காடு; இருக்க ஒரு கூடு'ன்னு. இந்த வீடுதான் அந்தக் கூடு. இந்த வீட்டவிட்டு எப்பிடி நான் வெளி யேற முடியும்? ஆத்தா வாசன இந்த வீடெல் லாம் நெறைஞ்சு நிக்கிது. எங்க தொட் டாலும் அவ சத்தமா வருது. இந்த வீடு இருக்கிற வரைக்கும் ஆத்தா சாகல. அவ இந்த வீட்டுக்குள்ள இருக்கா. அவகூட நான் இருக்கப் போறேன்.

தவிரவும் நான் இந்த வீட்டவிட்டு வெளியேறிட்டேன்னு வச்சுக்குங்க... கறையான் கட்ன வீட்டுல கருநாகம் புகுந்திரும். வால உள்ள சுருட்டிவச்சு வாசல்ல நின்னு படமெடுக்கும். வீட்டக் காப்பாத்த நான் வீட்லதான் இருந்தாகணும். ஓட்டப் பந்தயம் மாதிரி இருக்கு பொழப்பு. ஓடிப் பாக்குறேன். அங்கங்க விழுந்தா ஆளும்பேருமா வந்து கை தூக்கிவிடுங்க" - கும்புட்டு அழுதா பாவம் குமுறிக் குமுறி.

வந்தவுக போனவுக 'போடுபணம்' போட்டுப் போனத எண்ணிப் பாத்தா, ஒரு இருபத்தி நாலே கால் தேறுச்சு. ரெண்டு மூணு மாசத்துக்கு வேணுங்கிற தானியங்களும் உப்புப் புளி மொளகாயும் வாங்கி உள்வீட்டுல வச்சிட்டு, மொதலக்கம் பட்டிச் சொந்தமும் போயிருச்சு.

வைத்தியச்சியும் முக்குறுணியும் பவளமும் ஆள் மாத்தி ஆள் வந்து தொணைக்குப் படுத்துக்கிட்டாக.

அஞ்சு முடிஞ்சு மாசம் ஆறு.

இப்பத்தானய்யா பொம்பளைக்கு வகுறு தெரியுது. அஞ்சு மாசம் வரைக்கும் பூசுனாப்புல இருந்த வகுறு பூத்து எந்திரிச்சு நிக்கிது. அவ இழுத்து மறைச்சு சீமையில இல்லாத சீலக்கட்டு கட்டுனாலும் நெறஞ்ச வகுறு தெரிஞ்சுபோகுது.

பசியாப் பசிக்குது கருவாச்சிக்கு. மண்ணும் சாம்பலுமாத் தின்னு தீத்த வாயி இப்ப சகலமும் கேக்குது.

கேப்பக் கூழு - சோளக் கூழு - புளிச்ச தண்ணியில கெடந்த பழைய கஞ்சி - எது கெடைச்சாலும் அள்ளி அள்ளித் திங்க ஆசையா இருக்கு.

நெல்லுக் கஞ்சி காய்ச்சி நெய்மீன் கருவாடு வறுத்துக் குடுத்தா வைத்தியச்சி.

"இதெல்லாம் இருக்கட்டு மாத்தா. ஊசிப்போன பருப்புச் சாறு இருந்தா ஒரு கிண்ணம் ஊத்திக் கொண்டா"னு வெக்கப் படாமக் கேட்டுச் சின்னதா ஒரு சிரிப்பும் சிரிச்சுக்கிறா.

வயித்துச் சுவத்துக்குள்ள புள்ள முணுமுணுங்குது. உள்ள எறும்பு ஊர்ற மாதிரி சொகஞ்சொகமா ஒரு தொந்தரவு தெரியுது.

மூங்கிக் குச்சி மாதிரி நெடுநெடுன்னு இருந்த பொம்பள தூருகட்ன தென்னமரமாக் கனத்துப்போனா. வீட்ல சும்மா இருப்பாளா? அப்பப்ப வேல வெட்டிக்கும் போயிருக்கிறா.

ஆறு முடிஞ்சு மாசம் ஏழு.

"ஏ பெரியாத்தா! இங்க ஓடியா... ஓடியா... ஓடியா... எம் பிள்ள என் வகுத்துக்குள்ள சிலம்பு சுத்துது; என்னான்னு கேளு."

மீன் குழம்புக்குக் கூட்டிப்போட்டு அடுப்புல வெறகு தள்ளிக்கிட்டிருந்த வைத்தியச்சி விசுக்குன்னு ஓடிவந்தா.

"தொட்டுப் பாரு... தொட்டுப் பாரு..."

தொட்டுப் பாத்தா வகுத்துக்குள்ள பிள்ள ஒரு பக்கம் ஒதறுது; ஒரு பக்கம் முண்டுது.

“ஒதர்ற பக்கம் காலு... முண்டுற பக்கம் தல... ஏண்டியாத்தா! வகுத்துல புலிக்குட்டி வளக்குறியா? இந்தத் துள்ளு துள்ளுது.”

“ஒன்னியப் பாத்துத் தானத்தா இந்த ஒத ஒதைக்குது. நீதான அழிக்கப்பாத்தவ.”

“போடீய்... ஏ போடீ...” செல்லமா அவ கொமட்டுல ஒரு குத்துக் குத்துனவ, “தாய் வகுத்துல பசை கொறைஞ்சாத்தானடி புள்ள முண்டும். அழுத பிள்ளைக்குப் பாலு; முண்டுன பிள்ளைக்குச் சோறு; இந்தா! இதைத் திண்டுக்கிட்டே இரு”ன்னு அவிச்ச கடலைய அள்ளி அவ மடியில போட்டுட்டு, அடுப்பாங்கரைக்குப் போயிட்டா.

பிள்ளத்தாய்ச்சி வகுறு அரிப்பா அரிக்குது கருவாச்சிக்கு. வகுத்துல தடிப்புத் தடிப்பா விழுந்திருச்சு, பத்து வெரல் நகத்துலயும் பிறாண்டிப் பிறாண்டி. அப்பப்ப சீப்ப எடுத்து வலிக்காம வருடி வருடிக் குடுத்துக்கிட்டேயிருக்கா வகுத்துல.

முக்குறுணி சொல்றா: “வகுத்துல இருக்கிற பிள்ளைக்கு மயிர்க்கட்டு நெறையா இருந்தாத்தான் பிள்ளத்தாச்சிக்கு அரிப்பெடுக்குமடி மகளே. பொழுதுக்கும் சொரண்டாத; புண்ணாப் போயிரும் வகுறு.”

கடைசிவரைக்கும் ஓடியாடி வேலை செய்யிற பொம்பளைக்குப் பேறுகாலம் லேசு. படுத்தே கெடக்கிறவளுக்குக் கடுசு.

ஏழு மாசத்துலயும் கருவாச்சி களகண்ணிக்குப் போறா. கொழையறுக்கப் போறா. வேணுங்கிற பொம்பளைகளுக்கு ஒலக்க புடிச்சுச் சோளம் குத்திக் குடுத்து அரிசியும் தவிடும் வாங்கி வீடு வந்து சேர்றா.

தவிட்ட வறுத்து, வெல்லம் போட்டு இடிச்சு உருண்ட புடிச்சு,கொண்ண வாயனுக்கு ரெண்டு குடுத்துட்டுத் தானும் ரெண்டு தின்டு தண்ணி குடிச்சுப் படுத்துக் கிர்றா.

படுக்கிற பக்குவம் சொல்லிக்குடுத்தா புள்ளத்தாய்ச்சிக்கு வைத்தியச்சி.

“மகளே! மல்லாக்கப் படுத்திராத. ஓரமா வகுத்த ஒதுங்கப் போட்டு ஒருக்கழிச்சுப் படு. பெரண்டு படுக்கணும்னு வச்சுக்க - ஒரு கைய ஊன்டி எந்திரி; ஒக்காரு. ஒரு பூமாலய கழட்டிப் போடற மாதிரி பொத்துனாப்புல வயித்தத் தூக்கி மறுபக்கம் போட்டு மறுபடியும் ஒருக்கழிச்சுப் படுத்துக்க. அப்படியில்லாம மல்லாக்கப் படுத்து ‘கடக்கு மடக்கு’ன்னு புரண்டேன்னு வச்சுக்க... வயித்துல இருக்கிற பிள்ள நெரிஞ்சாலும் நெரிஞ்சுபோயிரும்.”

தாய்- தகப்பன் இல்லாத பிள்ளைத்தாச்சியாப் போனதால தயிர்ச் சோறும் புளிச் சோறும் தந்து ஊரே அவள ஊட்டி வளக்குது.

ஏழு முடிஞ்சு மாசம் எட்டு.

இப்ப ஊன்டி உக்கார முடியுது; லேசுல எந்திரிக்க முடியல. கீழ கெடந்த வகுறு ஏறி நெஞ்சுல முட்டி நிக்குது. அவ செவக்கிக் கட்டாமச் சீல வெலகி உக்காந்திருந்தா, வகுத்துக்குள்ள பிள்ள முண்டி வெளையாடுறது எதுக்க இருக்க ஆளுக்கு அலை அலையாத் தெரியுது; வகுத்துல ஒரு ஊமப் படம் ஓடுது.

வைத்தியச்சிக்கும் முக்குறுணிக்கும் ஒரு கவல வந்திருச்சு.

“ஏண்டியாத்தா! இப்படி சாலு மாதிரி வகுறுவச்சு உக்காந்திருக்காளே... சுகப் பேறுகாலம் ஆகுமா இவளுக்கு. எட்டு ஒம்பது மாசம் வரைக்கும் புருசன் சேந்து படுத்துச் செல்ல விளையாட்டு வெளையாடிக்கிட் டேயிருந்தா புள்ள வெளிய வார வழி பூப்போல மலந்து கெடக்கும். ‘மொழுக்’குன்னு புள்ள ‘கடக்’குன்னு வந்திரும். இவ கதவு அடைச்சது அடைச்சதுதான்; அதுக்குப் பெறகு தெறக்கவே இல்லையே.”

“ஏ ரெங்கம்மா! அது ஒருவழிக்கு நல்லதுன்னு நெனச்சுக்க. அந்தக் கட்டையன் இப்ப இவகூட இருந்தான்னு வச்சுக்க. கருத்தக்கண்ணி கதையாகிப் போகும் கருவாச்சி கத.”

“எந்தக் கருத்தக்கண்ணி..?”

“நம்ம முத்தணம்பட்டி கருத்தக்கண்ணி. அவளுக்கு எட்டு மாசம் முடிஞ்சு ஒம்போது பெறக்க, அவ புருசன் ஊமச்சாமி சாராயம் குடிச்சுட்டுச் சாமியாடிட்டே வந்து எக்குத்தப்பாப் புடிச்சு அமுக்கி எடக்குமடக்காப் பண்ணப் போக, வகுத்துல கெடந்த பிள்ள ‘குபுக்’குன்னு நெஞ்சில ஏறி சம்மணங்கால் போட்டு உக்காந்திருச்சு. மூச்சுப் போயி செத்துப் போனாளா இல்லையா? சுடுகாட்டுல தோட்டியும் சவரக்காரனும் சேந்துதான் நெஞ்சக் கீறிப் பிள்ளையை எடுத்து, தாய் பிள்ளையை ஒண்ணுமேல ஒண்ணு வச்சு எரிச்சாங்க. கட்டையன் இன்னிக்கிக் கூடயிருந்தா அந்தக் கூத்தாயிப்போயிரும் கருவாச்சிக்கு. புண்ணியம் பண்ணுனவ பொழைச்சா.”

இன்னும் கருவாச்சிதான் வாசத் தொளிக்கிறா. தனியாப் போயி தண்ணிப்பான சொமந்து வாரா. அவளாக் கஞ்சி காச்சி கொண்ண வாயனுக்கும் தூக்குச் சட்டியில குடுத்துவிடுறா. அத்தக் கூலிக்கும் அப்பப்பப் போயிட்டு வர்றா.

எட்டு முடிஞ்சு மாசம் ஒம்போது.

பிள்ள பெறப்போற ஒரு பிள்ளத்தாச்சி, பாவாட கட்டத் தெரியாத பள்ளிக்கூடத்துப் பிள்ள மாதிரி கேக்குறா. “சொல்லு ஆத்தா. எனக்கு ஆம்பளப் பிள்ள பொறக்குமா? பொம்பளப் புள்ள பொறக்குமா?”

“எந்தப் பிள்ள பெறந்தாலும் ஒன் சொந்தப் பிள்ளதான். ஆனாலும் சொல்றேன்... ஒனக்கு ஆம்பளப் பிள்ளதான் பொறக்கும்.”

“எதவச்சுச் சொல்ற?”

“உக்காந்த ஒரு பிள்ளத்தாச்சி எப்பவும் வலது கைய ஊன்டி எந்திரிச்சான்னா அவளுக்கு ஆம்பளப் புள்ள. எடது கைய ஊன்டி எந்திரிச் சான்னா பொம்பளைப் புள்ள. நான் பாத்த அளவுல நீ வலது கைய ஊன்டித்தான் எந்திரிக்கிறவ. சக்கம்மா மேல சத்தியமாச் சொல்றேன், கருவாச்சி கருவுல சொமக்கிறது ஆம்பளப் புள்ளதான்டி அம்மா.”

ஏழே நாள்ல நெஞ்சுல முட்டிநின்ன வயிறு ரெண்டு பக்கமும் சன்னஞ்சன்னமாச் சரிஞ்சுபோச்சு; தொப்புள் மலந்துபோச்சு.

பாத்தவுடன சொல்லிட்டாளுக பெரிய பொம்பளைக ரெண்டு பேரும்.

“ஒரு வாரமோ பத்து நாளோ பெத்துரு வடியம்மா பிள்ள. அந்த அங்காள ஈஸ்வரியும் ஆத்தா பெரிய மூக்கியும் ஓங்கூடவே இருப்பாக. கொற வராது.”

பங்குனி கடைசி.

வரப்போற சித்திரை வறுத்தெடுக் கிறதுக்கு முன்னால பூமி குளிர ஒரு போடு போட்டுட்டுப் போயிடறேன்னு கூடி நிக்கிது கோடை மேகம். பிள்ள பெற இன்னும் பத்து நாள் இருக்குங்கிற நம்பிக்கையில, அகமலையில விறகெடுத்துத் தலையில சொமந்து வறட்டாறு தாண்டி வந்துக்கிட்டிருக்கா நெறமாசக்காரி.

எங்கிட்டிருந் தாலும் ஒரு சாரக்காத்து வந்து லேசா ஒரு தட்டுத் தட்டினா ஒடைஞ்சு ஒழுகிரும் மேகம்.

அதுக்கான அறிகுறி கண்டதும் ஓடி ஒளிஞ்சுபோச்சு ஆடுமாடு மேய்க்கிற கூட்டம்.

கண்ணுக்கெட்டின மட்டும் காக்கா, குருவி, கழுகு தவிர எதும் தட்டுப்படல.

மேல ஆகாயம்; கீழ பூமி. தலையில வெறகு; வகுத்துல பிள்ள.

இடிக்கப் போறேங்குது மேகம்.

அடிக்கப் போறேங்குது மழை.

கிழிச்சும் தைப்பேன்; தச்சும் கிழிப்பேன்னு கிறுக்குப்புடிச்சு அலையுது மின்னலு.

சூராம் புதருக்குள்ள ஒரு சூறாவளி சுத்தி, வேரோட புடுங்க ஒரு இத்துப்போன மரமிருக்கான்னு விசில் அடிச்சு விசாரிச்சுக்கிட்டே வருது ஒரு கடுங்காத்து.

ஒத்தையில நிக்கிறா கருவாச்சி, அத்துவானக் காட்டுல.

என்னத்தச் சொல்ல..?

எடுத்திருச்சய்யா இடுப்பு வலி!

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்.
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

காடு, நடுக்காடு.

காலம், சாயங்காலம்.

ஆகாயத்துல சூரியனையுங் காணோம்; அக்கம்பக்கம் ஆளுகளையும் காணோம்.

என்ன பண்ணுவா பாவம் இடுப்பு வலி எடுத்தவ?

'யாத்தே! என்னியக் காப்பாத் துங்க'ன்னு உசுர் கிழிய ஓங்கிக் கத்து னாலும் அந்த ஓசை கேக்குற ஒலி வட்டத்துக்குள்ள உசுருக எதும் இல்ல.

வெலாப்பக்கம் மின்னல் சுளீர் சுளீர்னு வெட்டி வெட்டிச் சுண்டுது. இடுப்புக்குள்ள யாரோ குடியிருந்துக் கிட்டே கோடாலி எடுத்து வெட்டுற மாதிரியிருக்கு.

'தடால்'னு தூக்கித் தரையில எறிஞ்சா வெறக.

பிள்ள பெறக்க ஒரு வாரம் பத்து நாள் ஆகும்னு கெழவிக சொன்னது தப்பாப்போச்சே. இந்த வலி பொய் வலியாத் தெரிய லையே... உசுரக் கிண்டிக் கெழங் கெடுக்கிற வலியாத் தெரியுதே!

"கடவுளே என்னியக் காப்பாத்திரு. தாயும் பிள்ளையும் தனித்தனின்னு ஆக்கிரு."

எங்க போயி விழுகிறது?

நிக்கிற பூமி நெருஞ்சிக் காடு.

கெழக்க வறட்டாறு; மேற்க அகமலை; வடக்க இண்டம்புதர்க்காடு; தெக்க ஒரு கெணத்து மேடு. அங்க தெரியுது ஒரு காவக் குடிசை.

ஒரு முந்நூறு அடி தூரந்தான் இருக்கும்... முந்நூறு மைலாத் தெரியுது இடுப்புவலிக்காரிக்கு.

இடுப்புல கைய வச்சு அழுத்தி, வகுத்துல சிலுவை சொமந்து, ஒரு பக்கமா ஒருக்களிச்சு ஓரஞ்சாஞ்சு, நெருஞ்சி முள்ளு வழி நடந்து காவக் குடிசைக்குள்ள போயி விழுந்துபோனா.

சின்னக் குடிசை, குட்டையன்கூட அதுல குனிஞ்சுதான் போகணும். அகத்திக் கம்புகள ஊடுமரமா வச்சுத் தென்னங்கீத்துகள்ல கட்டிவச்ச குடிசை. சாமை வைக்கோலப் பரப்பியிருக்கு தரையில; இத்த சாக்கு ஒண்ணு விரிச்சுக்கெடக்கு அதுக்கு மேல. மறுகு கருது அறுத்துவச்ச கம்பங்கருது மூடைக ரெண்டு ஓரத்துல. பச்சைப் பிள்ளக்காரி பிள்ளைய அட்டத்துல போட்டுப் படுத்திருக்க மாதிரி கம்பங்கருதுச் சாக்குகளுக்கு அங்கிட்டு ஒண்ணும் இங்கிட்டு ஒண்ணுமா ரெண்டு பூசணிக்கா. குடிசைக் கூரைக்கு மத்தியில கயிறு கட்டிச் சுக்காக் காஞ்சு தொங்குது சொரக்குடுக்க ஒண்ணு. இடுப்பப் புடிச்சு 'யப்பே! யாத்தே'ன்னு கத்திக் கதறிச் சாஞ்சு விழுந்து, சரிஞ்சு கெடக்கா கம்பங்கருது மூட்டையில கருவாச்சி.

"கடவுளே! ஒத்தையில பிள்ள பெறுன்னு என் நெத்தியில எழுதிட்டியா?"

இந்த ஒலகத்துல மொதல் பிள்ள பெத்த பொம்பளைக்கு எவ பிரசவம் பாத்தது? அப்பிடி ஆகிப்போச்சா இந்தக் கருவாச்சி கத?

முண்டித் தவிக்குது பிள்ள; முட்டித் தெறிக்குது வலி. "இந்தப் பொழப்புக்குச் செத்தே போகலாம் போலிருக்கே!" பேறுகால வலியில துடிக்கிற எல்லாப் பொம்பளைகளும் ஒரு தடவையாவது போயிட்டுவார முடிவுக்கு அவளும் போயிட்டு வந்துட்டா.

"முன்னப்பின்னப் பிள்ள பெத்தவ இல்லையே... யாத்தே நான் என்ன பண்ணுவேன்? ஆளுக யாராச்சும் கூட இருந்தா நாம மல்லாக்கக் கெடக்கலாம்; வேலைய அவுக பாப்பாக. இப்ப நானேதான் பிள்ளத்தாச்சி; நானேதான் மருத்துவச்சி. மல்லாக்கக் கெடந்து எடக்குமடக்காகிப் போனா எந்திரிக்க முடியுமா?"

அனத்திக்கிட்டே ஒரு கையத் தரையில ஊன்டி ஒருக்களிச்சு எந்திரிச்சா. சரசரசரன்னு சீலயத் தெரைச்சுத் தொடைக்கு மேலே சுருட்டி இடுப்புக்கு மேல ஏத்திவிட்டா. பலக் கடிச்சு முனகிக்கிட்டே முன்னுக்க சாக்க இழுத்துப் போட்டு அதுமேல முட்டிக்கால் போட்டா. ரெண்டு பக்கமும் ரெண்டு கையத் தரையில அழுத்தி ஊன்டிக்கிட்டு ஆனமட்டும்

analagappan@gmail.com

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

“ஏலே! கடைசியில செயிச்சது யாரு? கருவாச்சி தான!

அத்துவிட்டாக; அழிச்சாட்டியம் பண்ணியும் பாத்தாக, நேத்து காட்ல பொதையலெடுத்த மாதிரி கையில பிள்ளையோட வந்துட்டாளா இல்லையா? ஆதியிலேயே அப்பன் இல்ல, இப்ப ஆத்தாளுமில்ல. உள்ளங்கையில அடுப்புக் கூட்டி ஒருத்தியாக் கஞ்சி காச்சிற மாதிரி, ஒத்தையில பிள்ள பெத்து ஒண்ணும் நடக்காத மாதிரி நடந்து வந்துட்டாளப்பா. கட்டையன் கட்டின தாலி கழுத்துல; கட்டையன் குடுத்த பிள்ள இடுப்புல. இன்னைக்கிக் சொல்றேன் எழுதிக்க, என்னைக்கிருந் தாலும் சடையத்தேவன் தேடிவச்ச சொத்தக் கட்டியாளப்போறது யாரு? கருவாச்சி மகன்தானப்பா!”

கட்டையன் மூஞ்சியில கரும்புள்ளி செம்புள்ளி குத்தாத குறை தான். அவன் காதுபடவே பேசுது கடந்துபோற சனம். காஞ்ச மொளகாயில வெதைகள்லாம் ஓடி வந்து மொளகா மூக்குல சேர்ற மாதிரி, அவன் ஒடம்புல இருக்கிற கோபமெல்லாம் ஒண்ணு கூடித் தெரண்டு மூக்கு நுனியில வந்து ஒக்காந்திருக்கிருச்சு, மூட்ட முடிச்சோட! தீக்குச்சி யெல்லாம் தேவையில்ல, அவன் மூக்கு மேல பத்தங்குல

தூரத்துல வச்சாலும் பத்திக்கிரும் பீடி. அவன் சின்ன மூக்கு வெடைக்கிறப்ப துவாரம் ரெண்டும் விரிஞ்சு விரிஞ்சு ரெண்டு கொட்டாவி விடுது.

“சொத்து கேப்பாளா மில்ல சொத்து..? அவ பிள்ளையக் கண்டந் துண்டமாப் பிச்சுப் பிச்சுக் காக்காய்க்குப் போட்டுட்டா..? எங்கூட படுத்துப் பெற முடியுமா இன்னொரு பிள்ள..? ஏலே! நரி நண்டத் தூக்குற மாதிரி துண்டாத் தூக்கிட்டு வாங்கடா அவ பெத்து வச்சிருக்கிற பிண்டத்த.”

எரிஞ்சுக்கிட்டிருந்த பீடியத் தீயோட வாய்க்குள்ள தள்ளி, ‘கறிச் கறிச்’சுன்னு மென்னு தின்னு, நாக்கப் பல்லுல நறநறன்னு வழிச்சுக் கரேர்னு காறித் துப்புறான் கட்டையன்.

வீட்டு வாசல்ல கெடந்த வெளிக் கல்லுல ஒக்காந்து வெத்தல தட்டிக்கிட்டிருக்காரு சடையத்தேவரு. இடிச்ச கூலிக்கு எனக்கொரு பங்குன்னு எவனும் கேட்டுரக் கூடாதுங்கிறதுக்காக... அவரா இடிச்சு அவராப் போட்டுக்கிறது தான் அவரோட வெகுநாளைய வெத்தலக் கொள்கை.

விழுகட்டும் அவர் காதுலன்னு வேணும்னே பேசிட்டுப் போறாக வெவகாரம் புடிச்ச ரெண்டு மூணு ஆளுக.

“கருவாச்சி புள்ள கறுப்பா? செவப்பா?”

“குங்குமப்பூவப் பால்ல போட்டுக் கொடங்கொடமாக் குடிச்சாலும் சிவீர்னா இருக்கும் கட்டையனுக்கும் கருவாச்சிக்கும் பெறந்த பிள்ள? அவுக வம்ச நெறந்தான்; கறுப்பு.”

“பிள்ள யார் மாதிரி இருக்கு..? அவுக அப்பன் மாதிரியா? ஆத்தா மாதிரியா?”

“ரெண்டு கழுதைக மாதிரியும் இல்லையாம்.”

“பெறகு?”

“அவுக தாத்தன் சடையத்தேவர் சாடையாம்.”

காலம் முறுக்கிப் புழிஞ்ச முதுகுத் தண்டுக்குள்ள ‘சிலீர்’னு ஒரு மின்னல் ஓடி மறைஞ்சதுல சிலுத்துப்போகுது கெழவனுக்கு.

வெத்தல ஒரல்ல தாளம் தப்புது.

ஒத்தையில பிள்ளையெடுத்து வந்தவள ஊரே வேடிக்கை பாத்துட்டுப் போக, வீட்டு வெளிக்கதவச் சாத்திக் கிட்டு நடுவாசல்ல தயிர்ப் பலகையைப் போட்டு, கருவாச்சி ஒடம்பெல்லாம் மஞ்சப்பூசி அவள ஒட்டுத்துணியில்லாம ஒக்காரவச்சு, எட்டி நின்னுக்கிட்டு எளம் வெந்நிய சொம்புல மோந்து அவ மேல ‘சல்லு சல்லு’ன்னு வீசியடிக்கிறா ரங்கம்மா.

சும்மா மஞ்சள் மழை பேஞ்ச மாதிரி ஒழுகி வருது தண்ணி ஒடம்பெல்லாம்.

“போதுமாத்தா போதுமாத்தா”- கையில தண்ணியத் தடுத்துக் கத்துறா கருவாச்சி. “ஏய்! சும்மா இர்றீ. பிள்ள பெத்த பச்ச ஒடம்புல பிசுக்குப் போகணுமா இல்லையா?”

கிட்ட வந்து மூஞ்சி தேச்சு, முதுகு தேச்சு, முன் மார்பு கழுவிவிட்டவ, தண்ணி ஊத்திக்கிட்டே வகுத்தப் புடிச்சு வலிக்காம ஒரு எளங் கசக்குக் கசக்கிவிடுறா; 'கச கச கச'ன்னு வெளியேறுது கழிவு கசடெல்லாம்.

ஒடம்புல ஒழுகுற மஞ்சத் தண்ணியும் உறுப்புல ஒழுகுற செந்தண்ணியும் சேந்து புது நெறம் குடுத்துப் போகுது வாசல் வழி.

பேறு காலம் ஆன பொம்பளைக்கு முப்பது நாளைக்கும் இருக்கும் தீட்டு. சில பொம்பளைகள மூணு மாசம் வரைக்கும் தீட்டிப்புடும் போட்டு.

கருவாச்சிய 'கரகரகர'ன்னு தேச்சுக் கழுவி வந்தவ, 'யாத்தே'ன்னு அலறிட்டா... அவ உயிர்த்தலத்த உத்துப் பாத்ததும்.

"அடி பாதகத்தி மகளே! பூவா இருக்க வேண்டிய எடத்தப் புண்ணா வச்சிருக்கிறியே!"

'புண்பட்ட எடத்தப் புகையவிட்டு ஆத்து'ன்னு அதுக்கொரு வைத்தியம் ஆரம்பிச்சுட்டா ரங்கம்மா.

ஒரு மஞ்சட்டியில அடுப்புக் கங்குகள அள்ளிக் கொட்னா. அதுல சாம்பிராணிய அள்ளி எறிஞ்சா. அது மேல ஆவாரங்குழை பரப்பி அதுக்கு மேல வேப்பங்குழைய வச்சா. சட்டியில இருந்த சந்துகள்ல வெள்ளப்பூடுத் தொலியையும் அள்ளிப்போட்டா. "சுவத்தப் புடிச்சு நின்னுக்கிட்டுக் கால் ரெண்டையும் அகட்டி வையிடி ஆத்தா"ன்னு அதட்டுனா.

சீலயத் தெரட்டிச் சுருட்டி ரெண்டு காலையும் அவ அகட்டி நிக்க, காலுக்கு மத்தியில மஞ்சட்டிய நீட்டி இவ புகை மூட்டம் போட, கவுட்டு வழி போகுதய்யா புகை மண்டலம், புண்பட்ட எடம் தேடி. ஆவி புடிச்ச பொம்ளைய ஆதரவா அணச்சுப் பாயில படுக்கவச்சாக.

தோலெல்லாம் திட்டுத்திட்டா ரத்தக் கட்டி, பிசுக்கு ஒட்டிக் கெடந்த பெறந்த பிள்ளையத் தூக்கி உடம்பெல்லாம் 'நசநசநச'ன்னு நல்லெண்ணெயத் தடவி, கம்மாக் கரம்பையத் தேச்சுக் கழுவிவிடவும், சும்மா 'பளபள'ன்னு கண்ணாடி மாதிரி ஆகிப்போனான் கருவாச்சி மகன்.

குளிப்பாட்ன பிள்ளைக்கு லேசா சாம்பிராணி காட்டி ஆத்தாளோட சேத்துவிடவும் அது மொதல் மொதலா வாய் பொருத்துது மொலையில.

சப்புது பிள்ள; தாய்ப்பால் இல்ல.

பேறுகாலம் பாக்க ஆத்தா இல்லையேங்கற வருத்தத்தில கடைசிப் பத்து நாளா அன்னந்தண்ணி இல்லாம அழுதுக்கிட்டேயிருந்த வளுக்கு, குழாயத் திருகிவிட்ட மாதிரி கொட்டவா போகுது பாலு?

“ஏலே கொண்ணவாயா! வெள்ளாட்டம்பால் இருந்தாப் பீச்சி வெரசாக் கொண்டாடா.”

எங்க போயிப் புடிச்சானோ... எத்தனை ஆட்டுல பீச்சினானோ? கா(ல்) மணி நேரத்துல ஓடி வந்துட்டான் அரைக்காச் சொம்புப் பாலோட.

ஆட்டு ரோமம் பால்ல கெடந்தா மாட்டிக்கிரும் பிள்ளைக்குன்னு வெறும் துணியில வடிகட்டிச் சங்குல ஊத்துனா பால. பண்ணருவா எடுத்தா; அத உள்ளடுப்புல போட்டு ஓரம் சுடவச்சா. சுட்ட பண்ணருவா மூக்க சங்குல செலுத்த சுரீர்னு சத்தம் போட்டுச் ‘சுட்டுட்டேன்’னு சொல்லுச்சு பாலு; புகட்டிட்டா வைத்தியச்சி.

தாயில்லாத பிள்ளைகளுக்கும் தாய்ப் பால் இல்லாத பிள்ளை களுக்கும் ஆடும் மாடும்தான ஆத்தா.

தேனி சந்தைக்குப் போனா, திருக்கை மீன் கருவாடும் நெத்திலியும் வாங்கிட்டு வரணும். அதுல பச்சப்பூடு போட்டுக் கொழம்புவச்சுக் குடுத்தா, பால்கட்டும் பச்ச ஒடம்புக்காரிக்கு.

“நாலு ஆளுக கம்பு சுத்தி என்னிய வளச்சு வளச்சு அடிச்ச மாதிரி மேலுகாலு வலிக்குது. பேய்ப் பசி பசிக்குது. இப்ப என்ன குடுத்தாலும் திம்பேன். எதாகிலும் குடுங்க” - வைத்தியச்சியையும் பவளத்தையும் கெஞ்சிக் கேக்குறா கருவாச்சி.

“இந்தாத்தா! வகுத்துப்புள்ளக்காரி எதையும் திங்கலாம்; கைப்புள்ளக்காரி கண்டதையும் திங்கப்படாது. பிள்ளைக்கு ஆகாது. ‘வாயக் கட்னவ பிள்ள வளப்பா; வயித்தக் கட்னவ புருசன் வளப்பா’னு சும்மாவா சொன்னாக?”

விடிய்ய, அடுப்புல தண்ணிப் பான வச்சு, அதுல புளிய எலைய அமுக்கிக் கொதிக்க வச்சு, இடுப்புக்குத் தண்ணி ஊத்தி, சுக்குக் களி கிண்டிச் சூடு ஆறும் முன்ன நல்லெண்ணெயை ஊத்தி நறுக்கா கருப்பட்டி போட்டு அவ ரெண்டு வாய் திங்க... “என் பேரன் எங்க?”ன்னு கேட்டு வந்துட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

பாயில கெடந்த பயல மடியில தூக்கிவச்சுக் கொஞ்சிட்டு, சட்டைக்கு உள்கூட்ல கையவிட்டு தங்கச் சங்கிலிய எடுத்துப் பிள்ள கழுத்துல போட்டு, “கைக்காசு போட்டுச் செய்முறை செய்ய வக்கில்லைன்னாலும், கடனத் திருப்பிக் கட்டத் தெம்பு இருக்கு தாயி. எம் மகளுக்கு ஒன் ஆத்தா போட்ட சங்கிலிய ஒம் மகனுக்கு நான் திருப்பிப் போட்டிருக்கேன்”னு சொல்லி வயசான கண்ல அழுதாரு.

களி தின்டுக்கிட்டிருந்தவ தன்னையறியாம எச்சிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டா பெரியவர.

கோழியடிச்சு கும்பா நெறையக் கொழம்புவச்சு நல்லெண்ண ஊத்தி எலும்பில்லாத கறியா எடுத்து, "தின்னு மகளே தின்னு"ன்னு திங்கவச்சு அவ ஒடம்பத் தேத்த, மூணாம் நாளே கண்ணு கசிய ஆரம்பிச்சிருச்சு காம்பு. மொதல்ல மஞ்சளா வருது சீம்பாலு.

முட்டி முட்டி முண்டுது பிள்ள. யப்பே! ஒக்காந்துக்கிட்டே பறக்கிற மாதிரியில்ல இருக்கு பயபுள்ள பால் குடிக்கிறது!

கடவுளே! இதுல யார் சொகம் பெருசு..? குடுக்கிற தாய்க்கா? இல்ல குடிக்கிற பிள்ளைக்கா?

இதுல ரெண்டு சொகம் எங்கயிருக்கு? பிள்ள சொகமும் சேந்து தாய்க்கு; தாய் சொகமும் சேந்து பிள்ளைக்கு.

மூணாம் நாளு வந்து குமுஞ்சுபோனாக மொதலக்கம்பட்டி ஆளுக. அரிசி ஒரு பையில; * பேறுகாலச் செலவு ஒரு பையில; நாலஞ்சு வெடக்கோழிக் குஞ்சுக கையில. ஆணும் பொண்ணுமாப் பத்துப் பன்னெண்டு பேர் வந்து, பிள்ள இடுப்புல ஒரு வெள்ளி அருணாக்கயிறையும் கட்டிவிட்டுட்டு, 'பெறந்து வந்துட்டாண்டா பீம மகராசா'ன்னு பெருமையும் பேசிக்கிட்டாக.

பேறுகாலமான வீடு தீட்டு வீடு. ஒம்போது நாள் தீட்டுக் கழியாம அங்க யாரும் தங்குறதுமில்ல; உங்குறதுமில்ல. செய்மொறையச் செஞ்சுபுட்டு, போயிட்டு வாரோம்னு பொழுதிருக்கப் போயிட்டாக. தாயும் பிள்ளையும் படுத்திருக்கிற பாயச்சுத்தி வட்டமா ஒரு சாம்பல்கோடு போட்டுவிடுவாக. அப்பிடிச் செஞ்சாப் பேய் பிசாசு அண்டாதுங்கிறது நம்பிக்கை. ஆனா, ஈ எறும்பு தாண்டாதுங்கிறதுதான் எதார்த்தம்.

அந்தச் சாம்பல் வட்டத்துக்குள்ள படுத்திருக்கா கருவாச்சி. பல்லு மொளைக்காத பிள்ள வாயில கட்ட வெரல வச்சுக் "கடி கடி"ங்கிறா. இளம் ஈறு அழுத்த அழுத்த என்னென்னமோ ஆகுது பிள்ள பெத்த ஒடம்புக்குள்ள.

"இப்பப் பாயில கெடக்குற நீயா மகனே... பத்து மாசம் படுத்திருந்த என் வகுத்துக்குள்ள? ஒன்னிய நான் காப்பாத்தப்போறனா? என்னிய நீ காப்பாத்தப்போறயா? பெறந்து மண்ணுல விழுந்ததுல யிருந்து நீ அழுகவே இல்லையே மகனே. ஒனக்கும் சேத்து அழுதுட்டா ஆத்தா அதே போதும்னு நெனைக்கிறியா? நீ வகுத்துக்குள்ள வளந்து வரல மகனே; என் வைராக்கியத்துல வளந்து வந்திருக்க. பொழைச்சுக் காமிக்கணுமடா இந்த பூமியில. அஞ்சாம் நாளே காஞ்சு விழுந்து போச்சப்பா ஒந்தொப்பூழ்க் கொடி. ஆனா, எந்த நாள்லயும் விழுந்திரக் கூடாதுடா ஒன் வைராக்கியம். முள்ளுல கெடக்குடா மகனே ஆத்தா முந்தான; வளந்து ஆளாகி வந்து எடுத்துவிடு."

கையக் கால ஒதறிக் காடாவெளக்கு வெளிச்சத்துல சிரிக்குது பிள்ள.

மொதலக்கம்பட்டி ஆளுக குடுத்த பேறுகாலச் செலவுலயிருந்து 'காயங்கருப்பட்டி' சேக்குறாக ரங்கம்மாவும் பவளமும்.

மஞ்சள் - கடுகு - சுக்கு - மெளகு - திப்பிலி - தேசாவதாரம் - ஓமம் - சதகுப்ப - சித்தரத்த - வசம்பு - பெருங் காயம் - வால்மெளகு எல்லாத்தையும் வறட்டோடுல போட்டு வறுத்தாக. ஒரல்ல போட்டு நொறுங்க இடிச்சாக. ஒரு சிரட்டை மேல எளந்துணி போட்டு அதுல இடிச்சதப் போட்டுச் சலிச்சாக. அரை வீச வெள்ளப்பூட எடுத்துப் பல்லு பல்லா உரிச்சு எளஞ்சூட்ல நல்லெண்ணெ விட்டு அரைவேக்காடா வதக்குனாக. இடிச்ச பொடிய அதுல கொட்டி ஒடைச்ச கருப்பட்டிய உள்ள போட்டு, பெரட்டு பெரட்டுன்னு பெரட்டியெடுத்தாக,

ஒரு பஞ்சாமிர்தப் பதத்துக்கு வந்ததும் மாமியாளுக்கு மருமக ஊத்துற மாதிரி பட்டும் படாம நெய்விட்டு விளாவி, ஒரே பதமா எறக்கி உறியில தூக்கி வச்சுட்டாக. உறியில வச்சுட்டா எறும்பு கிறும்பு ஏறாது; நாய் பூன நக்காது; எப்பப்ப வேணுமோ அப்பப்பப் பிள்ள பெத்தவ எடுத்து தின்டுக்கிட்டேயிருக்க வேண்டியது தான். அத்தன சக்தி அந்தக் காயங் கருப்பட்டிக்கு. ஊறாத பாலையும் இழுத்து ஊத்திப்பிடும் ஊத்தி.

யாரும் நெனைக்கல. அஞ்சாம் நாளு குளுர் காய்ச்சல் வந்திருச்சு பிள்ளைக்கு. மழையில நனைஞ்சு பிள்ளைக்கு மார்ச் சளி புடிச்சிருந்துச்சு; அதான் காய்ச்சல் வந்திருச்சு. இன்னிக்கி நாளைக்குள்ள எறங்கிரணும் காய்ச்சல். இல்லாட்டி ஜன்னி வந்தாலும் வந்திரும். பிள்ளைக்கு இப்பவே 'பத்து' போட்டாகணும்.

அடுப்புல வறட்டோட்ட வச்சு அளவா கேப்ப மாவ வச்சா. வேணுங்கிற தண்ணிவிட்டுக் கெட்டிப்படாமக் கிண்டுனா. களிப் பதத்துக்கு அது கூடிவாரப்ப ஒரு சிட்டிகை குங்குமத்தப் போட்டுக் கொழகொழன்னு எறக்குனா. ராமர் அணிலுக்குக் கோடு போட்டார்னு சொல்ற மாதிரி, அதை எடுத்து, பிள்ள உச்சந்தலையில மூணு வெரலு இழுகிவிட்டா; நெத்தியில பத்துப் போட்டா; அடிக் காது வரைக்கும் இழுத்து இழுகிவிட்டா. ரெண்டு நாளா சூடு கொஞ்சம் கொறையுதே தவிர அடங்கல. "எம்பிள்ளைக்கு ஒண்ணும் ஆகிறாதே..?"- பெத்த வகுறு நடுங்குது கருவாச்சிக்கு.

பிள்ளைக்கு ஒண்ணும் ஆகல; அவளுக்குத்தான் ஒண்ணு ஆகிப்போச்சு.

காய்ச்ச வந்த பிள்ள தாய் மார்புல வாய் வைக்காதில்லையா... ரெண்டு நாளா பிள்ள குடிக்காததுனால கட்டிப்போச்சு மார்பு கருவாச்சிக்கு. நெஞ்சு நெறபெருக்கா இருப்பதனால விண்ணு விண்ணுன்னு தெறிக்குது விட்டு விட்டு.

பொதுவாப் பேறுகாலம் ஆன பொம்பளைகளுக்கு ரெண்டு வலி வரும். வகுத்துல சுண்டு வலி; மாருல நெஞ்சு வலி.

சுண்டு வலி வரல கருவாச்சிக்கு; நெஞ்சு வலி வந்திருச்சு இப்ப. சொல்லிவிட்டதும் கையில இருந்த கஞ்சித் தட்டத் தரையில வச்சுட்டுக் கூடவே ஓடி வந்துட்டா மருத்துவச்சி சீலையம்மா. எத்தன மார்புக்கு எடுத்து விட்டவ? இது அவளுக்கு லேசு.

"அஞ்சாத; பயப்படாத; செத்தவெடத்துல சொடக்கெடுத்த வெரலு மாதிரி சொகப்படுத்திடறேன் தாயி."

பாதி கிழிஞ்ச பழைய சீலய எடுத்தா. எளம் வெந்நியில நனைச்சா. முறுக்கிப் புழிஞ்சா. கருவாச்சிய மண்டிபோட்டு ஒக்காரவச்சா. கனத்த மார்பு ரெண்டையும் துணிக்குள்ள அள்ளிப் போட்டுக் கட்டிப் பின் பக்கம் முதுகுல ஒரு சுத்துச் சுத்தி முடிச்சுப் போட்டா. மார்பு தரை பாக்கக் குனின்னா; குனிஞ்சா இப்ப மொழங்கால அவ முதுகுல அழுத்தி இறுக்குறா சீலய. ஈரத்துணி வழியா சாரை சாரையா ஒழுகுதய்யா பாலு.

தாய்ப்பாலே சுத்தம்; இது வடிகட்டின தாய்ப்பாலு.

மருத்துவச்சி கசக்காமக் கசக்குறா. அழுத்தாம அழுத்துறா. காம்பு வழியா வீசம்படி பால் வெளி யேறுது. பாலுக்குப் பின்னாலயே 'வாரேன் வாரேன்'னு வலியும் வெளியேறுது.

"இப்ப எப்படி இருக்கு தாயி?"

"வகுத்துலயிருந்து ஒரு பிள்ளைய எறக்கிவச்ச மாதிரி இப்ப நெஞ்சிலிருந்து ஒரு பிள்ளைய எறக்கிவைக்கிற மாதிரியிருக்கு."

ரெண்டு பேரும் முதுகக் காட்டிக்கிட்டு சுவத்துப் பக்கம் நின்னு வைத்தியம் பாத்து முடிச்சாகளா... திரும்பிப் பாத்தா -

பிள்ளையப் போட்டுவச்ச பாய் கெடக்கு;

பாயில போட்டுவச்ச பிள்ளையக் காணோம்!

✱ பிள்ளை பெற்றவளுக்கான நாட்டுமருந்துப் பொருட்கள்.

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

கருவாச்சிக்குத் தெரியாமப் பிள்ளையத் தூக்கிட்டுப்போன சுப்பஞ் செட்டியாரு நேர வந்து நின்னாரு, சடையத்தேவர் வீட்டு வாசல்ல.

"யப்பா... சடையத் தேவா! பெரிய மனுசா! எங்கையில இருக்கிறது யாருன்னு கண்ணக்கொண்டு பாரப்பா. ஒன் வம்ச வாரிசு வந்திருக்கப்பா; ஓங் குலக்கொழுந்து. ஒன்னியவே உரிச்சு வச்சிருக்கான் பாரு களவாணிப் பய. ஓங்கிட்ட சொத்துக்கேட்டு வரலப்பா; முத்தங்கேட்டு வந்திருக்கான். ஏலே பயலே! முழிச்சு பார்றா ஒன் தாத்தன... உரிமை இல்லேன்னு போயிருமா? எங்க... ஒரு எத்து எத்தி எச்சியத் துப்பு கெழவன் மேல. வம்பு புடிச்சவன்டா ஒன் தாத்தன்; அவன் வைராக்கியத்துல எட்டி ஒரு மிதி மிதி!"

'ஆடுறா ராமா ஆடுறா'னு குரங்கக் குட்டிக்கரணம் போட வைப்பானா இல்லையா குரங்காட்டி... அந்த மாதிரி, கையில பிள்ளைய வச்சுக் கிட்டே சகல வித்தையும் பண்ணிப் பாக்குறாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு; சாயல சடையத் தேவரு.

மேனகை பிள்ளையத் தூக்கிட்டு வந்து காமிக்க, விசுவாமித்திரர் வச்சிருந் தாரு பாருங்க ஒரு மூஞ்சி... அந்த மூஞ்சிய இன்னைக்கு மட்டும் குடுங்கன்னு இரவல் வாங்கி மாட்டிக் கிட்டு, கடைவாய்ப் பல்லுல சிக்குன கறிய வெளக்கமாத்துக்குச்சி ஒடிச்சுப் பல்லுக் குத்திக்கிட்டே பராக்கு பாத்துக்கிட்டிருக்காரு சடையத் தேவரு.

“பேரு வையப்பா பேரனுக்கு” - கடைசியா ஒரு அம்ப விட்டுப் பாத்தாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

பார்வை பிள்ள பக்கம் விழுந்திரு மோன்னு வலிய முயற்சி பண்ணி மூஞ்சிய முதுகுப் பக்கம் வெச்சுக்கிட்டு, இன்னிக்கி மழை கிழ வருமான்னு அண்ணாந்து ஆகாயம் பாத்துக்கிட்டே சாவகாசமாச் சொல்றாரு சடையத் தேவரு; “நாயி பேயி பன்னிக்கெல்லாம் நான் பேரு வைக்கிறதில்லப்பா!”

சுண்டிச் சும்பிக் கறுத்துப்போச்சு சுப்பஞ் செட்டியாரு மூஞ்சி. சீ! இந்தாள மனுசக் கணக்குல சேக்க முடியாதுன்னு நெனச்சுக்கிட்டாரு மனசுக்குள்ள.

“பிள்ளையக் காட்டிக் கருவாச்சிக்கு நல்லது பண்ணிப்புடலாம்னு நெனச்ச நெனப்புல மண்ணடிச்சுட்டானே மனுசன். சாகப்போற கெழட்டு மாட்டுக்கே இம்புட்டு வீம்பு இருந்தா, சல்லிக்கட்டுக் காள ஒனக்கு எம்புட்டு வீம்பு இருக்கும்? ஒரு நாளைக்கு ஒன்னியத் தேடி வருவான்டா கெழவன். அன்னிக்கு ஒண்ணுக் கடி ஒந் தாத்தன் மடியில” - பிள்ளையத் தூக்கிக்கிட்டு விறு விறு விறுனு வெளியேறிட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

சுப்பஞ் செட்டியார் பிள்ளையத் தூக்கி நடக்க, முதுகுல வச்சிருந்த மூஞ்சியத் திருப்பி, பேரன்

மூஞ்சியில தன் சாடை தெரியுதா பாத்திராலாம்னு சடையத் தேவர் நெனைக்க, சுப்பஞ் செட்டியார் முதுகுதான் தெரியுது; பிள்ள மூஞ்சி தெரியல; போய்ட்டாரு மனுசன்.

அதுக்குள்ள பிள்ளையக் காணோமேனு கதறி, நெஞ்சு வெந்து, அடிவகுத்துக் குடலு அந்து வந்துக்கிட்டிருக்காக கருவாச்சியும் வைத்தியச்சியும்.

“உசுரு போயி உசுரு வந்துருச்சு எங்களுக்கு. காய்ச்ச அடிக்கிற பிள்ளய எங்க தூக்கிட்டுப் போயிட்டீக எங்களக் கேக்காம?”

“வேறொண்ணுமில்ல ஆத்தா... *தப்பையை வச்சுக் கட்டி நாய் வால நிமித்தலாம்னு நெனச்சேன். தப்பையே வளஞ்சுபோச்சு; வந்துட்டேன்.”

“என்ன சொல்றீக?”

“ஒடஞ்சு போன குடும்பத்த இந்தப் பச்ச மண்ண வச்சு ஒட்டவைக்கலாம்னு பாத்தேன்; நடக்கல. பேர் வைக்கக்கூட யோக்யதை இல்ல. பெரிய மனுசனாம்; பெரிய மனுசன்.”

“மதியாத வாசப்படி மிதிக்க வச்சுட்டீகளே, எம் பிள்ளைய. பெத்துத் தரையில விழுந்தன்னைக்கே பேரும் வச்சிட்டனே எம் பிள்ளைக்கு.”

“என்ன பேரு தாயி?”

“அழகு சிங்கம்.”

“போடு; அப்படிப் போடு. அடிச்சுக் கௌப்புடா தங்கம், அழகு சிங்கம்.”

பிள்ளையத் தலைக்கு மேல தூக்கி ரெண்டு சுத்துச் சுத்தி ஆனந்தக் கூத்தாடி மகிந்து மலந்துபோனாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு. அவரு போட்டுவிட்ட தங்கச் சங்கிலிய வாயில கவ்விச் சப்பிச் சப்புக்கொட்டுது சவலப் பிள்ள. அந்தத் தங்கச் சங்கிலிதான் அவர் பொழச்ச பொழப்பையே பொரட்டிப் போடப்போகுதுனு அப்பத் தெரியாது பாவம் அவருக்கு.

“யப்பா! அக்கா வந்திருக்கா ஊருலயிருந்து.”

உச்சியிலிருந்த பிள்ளைய உச்சுனாப் புல எறக்கி கருவாச்சி கையில குடுத்துட்டு, தகவல் சொல்ல வந்த எளைய மகளப் பாத்துக் கேக்குறாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு “தனியா வந்திருக் காளா? தொணையா வந்திருக்காளா?”

“தனியாத்தான் வந்திருக்கா.”

சொன்னது சொல்லு இல்ல; காதுல தச்ச முள்ளு.

மூத்த மக என்னா வேசங்கட்டி வந்திருக் காளோ... நெஞ்சப் புடிச்சுக் கிட்டே கெழட்டு நடை நடந்துபோறாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

ஏறு வெயிலு, முள் முருங்கை மரத்து நெழல்ல பள்ளம் பறிச்சுப் படுத்திருக்கு கோழி. நல்லவகளப் பாத்தாலும், கெட்டவ களப் பாத்தாலும் 'உர்ரு'னு ஒரே மாதிரி உறுமிட்டுத் திரும்பவும் கண்ண மூடி அனத்திக்கிட்டே படுத்துக்கெடக்கு சொகமில்லாத ஒரு சொறி நாயி. காத்து இல்லாத சித்திரை மாத்தையில மேலயும் கீழயும் ஆடி அடங்குது காக்கா உக்காந்து போன வேப்பங்கொப்பு.

பூனக்குட்டி ஒண்ணு உக்காந்திருக்கு *வளவிப் பொதியப் பொத்திவச்ச கம்பளி மேல. வீட்டுக் குள்ள நொழையிறாக தகப்பனும் மகளும்.

"மகளே கனகம்! என்னாத்தா இது? மூஞ்சி வீங்கிப்போயி வந்திருக்கவ?"

"அது ஒண்ணும் வேற வீக்கமில்லப்பா... 'பொன்'னுக்கு வீங்கி" - தேங்காய்க்கு ஒரு கல்லெறிய மாங்கா விழுகிற மாதிரி, மூத்த வளக் கேள்வி கேட்டா எளையவ 'பட்'டுன்னு பட்டாசு வெடிக்குறா.

புளிச்ச தண்ணிப் பானை யில ஊறிக் கெடக்கற சோளக் கஞ்சிக்கு மறுமாத்தமா - பச்ச மொளகா வெங்காயம் வதக்கி, உப்புக் கருவாடு வறுக்க அடுப்புப் பத்தவைக்க ஆரம்பிச்சுட்டா பவளம்.

"ஒத்தையா வந்திருக்கி யேம்மா."

"ஒத்தையில வந்ததுனாலதான், ஒத்த உருண்ட சோளச்சோற வச்சு ஒப்பேறுது பொழப்பு. அக்காவோட மாமனும் சேந்து வந்திருந்தா நித்தம் எங்க போறது நெல்லுச் சோத்துக்கு?"

அடுப்பு இன்னும் பத்தல; அவளாப் பத்தி எரியிறா பவளம்.

எந்தக் கேள்வி கேட்டாலும் ரெண்டே பதில்தான் வச்சிருக்கா கனகாம்பரம். ஒண்ணு கண்ணீரு... இன்னொண்ணு விசும்பல். தெரியும் - தெரியாதுங்கிற ரெண்டே வார்த்தையில எல்லாக் கேள்விக்கும் பதில் சொல்ல முடியுமா இல்லையா, அப்பிடி!

மகள உத்துப் பாத்ததுல பகீர்னு பதறிப்போனாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

"இதென்னம்மா இது... புருவத்துல காயம்?" - இந்தக் கேள்விக்கும் அடுப்புப் புகைக்குள்ளயிருந்து அசரீரி மாதிரி வருது பதிலு.

"கழுத்துல கெடந்த சங்கிலியையும் புடுங்கிட்டுப் போயிட்டான்; 'வைர மோதிரம் போடச் சொன்னா ஒங்கப்பன் வளவி போட்டுவிட்ருவான் போலி ருக்கே'னு நாழிய எடுத்து எறிஞ்சா புருவம் கிழியாம என்ன பண்ணும்? அந்தாளுக்குப் புத்தி கலங்கிப்போச்சு; இவளுக்குப் புருவம் கலங்கிப்போச்சு."

கிட்ட வந்தாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு. மக புருவத்த ஒத்த வெரல்ல பட்டும் படாமத் தொட்டுத் தடவுனாரு. அவ தலையில கைவச்சு ஆதரவா ஒரு செல்ல அழுத்து அழுத்திச் சொல்றாரு: "ஏஞ் செல்லங்களா, ஒங்க ஆத்தா ஒங்கள வகுத்துல சொமந்து பெத்துப் போட் டுட்டுப் போயிட்டா. நான் தோள்ல வளவி சொமந்து ஒங்கள வளத்தெடுத்தனம்மா. அப்பன் வச்சுக்கிட்டு வஞ்சகம் பண்ணுவேனா? முந்தி மாதிரி செமக்க முடியல. ஊரு ஊரா அலைய

முடியல. அதான் நான் கும்புடுற சாமிமேல குட்டிப் பூன உக்காந்திருக்கு."

'சீ போ கழுத அங்கிட்டு'ன்னு பூனக்குட்டிய வெரட்டுனவரு, ரெண்டு கையிலயும் அடியில கோத்து ஏந்தி வளையல் பொதியத் தூக்குனாரு.

க்ளங்... க்ளுங்... களுங்... கிணுங்... அந்த சங்கீதச் சத்தம் வெரட்டோ வெரட்டுனு வெரட்டி அடிச்சிருச்சு அங்கிருந்த வெறுமைய; ஒரு நாதம் கசிஞ்சு வழிஞ்சு நனச்செடுக்குது வீட்ட.

தலையில ஒட்டி இறுக்கி உருமாக் கட்டி, வளவிக சொருகிவச்ச ஐம்பைத் திண்டுகள அடுக்கிவச்ச பைகளத் தோள்ல போட்டு, அதுக்கு மேல பக்கத் துக்குப் பத்துத் தோடா மேனிக்கு எடப் பக்கத் துலயும் வலப் பக்கத்துல யும் நூல் கயித்துல கோத்துவச்ச இருவது தோடா வளையலச் சொமந்துக்கிட்டு அதுக்கு மேல கம்பளி யும் போட்டுப் பொத்திப் பெருஞ் செருப்பெடுத்து மாட்டி, ஒரு கறுப்புக் கொடைய நீட்டிச் சுப்பஞ் செட்டி யார் நடந்துபோனா ஆம்பளைகளே ஆசைப்படணும், அவர்கிட்ட வந்து வளவி போட.

எந்த ஊருக்குள்ள போனாலும் அந்த ஊர ஒரு சுத்துச் சுத்தி வந்து "வளையல்... வளையல்"னு ஒரு சத்தம் விடுவாரு. ஆயிரம் வளவிக ஒண்ணுகூடி மொத்தமாச் சத்தமாச் சொல்ற மாதிரி இருக்கும் அவர் 'வளையல்'னு ஆசையோடு விடுற ஓசை. 'வந்திருக்கேன் வளவிக்காரன்'னு அறிவிச்சிட்டு, ஊரு மந்தையிலயோ கோவில்லயோ கம்பளி விரிச்சுக் கடை போட்ருவாரு.

'கல கல கல'ன்னு வளவி பேசுறது பாதி; 'சல சல சல'ன்னு அவர் வாய் பேசுறது பாதி. வளவிச் சத்தத்துல நீட்டிருவாக பொம்பளைக கைய; வாய்த் தாட்டியத்து லயே இவரு மாட்டிரு வாரு வளவிய.

நூல் கயித்துல கோத்திருக்கிற இருபது தோடா வளையலயும் ரெண்டு திருகுத் திருகி ஒரு முறுக்கு முறுக்கி எறக்கி வப்பாரு பாருங்க... ராசா வீட்டுப் பிள்ளைய வேலக்காரன் தரையில எறக்கிவிடுற மாதிரி அம்புட்டுப் பக்குவமா எறக்கிவைப்பாரு. அவரு ஆயுசில ஒத்த வளவி ஒடஞ்சதில்ல. கடை விரிச்சு ஊரக் கூட்டி வர்ணிப்பாரு பாருங்க வளவிய; சும்மா கெறக்கமா வந்திரும் கெழவி களுக்கும்.

"யம்மா! நீங்க வானவில்லப் பாத்தி ருப்பீக. அது ஏழு நெறம். அதுக்கு மேக்கொண்டதம்மா என் வளவி; இது ஒம்போது நெறம். இந்தா அடுக்கி வச்சிருக்கேன்; எண்ணிப் பாத்துக்குங்க."

பச்சை - செவப்பு - ஆரஞ்சு - மஞ்சள் - காப்பி - நீலம் - செந்தூரம் - வெள்ள - ஊதா சும்மா கண்ணப் பறிச்சு மின்னும் கண்ணாடி வளையல். "என்னிய எடுத்துக்கிர்றியா... என்னிய எடுத்துக்கிர் றியா..."னு எல்லா நெறமும் கூப்பிடும்.

எந்தப் பொம்பள கண்ணு எந்த நெறத்துல நெலகுத்தி நிக்கிதோ அந்த வளையல எடுத்து, "சும்மா போட்டுப் பாரு தாயி!"னு மாட்டிவிடுவாரு.

ஒரு பொம்பள கை பெறந்த ராசியப் பாத்தவுடனயே அது என்னா அளவுனு அவரு கண்ணு சொல்லிப்பிடும். வளவிக்கு நெறம் ஒம்போதுங்கிற மாதிரியே வளவி போடுற பொம்ப ளைக கை அளவும் ஊர் தேசம் பூரா சுத்துனாலும் ஒம்போதுக்குள்ள தான் அடங்குது.

அரையரைக்கா - முக்கா - முக்காலே யரைக்கா - ஒண்ணே காலரைக்கா - ஒண்ணரை - ரெண்டு - ரெண்டேயரைக்கா - ரெண்டே கால் - ரெண்டே காலரைக்கா - இதுதான் பொதுவா பொம்பளைக கைகளுக்கு ஒலகத்துல உண்டான அளவு.

என்னமோ 'தொட்டிலை ஆட்டுற கையி தொல்லுலகை ஆள்ற கையி'னு பாட்டுக் கட்டிப் பாடுறாகளே... ஒலகத்துல எந்தக் கையா இருந்தாலும் இந்த ஒம்போதுக்குள்ள அடக்கம். சிலதுக யானைக் கால கையின்னு வச்சுப் பொறந்திருக்கும்; அதுகள்லாம் கணக்குல சேராது. சுப்பஞ் செட்டி யாரு ஒரு பொம்பளைக்கு வளவி மாட்டிவிட் டாருன்னா, அந்தப் பொம்பள வேற ஊருக்கு வாக்கப்பட்டுப் போனாலும் சுப்பஞ் செட்டியார் அந்த ஊருக்கு வார வரைக்கும் வேற யாருகிட்டயும் வளவி போட மாட்டா.

வளவி போட வார எல்லாப் பொம்பளை யையும் மக மாதிரிதான் பாப்பாரு மகராசன். அவர் வளவி போடுற சோங்கும் பாங்கும் வேற யாருக்கும் சொல்லிக் குடுத்தெல்லாம் வராது.

வளவி போடுற பிள்ள கைய நீட்ன வுடன, அத வாங்கி வசதி பண்ணி லேசா ஒரு சொடக்கெடுத்து விடுவாரு. கொஞ்சம் மோட்டுக் கையி முரட்டுக் கையா இருந்தா எடது கையில ஏந்தி வலது கையால மணிக்கட்ட ஒரு எளம் நசுக்கு நசுக்கி விடுவாரு. அவருக்குத் தெரியும் எந்தமேடு வளவிய வழி மறிக்கும்னு. மெல்லுசா சல்லுசா அந்த மேடு கோடு தட்டி விடுவாரு. வளவி என்னதான் எடக்குப் பண்ணாலும் எக்கார ணத்தக் கொண்டும் எண்ண போட்டுத் தள்ளுறதில்ல; தொழிலுக்கு அது இழுக்காம். "நான் வளவிக்காரச் செட்டியாரு தான் தாயி; எண்ணக்காரச் செட்டியார் இல்லே"ம்பாரு சிரிச்சுக்கிட்டே.

வலது கையில பதிமூணு; எடது கையில பன்னெண்டு. மொத்த வளவியக் கூட்னா ஒத்தப்படையில வரணும். இதான் ஊர் நாட்ல உண்டானது.

ஒண்ணே முக்கால் ரூவாய்க்கு வித்தா, கால் ரூவா லாபங்கிறது கணக்கு.

இதுல சில பேர் குடுப் பாக. சில பேர் நவதான்யம் வாங்கிட்டுப் போறீகளாம்பாக. சில பேர் நடையா நடக்கவிடுவாக.

வளவி விக்கப்போன எடத்துல குள்ளப்பக் கவுண்டன்பட்டியில ஒரு கூத்தாகிப்போச்சு.

வழியில போயிக்கிட்டிருந்த வளவிக் காரரை வான்னு கூப்பிட்டான் வெள்ளையுஞ்சொள்ளையுமா இருந்த ஒரு எளந்தாரி. அவனப் பாத்தாச் சிரிப்பா இருந்துச்சு. உள்ள போட்டிருக்கிற முண்டா பனியன் வெள்ளையா வெளிய தெரியிற மாதிரி மெல்லுசா ஒரு சட்ட. உள் கால் சட்டப் பட்டைக பளீர்னு வெளிய தெரியற மாதிரி ஒரு மல்லு வேட்டி. பாவம் வேட்டிக்கும் சட்டைக்கும் வீணாச் செலவழிச்ச பய.

"எஞ் சொந்தபந்தம் எல்லாத்துக்கும் வளவி போடு"ன்னான். சும்மா ரேசனுக்கு அரிசி வாங்குற மாதிரி வரிசையா வந்து நின்னுட் டாக பொம்பளைக.

"இன்னைக்கி நரி முகத்துல முழிச்சமடா சாமி"ன்னு வந்தவுக போனவுகளுக்கெல்லாம் வளவி போட்டு முடிக்க, "நான் வெள்ளிக் கெழமை யாருக்கும் துட்டுத் தாரதில்ல; நாளைக்கு வந்து வாங்கிட்டுப் போ"ன்னுட்டான் அந்த ஆளு. சனிக்கெழமை போயிக் கேட்டா, அவன் ஊர்லயே இல்ல. மாமன் பெருமையை மச்சினி களுக்குக் காமிக்கிறேன்னு காமிச்சுட்டு, வளையல அங்க மாட்டி விட்டுட்டு இவரு காதுல பூமாட்டி விட்டுட்டு ஓடியே போனான் புது மாப்பிள. சல்லிக் காசுகூட வரல; போனது போனதுதான்.

அப்பிடிக் காத்துலயும் வெயில்லயும் மழையிலயும் குளுர்லயும் ஊர் ஊரா அலைஞ்சு எச்சிய முழுங்கிக்கிட்டே எட்டணா ஒரு ரூவானு சேத்துவச்சு ஒரு மகளக் கரை சேத்துட்டோம்னு நெனச்சா, கரை சேந்தவ திருப்பித் தண்ணியில விழுந்து கெடக்கா. இப்ப இருக்கிறவளக் கரை சேக்குறதா? வந்தவளக் கரை சேக்குறதா?

“கண்ணாடி வளவிக சத்தம் போடும்; ரப்பர் வளவிக போடாது. நான் பெத்த மகளுகளா, நீங்க கண்ணாடி வளவிக. சத்தம் போடுறீக. அப்பன் ரப்பர் வளவி; என்னத்தப் பேசுவேன்? ஆனா ஒண்ணு... ஒங்க ரெண்டு பேரையும் கரை சேக்காம என் கட்டை வேகாது.”

‘தான் ஒண்ணு நெனச்சா தெய்வம் ஒண்ணு நெனைக் கும்’னு சொல்லுவாக. ஆனா, செத்துச் சீலப் பேனாகிப் போன சுப்பஞ் செட்டியார் கதையக் கேட்ட தெய்வம் ஏதொண்ணும் நெனைக்கலன்னு தான் சொல்லத் தோணும், ஏன்னா... அப்படியெல்லாம் ஒரு கருமாயத்தக் கற்பனை பண்ணி நெனைக்க தெய்வத்துக்கே தெரியாது.

* குச்சி அல்லது பட்டை
* வளையல்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

“அடியே கருவாச்சி! எனக்கும் ஒனக்கும் சின்ன வயசிலிருந்தே வித்தியாசம்டி. நீ கறுப்பு; நான் செவப்பு. நீ மாடு மேய்க்கப் போன; நான் பள்ளிக்கூடம் போனேன். ஒனக்குத் தாய் இருந்திச்சு; தகப்பன் இல்ல. எனக்குத் தகப்பன் இருக்க, தாயில்ல. எனக்கு வெளியூர்ல கல்யாணம்; ஒனக்கு உள்ளூர்ல கல்யாணம். ஒனக்குப் பிள்ளை இருக்கு; புருசன் இல்ல. எனக்குப் புருசன் இருக்க, பிள்ளை இல்ல.

கருவாச்சி மகன் அழகுசிங்கத்த வாங்கி மடியில போட்டுக்கிட்டு சோகத்த மறந்து 'கெக்கக்கெக்கக் கெக்கே'னு சிரிக்கிறா கனகம்.

துன்பம்ங்கிறது விருந்தாடி மாதிரிதான்; எப்பவாச்சும் வந்தாத்தான் மரியாதை. நித்தம் நித்தம் துன்பம் வந்தா மனசு மரத்துப்போகுதா இல்லையா? அப்படி மரத்து மறந்துபோனாக பொம்பளைக ரெண்டு பேரும்.

"யம்மா கனகாம்பரம்! வீட்டுக்குப் போ தாயி; ஒரு விசேசம் வந்திருக்கு" - போறபோக்குல சொல் லிட்டுப் போனாரு அம்மைய நாயக்கரு.

என்னமோ ஏதோன்னு லொங்கு லொங்கு லொங்குனு ஓடுறா கனகாம்பரம் ஒடம்பத் தூக்கிக்கிட்டு. வீட்டுக்கு வந்து பாத்தவ நெலப்படிய ஒரு கையிலயும் நெஞ்ச ஒரு கையிலயும் புடிச்சு நின்னே போனா. பவளத்துக்குச் சொக்குப் பொடி போட்டு சோங்கு பண்ணிக்கிட்டி ருக்கான் கனகம் புருசன் முத்துக்காமு.

"ஏ பவளம்... இங்க வா பிள்ள, வா. ஒன்னிய நான் கடிச்சா தின்னுபிடப் போறேன்? என்னமோ சொல்றாகளே ஊரெல் லாம். நீ பேன் பாக்குறதுல பெருங்கொண்ட கையின்னு. ஒங்க அக்காகூட படுத்துப் படுத்து எந் தலையில ஏறிக்கெடக்கு ஏகப்பட்ட பேனு. வா கண்ணு வா; மண்ட காயுதுடி மாமனுக்கு. வந்து பேன் பாரு வா."

மச்சினிச்சிக்காக வெல்லப்பாகு மாதிரி எளகி ஓடுன மூஞ்சி, பொண்டாட்டியப் பாத்ததும் கருப்பட்டி மாதிரி இறுகிப்போச்சு. "ஏண்டி! புருசன் வீட்லயிருந்து ஓடி வந்தவ அப்பன் வீட்லயும் தங்குறதில்லையா? எங்கடி போயிட்டு வாரவ?"

நியாயப்படி கேள்வி கேக்க பாத்தியப் பட்டவளும் பாதிக்கப்பட்டவளும் அவதான். ஆனா, அவ கேள்வி கேக்குறதுக்கு ஒரு சந்துவிடாம முந்திக்கிட்டு மூஞ்சியில எள்ளு வெடிக்கிறான் முத்துக்காமு. நிலைப்படி கொள்ளாம நிக்கிறவளத் திரும்பவும் ஒரு அமட்டு அமட்டுறான்: "சொல்லுடி, எங்கடி போயிருந்த?"

உடம்பு அலுங்காம உதடு மட்டும் அசைய அவ சொல்றா: "மாப்ள பாக்க."

"பாப்படி பாப்ப! ரெண்டு கையிலயும் வளவி போடுறவன் மகதான? கைக்கொரு புருசன் கேப்ப."

கையில இருந்த மோர்ச் செம்ப எடுத்து எறியப்போனவன ஓடி வந்து தடுத்து உள்ள விழுந்த பவளம், மோர்ச் செம்பப் புடுங்கித் துண்டாத் தூர எறிஞ்சிட்டுச் சொல்றா: "அவ ஒரு வெனயங்கெட்ட சிறுக்கி; நீ ஒரு வெவரங்கெட்ட மாமன். கருவாச்சி மகனப் பாக்கப் போனாளா... அவனத்தான் மாப்ளைங்கிறா. அவள நாத்துனா ஒறவு சொல்லித்தான் நாங்க வளந்திருக்கோம். ஆமா... எடுத்ததுக்கெல்லாம் கை நீட்றது என்ன பழக்கம் மாமா?"

மச்சினிச்சி தொட்டதுல சன்னஞ் சன்னமா சாமி எறங்கிப்போனான் முத்துக்காமு.

முத்துக்காமு ஒரு சவங்கப் பய. அவன் இழுத்த இழுவைக்குத்தான் ஊருலகம் வந்து சேரணும்னு நெனைப்பானே தவிர, ஊருலகம் இழுக்கிற இழுவைக்கு அவன் போக மாட்டான்.

நித்தம் காசு சம்பாதிக்கணும்; நித்தம் கறி திங்கணும். இந்த ரெண்டையும் தவிர, பெறவிக்கு அர்த்தம் பெருசா என்ன இருக்குன்னு நெனைக்கிறவன் முத்துக்காமு.

ஆள் செத்த வீட்ல * **கவிச்சி** பொழங்கக் கூடாதுங்கிறது ஐதீகம். அப்படிச் சொந்தபந்தத்துல ஆள் செத்துப்போனா, பொணம் தூக்குறவரைக்கும் பொறுமையா இருப்பான். பொணம் தூக்குனதும் கால்ல தண்ணி ஊத்திக்கிட்டே ஈரங் காயுமுன்ன கறிக் கடைக்குப் போயிருவான். வீடு, வாச, சொந்தம், பந்தம், பொண்டாட்டி, பொட்டிக் கடை, ஊரு, உலகம் எல்லாம் காசு பண்ணவும் கறி திங்கவும் கடவுள் அவனுக்குச் செஞ்சுகுடுத்த ஏற்பாடுங்கறது அவன் தீர்மான மான முடிவு. அன்னிக்கி ஒண்ணும் வழியில்லையா, உப்புக் கருவா டாச்சும் சுட்டு வைக்கலேன்னா பொண்டாட்டிய அடிக்கிற அடியில, வீடு வீங்கிப் போகும்.

சில பேருக்கு மூக்குல மச்ச மிருக்கிற மாதிரி இவன் மூக்குல கோவம் எப்பவும் ஒட்டிக்கிட்டே யிருக்கும். ரெண்டு கொணம், ரெண்டு பேச்சு இருக்கு அவன்கிட்ட. இவனுக்குக் காசு தர வேண்டிய ஆளுககிட்ட வழுவழுனு பேசுவான். இவன் காசு குடுக்க வேண்டிய ஆளுககிட்ட கடுகடுனு பேசுவான். கொடுக்கும் - காம்பும் ஒரே எடத்துல இருக்கிற பிராணிய நீங்க பாத்திருக்கீகளா? அவன்தான் அது. கொடுக்கு எப்ப கொட்டும்; காம்பு எப்ப சொட்டும்? அதுக்கெல்லாம் காலதேச வர்த்தமானத்துல கணக்கெல்லாம் ஒண்ணும் கெடையாது.

அப்பன் அவன் கிட்ட ஒப்படைச் சிட்டுச் செத்தது அவன் ஆத்தாளையும் ஒரு பொட்டிக்கடையை யும். ஆத்தாள செலவுக் கணக்குல சேத்துட் டான்; பொட்டிக் கடையை வரவு வச்சுக் கிட்டான்.

அவன் அப்பன் ஒரு சத்தியவந்தன். "பொருளு வித்துப் பொழைக்கலாம்; புத்திய வித்துப் பொழைக் கலாம். நேர்மைய வித்துப் பொழைக்கக் கூடாதுடா மகனே"னு சொல்லிட்டுச் செத்தாரு. அவரு பொணத்தோட சேத்து அவர் புத்திமதியையும் புதைச்சிட்டான் முத்துக் காமு.

'போதுமடா அப்பன் பொழைச்ச பொழப்பு'னு பொட்டிக்கடையில களவாணிப் பொருள் வாங்கி விக்க ஆரம்பிச் சான். கெழங்கு, வாழத் தாரு, முட்டை, நெலக்கடலையெல்லாம் களவாண்டு வர்ற ஆளுகளுக்குப் பத்துக்கு ஒரு வெல குடுத்தாப் போதும்; குடுத்தத வாங்கிக்கிட்டுக் கும்பிட்டுப் போயிருவாக. அதுல அடிப்பானய்யா முத்துக்காமு லாபம். ஒண்ணுக்கு அஞ்சா வெல சொல்லி, ஒண்ணுக்கு மூணா வித்திருவான். அப்படிச் சம்பாரிச்சுக் கல்லாவும் ஆளும் கனத்துப்போனான்; அதுலதான் வந்து சேந்துச்சு ஒரு ஆபத்து.

அவுக ஆத்தா செத்து ஆறு மாசமிருக் கும். விடிய்ய கடை தெறக்க ஒரு அம்பது திருட்டுத் தேங்காயத் தலைச் சொமையா சொமந்து கடையில கொண்டுவந்து எறக்கிட்டான் பொத்தக் காதன்; திருட்டு ஆளாயிருந்தாலும் மொரட்டு ஆளு. ஒரு தேங்காய்க்கு ஒரணா மேனிக்கு வாங்கிட்டு, "போயிட்டு வாரனப்பா"னு போயிட்டான். போனவன் மறுநாள் திரும்பி வந்து, "காளியம்மன் கோயிலுக்குச் செதறு தேங்கா போடணுமப்பா... ரெண்டு தேங்கா குடு"னு கேட்டிருக்கான். "ஆறணா எடுத்து வையி. ஒரு தேங்கா மூணு அணா"னான் முத்துக்காமு. "இதென்னப்பா கூத்தாயிருக்கு. ஒனக்கு ஒரணாவுக்கு நான் வித்த காயை எனக்கே மூணு அணாவுக்கு விக்கிறியே இது நியாயமா?"னு பொத்தக் காதன் கேக்க, "ஊரான் பொருளுக்கு நான் ஒரணா குடுத்தனே... என் பொருளுக்கு நீ மூணு அணா குடுத்தா என்ன?"னு முத்துக்காமு கேக்க... காசக் குடுத்துட்டுப் பேசாம வாங்கிட்டுப் போயிட்டான் பொத்தக் காதன்.

கோயில்ல போயி ஒடைச்சுப் பாத்தா- ரெண்டும் அழுகுன தேங்கா. கெட்ட கோவத்தோட புத்தி மாறி வாரான் பொத்தக் காதன்.

"ஏண்டா... ஆறணா வாங்குனது மில்லாம அழுகுன தேங்காயா குடுத்துவிட்ட? மாத்துத் தேங்கா குடுக்கல.... மரியாதை கெட்டுப் போகும்."

"அதெல்லாம் குடுக்க முடியாது. ஒன் நேரம் நல்லாயில்லைன்னா நான் என்னா பண்ணுவேன்?"

“என் நேரமா நல்லால்ல... ஒன் நேரந்தான் நல்லா இல்லடீ.”

சும்மா தேங்காக் கடையில யான புகுந்த மாதிரி அடிச்சு ஒடச்சு மிதிச்சு அப்பளம் பண்ணிப் பொருள்கள எடுத்து வீதியில எறிஞ்சு பொட்டிக் கடையை இழுத்துத் தரையில போட்டு சாச்சுத் தேச்சு வீட்டுக்குள்ள புகுந்து அதுவரைக்கும் அவன் சன்னஞ்சன்னமாச் சேத்துவச்சிருந்த சம்பாத்தி யத்தையும் எடுத்துக்கிட்டு, போடி மெட்டு மேல ஏறி மூணாறுல ஓடி ஒளிஞ்சுபோனான் பொத்தக் காதன்.

சோளம் அடிச்ச களம் மாதிரி சிந்திச் செதறி நொறுங்கிக் கெடக்குற பலகையும் தகரமும் கூரையும் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னால எங்க பேரு பொட்டிக் கடைனு முழியா முழிக்குதுக. முத்துக்காமு பாவம்! மூக்குல இருந்த கோபத்தையும் காணம்; மூக்கையும் காணம்.

“விழுந்த கடையை நிமித்திக் குடுத்திருங்க; ஒரு வைர மோதிரம் போட்ருங்க; கண் கலங்காம வச்சுக் கிறேன் கனகாம்பரத்த...” - பொண்ணு வீடு பாக்க வந்தப்ப அவன் கேட்டது இந்த ரெண்டே ரெண்டுதான். நியாயமாத் தான் தெரியுதுனு சரி சொல்லிட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

“மாப்ள! குருவி மாதிரி சேத்த காச வச்சுப் போட்டுக் குடுத்திடறேன் பொட்டிக் கடையை. தங்கச் சங்கிலி ஒண்ணு எரவல் தாரேங்கிறா பெரிய மூக்கி. பொண்ணு கழுத்துல போட்டு அனுப்புறேன்; வைர மோதிரம் குடுத்துட்டு வாங்கிக்கிறேன்.”

முடிஞ்சுபோச்சு கல்யாணம்; முடியல பிரச்னை. நாலு வருசமா அவளுக்குப் பிள்ளையு மில்ல; வைர மோதிரமும் வரல.

முள்ளங்கி மாதிரி சிக்குன்னு இருந்த கனகம், ஒரே எடத்துல ஒக்காந்து ஒக்காந்து, ரெண்டே வருசத்துல சொரைக்கா மாதிரி பெருத்துப்போனா. ஒடம்பு சொகம் கொறையக் கொறைய குத்தங் கொறைக பெருசாத் தெரியுமா இல்லையா? புதுசாப் போட்ட பொட்டிக் கடையில ஏவாரமும் கம்மி. ரெண்டு காதுலயும் பூரான் புகுந்த மாதிரி “வைரமோதிரம் வைரமோதிரம்”னு அவளக் குத்திக் கொடஞ்சுக்கிட்டேயிருக்கான்.

“எங்கப்பன் வச்சுக்கிட்டு ஒண்ணும் வஞ்சகம் பண்ணலே”னு இவளும் சொல்லிச் சொல்லிப் பாத்தா. கொடுக்கும் காம்பும் உள்ள பிராணினு அவனச் சொன்னமா இல்லையா... இப்ப காம்பக் கழத்தி வச்சுட்டுக் கொடுக்கு மட்டும் வச்சு அவளக் கொட்டிக் கிட்டேயிருக்கு அந்தப் பிராணி.

பழனிசெட்டிப்பட்டிக்கு அவ அப்பனும் வாரதில்ல; சொக்கத்தேவன் பட்டிக்கு இவளும் போறதில்ல. வைர மோதிரத்துக்கு என்னடா வழினு யோசிச்சுக் கணக்குப் போட்டுக் காய் நகத்துறான் பய.

அவ சோறு போட்டு வச்சுட்டு அந்தப் பக்கம் திரும்பி ரசத்துல கரண்டி போடுறதுக்குள்ள, ஒரு கை உப்ப அள்ளிக் குழம்புல போட்டுட்டு “கைக்கிது கைக் கிது”னு கத்திக் கெடுக்கிறான்.

அவன் பண்ணின இந்த மொதக் கூத்துலயே மூச்சுப் பேச்சில்லாமப் போனா அவ. அது தெளியுமுன்ன ரெண்டாவது கூத்த ஆரம்பிச்சுட்டான்.

ஆடு உரிக்க உரிக்கக் கடையிலயே கால்கடுக்க நின்னு கறியும் ஈரலுமா வாங்கிட்டு வந்தான். அரைவேக்காட்டுல கொழம்பு மொதக் கொதி கொதிக்க அகப்பைய விட்டு ஈரல மட்டும் எடுத்து வாயில போட்டுத் தின்டுபுட்டு "ஈரலக் காணம்... ஈரலக் காணம்"னு கத்திக் கெடுத்து ஊரக் கூட்டி அவளக் கிறுக்குப்புடிக்க வச்சுப்புட்டான்.

இத்தன எடக்குமடக்குப் பண்ணி எடஞ்சல் பண்ணியும் அழுகுறாளே தவிர, அவ அசையிறா இல்ல. கடைசியா அவளச் சண்டபோட்டு வெளியேத்த சாமியத் தொணைக்கிழுத்துக்கிட்டான். பண்ணக் கூடாத ஒரு காரியம் பண்ணினான் பாவி.

வீட்டுக்குள்ள அவன் வேட்டி- சட்டை போட்டு வக்கிற கொடியில, அவ மூலையில சுருட்டிவச்சிருந்த முட்டுச்சீலையக் கலந்து தொங்க விட்டுட்டான்.

"அய்யோ அநியாயமே! இந்த அசிங்கத்தப் பாத்தீகளா? கட்ற வேட்டியோட சேத்து முட்டுச்சீலையக் கொண்டாந்து முட்ட விட்ருக்காளே முண்டச்சி மக. இப்படித் தீட்டுப்பட்ட வீட்ல தெய்வமிருக்குமா? தெய்வம் இல்லாத வீட்ல பிள்ள இருக்குமா?"

அது இதச் சொல்லி, அவள நொக்கு நொக்குன்னு நொக்கி நிம்மதியில்லாமப் பண்ணிப்புட்டான்.

நாலு வருசம் வாழ்ந்ததுக்குள்ளயே நடு முதுகுல ஏறி மிதிக்கிறவன்... இவன்கூட காலமெல்லாம் எப்பிடிக் காலந் தள்றது? அவன் நெனச்ச மாதிரியே "நான் போறேன் எங்க அப்பன் வீட்டுக்கு"னு புறப்பட்டுட்டா.

"போடீ போ. நான் இல்லாத நேரத்துல தங்கச் சங்கிலியையும் அவுத்திட்டுப் போயிட்டான் ஒங்கப்பன். வந்தா வைர மோதிரத்தோட வா; இல்ல வளவிக்காரன் வீட்லயே விழுந்து சா."

அன்னைக்கி வந்தவதான் அவ; ஒரு மாசம் கழிச்சு இன்னைக்குத்தான் வந்திருக்கான் இவன்.

கறி கெடைக்கலேன்னா நாக்கக் கடிச்சுத் திங்கிற மாப்பிள்ளைக்கு எலும் பாச்சும் போடணும்னு அம்மாபட்டிக் கறிக் கடையில கடன் சொல்லி, ஆட்டுத் தலையும் எலும்புக் கறியும் வாங்கி ரத்தம் சொட்டச்சொட்ட மஞ்சப் பையில புடிச்சுட்டு வந்தாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

தலைக் கறி வறுத்து, எலும்புக் கொழம்பு வச்சுக் குடுக்கவும், சட்டியிலருந்த மொத்தச் சோத்தையும் தட்டுல கவுத்து சோறு தெரியாமக் கொழம்பு ஊத்தி ஒரு முங்கு முங்குறான் முத்துக்காமு. அந்த வீட்ல இன்னம் ரெண்டு எள உசுரும் ஒரு கெழட்டு உசுரும் கெடக்கேன்னு நெஞ்சுல ஒரு ஓரத்துலகூட நெனைக்காம எலும்புக்குள்ள இருக்கிற வெந்த ரத்தம் வெளிய வரட்டுமேனு அத வாயில வச்சு உறியோ உறின்னு உறியிறான், 'உஸ்ஸூ உஸ்ஸூ'ன்னு. இருந்தாத்தானே... அது சுப்பஞ் செட்டியாருகிட்டயிருந்து வைர மோதிரம் மாதிரி வரவே மாட்டேங்குது.

ரெண்டு கன்னமும் உப்ப உப்ப சோத்த அள்ளி வாயில அடைச்சுக்கிட்டுக் கேக்குறான்: “நல்ல சாப்பாடு சாப்பிட்டு நாளாச்சு. சொல்லுங்க மாமு... எப்ப அனுப்பப்போறீங்க எங்கூட எம் பொண்டாட்டிய?”

“வந்தா இப்பக்கூட கூட்டிட்டுப் போங்க மாப்ள.”

“அது கழுதை வந்திரும்; தரையில தவ்வுற மீனு தண்ணிக்கு வான்னா வராமலா போகும்? வர வேண்டியது வருதாங்கிறேன்” - சாப்பாட்டுக்குள்ள இருந்த எச்சிக் கைய வெளியில எடுத்து மோதிர வெரல மட்டும் ஒரு ஆட்டு ஆட்டுறான்.

“மாப்ள... ஒங்களுக்கு நான் கடன்பட்ருக்கேன்; இல்லேங்கல. வளவி ஏவாரம் படுத்திருச்சு; வளஞ்சும் போச்சு முதுகு. வாழ்ந்த பொண்ணு வாழா வெட்டியா இருக்கா. வளந்த பொண்ணு வீட்ல இருக்கா. நான் வைர மோதிரம் போடுவேனா? வளந்தவளக் கரை சேப்பனா?”

“ரெண்டும் ஒரே வேலையாப் போச்சுன்னா?”

“என்ன சொல்றீக மாப்ள?”

“எளையவளயும் கட்டிக்கிட்டு மூத்தவளயும் கூட்டிட்டுப் போயிடறேங் கிறேன். வைர மோதிரம் மட்டும் போட்டு விட்டுருங்க. மூத்தவளக் கர சேத்ததாவும் இருக்கும். எளையவ எனக்கொரு பிள்ள பெத்துக் குடுத்ததாவும் இருக்கும். என்ன நான் சொல்றது?”

மூணு பேருக்கும் நெஞ்சுக்கூட்டுச் சத்தம் நின்னுபோச்சு; மூச்சுப் பேச்சும் நின்னுபோச்சு. கத்துற காக்கா- உறுமுற நாயி - ஒலக்கைச் சத்தம் - சகலமும் நின்னுபோச்சு.

அவன் எலும்பு கடிக்கிற சத்தம் மட்டும் கேட்டுக்கிட்டேயிருக்கு.

*** அசைவம்**

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

நகச்சுத்தி வந்தாலும் வீக்கம் வெரலுக்குத்தான..?

கனகாம்பரமும் பவளமும் நெஞ்சுக்கூடு ஒடஞ்சு வந்து அடைமழையா அழுகவும் கண்ணுமுழி கலங்கிப்போனா கருவாச்சி. ஒடைஞ்ச மனச ஒண்ணு சேத்துக்கிட்டு, அக்கா- தங்கச்சிக ரெண்டு பேருக்கும் நல்ல வார்த் தையா நாலு வார்த்த சொல்றா:

“மூத்தவளுக்குப் பிள்ளையில்ல; இளையவள கட்டிக்குடுனு கேக்குறாரு அந்த ஆளு. பொண்ணு கேக்குற ஆள ரெண்டு மூணு கேள்வி கேளுங்கடி.

வருசம் நாலுதான் ஆச்சு; அதுக்குள்ள மலடின்னா எப்படி? கல்யாணமாகிப் பத்து வருசம் கழிச்சும் பிள்ளையெடுக்கிறவ இருக்காளா, இல்லையா?

இன்னொண்ணும் கேக்கணும், பிள்ளை யில்லாததுக்குக் காரணம் மலடியா? மலடனா? அதை எதை வச்சு அளக்குறது?

சரி. ஒன் புருசன் வீரியக்காரன்னே வச்சுக்க... கட்டிட்டுப்போன ஒந் தங்கச்சிக்கும் பிள்ளை யில்லாமப் போச்சுனா அதுக்கு மேல கட்டிக்குடுக்க ஒனக்குத் தங்கச்சியில்ல. மூணாவது பொண்டாட்டி கட்ட வேற யாரு தங்கச்சியத் தேடுவான்?

இருக்கட்டும்; பொண் டாட்டி ரெண்டுனு ஆன பெறகு, பொட்டைப்பய அவன்தான்னு முடிவாகிப் போச்சுனு வச்சுக்க... ஒரு மலட்டுப் பயலுக்கு ரெண்டு பொண்டாட்டினு ஆகிப் போகுமே, நியாயமா?

மூக்குல குத்துற மாதிரி இன்னொரு கேள்வியும் கேளுங்கடி:

தண்டியும் தரமும் கொப்பும் குலையுமா அக்கா இருக்க ஏன் கேட்டு வாரான் எளையவள? வாரிசுக்கா? அவ வயசுக்கா? இல்ல, வைர மோதிரத்துக்கா?” - கருவாச்சி பேசப் பேச அவ வாயையே பாத்து வாயடைச்சு நிக்கிறாக கனகாம்பரமும் பவளமும்.

“ஏண்டி கருவாச்சி, எங்கிட்டிருந்துடி வந்துச்சு இத்தந்தண்டி அறிவு? பல்லாங்குழியில புளிய

வெதைய எண்ணிப் போடக்கூட புத்தியில்லாம இருந்தவ - சொட்டாங்கல் வெளையாட றப்ப ஒத்தைக் கல்ல ஒழுங்கா எடுத்துட்டு ரெட்டைக் கல் எடுக்கக் குட்டிக்கரணம் போடுறவ - அயிரை மீனப் புடிக்கப் போறேனு போயி அரட்டாவளைய அள்ளிட்டு வந்து ஆத்தாகிட்ட நொக்குப் பெத்தவ, என்னைக்கிடி வந்துச்சு ஒனக்கு இம்புட்டுப் புத்தி?"

ஒரு பக்க உதட்டுல ஓரமாச் சிரிச்சுக் கிட்டா கருவாச்சி: ஒண்ணும் பேசல.

பால் குடிக்கிற பிள்ளைக்கு ஒரு பக்க முந்தானைய ஒதுக்கிக் குடுத்துட்டு, பிள்ள முண்டிமுண்டி முட்டுற சொகத்தக் கண்ணு மூடி அனுபவிச்சுக் கிட்டே 'சீ கடிக்குது பாரு கழுதை'னு பிள்ள தலையில ஒரு செல்லத் தட்டுத் தட்டிட்டுக் கருவாச்சி சொல்றா:

"புத்தி யாருக்கு இல்ல? எல்லாருக்கும் இருக்குடி. என்னா ஒண்ணு... எல்லா புத்தியும் அடைச்சுக் கெடக்கு. கையில ஒரு சுத்தி வச்சு அலைசுக் கிட்டேயிருக்கு காலம். அப்பப்ப புத்தியில பொட்டு பொட்டுனு போட்டுப் போயிக் கிட்டேயிருக்கு. போடுற போட்டுல சில புத்தி தெறந்திருது; இதுக்கெல்லாம் அசந்திருவனானு சிலது அடைச்சே கெடக்கு. இருக்கட்டும்; பெருசு என்ன சொல்றாரு?"

"புத்தி மாறி உக்காந்திருக்காரு எங்கப்பன். மானம் மரியாதிக்கு அஞ்சி இஞ்சிக் கெடக்கறோம் நாங்க."

"ஒரு ஆறு மாசம் ஆறவிடுங்கடி. மனுசன் கேக்குற கேள்விக்கு மாசம் பதில் சொல்லுமடி. 'ஆள் செய்யாததை நாள் செய்யும்'னு சும்மாவா சொன்னாக?"

யோசிக்கிறா கருவாச்சி. அவளுக்கு அவளே பேசிக்கிறா.

காடு இருக்கு; உழுக மாடு இல்ல.

வீடு இருக்கு; ஆள் இல்ல.

பிள்ள இருக்கு; புருசன் இல்ல.

கை காலு இருக்கு; காசில்ல.

மண்ட வலி காய்ச்சல்னு விழுந்தாலும் - ஒரு சுக்குத் தண்ணி வச்சுக் குடுக்கச் சொந்தபந்தம் இல்ல.

"செயிக்கிறனோ இல்லையோ; தோத்துப் போக மாட்டேன் மாமா" - பஞ்சாயத்துல சொன்ன சொல்லு மட்டுந்தான் நெஞ்சாங்குலையப் புடிச்சு நிமிண்டிக்கிட்டேயிருக்கு.

பொழைச்சுக் காமிக்கணும்.பொழைக்கிறது முக்கியமில்ல; மானத் தோட பொழைக்கணும். நெல்ல வெதைக்கிறோம்... உள்ள அரிசியிருக்கு, வெளிய உமி இருக்கு. அரிசிதான் மொளைக்கிது. ஆனா, உமி இல்லாம அரிசியை மட்டும் வெதைச்சா மொளைக்குமா? மொளைக்காது. அரிசிதான் பொழப்பு; உமிதான் மானம். உமியில்லாத அரிசி மொளைக்காது; மானமில்லாத பொழைப்புக்கு மதிப்பேது?

சொல்லிக் குடுக்கல யாரும்; அவ புத்திக்குள்ள புதுசு புதுசா முட்டுது என்னென்னமோ!

ஒடம்பு நோக ஒழைக்கணும். 'பாடுபட்ட மேனி பவுனு; படாத மேனி புண்ணு.' ஒரே வேல

செஞ்சு ஒண்ணுக்கும் ஆகாது; சகல வேலையும் பழகணும். தண்ணியில விட்டாலும் இருக்குமாம்; தரையில விட்டாலும் பொழைக்குமாம்; தவள மாதிரி இருக்கணும்.

அண்ணந் தம்பி ஒறவுனாலும் தள்ளி நின்னே பழகணும்; சொலவம் சொல்லுதா இல்லையா? "மெத்தப் பழகுனாப் பித்தாளையும் பீ நாறும்."

என் வாய் உண்டது - வகுறு கொண்டது போக மிச்சத்தக் கஞ்சியில்லாமக் கெடக்குற உசுருகளுக்கும் கைகால் வெளங்காத கெழடு கெட்டைகளுக்கும் ஆடு மாட்டுக்கும் காக்கா குருவிக்கும் குடுக்கணும்; அள்ளிக் குடுக்கலேனாலும் கிள்ளிக் குடுக்கணும்.

பிள்ள பெத்த மேனி; ஆம்பள சொகம் என்னான்னு அறிஞ்ச ஒடம்பு; மூடி மூடி வச்சாலும் உள்ளுக்குள்ள என்னமோ முணு முணுங்கிற பருவம். ஆசைகள எரிச்சு அந்தச் சாம்பல அள்ளிப் பூசாட்டி அந்த ஆசை என்னிய எரிச்சுப்புடும். பிள்ளையப் பெத்த குடிசைக்குள்ள மாசு பொதைச்ச பள்ளத்தி லயே என் ஆசையையும் பொதைச்சுப் புட்டேன். பொதைச்ச ஆச மொளைக்காமப் பாத்துக்க ஆத்தா; ஒன்னியக் கையெடுத்துக் கும்புடறேன் காளியாத்தா.

நரி நாட்டாம பண்ற ஊர்ல தாய்க் கோழி இல்லாத குஞ்சாத் தனிச்சு நிக்கிறேன். நரி அடிக்க வந்தா, திருப்பி அடிக்கத் திராணி வேணாம் சாமி; தப்பிச்சு ஓடி ஒளிய சந்து பொந்து காமி.

மானத்துக்குப் பங்கமில்லாத எந்த வேலையும் செய்யலாம்னு முடிவெடித்துட்டா கருவாச்சி.

பூமி - வானம் பாத்த பூமி.

மனுசங்க - பூமி பாத்த மனுசங்க.

வேறென்ன தொழில் இருக்கு, விவசாயத்த விட்டா?

களையெடுத்தா; கருதறுத்தா; குழை யறுக்கப் போனா; கரட்டுக்குப் போயி வெறகெடுத்து வித்தா.

ஒரு நாள் மலை யடிய ஒட்டியிருக்கிற கம்பங்காட்டுக்கு மறுகு கருது பெறக்கப் போனா. மறுகு கருதுங் கிறது வேறொண்ணு மில்ல. கம்பங்காட்ல தலக் கருது வெளைய விலாச் சிம்புகள்ல வெடிச்சு வெளியேறும் இன்னொரு கருது. தலக் கருது அறுத்து முடிச்ச இருபதாம் நாளு அதையும் அறுக்கலாம். பொதுவா அந்தக் கருதுக சக்கை யாத்தான் இருக்கும்; சாவியாத்தான் கெடக்கும். அதனால் காட்டுக்காரக அத அறுக்கறதில்ல. வந்த சனம் போற சனம் அறுத்திட்டுப் போகட் டும்னு விட்ருவாக.

தோள்ல தொட்டி கட்டிப் பிள்ளையப் போட்டுக்கிட்டு, அதுக்கொரு சீனி முட்டாயி வாங்கிக் குடுத்து அழுகைய அமத்திட்டு, மசங்கற வரைக்கும் மறுகு கருது அறுத்துப் பாத்தும் குட்டிச் சாக்குல முக்காச் சாக்கு நெறையல.

பிள்ளைய இடுப்புல சொமந்து கருதுச் சாக்கத் தலையில சொமந்து மொட்டக் கெணத்துப் பொலி வழியா நடந்து வாரப்ப எதுக்க வந்து நில்லுனு நிறுத்துனான் பன்னியான் பேரன்.

"எங்கருந்து கருதறுத்து வாரவ?"

"நாயக்கர் வீட்டுக் காட்ல."

“அது அப்ப எங்கண்ணன் கட்டையன் குத்த கைக்கு எடுத்த காடு.”

“அறுக்கிறப்ப யாரும் தடுக்கல; அறுத்த பெறகு ஏம்ப்பா மறிக்கிற?”

“தீத்துட்டுப் போன சிறுக்கிக்குப் பேச்சென்ன பேச்சு?”

அவ தலையிலிருந்த கருதுச் சாக்க விசுக்குனு புடுங்கி வீசியெறிஞ்சான் மொட்டக் கெணத்துல.

கருதுச் சாக்கு கெணத்துக்குள்ள விழுந்த சத்தம் அடங்கு முன்ன அவன் கம்பங்காட்ல ஓடிக் காணாமப் போனான்.

“இருங்கடா... தெய்வம் கேக்குமடா ஒங்கள...”

ஆத்தாளுக்கு என்னமோ ஆகிப்போச்சுனு பிள்ள ‘வீல்’னு கத்துன கத்துல கெணத்துக்குள்ளிருந்து ஆகாயத் துல யாரோ அம்பு தொடுத்த மாதிரி சிவ்வுனு பயந்து பறந்து வருதுக, அப்பத் தான் போய் அடைஞ்ச நெய்க் குருவிக.

ஒரு வாய்க் கூழ்கூட இல்லாம ஏறு வெயில்ல கருதறுத்து அதையும் பறிகுடுத் திட்டு, கண்ணெல்லாம் பஞ்சடைஞ்சு கைப் பிள்ள சொமந்து போறா கருமாயப் பட்ட கருவாச்சி.

கொண்ணவாயன நெனச்சாத் தான் கும்பி எரிஞ்சுபோகுது கருவாச்சிக்கு.

யாரு பெத்த பிள்ளையோ? கஞ்சி யில்லாத வீட்டுக்கு நீதாண்டா ராசானு ஈசன் இவன் தலையில எழுதிருச்சோ? கட்டை வேகிற காலம் வரைக்கும் காலடி நிழல்லயே கெடக்கப் போற ஒரே சொந்தம் இந்தக் கிறுக்குப் பயலாத்தான் இருப்பான் போலிருக்கு. தான் கொலபட்டினியாக் கெடந்தாலும் அவன் கும்பாவப் பழைய கஞ்சி ஊத்தியாச்சும் நெப்பிவிட்றணும். இப்படியெல்லாம் நெனச்சுக் கெடந்தவ நெஞ்சிலயும் நெருப்பு விழுகுது லேசுலேசா.

அவன் முன்ன மாதிரி இல்ல. விடிஞ்சும் ஒறங்குறான்; வெறிச்சு விட்டம் பாக்கிறான்; கூடையில அள்ள வேண்டிய சாணியச் சட்டியில அள்ளுறான். அழகு சிங்கத்தத் திண்ணையில விட்டுட்டுத் தெருவுக்கு ஓடிப் போறான். ஒண்ணும் புடிபடல அவன் போற போக்கு.

சடையத்தேவர் வீட்டு ஆளுக ‘செய்வினை’ செஞ்சிருப்பாகளோ? பாப்பம்.

பொழைக்க ஒரு புது வழி பாக்கணுமே!

கருவாச்சி பெரிய மனுசியான *அணுசுல ஆத்தா பெரியமூக்கி அவளுக்குப் பருத்திப் பால் பாயாசம் வச்சுக் கொடுத்திருக்கா. அந்த மாதிரி ஆயுசுல குடிச்சதில்லனு சொல்லியிருக் காக அத ருசி கண்டவுக. பருத்திப் பால் பாயாசம் செய்யிற கம்பசூத்திரம் தெரியும் கருவாச்சிக்கு. பாயாசம் போட்டு ஊருக்குள்ள வித்தா என்னன்னு யோசிச்சா; மறுநாள் செஞ்சேபுட்டா.

அன்னக்கி ராத்திரி அரை வீச பருத்தி வெதையத் துண்டா ஊறப் போட்டா. அரைப்படி பச்சரிசி - கொஞ்சம் உளுந்து - இத்துனூண்டு வெந்தயம் - மூணும் கலந்து மொத்தமா ஊறவச்சா. அரைக்காப்படி பாசிப் பயறைப் போட்டு இன்னொரு ஏனத் துல தண்ணி ஊத்திவச்சா. ஊறவச்ச பருத்தி வெதையோட இஞ்சியும் ஏலக்காயும் கலந்து ஒரல்ல போட்டு, கோழி கூப்பிடக் கொண்ணவாயன எழுப்பி “ஆட்றா மகனே ஆட்றா”ன்னா. அவன் ஒறங்கி விழுந்துக்கிட்டே ஒரல ஆட்றான். சக்கைப் பதம் வரவும் அதுல தண்ணி ஊத்திப் பருத்திப் பாலப் புழிஞ்சா பாத்திரத்துல. அப்படி மூணு ஆட்டி ஆட்டி மூணு புழி புழிஞ்சா. ஊறப்

போட்ட பச்சரிசியக் குருணப் பதத்துக்கு ஆட்டி அள்ளிவச்சுக்கிட்டா. ரெண்டு வீச கருப்பட்டிய நுணுக்கிவச்சுக் கிட்டா; அரைத் தேங்காயத் துருவிவச்சுக் கிட்டா.

இப்பப் பத்துப் படி தண்ணிய ஒரு அடுப்புக் கூட்டிக் கொதிகொதினு கொதிக்கவிட்டா. ஊத்துனா அதுல பருத்திப் பால. கிண்டிக்கிட்டே முழுப் பாசிப் பயற உள்ள அள்ளிக் கொட்னா. அது முக்காப் பதம் வேக்காடு கண்டதும் பச்சரிசி மாவ உள்ள கொட்டிக் கலக்கோ கலக்குனு கலக்குனா. கொதி பதம் வந்ததும் கருபட்டித் தூளை வெதச்சு தேங்காத் துருவலைத் தெளிச்சு எறக்கிவச்சா.

'நான் இங்கே இருக்கேன்'னு தெருவுல போற ஆளுக்கெல்லாம் தகவல் சொல்லுது பாயாசம். ஒரு போணி ஓரணானு அவ விக்க ஆரம்பிச்சதும் கஞ்சிப் பொழுதுக்குள்ள காணாமப்போயிருச்சு பாயாசம்.

பத்தே நாள்ல கருவாச்சி பாயாசத்துக்குக் கிறுக்குப் புடிச்சுப் போயிருச்சு ஊரு. விடிய்ய பல்லு வெளக்காமப் பாயாசம் குடிச்சுப் பழகிருச்சு சொக்கத்தேவன் பட்டி. செலவெல்லாம் போக அவ கையில நித்தம் நிக்கிது ஒண்ணே முக்கா.

கட்டையன் பதறிப் போனான். "ஏய்! இப்படியே விட்டா ஈரு பேனாகிப் போகும்; பேனு பெருமாளாகிப் போகும். அவ பாயாசச் சட்டியில பல்லியடிச்சுப் போடுங்கடா."

"நீ சும்மா இருண்ணே... அவ பொழப்புல ஆப்படிக்கிறதுக்கு இன்னொரு வழி வச்சிருக்கேன்."

மறுநாள் பாயாசப் பானையத் தலையில சொமந்து கோழி கூப்புட கருவாச்சி தெருவுல எறங்கி நடக்க... அதுக்கு முன்ன பாயாசம் வாங்கிக் குடிச்சுக்கிட்டிருக்கு ஒரு கூட்டம்.

அதே மாதிரி ஈயக்குண்டா, அதே மாதிரி போணி வச்சு ஓரணாவுக்கு ரெண்டு போணின்னு ஊருக்கே ஊத்திக்கிட்டிருக்கா கன்னியம்மா. ஊர்ல 'ஒரு மாதிரி'யான பொம்பள அவ. முப்பது முப்பத்தஞ்சு வயசிருந்தாலும் சும்மா செவ்வாழத்தாரு மாதிரி சிலுப்பி நிக்கிறவ. அவளுக்கும் வேற பொம்பளை களுக்கும் தெருவுல சண்டகிண்ட வந்து "தெரியாதா ஒன்னிய... அவனத்தான நீ வச்சிருக்க"னு கேட் டுட்டா... "ஒனக்குத் தெரிஞ்சு அவன் ஒருத்தன்தாண்டி... எனக்குத்தான தெரியும் என்னிய வச்சிருக்கிற நாலு பேர்ல ஒம் புருசனும் ஒரு ஆளுனு"- இப்படிப் பதில் சொல்ற ஏடாகூடமான பொம்பள.

அவளுக்குக் கட்டையன் ஆளுக துட்டக் குடுத்துத் தட்டேத்திவிடவும் ஓரணாவுக்கு ஒரு போணினு விக்கிற பாயாசத்த இவ ஓரணாவுக்கு ரெண்டு போணினு வித்து கருவாச்சி பொழப்பக் காலி பண்ணிப்புட்டா.

ஏவாரம் அத்துப்போச்சு;

கைக் காசு கொறஞ்சுபோச்சு;

சென மாடு தீவனமில்லாமக் கெடக்கு;

சதசதசதனு ஈரமிருந்தும் உழாமக் கெடக்கு காடு.

காய்ச்ச(ல்) தடுமன்னு பத்துப் போட்டுக் கெடக்கு பெத்த புள்ள.

இந்த வருசச் சம்பளம் வேற குடுக்கல கொண்ணவாயனுக்கு.

கொட்டத்துல சாணியள்ளி, தூக்குச் சட்டியில கூழ் ஊத்தி வச்சுக்கிட்டு "மேய்ச்சலுக்கு ஓட்டிட்டுப் போடா மகனே பசுமாட்ட"னு கொண்ணவாயனக் கூப்பிட்டா -

அவன் சாட்டக் கம்பத் திண்ணையில போட்டுட்டு ஒடிஞ்ச ஒடம்பு வளைஞ்சு நின்னு சொல்றான்: "சி... சி... சின்னத்தா... நான் ஊர்ல போயிக் க...க...க... கல்யாணம் பண்ணிக் கு...கு...கு... குடும்பம் நடத்தப் போறேன். ச...ச...ச... சம்பளத்தக் குடுத் திட்டா... நான் வே...வே... வே... வேலைய விட்டு நின்னுக்கிறேன்."

அவன்கிட்ட எதிர்பாக்கல அவ அந்த வார்த்தைய...

காதுக்குள்ள பாஞ்ச முள்ளு கண்ணுக்குள்ள எட்டிப்பாக்குற மாதிரி அவ கண்ணவிட்டுத் தவ்விருச்சு கண்ணீர்த் துளி ரெண்டு.

செத்தவடம் நெஞ்சப் புடிச்சு ஒக்காந்துபோனவ நொட்டாங்கையில ரெண்டு கண்ணையும் தொடச்சுக்கிட்டா.

"போடா! ஏலே போடா. எல்லாம் அந்து போயி என் இத்த வேருக்குக் கீழ ஒட்டிக்கிட்டிருந்த ஒத்த வேரு நீயும் அத்துக்கிட்டுப் போறயா? போ! ஒத்தையில பிள்ள பெத்தவளுக்கு ஒத்தையில சாகத் தெரியாதா? போங்கடா, போறவனெல்லாம் போங்கடா!"

அழுகை நிக்கல பாவம் - அழுகப் பெறந்தவளுக்கு!

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

சொக்கத்தேவன் பட்டியைக் கடக்கிற வரைக்கும் மாருல கல்லக் கட்டி நடந்த மாதிரி, மனசு கனத்துத்தான் கெடந்துச்சு கொண்ணவாயனுக்கு.

கஞ்சி ஊத்துன வீட்ட விட்டுப் போறமே, காத்தா அலஞ்சு திரிஞ்ச காட்ட விட்டுப் போறமே, தீனிக்கு ஏங்குற சென மாட்ட விட்டுட்டுப் போறமேங்குற வருத்தம் ஒரு பக்கமிருக்க, நாம போனா ஊடும் பாடும் ஒத்தாச பண்றதுக்குச் சின்னத்தாவுக்கு நாதி இல்லையே, அழகு சிங்கத்தத் தூக்க ஆளில்லையேங்கிற கவல தான் குறுக்குல குத்துது கொண்ணவாயன.

ஊரு கடந்து ஒத்தையடிப் பாதையில வந்து சேர, நெஞ்சில இருந்த பாரம் கொஞ்சமா எறங்கி பையில இருந்த பாரம் கனக்குது லேசா.

பையத் தாண்டி எண்ணெயப் பையக் கசியவிட்டு, நான் இங்கே இருக்கேங்குது உள்ளுக் கிருக்கிற அதிரசம். முறுக்கும், சீடையும் ஒண்ணுக்கொண்ணு முட்டி, குட்டிக் கலாட்டாப் பண்ணி வருதுக.

'என்னியக் கட்டப் போறவ பேரென்ன... பேரென்ன?'னு பையிக்கு வெளிய பிதுங்கி நாக்கத் தொங்கப்போட்டுக் கேக்குது, தேனிச் சந்தையில வாங்கித் திணிச்ச மஞ்சச் சீல.

'அவ பேரு அய்யக்கா; அவ பேரு அய்யக்கா'னு 'க்ளிங்' மொழி பேசுதுக காயிதத்துல சுத்திவச்ச கண்ணாடி வளவிக.

அவுந்த வேட்டியக் கட்ட அவன் கையத் தூக்கவும், எதேச்சையா மேல வந்த பையி மூக்குல ஒரு முட்டி முட்டிப் போனதுல, அடிக்குது பைக்குள்ள அய்யக்கா வாசம்.

இன்னைக்கு நேத்துப் பழக்கமா அவனுக்கும் அய்யக்காவுக்கும். பத்துப் பதினோரு வயசுல ஊர் மாடு மேய்க்கப் போனவன் இவன். ஊர் மாட்டுக்குப் பின்னாலயே சாணி பெறக்க வந்தவ அவ. சாட்டைக்கம்புக்குக் கால் சட்டை போட்டுவிட்ட மாதிரி இவன். முருங்கக் காய்க்கு முந்தான சுத்துன மாதிரி அவ. இவனவிட மூணு மாசம் அவ பெரியவ தான்; ஆனா, பெரிய வித்தியாசமில்ல உருவத்துல.

கொண்ணவாயன் அப்பன் ஒரு குடிகாரன்; அய்யக்கா அவுக ஆத்தா ஒரு ஓடுகாலி. 'பொழச்சாப் பொழைங்க; செத்தா சாங்க'னு ரெண்டு பேரையும் தெருவுல விட்டுட்டாக அவன்

அப்பனும் இவ ஆத்தாளும்.

மாடுதான் சொந்த பந்தம்னு ஆகிப்போச்சு இவனுக்கு; சாணிதான் கஞ்சினு ஆகிப்போச்சு அவளுக்கு.

கஞ்சிப் பொழுதுக்கு ஊர் மாடு ஓட்டிக் கௌம்பிடுவான் கொண்ண வாயன். நாப்பது அம்பது மாடுகள முன்னுக்குவிட்டு இவன் பின்னுக்குப் போக - கூடையத் தூக்கிக்கிட்டு கூடவே வருவாக சாணி பெறக்கிற அஞ்சாறு பொம்பளைக. அந்தப் பொம்பளைக போடுவாளுகய்யா ஒரு சண்ட, சும்மா பானிப்பட்டு யுத்தம் மாதிரி ஒரு சாணிப்பட்டு யுத்தம்.

எந்த ஒரு மாடும் சாணி போடுற துக்கு முன்ன மொதல்ல வாலத் தூக்கும். தூண்டிக்காரன் தக்கையிலயே கண்ணு வச்சிருக்கிற மாதிரி வால்லயே கண்ணு வச்சிருப்பாளுக சாணி பெறக்கிற பொம்பளைக. எந்த மாடு வாலத் தூக்குதுனு கண்டுபுடிச்சு 'ஏஞ்சாணி... ஏஞ்சாணி'னு எவ மொதல்ல கத்துறாளோ, அவளுக்குதான் சட்டப்படி பாத்தியப்படும் சாணி.

அய்யக்காவுக்கு ஒரு காலு இழுவை; வெரசா நடக்க மாட்டா. சாணியப் பாத்தாக் கூடைய விட்டுருவா; கூடையப் பாத்தா சாணிய விட்ருவா. எத்தனையோ நாள் ஏமாந்து போயி வெறுங்கூடையோட வீடு சேந்திருக்கா.

அவளப் பாக்கப் பாக்கக் கொண்ண வாயன் மனசு ஓரமா உருகுது. எப்பிடியும் அவ கூடைய நெப்பி அனுப்பணுங்கற ஒரு நெனப்பு நெஞ்சுக்குழியப் பிறாண்டுது.

இவனே ஒரு ஏற்பாடு பண்ணுனான்; எந்த மாடு வயிறு நெறையக் குழை தின்டுச்சோ, எந்த மாட்டுக்குச் சாணிச் சத்து அதிகமோ, அந்த மாடுகள எடது பக்கமா நிறுத்தி ஓட்டி, அய்யக்காவ அதே பக்கம் முன்னுக்கவிட்டு இவன் பின்னுக்கப் போறான்.

மாடு வாலத் தூக்க ஒரு எம்பு எம்ப, இவன் அய்யக்கா தோளத் தடவுவான். அதுக்குள்ள அவ "ஏஞ்சாணி... ஏஞ்சாணி"னு கத்திருவா. இப்பவெல்லாம் நித்தம் நித்தம் நெறஞ்சுபோகுது கூடை.

இப்படியே அஞ்சாறு மாசம் அவுக காலம் நடக்குது.

வரவர கூடையில சாணியும் மனசுல காதலும் பெரும்கனம் கனக்குது.

நித்தம் கூடைய நெப்பிக் குடுக்கிற 'சாணீ'ஸ்வரனுக்கு அச்சுவெல்லம், பணியாரம், அவிச்ச மொச்சையெல்லாம் கொண்டு வந்து குடுக்க ஆரம்பிச்சுட்டா.

இப்படிச் சேந்த கூட்டுக் கிளிக ரெண்டும் கூட்டு ஏவாரம் பண்ணப் பழகிருச்சுக. அதாவது - சாணி தட்டி விக்கிதுக.

சாணியில மாட்டுச் சாணி கொஞ்சம் கெட்டி; எருமச் சாணி கொஞ்சம் கூழு. ரெண்டையும் சேத்துப் போட்டு கொழச் சாத்தான் கெடைக்கும் எருத்தட்ட ஏத்த பதம். அய்யக்காவுக்கு நல்லாப் புடி பட்டிருக்கு சாணிய எருவாக்குற சங்கதி.

உமிக்கருக்கு, புளியஞ்சருகு, நெல்லுச்சண்டு மூணையும் போட்டு ரெண்டு சாணியிலயும் கலப்பா. என்னமோ மண்டவெல்லம் புடிக்கிற மாதிரி ஆசைஆசையா உருண்ட புடிப்பா. உருண்டைய எடுத்துத் திரும்பவும் உமியில வச்சு ஓங்கித் தட்ட... அது சப்பட்டையாப் போகும். அத அப்படியே எடுத்துப் புளியமரத்துலயோ சுவத்திலயோ அடிச்சு ஒரு வாரம் காயவிடுவா; எருவாயிரும்.

உற்பத்தி அய்யக்கா; ஏவாரம் கொண்ணவாயன்.

ஆப்பக்கடை ராசம்மாவுக்கும் தோட்டி துடியாண்டிக்கும் எருவ வித்து வடையும் கெழங்கும் வாங்கித் தின்ட காலம் கரையாத அச்சுவெல்லக்கட்டியா இனிச்சுக் கெடக்கு மனசுக்குள்ள இன்னும்.

அய்யக்காவ நெஞ்சுல சொமந்து வெயில்ல நடந்து வேர்த்து வந்தவன் எருத் தட்டுற புளியமரத்து நெழல்ல ஒதுங்குனான். புல்லரிக்குது தேகம் பூரா. 'அய்யக்கா' 'அய்யக்கா'னு கத்துது புளியமரத்துல ஒரு காக்கா. புளியமரத்து அடித்தண்டுல எருத் தட்டுன பழைய தடத்துல போயிப் படுத்துக்கிட்டு 'இன்னிக்கி எந்திரிக்கிறாப்பில இல்லே'ங்குது இருதயக்கூடு.

வெவரம் தெரியாத வயசுல மனசுல பச்ச குத்துது பாருங்க ஒரு பழைய நெனப்பு... அழியிறதில்ல அது ஆயுசு பரியந்தம்.

புளியமரம் கடந்து கிளியாம்பாறை எறங்குனா வந்திரும் பாம்பாறு. பாம் பாத்துல எறங்கி நின்னானோ இல்லையோ ஒடம்பெல்லாம் அவனுக்குப் பாயாசம் பாயுது.

உள்ளங்கால் நனைக்கிற தண்ணியில நின்னு ஓடவிடுறான் மனச பழைய காலத்துமேல.

அன்னக்கி ஓடுன தண்ணி இன்னக்கி இல்ல; அந்தப் பழைய மணலுமில்ல ஆத்துல.

அன்னக்கி இச்சி மரத்துல நின்னு எங்கள வேடிக்க பாத்த கொக்கும் குருவியும் செத்தேபோயிருக்கும் இந்நேரம்.

அவளையும் என்னையும் அல்லாட விட்டு அழகு பாத்த அந்த நாளு, கால சமுத்திரத்துல விழுந்த ஒத்த மழைத் துளியா உருவழிஞ்சு போயிருக்கும்.

ஆனா ஞாபகம் சாகுமா? சாகாது.

அந்தா! அந்த எடந்தான் அவ விடுகதை போட்டது.

இந்தா! இந்த எடந்தான் நான் மீன் சுட்டுக் குடுத்தது.

உச்சிப் பொழுது.

கம்முனு இருக்கு காடு. இல தழை ஆடல. காசு குடுங்க, இல்லாட்டிக் *காயிதம் போடுங்க... அப்பத்தான் வருவேங்குது காத்து. எல்லாக் கைகளையும் தூக்கி ஆகாயத்தக் கும்பிட்டு ஆடாம அசையாம மழை வரம் கேக்குதுக மரங்க.

வடை சட்டியில போட்டு ஈரல வறுத்தெடுக்கிற மாதிரி, வெயில் சட்டியில போட்டு பூமிய வறுத் தெடுக்குது சித்திரை மாசம். தரிசுக் காடு மேஞ்சு வந்த மாடுக தாகத்துக்கு எறங்குதுக ஆத்துக்குள்ள, ஆத்துக்குத் தேமல் விழுந்த மாதிரி அங்கங்க திட்டுத்திட்டாக் கெடக்கு தண்ணி.

மூங்கி மரத்து நெழல்ல சரிஞ்சு சாஞ்சாக கொண்ணவாயனும் அய்யக்காவும்.

எருவு வாங்குனதுக்குத் துட்டுக்குப் பதிலா சுடுகாட்டுப் பொரியும் தேங்காச் சில்லும் குடுத்திருந்தான் தோட்டி துடியாண்டி.

ஒரு வாய் பொரி, ஒரு கடி தேங்கா யுமா மாத்திமாத்தித் தின்டுக்கிட்டுக் கத பேசுதுக ரெண்டும்.

“எ... எ... எ... எங்க வீட்டுக்கு வா... வா... வா... வாக்கப்பட்டு வாரப்ப... எ... எ... எ... என்ன கொண்டு வருவ?”

“மொறையா வந்து பெண்ணு கேளு; மொற செய்யிறத அப்புறம் பாக்கலாம்.”

“எங்கப்பன் சொ... சொ... சொ...சொல்லிருச்சில்ல. எங்க வீட்டுக்கு நீ மொ... மொ... மொ... மொறப் பொண்ணாம். மூ... மூ... மூணு முடிச்சில மூக்கணாங்கயிறு போ... போ... போட்டுற மாட்டேன்.”

“மூணு முடிச்சு அப்புறம்; மொதல்ல மூணு கதை சொல்றேன்; அத விடுவி பாப்பம்.”

“சொ... சொ... சொ... சொல்லு. கே... கே... கேப்பம்.”

வாயில கெடந்த பொரிய ஒரு கடவாப் பல்லுலயிருந்து மறு கடவாப் பல்லுக்குத் தள்ளி மென்னு அரைச்சு ஒரே முழுங்கா முழுங்கி உள்ள தள்ளிட்டுச் சொல்றா அய்யக்கா.

“பொட்டு வைக்காத சாமி ஒரு சாமி

காலு கழுவாத சாமி ஒரு சாமி

ஒட்டுத்துணி கட்டாத சாமி ஒரு சாமி

மொத்தம் மூணு சாமி என்ன சாமி?”

“சொ... சொ... சொல்லிப்பிட்டா?”

அவளுக்குத் தெரியாதா? அவன் தலையைத் தரையில ஊன்டி மருத வரைக்கும் போனாலும் இந்த மூணு சாமியும் சொல்றதுக்கு அவனுக்கு மூளை இல்லைனு... அந்த தைரியத்துல சொல்றா.

“கோழியடிச்சுக் கொழம்புவச்சு உள்ளங்கையில சோறாக்கிப் போடுறேன் ஒனக்கு. சொல்லாட்டி?”

“சொ... சொ... சொ... சொல்லாட்டி... இ... இ... இ... இங்கேயே மீன் சுட்டுத் தாரேன்.”

“அதையும் பாப்பம்.”

அவன் முக்குறான், மொனகுறான்; உருமால அவுக்குறான்; உள்ள முடியிலயும் ஒண்ணு ரெண்டு கொட்டிப் போக தலையச் சொறியிறான். என்னமோ ரெண்டு கைகளுக்கு மத்தியில தேங்காய வச்சு ஒரே அமுக்குல அமுக்கி ஒடைக்கிறவன் மாதிரி, ஒண்ணுமில்லாத உள்ளங்கைய நசநசனு நசுக்கிறான். வாய்க்கு வந்த வார்த்தையெல்லாம் கொண்ணிக் கொண்ணிச் சொல்லிப் பாக்குறான்; ஒண்ணும் கதையாகல.

“நீ... நீ... நீ... நீயே சொல்லு?”

ஒண்ணுஞ் சொல்ல முடியாமத் தோத்துப்போன தொத்தப்பய, அவ குதிகால எடுத்து உள்ளங்கையில போட்டு உருவோ உருவுனு உருவவும், மண்ணாங்கட்டி மேல மழை பேஞ்ச மாதிரி அவ கரைஞ்சுபோனா கரைஞ்சு.

‘கேட்டுக்க கேண’னு வாய்க்குள்ளயே மொனகிக்கிட்டு, அவ போட்ட கதைய அவளே விடுவிக்கிறா.

“வருணபகவான்னு கும்புடுறமா இல்லையா தண்ணிய... அதுல பொட்டு வச்சா நிக்குமா? அதான் பொட்டு வைக்காத சாமி. கோமாதானு கும்புடறமா இல்லையா பசுவ... அது சாணி போட்டாக் கால் கழுவுதா? அதான் காலு கழுவாத சாமி. அக்கினி பகவான்னு கும்புடறமா இல்லையா தீய... அது துணி கட்டுமா? அதான் ஒட்டுத்துணி கட்டாத சாமி.”

அவ சொல்லச் சொல்ல... அவன் கண்ணும் வாயும் விரிஞ்சது பாருங்க...

“ஒனக்கு ரொம்பப் பெ... பெ... பெ... பெருசுடியாத்தா மூ... மூ... மூ.... மூள.”

அவ சொன்ன கதைக்கு அவளே பதிலைச் சொல்லிட்டா. அவன் சொன்ன வேலைய அவன் செய்யணுமா இல்லையா?

செஞ்சான்.

ஆத்தோரமா இருந்த கோரைக்குள்ள கையவிட்டு ரெண்டு மூணு குரவ மீனப் புடிச்சான். சொறிக் கல்லுல ஒரசி, கொதிக்கிற ஓடை மணலுக்குள்ள குழி தோண்டிப் புதைச்சான். அந்த வேக்காட்ல வெந்து தணிஞ்சிருச்சு மீனு. எடுத்தான்; முள்ளிருக்கக் கறிய மட்டும் உருவி உருவி ஊட்டிவிட்டான்.

ஓடி முடிஞ்சுபோச்சு காலம்; ஆனா ஆத்துக்குள்ள சுத்திக்கிட்டேயிருக்கே மீன் வாசம்.

அதுக்குப் பெறகு குடிகாரத் தகப்பன் துட்டுக்கு ஆசப்பட்டு அவன சொக்கத் தேவன்பட்டியில பண்ணைக்கிருக்க வச்சதும் - திருவிழா தீபாவளிக்கு வாரப்பெல்லாம் வளவியும் பலகாரமும் வாங்கியாந்து குடுத்து ஓடையில ஒளிச்சுத் தின்னதும் - ஆடு மாடுகளோட அய்யக்கா நெனப்பையும் சேத்து மேச்சதும் - ஈசானிய மூலையிலருந்து மழை எறங்கி வந்தா, 'அ... அ... அய்யக்கா எருவ ந... ந... நனச்சிராத'னு ஆகாயத்தச் சாட்டக்கம்ப வச்சு அடிக்கப்போனதும் - அவளுக்குத் தாலித் தங்கம் வாங்க எச்சியக் குடிச்சுக்கிட்டே காச மிச்சம் பண்ணுனதும் - இந்தா - இப்ப மஞ்சச் சீலையோட, கருவாச்சி குடுத்த காசோட, புது மாப்ள முறுக்கோட ஊர் திரும்புறதும் நெனச்சா, கனாக் கண்ட மாதிரியிருக்கு; கிள்ளிப் பாத்தா வலிக்குது; நெசந்தான்.

ஆறு தாண்டி, மேடு ஏறி இறங்கி, ஒத்த ஆலமரம் கடந்தா ஊரு வந்திரும்.

அந்தி மசங்க இந்த ஆகாயம் என்னென்னா கூத்துக் கட்டி ஆடுது?

புதுசா மருதாணி போடுது; 'புளிச் புளிச்'சுனு வெத்தல போட்டுத் துப்புது; மார்லயும் மூஞ்சியிலயும் மஞ்சப் பூசிக் குளிக்குது; எத்தன நிறமடா சாமினு ஒண்ணு ரெண்டு மூணு எண்ணி முடிக்குமுன்ன கரேர்னு கருப்புத் தார் பூசி அத்தன நெறத்தையும் அழிச்சிட்டுப் போயிருது.

வந்திருச்சு ஊரு. எருக்குழி தாண்டி எடப்பக்கம் திரும்புனா அவன் தெருவு. அடுத்த சந்து அய்யக்கா வீடு.

கோழி கூப்பிட சாணியக் கரச்சுச் சட்டியில எடுத்துக்கிட்டு வாசத் தொளிக்க வந்த கருவாச்சி பலகைக் கல்லுல படுத்திருந்த உருவத்தக் கண்டதும் பயந்து போனா. கதவு தொறந்த சத்தம் கேட்டதும் பளிச்சுனு முழிச்சு, கருவாச்சி கால்ல மளார்னு விழுந்து உருண்டு உருண்டு அழுகிறான் கொண்ணவாயன்; புடிச்ச கால விடாமப் பெரண்டு பெரண்டு அழுகிறான்.

"ஏய்! என்னடா இது..? எந்திர்றா..." அவ சாணி சட்டியக் கீழ போட்டுட்டுப் பதறிப்போனா.

நல்ல நாள்லயே சொல்லு சொந்த மில்ல அவனுக்கு. நெஞ்சில முள்ளுத் தச்சு நெல கொலஞ்சு அழுகிறவன் என்னத்தச் சொல்லப்போறான் பாவம்.

"ஏலே! கால விடுறா; கண்ணத் தொடச்சுக்கடா; எந்திர்றா; என்னாச்சுனு சொல்றா?"

மண்ணுல மூஞ்சியத் தேச்சுக் கிட்டே அழுது சொல்லுது அந்த அரைப் பெறவி.

"அவுக ஆ... ஆ... ஆத்தா பட்ட கடனுக்கு அய்யக்காவக் க... க... க... கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டான் எ... எ... எ... எங்கப்பன். எனக்கு சா... சா... சாகத் தைரியம் இல்ல ஆத்தா. ஓ... ஓ... ஓடியாந்துட்டேன். என் கட்ட வேகுமட்டும் ஒங் காலடியவிட்டுப் போ... போ... போ... போகமாட்டனத்தா! இ... இ... இருந்தாச் சோறு. செ... செ... செத்தா வாய்க்கரிசி போடுவியா?"

ஆத்தா செத்தன்னக்கிக்கூட அழுகாத கருவாச்சி அன்னக்கி அழுதா.

கொட்டிக் கெடந்தவனக் குனிஞ்சு அள்ளுனா.

"நீதாண்டா எம் மூத்த மகன். காலமெல்லாம் ஒனக்குக் கஞ்சி ஊத்துறண்டா! நான் செத்தா நீ தூக்கிப் போடு; நீ செத்தா நான் தூக்கிப் போடுறேன்; அழுகாதடா."

அவன் கொண்டு வந்த பை மேல கோழி ஒண்ணு தவ்விப்போனதுல 'க்ளிங்'... 'க்ளிங்'னு சத்தம் போட்டுது ஒடைஞ்சுபோன ஒரு வளவி.

என்னிய எடுத்துக் கண்ணத் தொடச்சுக்கனு எட்டிப்பாக்குது பைக்கு வெளிய மூஞ்சியத் தொங்கப்போட்ட மஞ்சச் சீல.

வாசத் தொளிக்கிற வரைக்கும் காத்திருக்குமா? விடிஞ்சிருச்சு பொழுது!

---

*கடிதம்

–வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

"சீ...சீ...சீ... சின்னத்தா... கெ...கெ...கெ... கெடையவிட்டு ஒ...ஒ...ஒ... ஒதுங்கி வந்துருச்சு ஒரு கெ...கெ...கெ... கெடாக்குட்டி. வீ...வீ...வீ... வீட்டுக்கு எடுத்துட்டு வந்துட்டேன்."

பிள்ளையத் தூக்கி வச்சிருக்கிற தாய் மாதிரி நெஞ்சுல சொமந்து கொண்டாந்த செம்பிலி ஆட்டங்குட்டியக் கொண்ணவாயன் தாங்கித் தரையில எறக்கிவிடவும் புது எடத்தச் செத்தவடம் வெறிச்சு வெறிச்சுப் பாத்த குட்டி, மளார்னு ஒரு தவ்வுத் தவ்வி மான் குட்டி மாதிரி ஓடுது.

பிள்ளைக்கு ஒரு பக்க மார ஒதுக்கிப் பால் குடுத்துக்கிட்டிருந்த கருவாச்சி, பிள்ளையப் பிரிச்சு மாரை ஒழுங்குபண்ணிக்கிட்டே 'புடி புடி புடி'னு ஓடி வாரா பிள்ளையத் தூக்கிக்கிட்டே.

தவ்வி ஓடி காடிக் குள்ள விழுந்துபோன கெடாக் குட்டியக் கொண்ணவாயன் புடிச்சுத் தூக்கி வரவும், புடிக்கி அடங்காம அவன் கைய விட்டு ஒழுகுது கழுத. கைத்தாங்கலா கருவாச்சி கிட்ட எறக்கிவிட்டுட்டுப் பின்னங் கால் ரெண்டையும் புடிச்சு உக்கார்றான் கொண்ணவாயன்.

குட்டியத் தொட்டுத் தொட்டுப் பாக்குறா கருவாச்சி. தலையத் தடவுறா; தாடைய உருவுறா; எளங் காது ரெண்டையும் வருடி வருடிப் பாக்குறா. வெள்ள வெளேர்னு இருக்கு தோலு. பளிங்காங் குண்டுக மாதிரி மினுக்மினுக்குனு மின்னுதுக கண்ணுக ரெண்டும். ரெண்டு நாளோ மூணு நாளோதான் இருக்கும் குட்டி பெறந்து. பெறந்த பிள்ளையக் கழுவித் தொடச்சு வெயில்ல காயவச்ச மாதிரியே இருக்கு குட்டி.

நீங்க வேணும்னா பாருங்க... எல்லா மனுசங்களையும் உத்துப் பாத்தா ஒரு மிருக மூஞ்சி தெரியும்; எல்லா மிருகங்களையும் உத்துப் பாத்தா ஒரு மனுச மூஞ்சி தெரியும்.

கருவாச்சி குட்டிய நேராப் பாத்தா ஆடாத் தெரியுது; அட்டத்துல பாத்தா ஒரு ஆளாத் தெரியுது. உத்துப் பாத்தா உள்...ளுக்கத் தெரியுது ஒரு சொந்தக்கார மூஞ்சி.

"புடிடா பிள்ளைய"னு அழகுசிங்கத்த அவன் கையில குடுத்துட்டு, ஆட்டுக் குட்டியத் தூக்கி மடியில போட்டு மாரோட அழுத்திக் கிட்டா. அவ அழுத்துன அழுத்தத்துல பிதுக்குனுப் பிதுங்கிப் பீச்சியடிச்சு முந்தானைய நனைச்சுட்டுப் போகுது ரெண்டு மூணு சொட்டுத் தாய்ப்பாலு.

கெடாக் குட்டிக்கு முத்தங்குடுத்து மோந்து பாத்துக்கிட்டே சொல்றா... "இது காட்ல வந்த பொருள் இல்லடா கொண்ணவாயா, கடவுளாப் பாத்துக் குடுத்தது. ஒத்தையில பிள்ளப் பெத்தன்னக்கே, 'தாயும் பிள்ளையும் தனித்தனியா ஆக்கிட்டா ஒனக்குக் கெடா வெட்டுறேன் தாயி'னு காளி யாத்தாவுக்கு நேந்துக்கிட் டேன். என்னைக்கி வெட்டுறது? பொழைச்சுக் கெடந்தன்னிக்கி வெட்டிக் கிரலாம்னு புத்தி சொல்லிச்சு. நீ என்னக்கிப் பொழைக்கிறது... என்னைக்கி எனக்கு வெட்டுறது... இந்தா வளத்து வெட்டிக்கனு கெடாக் குட்டியக் குடுத்துருக்கா காளியாத்தா... தெய்வம் தந்த பொருள் தெய்வத்துக்கே சேக்கணுமடா."

"ஆட்டுக்குட்டிக்கு ஒரு பே...பே...பே... பேருவைக்கணும் சின்னத்தா."

"இது செம்பிலி ஆடு இல்லடா, செம்புலிடா. பூலித்தேவன்னு வைடா."

"பூ...பூ...பூ... பூலித்தேவா! ஒ...ஒ...ஒ... ஒனக்குப் புல்லு வைக்கிறேன் வா." வச்சு முடிச்சவுடனயே ஒரு திக்கு வாய் மூலமாப் பேரு தொலங்க ஆரம்பிச்சுருச்சு.

பிள்ள பெத்த வீடு; தானியம் அடிச்ச வீடு; வயசுப் பொண்ணு கொலுசு மாட்டி அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் அலையற வீடு; கல்யாணம் நிச்சயமான வீடு; மாடு கன்டு போட்ட வீடு... இதெல்லாம் எப்பவும் கலகலப்பாயிருக்கும் பாத்துக்குங்க. இதுல கெடையில கெடாக் குட்டி கெடச்ச வீட்டையும் சேத்துக்கிரலாம் இப்ப.

அழுத பிள்ளைக்கு பால் குடுத்தமாங்கிறதும் ஆட்டுக் குட்டிக்குத் தண்ணி வச்சமாங்கிறதும் ஒண்ணாகிப்போச்சு கருவாச்சிக்கு.

அருகம்புல்லுல எளம்புல்லாப் புடுங்கிக் கூடையில போட்டுவச்சா குட்டி கடிக்க. அகத்திக் கீரையில எளந்தழையா வாங்கி, கடிக்க ஏதுவான எடத்துல கட்டிவிட்டா.

குட்டியக் கயிறுபோட்டுக் கட்டிவச்சா இழுக்கிற இழுப்புல கழுத்து புண்ணாகிப்போகுமா இல்லையா... அதுக்காக கொண்ணவாயனவிட்டுக் கொட்டத்துல குச்சி கட்டச் சொல்லி ஒரு படலும் போட்டுவிட்டு, 'இந்த எல்லைக்குள்ள நீ தவ்விக்க... வெளை யாடிக்க... செல்லச்சேட்டை பண்ணிக்க'னு விட்டுட்டா குட்டிய.

மிருகங்க, மரங்களப் பொறுத்துப் பொதுவா ஒரு விதி வச்சிருக்கு இயற்கை. பூமியில நெடுங்காலம் இருந்து வாழப்போறதெல்லாம் நின்னு நிதானமா வளரும். ஆயுசு அற்பமானதெல்லாம் பட்டுனு வளந்து பொட்டுனு போயிரும். விறுவிறுனு வளந்து பூத்துக் காஞ்சு ஓஞ்சுபோகுது முருங்கமரம். நூறு வருசம்... எரநூறு வருசம் நிக்கிற புளியமரம் நான் வாரபோதுதான் வருவேனு பையத்தான் வருது. பதினஞ்சு பதினாறு வருசந்தான் ஒரு கெடாய்க்கு ஆயுசு. ஆனா, அது வளர்ற வேகம் ஒங்க வீட்டு வேகம் எங்க வீட்டு வேகம் இல்ல. கையில புடிச்சுப் பாத்துக்கிட்டேயிருந்தாலே கண்ணுக்குத் தெரியும் அது வளர்றது.

ரெண்டே மாசத்துல ஒரு கெடாய்க் கான லட்சணத்தோட நின்னு நிமிந்துபோச்சு குட்டி.

"ஏலே கொண்ணவாயா! அழகுசிங்கம் நான் பெத்த பிள்ளடா. பூலித்தேவன் என் தத்துப் பிள்ளைடா"- சொல்லிச் சொல்லிக் குளுந்துபோனா கருவாச்சி.

சொன்னது மட்டுமில்லாம செய்யிறா.

அழகுசிங்கத்துக்குப் பாலு; பூலித்தேவனுக்குப் புளிச்ச தண்ணி.

அழகுசிங்கத்துக்குப் பருப்புச் சோறு; பூலித்தேவனுக்குப் பழைய கஞ்சி.

அழகுசிங்கத்துக்கு முட்டாயி; பூலித்தேவனுக்கு ஆமணக்கங் கொழ.

அழகுசிங்கத்துக்குத் தொட்டிலு; பூலித்தேவனுக்கு திண்ணை.

அழகுசிங்கம் வயித்துக்கு வேப்பெண் ணெய்; பூலித்தேவன் வயித்துக்கு உப்பு.

பிள்ளைக வயித்துல புழுவுக பூச்சிக இருந்தாப் பசி குடுக்காது; தவிரவும் குடுக்கிற பால புழுப் பூச்சிக குடிச்சுட்டுப் போயிரும். அதுக்குத்தான் வேப்பெண் ணெயச் சுடவச்சு எளஞ்சூட்ல புகட்டி விட்டா பிள்ளைக்கு.

அகத்திக் கொழ அந்தக் கொழ இந்தக் கொழனு திங்கிறதுல பூலித்தேவன் வகுத்துக்குள்ளயும் புழு பூச்சிக வருமா இல்லையா... அதுக்கொரு வைத்தியம் பண்ணுனா கருவாச்சி. கையில அஞ்சாறு உப்புக்கல்ல எடுத்தா; பூலித்தேவன் வாயத் தெறந்து உப்புக்கல்ல உள்ள போட்டு அலசோ அலசுனு அலசிவிட்டா. நாக்குல ஒரு சொரசொரப்புத் தட்டுப்படற வரைக்கும் தேய்தேய்னு தேய்ச்சுவிட்டுத் தூக்கியெறிஞ்சா கொளத்துல நடுத் தண்ணிக்குள்ள. உப்புத் தின்னவன் தண்ணி குடிச்சாகணுமா இல்லையா? தண்ணியக் குடிச்சுக் குடிச்சு வாயில இருந்த உப்ப உள்ள முழுங்கிட்டு, ஒரே நீச்சுல கரைக்கு நீந்தி வந்து கருவாச்சி காலடியில எந்திரிச்சு ஒரு சிலுப்புச் சிலுப்புது பாருங்க... என்னமோ அங்க மட்டும் மழை பெய்யற மாதிரி சிலுசிலுசிலுனு தெறிக்குது தண்ணி.

நீச்சுத் தண்ணி - மொச்சத் தோலு - துவரம் பொட்டு - புண்ணாக்குத் தண்ணி - அகத்திக் கீர - ஆமணக்கு எல - வேப்பங் கொழ - கம்பங் கூழ - பாலாட்டாங் கொழ எல்லாம் மாத்தி மாத்திக் குடுக்க... ஆறே மாசத்துல பூசுனாப்புல வடிவம் குடுத்து நிக்கிது பூலித் தேவன். பின்பக்கத் தொடையில வயித்த ஒட்டி அழுத்துனா கொழ கொழனு பிடிபடுது கொழுப்பு. காட்டுல அடிச்ச மின்னல்ல காளான் முட்டுற மாதிரி லேசா முட்டி மொளைச்சு வருது கொம்பு ரெண்டும்.

காவக்காரச் சக்கணன் ஆடு வளக்குறதுல ஒரு வல்லாளகண்டன். ஆடு இருமுனா என்னா அர்த்தம், செருமுனா என்ன அர்த்தம், செனையாடு எத்தன குட்டிபோடும். அதுல எத்தன கெடா, எத்தன மருக்க... எல்லாம் சொல்வாரு. அவரு ஆட்டுக்குன்னே பெறந்தவரா இல்ல, ஆட்டுக்கே பெறந்தவராங்கிற கொழப்பம் ரொம்ப நாளா இருக்கு ஊருக்குள்ள; தீந்த பாடு இல்ல. அவருதான் சொல்லிக்குடுத்தாரு: கெடாய்க்கு மட்டும் அப்படியே விட்டுரக் கூடாதாம் மொதல்ல மொளைக்கிற கொம்ப; வெரசா வளராதாம்; வளந்தாலும் பலமிருக்காதாம். நாளப் பின்ன முட்டுக்கெடா எதாச்சம் முட்டவந்தா அடி தாங்காம முறிஞ்சு போயிருமாம். கொம்பு ஒடிஞ்சா ஒடிஞ்ச எடம் புண்ணுவச்சிருமாம்; புண்ணுவச்ச எடம் புழுவு வச்சிருமாம். அதனால புடுங்கி எறிஞ்சிரணுமாம் மொதல்ல மொளைக்கிற கொம்ப. சக்கணன் சொன்னாச் சரியாயிருக்கும்.

கெடாய்க்குக் கொம்பு புடுங்குறா கருவாச்சி.

பிள்ளையத் தூக்கிப் போடுற மாதிரி கெடாயத் தூக்கி மடியில போட்டுக்கிட்டா. செல்லமா கொஞ்சித் தாடையத் தடவிக் கொடுத்துக் கொம்ப இழுத்துப் பாத்தா; வரல. ஆனமட்டும் திருகிப் பாத்தா; அசையல. கல்லெடுத்து ரெண்டு போடு போடலாமானு யோசிச்சா. மொளைச்ச கொம்பு வாரதுக்குப் பதிலா மூள வெளிய வந்துட்டா? வேணாஞ் சாமினு விட்டுட்டா; படக்குனு குனிஞ்சு வாயில கவ்விக் கடவாப் பல்லுல அணைச்சுக் கடக்குனு ஒரு கடி கடிச்சா கொம்ப. 'களக்'குனு கழண்டு துண்டா வந்திருச்சு கொம்போட கூடு.

கூடு கழண்டோடி விழுந்ததுல குருத்துலயிருந்து கொப்புளிக்குது ரத்தம். கசியிற ரத்தத்து மேல அடுப்புச் சாம்பல அள்ளிச் 'சப்'புனு அடிக்கவும் 'சட்'டுனு நின்னுபோச்சு ரத்தம். அதுக்குப் பெறகு ஆறே மாசத்துல சும்மா திருகி வளந்து திமிறி நிக்குது கொம்பு. 'கருவாச்சி கெடாக் கொம்பு, வருசநாட்டு யானையக்கூட வகுந்துபுடும் வகுந்து'னு பேசுது ஊரு.

பூலித்தேவன்னு என்ன நேரத்துல பேருவச்சாளோ, வேங்கப்புலி மாதிரி படந்து நிக்கிது பதினெட்டு மாசத்துல.

ஊருக்கெல்லாம் புலியாத் தெரியிற கெடா அவகிட்ட மட்டும் குட்டிபோட்ட பூனையா, காலுக்குள்ளயே சுத்தி வருது. ஆட்டு மொழி அவளுக்குப் புரியுது. அவ மொழி ஆட்டுக்குப் புரியுது.

அவ ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாம உதட்டுல 'பிர்ரு'னு ஒலியெழுப்புனா, எக்கால் போட்டு அது எம்புட்டு ஒசரத்துல மேஞ்சுக்கிட்டிருந்தாலும் இந்தா வாரேன்னு ஓடி வந்துருது.

'கெச் கெச் கெச்'னு பல்லி கத்துன மாதிரி கத்துனா, தப்பான பாதையவிட்டுச் சரியான பாதையில கூடிருது.

பூலித்தேவன முன்னுக்கவிட்டு இவ முள்ளு கிள்ளு தச்சு உக்காந்து போனா... கருவாச்சி வாசனையக் காணமேனு முன்னுக்கப் போன கெடா ஓடிவந்து இவ மூஞ்சிய மோந்து பாத்துக் கூட்டிக்கிட்டுப் போகுது.

ஒரு நாள் பூலித்தேவனக் கையில புடிச்சுக் கொளத்தங்கரை மேல வந்துக் கிட்டிருக்கா ஒத்தையில. அலத் தண்ணி அடிச்சு அடிச்சு கரையில ஒரு கல்லு கழண்டு இருந்திருக்கு. கல்லு மேல காலு வச்சவ 'யாத்தே'னு அலறிக் கல்லோட கொளத்துல விழுந்துபோனா. திரும்பிப் பாத்துச்சோ இல்லையோ பூலித்தேவன் மளார்னு தவ்விருச்சு தண்ணியில. கருவாச்சிய முதுகுல ஏத்திக்கிட்டுக் கசக்கு புசுக்குனு நீச்சலடிச்சுக் கரைய யேறிருச்சு. அவளும் கொம்பு ரெண்டை யும் கெட்டியாப் புடிச்சுக்கிட்டு, புலி மேல ஏறி வர்ற அய்யப்பன் மாதிரி பூலித்தேவன் மேல ஏறிக் கரை சேர்ந்துட்டா. கரை சேந்தவ பூலித் தேவனக் கட்டிப்புடிச்சு அழுதிருக்கா பாருங்க; ஆத்தா ஞாபகம் வந்திருச்சு.

ஆத்தோட போகத் தெரிஞ்சவளக் காப்பாத்துனா ஆத்தா; கொளத்துல விழுந்தவளக் காப்பாத்துச்சு ஏம் பிள்ள. பெத்தவ என்னியக் காப்பாத்துனது பெரிசில்ல; வளத்தவளக் காப்பாத்திடுச்சே நான் வளத்த புள்ள; இதான் பெருசு. அன்னிக்கிருந்து பூலித்தேவன நெனச்சா கண்ணு கலங்குது கருவாச்சிக்கு.

பிள்ளைக்குப் பால் குடுத்துக்கிட்டே கும்பாவுல சோறு போட்டுத் திம்பா; அப்பவெல்லாம் ஒரு வாய் தான் தின்னுக்கிட்டு ஒரு வாய் ஊட்டிவிடுவா பூலித்தேவனுக்கு.

முன் திண்ணையில பாய் போட்டு, பாயில பிள்ளையப் போட்டு படுத்திருப்பா ஒரு ஓரத்துல; அதே திண்ணையில பூலித்தேவனும் படுத்திருக்கும் கொஞ்ச தூரத்துல. அந்த இடைவெளிய நெரப்புமய்யா பூலித்தேவன்கிட்டயிருந்து வர்ற கோமிய வாசம். அந்த வாசன தூக்கத்தத் தூக்கியாந்து அவ கண்ல உக்கார வச்சிட்டு ஓடிப்போயிரும். எல்லாருக்கும் புடிச்சிராது அந்த வாசம். சில பேருக்கு அந்த வாசன கொடலப் புடுங்கிக் கூடையில போட்டுட்டுப் போயிரும். மத்தவகளுக்கு அது நாத்தம்; அவளுக்கு அது வாசம்.

ஒரு கதையிருக்கா இல்லையா, மீன்காரிக அஞ்சாறு பேரு சேந்து மீன் விக்கப் போயிருக்காக பக்கத்து ஊருக்கு. வித்துட்டு வெறுங் கூடையத் தலையில கவுத்து வீடு வாரப்ப மழை புடிச்சிருச்சு. அனாதிக் காடு; ஒதுங்க எடமில்ல. சுத்திமுத்தியும் பாத்தா ஒரே ஒரு ஓல வீடு தெரியுது. ஓடிப்போயி ஒதுங்குறாக.

அது ஒரு பூக்காரி வீடு.

“விடிய விடிய விடாது மழை, உள்ள வந்து படுங்க”னா பூக்காரி. மீன் கூடைய வெளிய கவுத்து வச்சிட்டு உள்ள போயிப் படுத்தாக; ஒருத்திக்கும் ஒறக்கம் வரல. மீன் வாசத்துலயே பழகிப்போன பொம்பளைகளுக்குப் பூவாசம் பொறுக்க முடியல. பெரண்டு படுக்கிறாக; மூக்கப் பொத்திப் படுக்கிறாக; கவுந்து படுக்கிறாக; கதைக்கு ஆகலை; கண்ணு மூடல. பூ வாசத்துல மூச்சுப் போகுது பொம்பளை களுக்கு. கடைசியா என்ன பண்ணாக தெரியும்ல... வெளிய வச்சிருந்த மீன் கூடைய எடுத்து வந்து தலைக்கு வச்சுப் படுத்தாக. பூ நாத்தம் போயி மீன் வாசம் வந்துருச்சா, ஊர் சுத்தப் போயிருந்த ஒறக்கம் ஓடிவந்திருச்சு ஓடி.

வாசமா... நாத்தமாங்கிறது யாருக்குத் தெரியும்? அந்தந்த மூக்குதான அறியும்! அப்படித்தான் பூலித்தேவனோட சாணி வாசம் சந்தன வாசம் ஆகிப்போச்சு கருவாச்சிக்கு.

பொடிய எடுத்து மூக்குக்குள்ள இழுக்கிற ஆளுகளுக்கு ஒரு கிறுக்குப் புடிக்கிற சொகம் இருக்கிற மாதிரி, பூலித்தேவன் தோல்ல அடிக்கிற கவிச்சி வாசத்துல ஒரு பித்தேறிப் போச்சு கருவாச்சிக்கு.

பாசத்தக் குடுத்து வாங்க ஆளில்லாமப் போற மனசு, ஏதாவது ஒரு பிராணி கெடச்சாலும் ஓடிப் போயி ஒட்டிக்கிருது. பூலித்தேவன் மேல பாசமாகிப்போன கருவாச்சி, அது நேந்துவிட்ட கெடாங்கிற நெனப்பழிஞ்சு போனா.

“யம்மா கருவாச்சி! காளியாத் தாளுக்கு நேந்துவிட்ட கெடாங்கிற. காலா காலத்துல வெட்னாத்தானத்தா காளியாத்தாளுக்கும் சந்தோசம்; கறி திங்கிற ஆளுக்கும் சந்தோசம். ஒன்றரையிலேந்து ரெண்டரை வயசுதான் கெடா வெட்டுற பதம். கறி தீங்கறியாயிருக்கும். என்னப் போல பல்லுப்போன ஆளுகளும் தின்னுக் கிறலாம் ரெண்டு துண்டு. ரெண்டரை வயசுக்கு மேல போச்சுனு வச்சுக்க வெளங்காது கறி. சவசவனு ஆகிப் போகும். பல்லில்லாதவன் ரப்பர் செருப்ப வேகவச்சுத் திங்கிற மாதிரி ஆகிப்போகும், கறி திங்கிறவன் கதை. கெடா பெருங்கெடா, முத்திப்போறதுக் குள்ள வெட்டிப்புடு தாயி பங்குனிப் பொங்கலுக்கு.”

உருமாப் பெருமாத்தேவரு சொல்லிட்டுப்போன சொல்லக் கேட்டதும் ஒறக்கம் வரல கருவாச்சிக்கு. ஊத்தெடுத்து ஒழுகுது கண்ணீரு. நெசந்தான்; இத நான் ஆடா வளந்திருந்தா பலி குடுத்திருப்பேன். பிள்ளையாவில்ல வளத்திருக்கேன். எப்படிப் பலிகுடுக்க?

விடிய்ய... அழகுசிங்கத்த இடுப்புல வச்சு பூலித்தேவனக் கையில புடிச்சுக் கருவாச்சி நடந்துட்டா காளியம்மன் கோயிலுக்கு, சாமிகூடச் சண்டை புடிக்க!

–வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

“ஆத்தா! காளியாத்தா! நெஞ்சில வஞ்சகமில்ல; கண்ணுல கபடமில்ல; ஒங்கிட்ட ஒப்பிக்க வந்திருக்கேன்; கேட்டுக்க. ஒனக்குக் கெடா வெட்டுறேனு நான் நேந்துக் கிட்டது நெசந்தான். இந்தாடியாத்தா வளத்து வெட்டிக்கனு கெடாக்குட்டி குடுத்தவளும் நீதான். ஒம் மேல சத்தியமாச் சொல்றேன்; கெடாவ ஒனக்குனுதான் வளத்தேன். அதுக்குப் புல்லு வச்சதும் ஒனக்காகத்தான்; புளிச்சத் தண்ணி வச்சதும் ஒனக்காகத்தான். போகப் போக எனக்குப் புத்தி மாறிப்போச்சு. புல்லு திங்க வந்தது புள்ளையாப்போச்சு. ஆடா வந்தது ஆளாப்போச்சு. கைவளப்பு வளத்தேன்; காலுக்குள்ளேயே கிடக்கு. ஏங்கூட அது பேசுது; அதுகூட நான் பேசுறேன். என் சிணுக்குப்புடிச்ச சீல வாசன அதுக்குப் புடிச்சுப்போச்சு. அந்த மேல் குளியாத தோல் வாசம் எனக்குப் புடிச்சுப்போச்சு. இப்ப எப்படி வெட்றது? இந்தா... முழிச்சு முழிச்சு மூக்கொழுகி நிக்கிறானே நான் பெத்த பிள்ள... இவன் பெறப்புக்குத்தான் ஆடு வெட்டறதா நேந்துக்கிட்டேன். பெத்த பிள்ளைக்காகத் தத்துப் பிள்ள தலய வெட்டலாமா? நீயே சொல்லு; நியாயமா? ஆத்தா ஒன் நேத்திக்கடன நான் இல்லேங்கல. தெரிஞ்சதப் பாருனு சொல்லிட்டுத் திரும்பிப் போக வரல. எம் பொழப்புதழப்பு நல்லாருந்தா சந்தையில ஒரு கெடாய வெலைக்கு

வாங்கி வெட்றேன். அதுக்கும் எனக்கும் விதியில்லையா... நான் வளத்த பூலித்தேவன் தன் சாவு வந்து செத்தா ஒன் வாசல்ல குழியெடுத்துப் பொதைச்சுக் கும்புட்டுப் போயிடறேன். என்ன நான் சொல்றது?"-

சொல்றதச் சொல்லிப்பிட்டேன்; செய்யிறதச் செஞ்சுக்கனு நெனச்சுக் கிட்டு, பூலித்தேவன ஒரு கையிலேயும் பிள்ளைய ஒரு கையிலேயும் புடிச்சு விறுவிறுனு கருவாச்சி வெளி யேறிட்டா கோயிலவிட்டு.

சுத்துவட்டாரமெல்லாம் பூலித்தேவன்... பூலித்தேவன்னு பெரும் பேராகிப்போச்சு. அது வீட்டவிட்டு வெளியேறி வீதிக்கு வந்து, கடகடகடனு தலையாட்டிக் கொம்ப ஒரு சிலுப்புச் சிலுப்பி, ரெண்டு பக்கமும் அண்ணாந்து பாக்கிற அழகப் பாக்கவே வேலவெட்டியப் போட்டுட்டு வெளியே நிக்கிது ஊரு சனம். "புலிக்கும் பூலித்தேவனுக்கும் சண்ட வந்தா, புலியப் போட்டுத் தள்ளிருமப்பா பூலித்தேவன்"னு பேசுது ஊரு. அஞ்சாறு ஊருக்குப் பொலிகடா அதுதான். அப்பப்பப் போயி வம்சவிருத்தி வேற பண்ணிட்டு வருது.

"பூலித்தேவன் கொம்பத் தொட்டுப்புட்டா ஒரு ரூவா"- பல பேரு பந்தயம் போட்டுத் தொடப்போயி, துண்டக் காணோம் துணியக் காணோம்னு ஓடி விழுந்து ஒளிஞ்சிருக்காக.

மந்தையில இருந்த ஒரு செந்நாயி எப்பவும் இதப் பாத்து உர்றுஉர்றுனு உறுமிக்கிட்டேயிருந்துச்சு. பூலித்தேவன் தலையெடுத்த பெறகு தன் பதவி போச்சேனு *காமாரம் அதுக்கு. பூலித்தேவன் பதவிய அது பறிக்க முடியலைனாக்கூட 'நானும் இருக்கேன்'னு அப்பப்ப உறுமி அறிக்கை விட்டுக்கிட்டேயிருந்துச்சு. அந்தப் பல்லுச் செத்த நாயி தன்னப் பாத்துப் பம்மிப் பம்மிக் குலைக்கிறத, கொஞ்ச நாளாவே அட்டஞ் சாச்சுப் பார்த்துக்கிட்டே யிருந்துச்சு பூலித்தேவன். ஒரு நாள் 'வள்'ளுனு அது வாயத் தெறக்கவும், தலையத் தரையில சாச்சுக் கொம்புக்கு மத்தியில கோத்து எடுத்து, ஓங்கி ஒரு சுத்துச் சுத்தி வீசியெறிஞ்சதுல வேலி யோரத்துல போயி விழுந்துபோச்சு நாயி. முள்ளு மேல விழுந்த வாழப்பழத் தோலு மாதிரி மூஞ்சி தொங்கிக் கெடக்கு பாவம்.

ஒடிஞ்ச ஒரு காலத் தூக்கிக்கிட்டு, இனி ஒன் வம்புக்கே வரல சாமினு மூணு கால்ல நடந்து போனதுதான். அப்புறம் கண்ணுள்ளவுக யாரும் அந்த நாய ஊருக்குள்ள பாத்ததா ஒரு தகவலும் இல்ல.

"கருவாச்சி ஒரு கெடா வளக்குறா ளாமப்பா காளமாடு மாதிரி"- முத்தணம் பட்டி, மொதலக்கம்பட்டி, கரட்டுப் பட்டி, பிராதுக்காரன்பட்டி இங்க யெல்லாம் இதே பேச்சாகிப்போச்சு.

பொறுக்குமா கட்டையன் வகையறாவுக்கு?

கட்டையன் ஏற்கெனவே கொம்பு கூரான ஆளு. இதுல கொம்பு சீவி விடவும் ஒரு கூட்டம் கூடவேயிருக்கு. 'நான் சும்மாயிருக்கேன்... சும்மாயிருக்கேன்'னு மரம் சொன்னாலும் காத்து ஓறங்கவிடுதா?

"யண்ணே! கட்டையண்ணே! ஒனக்குத் தொழுவெல்லாம் மாடு இருக்கு. என்னா புண்ணியம்? மந்தை மந்தையா ஆடு இருக்கு. எவனும் எட்டியாச்சும் பார்த்ததுண்டா? ஒத்த ஆட்ட வச்சுக்கிட்டு ஊரே பாரு... நாடே பாருனு கண்காட்சி காட்டிக் கிட்டிருக்காளே கருவாச்சி."

"அவளே ஆம்பளையில்லாத வீட்டுக்கு அவசரத்துக்கு ஆகும்னு ஆட்டுக்கெடா வளத்துக்கிட்டிருக்கா. விடுங்கடா, ஏலே விடுங்கடா."

"அதுக்கில்லண்ணே; அவ என்ன சொல்லி அலையிறா தெரியுமா? என் கெடாய ஒரு கெடா முட்ட வந்துச்சு; என் கெடா அடிச்ச அடியில அது தோல் கிழிஞ்சு தொங்கிப்போச்சு. என் கெடாக் கொம்புல ஒரு நாய் சிக்குச்சு. இது ஒரே தூக்காத் தூக்கி எறிஞ்சதுல அது ஊரவிட்டே ஓடிப்போச்சு. என் கெடாக் கொம்புல கட்டையன் மட்டும் மாட்டட்டும். பெறகு, பொதைக்கப் பொணம் கெடைக்காதுனு சொல்றாளாமில்ல."

"அப்படியா சொன்னா?"

"அதான் கேள்வி."

"தீர மாட்டேங்குதே திமிரு, அத்து விட்டும் பெத்து அலையிற கழுதைக்கு. ஏலே, அவள வழிமறிச்சு வம்புக்கு இழுங்கடா."

"வேணாம்ணே நல்லால்ல..." உலகத்துல இன்னம் மிச்சமிருக்கிற நல்லவங்கள்ல ஒருத்தன் சொடக்கெடுக்கிற மாதிரி சொல்லிப் பாத்தான். அவன ஆளுக்கொரு சாத்துச் சாத்திக் கும்மி நொறுக்கிக் கூடையில அள்ளிட்டானுங்க. அவன ஆச தீர அடிச்சுக்கிட்டான் பொண்டாட்டி கிட்ட நித்தம் மிதி வாங்குற ஒருத்தன்.

"போறோம்... ஆடு மாட்டுதா அவ மாட்றாளானு பாக்குறம்ணே..."

அடுப்பெரிக்க ஆகுமேனு கவுண்டர் வீட்டு அழிவு காட்ல பருத்திமாரு புடிங்கிச் சொமந்து வாராக கருவாச்சியும் கனகாம்பரமும்.

சிறுத்த பொம்பளையாயிருந்தாலும் கனத்த கட்டு கருவாச்சி கட்டு. கனத்த பொம்பளையாயிருந்தாலும் கட்டு சின்னக் கட்டு கனகாம்பரத்துக்கு. காடு மேடு ஓடி வம்பாடுபடாத பொம்பளைங்கிறதால கனத்த கட்டுச் சொமந்தா கழுத்து செத்துப்போகும்னு சிறு கட்டு சொமந்து வாரா கனகாம்பரம். முன்னுக்க போறா கனகாம்பரம்; பின்னுக்க வாரா கருவாச்சி. மூஞ்சிக்கு முன்னால பறக்கிற ஈயோட மல்லுக் கட்டித் தலையத் தலைய ஆட்டிக்கிட்டு இவங்க ரெண்டு பேரையும் தொடுத்து வருது பூலித்தேவன்.

பாதையில கெடந்த கருவேல முள்ளு ஒண்ணு, போயிக்கிட்டிருந்த கருவாச்சியப் போட்டுப் பாத்துருச்சு. முள்ளுத் தச்ச கால மேல தூக்கி, கட்டு மேல இருந்த கையக் கீழ எறக்கி, தச்ச முள்ள அவ எடுக்கவும், வாரேன்னு ஒரு பாதி முள்ளு வெளிய வந்திருச்சு; போறேன்னு ஒரு பாதி உள்ள போயிருச்சு.

அதுக்கே கலங்கிப்போனா கனகாம் பரம்; “அய்யய்யோ முள்ளா?”

“பொழப்பே முள்ளுக்குள்ள கெடக்கு. இதுல உள்ளங்கால்ல முள்ளுத் தச்சா உசுரா போயிரும்?”- முறிஞ்ச முள்ளத் தூக்கி எறிஞ்சா கருவாச்சி.

“நீயாச்சும் முள்ளுக்கு வாக்கப்பட்டு முறிச்சுப் போட்டுட்ட. முள்ளோடதான என் பொழப்பே போய்க்கிட்டிருக்கு.”

“இப்ப என்ன சொல்றான் ஒம் புருசன்?”

“கட்னா மச்சினிச்சியக் கட்டுவேன்... இல்லாட்டிக் காவி கட்டுவேங்கிறாரு.”

“மச்சினிச்சிக்கும் பிள்ள பெறக்க லேனு வச்சுக்க... காவிதான் கட்டி யாகணும் கடைசியில. மூணு வருசமா ஒன்னிய வாழாவெட்டியாவே விட்டுட் டான் பாரு, பாறாங்கல்லுக்குப் பெறந்த பய. அவன் ஒன்னையும் நெனைக்கல; சாகப்போற நாளையில ஒங்கப்பனையும் நெனைக்கலையே.”

“அந்த ஆளுக்கு எங்க மூணு பேரு மேலயும் ஆசை இல்ல கருவாச்சி; ஒரே நோக்கம் மோதிரத்து மேலதான்.”

“இதென்னடி கூத்தா இருக்கு. மோதிரமா பிள்ள பெறப்போகுது முழுகாம இருந்து? எனக்கு எங்க ஆத்தாள நெனச்சாலும் கண்ணீர் வருது. ஒங்கப்பன நெனச்சாலும் கண்ணீர் வருது. ஒங்களக் கரை சேப்பாரோ... இல்ல கரை சேர்ந்துருவாரோ தெரியலையே. ஒண்ணாமண்ணாக் கெடந்து ஒண்ணா மண்ணா வளர்ந்து நம்ம ரெண்டு பேரு பொழப்பும் இப்படி ஆகிப்போச்சே! எனக்கு அப்பப்ப ஒரு ஏக்கம் வரும் கனகு.”

“என்னா ஏக்கம்?”

“பொம்பளப் பிள்ளைக வயசு பத்துப் பன்னண்டோட நின்டுபோகக் கூடாதா? அந்த ஓடை மண்ணு, நெலா வெளிச்சம், கிளித்தட்டு வெளையாட்டு, அவிச்ச மொச்ச, அச்சுவெல்லம், ஆத்தாகிட்ட ஒரு அடி, அப்பன்கிட்ட ஒரு வசவு, தாத்தன்- பாட்டி மடியில பொதைஞ்சு ‘ஆத்தா அடிச்சுப்புட்டா’னு அழுகுற சொகம், வெவரமில்லாத மனசு; வெள்ளந்தி வயசு, அது அப்படியே இருந்திருக்கப்படாதா? பெரிய மனுசியாகாமலே கெழவியாகி, ‘போதும் பொழப்பு’ங்கிறப்ப போய்ச் சேந்திரக் கூடாதா?”

பொழப்பு சலிச்சுப்போறபோதோ, சிக்கலுக்குச் சிக்கெடுக்க முடியாமப் போறபோதோ, இதுக்கு மேல என்னா லானது எதுமில்லேனு நடை செத்துப் போகும்போதோ மனுசக் கூட்டம் இயற்கைக்கு விரோதமா கற்பன செஞ்சு பாத்துக்கிருது. அந்தக் கற்பன இந்தா இந்தா இந்தானு இழுத்துக் கடவுள்கிட்டப் போய் முடிஞ்சிருது.

இதுக்கு மேல ஈசன் தலையெழுத்து என்னானு பாப்போம்ங்கிற முடிவோட பருத்திமாரு சொமந்து போகுதுக பாவப்பட்டதுக ரெண்டும்.

பொழுதுபோற நேரம்.

ஊர் எல்லையில அரச மரத்தடிக் கல் திட்டு மேல சீட்டு வெளையாடிக் கிட்டிருக்காக அஞ்சாறு வெடலப் பயக. மொளகாப் பழமாயிருக்கு கண்ணுல செவப்பு; முழுச் சாராய மப்பு.

அரச மரத்த ஒரு ஒரசு ஒரசித்தான் போகுது ஒத்தையடிப் பாதை. கனகாம்பரம், கருவாச்சி, பூலித்தேவன் மூணு உருப்படிகளும் அவுகளக் கடந்து தான் போகணும்னு தெரிஞ்சுபோச்சு சீட்டு வெளையாட்டு ஆளுகளுக்கு.

கட்டையன் வீட்ல கஞ்சாவும் கஞ்சியும் குடிக்கிற மூணு பயக வம்பிழுக்க முடிவு பண்ணிட்டானுக. பத்தடி தூரத்துல வந்துக்கிட்டிருக்காக பருத்திமாருக்காரிக. கையில் இருந்த சீட்டக் கவுத்துப் போட்டுட்டு, தகரத் தொண்டையில பேச ஆரம்பிச்சான் ஒருத்தன்.

“ஏய்! அங்க பாருங்கடா! ரெண்டு மாருல எந்த மாரு பெருசு..? முன் மாரா? பின் மாரா?”

“பின்னுக்க வாரது கட்டு நல்லா ருக்கு; மாரு சிறுசா இருக்கு. முன்னுக்க வாரது கட்டு நல்லால்ல; மாரு பெருசா இருக்கு.”

பருத்திமாரப் பேசற மாதிரி சாடை பேசுறாக சண்டாளப் பயகனு தெரிஞ்சு போச்சு கருவாச்சிக்கு.

நின்னா. நான் பாத்தா நீங்க எரிஞ்சுபோயிடுவீங்கடானு ஒரு மொற மொறச்சா; நடந்துட்டா.

போயிட்டாளே! வம்பு இழுத்தாலும் வராது போலிருக்கே. வம்புக்கு அடுத்த அம்பு போட்டான் அக்கா தங்கச்சி கூடப் பெறக்காத அயோக்கியப் பய.

“மாரு... வீட்டுக்குப் போறதா? வெலைக்குத் தாரதா?”

மூணு எட்டு முன்ன போனவ படார்னு திரும்பி, அந்தத் தறுதலப் பய தலையில தூக்கி எறிஞ்சா பருத்திமார. மப்புல கெடந்த பயக குப்புனு எந்திரிச்சானுக.

ஆத்தாளுக்கு என்னமோ ஆகப் போகுதுனு புரிஞ்சுபோச்சு பூலித் தேவனுக்கு; தலைய மடக்கிக் கொம்ப முன்னால நீட்டிக்கிட்டே ஒரே தவ்வாத் தவ்வி ஏறுச்சு கல் திட்டு மேல.

நாப்பது நாப்பத்தஞ்சு வீசை எடையுள்ள கெடா மொத்தமா ஆளுக மேல முழுசா வந்து விழுந்ததுல இன்னதுதான் நடக்குதுங்கிற சேதி முதுகுத்தண்டு வழியா மூளைக்குப் போகல ஒருத்தனுக்கும்.

காலுக்குக் கீழ ரெண்டு பேரப் போட்டு மிசுங்கவிடாம மிதிச்சுக்கிட்டுக் குத்தி எறியுது கொம்புல சிக்குன ஒருத்தன. அவன் ‘யாத்தே’னு அலறி, தாடை கிழிஞ்சு தனியாப் போயி விழுகிறான். கெடா நடத்துற வெறிக் கூத்தப் பாத்து ஓடி ஒளிஞ்சுபோனானுங்க ரெண்டு மூணு பேரு.

காலுக்குக் கீழ கெடந்தவன்கள்ல ஒருத்தன் இடுப்புல இருக்கிற சூரிய எடுக்க எக்கி எக்கிப் பாத்தான். அதைக் கண்டுபுடுச்ச பூலித்தேவன், ஒரு அடி பின் எட்டு வச்சு, உழுகுற கலப்பை மாதிரி தலைய பூமியில சாச்சு, அவன் வகுத்துல ஆரம்பிச்சுத் தொண்டக் குழி வரைக்கும் நூல் புடிச்ச மாதிரி கொம்புலயே ஒரு கோடு கிழிச்சிருச்சு.

இன்னும் வெறியடங்காமத் தவ்வித் தாண்டி ஓடுது; கட்டையனுக்குச் சாயங்காலச் சாராயம்

வாங்கப் போனவன முட்டிச் சாய்ச்சதில, அவன் தள்ளி ஓடி விழுந்துபோனான் சாணிக்குழியில.

பூலித்தேவன் தானாத்தான் அடங்கணும். இனி தனக்கு அடங்காதுனு ஒரு ஓரமா ஒதுங்கிட்டா கருவாச்சி.

“கொம்புல குத்துப்பட்டவனுக்கு ஒண்ணும் ஆயிரப்படாது. பொழைக்க வச்சிரு சாமி.”

சேதி போயிருச்சு கடலக் காட்டுல உடும்புக்கறி உரிச்சுக்கிட்டிருந்த கட்டையனுக்கு.

அடுத்த நாள் அந்தக் கூத்து நடக்கும்னு ஈ, காக்கா, குருவிகூட நெனச்சிருக்காது.

உச்சிவெயில்ல வெள்ளக்கரட்டுல புல்லுக் கடிச்சுக்கிட்டிருந்த பூலித் தேவனை அஞ்சாறு கெடாப்பயலுக சேந்து உச்சுனாப்புல தூக்கிக் கொண்டு வந்துட்டானுக பளிங்கான் பாறைக்கு.

“ஒன்னியக் காயடிக்காம வளத்துட்டாளா கருவாச்சி? அதான் கொம்புல குத்திக் கொல்லப் பாக்குறியா? ஆளத் தேடிவந்து அள்ளையில குத்துறியா? இன்னிக்கு ஓயப் போகுதுடி ஓங் கதை”- பூலித்தேவனுக்குக் *காயடிக்கத் தயாராகிவிட்டான் கட்டையன்.

முரட்டாளுக நாலு பேரு வேணும் ஒரு கெடாயக் காயடிக்க.

கொம்பு ரெண்டையும் அழுத்தி அமுக்கிக்கிட்டான் ஒருத்தன், மிசுங்க விடாம முன்னங்கால் ரெண்டையும் உக்காந்து புடிச்சுக்கிட்டான் ஒருத்தன். பூலித்தேவனோட பின்னங்கால் ரெண்டையும் அகட்டி வசதிபண்ணி அசங்காமப் புடிச்சுக்கிட்டான் ஒருத்தன். கல்லு மேல சாக்கப்போட்டு, பூலித் தேவனை ஒரு தினுசா உக்கார வச்சு அதோட கனத்த காயில துணியச் சுத்தினான் கட்டையன்.

காயின்னா பெருங் காயி; கைக்கடங் காத காயி. உள்ளங்கை ரெண்டும் ஒண்ணு சேந்து மூடுனாலும் மூட முடியாத பெரும் பொருளு.

புலித்தேவன் காயை இறுக்கிப் புடிச்சான் கட்டையன்; தொங்கு சவ்வுல சரடு கட்டி இறுக்கி ஒரு முடி போட்டான். காய ஒரு கையில புடிச்சிக்கிட்டு மறு கையில நெரிநெரினு நெரிச்சான்; கும்முகும்முனு கும்முனான். ஒரு சின்னக் கல் ஒலக்கையை எடுத்து ஒரு பக்கமா நச்சு நச்சுனு குத்தினான்.

பை இருக்க, படக்படக்குனு ஒடையுது உட்சவ்வு. உசுரு போற வலியில கத்திக் கதறுது பாவம் வாயில்லாத சீவாத்தி.

மறு காயும் அடிச்சான்; உட் சவ்வு ஒடைச்சான். கல் ஒலக்கையை வச்சுக் காயில பொய்க் குத்தாக் குத்திக் கெட்டியா இருந்த காயப் பிதுக்கிப் பிதுக்கி நசுக்கி நசுக்கிக் குறுண குறுணையா ஆக்கிக் கூழாக்கிட்டான். கூழ் தண்ணி தண்ணியா ஆகுற வரைக்கும் கசகசனு கசக்குறான்.

“என்னிய விட்டுருங்க... என்னிய விட்ருங்க”னு ஆட்டு மொழியில கத்துது ஆவி துடிக்கிற சீவன்.

கட்டியாயிருந்த காயி தண்ணிப் பையாத் தொங்க ஆரம்பிச்சதும் அடிப்பாகத்துல தேங்குன தண்ணிய மேல் ஏத்தி முடிச்சுப்போட்டுவிட்டுட்டு; தண்ணிய அள்ளி, சப்புச் சப்புச் சப்புனு அடிச்சான் குத்திக் குத்திக் கூழாப் போன காய் மேல.

“இப்ப விட்ருங்கடா...”

எல்லாரும் விட்டு விலகிட்டாங்க.

“புலியாமில்ல புலி... காயடிச்சு விட்டுட்டேண்டி இன்னைக்கிருந்து நீ பூன.”

எந்திரிக்கத் தெம்பில்லாம விழுந்து கெடக்குற பூலித்தேவன், அவன வெறிச்சு ஒரு பார்வ பாக்குது.

அந்தக் கண்ணுலருந்து கண்ணீரும் ஆண்மையும் ஒண்ணு சேந்து வடிஞ்சு ஒழுகிற மாதிரியே இருக்கு.

மசுங்குன இருட்டுல ஒடியாந்த கொண்ணவாயன், தலையிலயும் நெஞ்சுலயும் அடிச்சுக்கிட்டுக் கட்டிப்புடிச்சு அழுகிறான் காயடிச்ச கெடாய!

*பொறாமை

*ஆண்மையழித்தல்

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

மூணு நாளைக்கு எரையெடுக்காது காயடிச்ச கெடா. புல்ல மோந்தும் பாக்காது; புளிச்ச தண்ணியில வாயும் வைக்காது.

பூலித்தேவன் கொம்புல தலையச் சாச்சு, தாடையத் தடவிக்கிட்டே அது அழுகிறதப் பாத்து அழுகிறா கருவாச்சி. “மானங்கெட்ட பயலுகளாச் சேந்து ஒன்னிய ஊனப்படுத்திட்டாங்களே பூலித்தேவா”- அவ அழுக, ஆடு அழுக, என்னமோ ஏதோன்னு பிள்ளையும் சேந்தழுக, கொண்ணவாயனும்கூடவே அழுக, பாதி எழவு வீடாகிப்போச்சு கருவாச்சி வீடு.

காயடிக்கிறது ஒண்ணும் புதுசில்ல; ஊர்நாட்ல உள்ளதுதான். கெடா வர்க்கத்துக்கு மனுசன்வழி வழியாச் செஞ்சு வந்த துரோகந்தான். ஆனா, அதுக்குமொரு கணக்கு இருக்கு.

ஆறே மாசத்துல வயசுக்கு வந்திருது கெடா. காலும் தலையும் மத்ததும் நீண்டு நிமிந்திருது. *பொலிச்சல் நெனப்பு வந்துட்டா அப்புறம் அதப் புடிக்க முடியாது கையில. திமிரும்; தெனவெடுத்து அலையும்; முத்தங் குடுக்க வந்தாலும் முட்டவரும்; பொலிச்சல் போடக் கிறுக்குப் புடிச்சு அலையும். பொட்டைய நோங்கிட்டாப் புல்லு கடிக்காது. 'அதே' நோக்கமா அலைபாயும். மேய்ச்சல மறந்து 'மேய' அலையிறதுனால நீத்துப் போகும் ஒடம்பு. எலும்புல கறி சேராது; கறியில கொழுப்புச் சேராது. கறி திங்க ஆடு வளக்கிறவன் சும்மா இருப்பானா? கனத்த வெதைய நசுக்கிக் காயடிச்சு விட்டுர்றான். காயடிச்ச பெறகுதான் மேல பாத்த கெடா கீழ பாக்கும். ஒழுங்காப் புல்லு கடிக்கும்; தவிச்ச நேரம் தண்ணி குடிக்கும்; ஆட்டம் பாட்டம் அடங்கிரும். வீரமெல்லாம் வத்திப்போகும். ஒருகைப்பிள்ளகூப்பிட்டாலும் 'வாரேஞ்சாமி'ன்னு வந்திரும். பொட்டை வர்க்கம்னு ஒண்ணு இருக்கிறதே அதுக்கு மறந்துபோகும். காயடிச்ச மூணே மாசத்துல அது புதுச் சதை போடும் பாருங்க... சும்மா காஞ்சுகெடந்த கம்மா கார்த்திக

மாசம் பெருகுற மாதிரி கடகடகடன்னு கறிகட்டும்.

ஆனா, நேந்துவிட்ட கெடாய யாரும் காயடிக்கிறதில்ல. “ஆத்தா கெடாயாவது... அப்பன் கெடாயாவது...” காயடிச்சு விட்டுட்டான் கட்டையன்.

காளியாத்தா கோயிலுக்கு வந்து கண்ணு ரெண்டுலயும் அடைமழை கட்டி அழுகுறா கருவாச்சி. “நேர்த்திக்கடன முறிச்சிட்டேன்னா என் நெத்தியில அடிச்சுட்ட ஆத்தா? கோவம் எம் மேலன்னா என் ரெண்டு கண்ணுல ஒரு கண்ண எடுத்திருக்கலாம். ஆனா, என் ரெண்டு பிள்ளையில ஒரு பிள்ளையத் தண்டம் வாங்கிட்டியே! அது சரி, நேர்த்திக்கடன் கட்டாதவள நெஞ்சுல ஏறி மிதிச்சுட்டியே. ஒன் பொருள ஒச்சம் பண்ணுன ஆளுகள இன்னம் மிச்சம் வச்சிருக்கியே. எப்பத் தண்டம் வாங்கப்போற?”

ஆத்தாகிட்ட ஒப்பிச்சுட்டு அவ அழுதுபோறா. கஞ்சி ஊத்துறவ பின்னாலயே ஒரு நொண்டி நாய்க்குட்டி அண்டிப்போற மாதிரி, வீரம் கொறஞ்சு வீரியம் கொறஞ்சு அவ கொசுவம் பாத்துக் கூடவே போகுது பூலித்தேவன்.

ஊரே வையுது கட்டையன.

“கருவாச்சி மேல இருக்கிற கோவத்துல கெடாயப் பொட்டையாக்கி விட்டுட்டானே பொண்டுகப் பய”, “எதுத்துக் கேக்க ஆளு இல்ல. மொள்ளமாறிப் பயலுகளை எல்லாம் கஞ்சா வாங்கிக் குடுத்துக் கையில போட்டுக்கிட்டான். இப்படியேவா போயிரும் இவன் காலம்? எளைச்சவன வலுத்தவன் அடிச்சா வலுத்தவன வல்லூறு அடிக்காதா?”

காத்து வழி வருது எல்லாம் கட்டையன் காதுக்கு. சிரிச்சுக்கிர்றான்; அவன் சிரிச்சா நல்லால்ல; நரி சிரிச்சா நல்லாவா இருக்கும்?

கொளத்தங்கரையில அன்னைக்கி அப்படி ஒரு சம்பவமாகிப் போகும்னு கட்டையனும் நெனைக்கல; ஆடுகளும் நெனைக்கல.

களையெடுத்து முடிச்ச சோளக்காட்டப் பாத்துட்டு ஒத்தையில கரை வழியா வாரான் கட்டையன். வந்தவன் கரையிலயே ஒரு கிளுவம் புதரோரம் உக்காந்துட்டான் ஒண்ணுக்கிருக்க. கரை வழியா வந்த செம்பிலி மந்தைகள அவன் கவனிக்கல பாவம். உக்காந்தவன் தன்ன மறந்து தன் நாமம் கெட்டு அந்த இளம் சோகத்துல கரைஞ்சு கண்ண மூடி இருக்க, செம்பிலி ஆடுக ஒண்ணொண்ணாக் கடந்துபோகுதுக அவன் முதுக ஒரசிக்கிட்டு; அவன் எந்திரிக்கல.

அவனுக்கு என்னா நம்பிக்கைன்னா சொக்கத்தேவன்பட்டி சுத்துவட்டாரத்துல தன்ன முன்னுக்கப் பாத்தாலும் பின்னுக்கப் பாத்தாலும் ஆடு மாடு முதற்கொண்டு அத்தன சீவராசிகளுக்கும் அடையாளம் தெரியும். தான் ஒண்ணுக்கிருக்கிறதப் பாத்தா ஆனையே ஒதுங்கிப் போகுமே, ஆடா ஒதுங்கிப் போகாது? கட்டையன் நம்பிக்கை வீண் போகல. அவனக் கண்டு ஏதோ ஒரு 'கெட்ட ஆவி' உக்காந்திருக் குன்னு எல்லா ஆடுகளும் ஒதுக்கித்தான் போச்சுக ஒரு ஓரமா.

மந்தையில மையத்துல வருது பூலித்தேவன். அது கொம்பு நீளம்; உடம்பு பெருசு; கரை வேற சிறுசு. அது கொஞ்சம் ஒதுங்கிப்போனாலும் கொளத்துல விழுந்திரும். அதனால சித்தம் போக்கு

சிவம் போக்குன்னு தன்போக்குல போகுது. அப்பத்தான் அந்தக் கதையாகிப்போச்சு.

கட்டையன அது கடக்க... அந்த நேரம் பாத்து அது மூக்கு மேல ஒரு முள்ளு ஓரச... அந்த அதிர்ச்சியில அது கொம்ப அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஒரு ஆட்டு ஆட்ட... அது அவன் முதுகுல குத்திச் சட்டையக் கிழிக்க... அவன் என்னமோ ஏதோன்னு எந்திரிச்சுத் திரும்ப... அப்பக் கடந்து போன கனத்த வகுறு அவன எம்பி ஒரு தள்ளுத் தள்ள... நெல குலஞ்சு பள்ளத்துல சரிஞ்சு உருண்டு கத்தாழம் பொதர் ஓரமா காயாத நரகல் மேல விழுந்து போனான் கட்டையன்.

சீ! வேட்டியெல்லாம் ஆகிப்போச்சே வெளிக் கிருந்த பொருள்னு அருவருப்பாகி, உருண்டு பெரண்டு தடால்னு எந்திரிக்க இடுப்புல குத்தி இழுக்குது இண்டம் புதரு.

முள்ளப்புடுங்கி எறிஞ்சிட்டு மூக்கு வெடைக்கிற கோபத்துல கரை மேல கண்ணச் செலுத்திப் பாக்குறான் கட்டையன். இந்தச் சம்பவத்துக்கும் எனக்கும் ஒரு சம்பந்தமும் இல்ல சாமின்னு போயிக்கிட்டேயிருக்கு பூலித்தேவன்.

அஞ்சாறு நாளாவே சொகமில்ல பிள்ளைக்கு. அழுதுக்கிட்டே யிருக்கான் அழகுசிங்கம். ரவ்வும் பகலும் ஒறங்கல; சோறுதண்ணி செல்லல; இருட்டப் பாத்தா அலறி எந்திரிக்குது பிள்ள. வெளிச்சத்தப் பாத்தாலும் வீல்னு கத்துது. சுட்டுக் கெடக்கு நெத்தி; குளுந்து கெடக்கு வகுறு.

ஊர்ப்பட்ட மருந்து குடுத்துப் பாத்தா வைத்தியச்சி; ஒண்ணும் ஆகல.

“இருளடிச்சிருக்கு; பிள்ள பயந்துபோயிருக்கு. இனிமே மருந்து மாயம் கேக்காது ஆத்தா; மந்திரிச் சாத்தான் கேக்கும்.”

வைத்தியச்சியே இப்படிச் சொன்னதுக்கு அப்பறம் மறுபேச்சு இருக்கா? பிள்ளையத் தூக்கி நடந்துட்டா வடவீர நாயக்கன்பட்டிக்கு.

வடவீர நாயக்கன்பட்டி நாயக்கரு மந்திரிக்கிறதுல மன்னன். வேப்பங்கொழ நாயக்கருன்னுதான் சொல்றது அவர. சொந்தப் பேரு மறந்துபோற அளவுக்குத் தொழில் பெருத்த கையி. வத்திப் போனாலும் கரையெல்லாம் பச்சை கட்டி நிக்கிற ஆத்தாங்கர மாதிரி வயசானாலும் லட்சணம் மாறாத ஆளு.

பச்ச உருமா; செவப்புக் கடுக்கன்; கரும்புச் சக்கை மாதிரி கனத்த மீசை. கழண்டு விழுந்திர்ற மாதிரி ரெண்டு கண்ணு; ஈரக்கொலைய இழுத்து இறுக்கிப் புடிக்கிற பார்வை.

கனத்த கம்பளிய விரிச்சு உட்காந்தாரு; தாய் மடியில பிள்ளைய உட்காரவச்சாரு. பொங்கப் பானையில புதுத் தண்ணி ஊத்தி ஒடிச்ச வேப்பங்கொழைய ஊறப்போட்டாரு. கண்ண மூடி ‘முணுமுணுமுணு’ன்னு எதோ மந்திரம் சொன்னாரு. வேப்பங்கொழையச் சட்டுன்னு எடுத்து, பிள்ள மூஞ்சியில தண்ணி தெறிக்க அடிச்சு மந்திரிச்சாரு. வேப்பங்கொழத் தண்ணிய ‘நீ குடி மொதல்ல’ன்னு தாய் குடிக்க வச்சாரு; ‘பிள்ளைக்கும் குடு’ன்னு குடுத்தாரு.

அழுகை அடங்கிப்போச்சு அழகுசிங்கத்துக்கு.

நாயக்கரு மந்திரிச்சதும் ‘குணக் குறி தெரியுதே’ன்னு குளுந்துபோனா கருவாச்சி; மந்திரம் போட்டு மந்திரிச்சதுல புடிச்ச பீடை விட்டுப்போச்சுங்கறது அவ கணக்கு. ஆனா அது இல்ல காரணம். குண்டாச்சட்டியத் தலையில கவுத்த மாதிரி நாயக்கரு கட்டியிருந்த உருமா - சிவீர்ன்னு கண்ணுல அடிக்கிற கடுக்கன், வாய மூடித் தாடையத் தடவுற மீச, ‘அழுதேன்னா

கொன்னேபுடு வேன்'னு கண்டிப்பாச் சொல்ற கண்ணு... இதுகளை யெல்லாம் பாத்துப் பாத்து இந்தப் புது பயத்துல பழைய பயத்த மறந்துபோனான் பய.

இந்த 'நெசம்' நாயக்கருக்கும் சின்னப்பயலுக்கும் மட்டும்தான் தெரியும்.

இது தெரியாததனால கண்ணீர் முட்டுது கருவாச்சிக்கு.

இன்னதுதான் காணிக்கைங்கிறது இல்ல; குடுத்தத வாங்கிக்கிட்டுக் கும்பிட்டு அனுப்பிருவாரு நாயக்கரு.

"ஏதோ என்னால ஆனது"ன்னு காலே அரைக்கா ரூவா காணிக்கை வச்சா; பிள்ளையத் தூக்கிட்டுப் புறப்பட்டு வந்துட்டா.

வெள்ளையாங்கரட்டுல வெயில் தாந்திருச்சு. கரடுகள்ல ஆடு மாடு மேய்க்க வந்த ஆணும் பொண்ணும் நக்கிலிச்சாம் பாறையில மொது மொதுன்னு வந்து குமுஞ்சுபோச்சுக.

"பாறைக் கறி போடுறாகளாம்...

பாறைக் கறி போடுறாகளாம்..."

ரொம்ப நாளாக் கவுச்சி காணாத நாக்குல எல்லாம் எச்சி ஊறி ஒழுகுது.

தின்டுபாத்த ஆளுகளுக்குத்தான் தெரியும் - பாறைக் கறி மாதிரி ருசியான கறி அம்பத்தாறு தேசத்துலயும் இருக்க முடியாதுன்னு.

அடுப்புங் கெடையாது; சட்டியுங் கெடையாது; ஆனாலுங் கறி திங்கலாம்.

என்ன பண்ணுவாக தெரியுமா?

ஒரு பாறையில தண்ணி ஊத்திக் கசகசன்னு கழுவி விடுவாக; சுத்தமாயிடும் பாறை. பாறையக் காய விட்டு அது மேல கட்டையப் போடுவாக. கட்டையில தீ மூட்டி எரியவிடுவாக. கட்டை எரிய எரியச் சுட்டுப்போகும் பாறை. கட்டை எரியும்போதே, உப்பும் மொளகாத்தூளும் போட்டுப் பச்சைக் கறியப் பெரட்டு பெரட்டுன்னு பெரட்டி வச்சுக்கிரணும். கட்டை எரிஞ்சு ஓஞ்சதும் சாக்க எடுத்து ரெண்டு வீசு வீசுனா சாம்பல் பறந்திரும். கொதிச்சுக் கெடக்குமய்யா

பாறை; வெரல் தொட்டா நகம் வெந்துபோகும். பெரட்டி வச்ச கறிய அதுல அள்ளி எறியணும். சும்மா 'சொய்ங் சொய்ங்'கிற சத்தத்தோட சுருங்கி வேகும் கறி. எண்ணெயெல்லாம் எதுக்கு? எல்லாக் கறித் துண்டுகள்லயும் உருகுற கொழுப்பு ஓடி ஓடிச் சேரும்.

வெந்ததும் உள்ளங்கையில எடுத்து ஊதி ஊதி வாயில போட்டா - தேவாமிர்தம் தேவாமிர்தம்ங்கிறாகளே அதுகூட இம்புட்டுச் சூடா இருக்கு மான்னு தகவல் இல்ல; இது இருக்கும்.

அன்னைக்குப் பாறைக் கறி போட ஆள் சேத்தான் கட்டையன். சுட்டுக்கிட்டிருக்கு பாறை; உரிக்கப் போறாங்க ஆட்டை.

"ஏ பக்கிகளா! ஓடிப் போறீகளா இல்ல ஒங்களயும் பாறைக் கறி போட்டுப் பங்கு போடவா?"

ஒரு அமட்டு அமட்ட வும், ஆடு மாடு மேய்க்கிற கூட்டம் ஒரே ஓட்டமா ஓடி எட்டி நின்னு வேடிக்கை பாக்குது.

பாறைக் கறி போடக் கொண்டாந்த ஆட்ட சடார்னு சாய்க்குறாக தரையில. அது மிசுங்காம இருக்க, பின்னங் கால் ரெண்டையும் பின்னிக் கொளம்போட கொளம்பு மூட்டி மாட்டிட்டாக.

முன்னங்கால் ரெண்டுல ஒரு கால ஒதறவிட்டு, ஒரு கால மட்டும் அமுக்கிக் கிட்டு, பெருவிரல வச்சுக் கழுத்துல ஒரு அழுத்து அழுத்திச் சங்க லேசா ஒதுக்கிட்டு சங்குக்குக் கீழே கத்திவச்சான் சலம்பல் பாண்டி.

ஆடு அறுக்கவே பெறந்தவன் அவன். ஆத்தா தொப்பூழ்க் கொடியக்கூட அவ அறுக்குமுன்ன இவன் அறுத்துட்டு வந்தவன்னு பேசுவாக ஊர்ல.

அழுத்துன கத்தி அறுத்ததுமே பீச்சியடிக்குது ரத்தம். அமுக்குன ஆளுகளத் தூக்கித் தூக்கிப்போட்டுத் துடிக்குது ஆவி போற ஆடு.

பரம்பரையா ஆடு அறுக்கிறவன் மொத்த ரத்தத்தையும் கத்தி முனையிலேயே வடியவிடுவான்; அப்படித்தான் வடியவிட்டான் அவனும். நெம்பிப்போச்சு சருவச்சட்டி. பீச்சியடிச்ச ரத்தவரத்து கம்மியானதும் அறுத்த சங்க 'மடக்'குன்னு ஒடிக்க அது 'படக்'குங்கிற சத்தத்தோட மிச்சமிருந்த ரத்தத்தையும் துப்பிருச்சு துப்பி.

அறுபடுற எல்லா ஆட்டுக்கும் மொதல்ல ரத்தம் போயிரும்; அப்புறம் சிறுநீர் பிரியும்; சிறுநீர் பிரிய உயிரும் போயிரும்.

"உசுர் போயிருச்சு... உசுர் போயிருச்சு..."

எட்டி நின்னு கத்திக் கைதட்டுது ஆடு மாடு மேய்க்கிற கூட்டம்.

"அந்தா பாரு தோல உரிக்கிறாக..." பின்னங்கால் சப்பையில ஆரம்பிச்சுத் தொடை வழி புகுந்து சும்மா ஆகாயத்துல அம்பு போற மாதிரி பரபரபரன்னு பரவுது கத்தி.

அதே மாதிரி மறு தொடையிலயும் கத்திவச்சுக் கீறிக் கிழிச்சு, கருவேலங்கிளையில தலைகீழாத் தொங்கவிட்டு என்னமோ வாழப்பழத்த உரிக்கிற மாதிரி மேலயிருந்து உரிச்சு வாரான் தோல.

பெருவிரலச் சதையில பதிச்சு அழுத்தி அழுத்தி இழுத்தா சரசரன்னு வந்திரும் தோலு. ஆனா

ரெண்டே ரெண்டு எடத்துல மட்டும் வர மாட்டேன்னு வம்பு பண்ணும். ஒண்ணு 'காயை'க் கடக்கும்போது; ரெண்டு நெஞ்சத் தாண்டும்போது. அந்த ரெண்டு எடத்துல மட்டும் லேசாக் கத்தி போட்டு ஓட்டை விழுகாம உரிக்கணும். ரெண்டு எடத்துலயும் முத்தம்வைக்கிற மாதிரி கத்தி வச்சு லேசா உருவணும். வெடலப்புள்ள மொதல்மொதல்ல கட்டின சீல அள்ளையில குத்துனா அவுந்திரும் பாருங்க... அப்படிக் கழண்டு துண்டா வந்து விழுந்துபோகும் தோலு.

பெருங்கனம் கனக்குது தோலு; தோல் மட்டும் பத்து வீச இருக்கும் போலருக்கு.

சும்மா வெண்ணெயப் பூசிவச்ச மாதிரி வெண் சவ்வும் செங்கறியுமாத் தொங்குற ஆட்ட உயிர்த்தலத்துல இருந்து நெஞ்சு வரைக்கும் ஒரு கீறுக் கீறி, அட்டத்துல ரெண்டு பக்கமும் ரெண்டு கீறு கீறவும் 'குபுக்'குன்னு வெளிய வந்திருச்சு கொடலு.

பெருங்கொடலச் சுத்திக் கொழுப்போ கொழுப்பு! கொழுப்புல ஒரு கீத்த அறுத்து வாயில போட்டுத் தேங்காச் சில்லு மாதிரி 'நறுச் நறுச்'னு தின்னும் பாத்துக்கிட்டான் சலம்பல் பாண்டி.

கொடலு, ஈரலு, நுரையீரலு மூணையும் எடுத்துத் தனிச் சட்டியில துண்டாப் போட்டுட்டு, கழுத்துக் கறி, முன் சப்பைக் கறி நெஞ்சுக் கறி மூணையும் அறுத்தறுத்துச் சுடுபாறை யில எறியிறான் சலம்பல் பாண்டி.

சதை சதையா வந்து விழுகவும் சங்கீதம் படிக்குது பாறை. 'கறிகறிப்ரியா' ராகமோ என்னமோ?

"அண்ணனுக்கு மொதல்ல ஈரலச் சுட்டுக் குடுங்கடா..."

"தின்னும்போதே ரத்தம் ஊறுதடா"ன்னு வெறியேறிப் பேசுறான் கட்டையன்.

அப்புறம் என்ன சொல்ல! காடே கறி மணக்குது; சாராயத்த ஊத்தித் தாளிச்சுப்பிட்டாங்க தாளிச்சு.

வடவீர நாயக்கன் பட்டியில மந்திரிச்சு, பொடி நடையாப் பொழுசாய வீடு வந்து சேந்த கருவாச்சி பிள்ளையப் படுக்கப் போட்டுட்டு அடுப்புக் கூட்ட ஆரம்பிச்சா.

நெய் மாதிரி லேசாச் சீமத்தண்ணி தெளிச்சுப் பருத்திமாரப் பத்தவச்சா.

மேயப்போன தொழுமாடுகளும் மந்தையாடுகளும் ஊருக்குள்ள வந்திருச்சுக.

மாட்டு மணிச் சத்தத்துல அந்தச் சாயங்காலமே நெம்பி வழியுது. இவ வீட்டு மாடு கன்டு மட்டும் காங்கல; பூலித்தேவனும் வரல; கொண்ண வாயனும் வந்து சேரல. புல்லுகில்லு சேத்துப் பொழுது போயி வருவான்னு இருந்தவளுக்கும் நேரம் ஆக ஆக நெஞ்சு பதறுது.

வாசலப் பாக்குறா; வாசலத் தாண்டித் தெருவுக்கு ஓடி வாரா. தெருவுக்கு வந்து வந்து திரும்பித் திரும்பிப் போறா.

வரல; வர்ற அறிகுறியும் தெரியல. நல்லா இருட்டிருச்சு.

தண்ணியக்கூட பத்தவச்சிரலாம், என்னியப் பத்தவைக்க முடியாதுன்னு முரண்டுபண்ற காடா வெளக்கத் திரியத் திரிச்சுவிட்டு, அடுப்புலகெடந்த நெருப்பெடுத்து அவ பத்தவைக்க...

தெறந்த வாசல்ல தொப்புட்டீர்னு விழுந்துச்சு என்னமோ.

என்னாது அது? நனஞ்ச சீலமாதிரி என்னமோ விழுந்துகெடக்கே.

கையில புடிச்ச வெளக்கோட ஓடிவந்து பாத்தா.

நெளிநெளிநெளின்னு கெடக்கு ஒரு பொருள் தரையில.

தொட்டுப் பாத்தா; தோலு.

எடுத்துப் பாத்தா;

ஆட்டுத் தோலு

மோந்து பாத்தா;

“பூலித்தேவா!”

உசுர் கிழியக் கத்துனவ தோல் மேல மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டா மல்லாக்கா.

விளக்கவிட்டு வெளிய குதிச்சு வாயிலயும் வயித்துலயும் அடிச்சுத் துடிச்சுத் துடிச்சு எரியுது திரியில இருந்த தீபக்கொழுந்து!

---

*கலவி

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ..

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

‘குய்யோ முறையோ’ன்னு ஊரே கூடி நிக்குது கட்டையன் வீட்டு வாசல்ல. தகவல் தெரிஞ்சு மொதலக்கம்பட்டி ஆளுக வேற சாமியாடி வந்துட்டாக சண்ட புடிக்க.

“பொறுமையா இருங்கப்பா”ன்னு சொல்லிப்பாக்குதுக உள்ளூர்ப் பெருசுக.

“பொறுமை என்னய்யா பொறுமை. இன்னைக்கி ஆட்டக் கடிச்சான்; நாளைக்கி மாட்டக் கடிச்சு மனு சனக் கடிப்பான்.பாத்துக்கிட்டே பல்லாங் குழி ஆடச் சொல் றீகளா?”

“பதறாதீகப்பா. பஞ்சாயத்துல பேசிக் கிருவோம்.”

“பஞ்சாயத்தென் னய்யா பஞ்சாயத்து? ஒலக்கையக் கள வாண்டு புட்டான்னு பிராது குடுத்தா, துரும்பு அபராதம்னு தீர்ப்புச் சொல்ற பஞ்சாயத்து. விடுங்கய்யா, தகப்பனையும் மகனையும் சேத்துப் பாறைக்கறி போட்டு, ‘காக்கா நீ தின்னு, கழுகு நீ தின்னு’ன்னு பரசி விட்டுப் போயிர்றோம் பரசி.”

இம்புட்டுச் சலம்பல் நடக்குது. தகப்பனும் மகனும் வீட்டுக்குள்ள இருக்காங்களே தவிர வெளியே வந்தபாடக் காணம்.

“ஏ கூப்பிடுங்கடா அவன, இல்ல உள்ள வந்து கொல்லுவோம்.”

“ஏம்ப்பா இந்தத் தவ்வுத் தவ்வுறீகளே, கொலக்குத்தமா ஆகிப்போச்சு?”

“ஒன் வீட்டு ஆட்ட நீ வெட்டிக்கிட்டா அது கொலை இல்ல; என் வீட்டு ஆட்ட நீ வெட்னா அது கொலதான்.”

‘கிறீச்’னு தொறக்குது தலவாசக் கதவு.

என்னமோ விருந்துக்கு வந்தவுகள விசாரிக்க வந்த மாதிரி சத்தமில்லாம நடந்து வாராரு சடையத்தேவரு. அவர் வழக்கமா வெத்தல இடிக்கிற கல்லுமேல தன்ன இடுப்புக்குக் கீழ கொஞ்சங் கொஞ்சமா எறக்கிவச்சு உக்காந்துட்டாரு.

பையில இருந்த பாக்க எடுத்து வெத்தல ஒரல்ல போட்டு டொக்கு டொக்குனு தட்டிக்கிட்டே கேக்குறாரு: “ஆடு சுட்டுத் தின்டவன் என் மகன் தான்னு சாட்சி இருக்கா?”

“சாட்சி வேணுமா சாட்சி... வரச் சொல்லு ஒன் மகன; வகுத்த வகுந்து உள்ளயிருக்குற ஈரல எடுத்து இந்தான்னு காமிக்கிறோம்.”

“இருக்கலாம்... ஈரல்கூட இருக்கலாம். அது ஒங்க வீட்டு ஆடுன்னு எழுதியிருக்குமா ஈரல் மேல.”

“யப்பா சடையத்தேவா! நீ வாய் பெருத்த ஆளு; வக்கீல் மாதிரி பேசுவ. சாட்சி இல்லாம நியாயம் கேக்க வர மாட்டமப்பா” - உருமாப் பெருமாத் தேவரு பொறுப்பா பதில் சொல்ல, “என்ன சாட்சி?”னு சாணியில விழுந்த மறு மாத்தத்த எடுக்கிற மாதிரி சடையத்தேவரு அலட்சியமாக் கேட்கவும் கடுப்பாகிப் போனாரு காவக்கார சக்கணன்.

“கொண்ணவாயன அடிச்சு உப்பந்தரிசு ஓடையில போட்டது, மாடுகளப் புடிச்சு ஒடசாலி மரத்துல கட்டி வச்சது, கருவாச்சி கெடாய நக்கிலிச்சான் பாறையில வெட்டிப் பாறைக்கறி போட்டது எல்லாத்துக்கும் கண்ல பாத்த சாட்சி இருக்கு. என்னமோ நாங்கள்லாம் கேணப் பயக மாதிரி கிறுக்குக் குத்தாத பெருசு”.

“இப்ப எல்லாரும் கூடி எதுக்கு வந்திருக்கீக?”

“தண்டம் வாங்க வந்திருக்கோம்” - உள்ளூர்ப் பெருசு நிதானமாகச் சொல்ல, “தண்டத்த நீங்க வாங்கிக்கங்க, அவன் தலைய நாங்க வாங்கிக்கிறோம்”னு மொதலக்கம்பட்டி ஆளுகள்ல ஒருத்தன் எருமைத் தொண்டையில கரகரன்னு பேச, “எவன் தலையடா வாங்குவீக?”ன்னு வீச்சரிவாளோட வெளிய தவ்வி வந்துட்டான் கட்டையன்.

அதுக்குள்ள அவன் கைத்தடி களுக்குத் தகவல் போயி வேல்கம்பு வெட்டரிவாளோட வந்து குமுஞ்சு போனாக.

அவன் ஒண்ணு சொல்ல, இவுக ஒண்ணு சொல்ல, அவன் அரிவாள் எடுக்க, இவுக சூரிய எடுக்க “வேணாம்டா வெட்டுப்பலி குத்துப்பலி ஆகிப்போச்சுன்னா ஏழு தலமொறைக் கும் எந்திரிக்க முடியாதடா”ன்னு பெருசுக சத்தம் போட்டு அமத்த, கடைசியில ‘பதிமூணே கால் ரூவா’ தண்டத்தோட முடிஞ்சுபோச்சு பஞ்சாயத்து.

காளியம்மன் கோயில் வாசல்ல மொனையில்லாத மம்பட்டி, மூக்கில்லாத கடப்பாரைய வச்சுக் கண்ணீரு ஒழுக ஒழுகக் குழி தோண்டிக்கிட்டிருக்கா கருவாச்சி.

கால்சட்ட வழியா ஒண்ணுக்குப் போயிக்கிட்டு மூக்கு ஒழுக அழுது நிக்கிறான் சின்னப் பய அழகுசிங்கம்.

பொணங் கெடக்குற மாதிரி அட்டத்துலேயே கெடக்கு பூலித்தேவன் தோலு.

“நான் ஒன்னிய ஏய்க்க நெனைக்கல; நீ என்னிய ஏச்சுப்பிட்டியே ஆத்தா. வளத்த பாசத்துல புத்தி மாறிட்டேன்; வெட்ட மாட்டேன், விட்ருன்னேன். வெட்டவச்சுட்டியே. ஒன் வாசல்ல வந்து கெடா அறுத்திருந்தா ரத்தம் ஒனக்கு; கறி எங்களுக்கு. இப்ப ஒனக்குக் காணிக்கை செலுத்த நான் புடிச்சு வளத்த பூலித்தேவன் தோல்தானாத்தா இருக்கு; இந்தா ஏத்துக்க.”

தோலத் தூக்கிக் கடைசியா ஒரு தடவ மோந்து பாத்துட்டு அதுல மஞ்சத் தண்ணி தெளிச்சுக் கும்புட்டுப் போட்டா குழியில; அழுதா. “வாடா மகனே”னு அவன இழுத்துப் பெறங்கையில மண்ணுத் தள்ளவச்சா. மிச்ச மண்ண மம்பட்டிவச்சு இழுத்தா; குழிய மூடுனா. மம்பட்டிய எறிஞ்சிட்டு தலைப்பிள்ளையப் புதைச்சவ மாதிரி தலையில அடிச்சு அடிச்சு ஒப்புச் சொல்லி அழுதா.

“பெத்தெடுத்து நான் வளத்த
பெரியமகன் மண்ணுத் தள்ள
தத்தெடுத்து நான் வளத்த
தங்கமகன் காங்கலையே!

புல்லு மணம் மாறலையே!
புழுக்கை இன்னும் காயலையே!
காயடிச்ச பிள்ளையப் போய்
நாயடிச்சுத் தின்னுருச்சே!

பெறவின்னு ஒண்ணிருந்தா
பிள்ளையாக நீ வாடா!
ஆடாகப் பெறந்தாலும்
அடிவயித்தில் சுமப்பனடா!”

குழி மேல விழுந்து அழுது கெடந்தவளப் பதறிப்போயித் தூக்குனாக பஞ்சாயத்துக்குப் போயி வந்த ஆளுக. “ஆத்தா செத்தே பொழச்சுக் காமிக்கிறவ - ஆடு செத்தாப் பொழைக்க மாட்டியா? எந்திரி தாயி எந்திரி.”

அவ கையில குடுத்த தண்டப் பணம் பதிமூணே கால் ரூவாயையும் காளியம்மன் கோயில் உண்டியல்ல போட்டுக் கண்ணத் தொடைச்சுக் கிட்டா கருவாச்சி.

“பிள்ளைக்கும் சொகமில்ல; ஒன் ஒடம்பும் சுடுது. வா எங்க வீட்டுல வந்து ரெண்டு நா இரு; வா.”

கனகாம்பரமும் பவளமும் கருவாச்சியக் கூட்டிட்டுப் போறாக கையோட.

“அழுகாதடா மகனே!”- அழுகுசிங்கத்தத் தூக்கித் தோள்ல வச்சுக்கிட்டான் மொதலக்கம்பட்டி அன்னக்கொடி; கருவாச்சியக் கட்டிக்கிற வேண்டிய மொறமாமன்.

மொதலக்கம்பட்டி அன்னக்கொடி நல்ல வளத்தி. ஆள் கறுப்புன்னாலும் அம்சமான அழகன். சின்ன வயசுல ஊளமூக்கு ஒழுக கருவாச்சிய மொதலக்கம்பட்டிக் குத் தூக்கிட்டுப் போறப்பவெல்லாம் “அந்தா பணியாரம் கேட்டு ஆத்தாகிட்ட அழுதுக்கிட்டிருக் கான் பாரு. அவன் தான்டி ஒம் புருசன்”னு அன்னக்கொடியக் காமிப்பா பெரியமூக்கி. குடும்பம் இடையில நொந்து நொடிச்சுப் போச்சு; பஞ்சம் பொழைக்க, வடக்க கண்காணாத தேசத்துக்குப் போயித் தகவல் அத்துப் போச்சு. உண்மையா ஒழச்சு, நேர்மையாப் பொழைச்சு முறுக்குச் சுட்டு வித்து நிமிந்திருச்சு குடும்பம். காலுக்குச் செருப்பு, கைக்குக் கடிகாரம்னு ஏகத் தடபுடலாகி சொந்த

ஊருக்குத் திரும்பி நெலபுலம் வாங்கி வட்டிவாசிக்கெல்லாம் குடுத்து, வாழ்வு பெருத்துப்போனாலும், பழைய பந்தம் பாசம் உறவு மட்டும் கரையாத கல்லா நெஞ்சுக்குழியிலயே கெடக்கு.

சுப்பஞ் செட்டியார் வீட்டு உள் திண்ணையில உக்காந்து அழகுசிங்கத்தை இழுத்து மடியில உக்காரவச்சுக்கிட்டு "முட்டாயி வாங்கிக்கடா மகனே முட்டாயி"ன்னு உள் பையில கைய விட்டு எட்டணாவ எடுத்து நீட்னான் அன்னக்கொடி.

வாங்கக் கைய நீட்டிட்டு அன்னக் கொடிய ஒரு பார்வை, ஆத்தாள ஒரு பார்வை மாத்திமாத்திப் பாத்தான் அழகுசிங்கம்.

"நாங்க அசலாள் இல்லப்பா, ஒன் சித்தப்பன்தான்; வாங்கிக்கடா ராசா வாங்கிக்க."

காசை அவன் சட்டைப் பையில போட்டுவிட்டுக் கண்ணையும் தொடச்சு விட்டான்.

"அழுகப் பெறந்த வம்ச மாடா, நீயும் ஒங்க ஆத்தாளும்? ஆம்பள இல்லாத வீடுன்னுதானடா ஆட்டப் புலி அடிச்சுப் புடுச்சு. ஒன் சித்தப்பன் ஒன்கூடவே இருக்கேன்னு வச்சுக்க... இது நடந்திருக்குமா? ஒங்க வீட்டுச் சாணியிலயாச்சும் ஈ ஒட்டியிருக்குமா?"

கதவுல முதுகு சாச்சுக் கால்நீட்டி உள்வீட்டுல ஒக்காந்திருந்த கருவாச்சிக்குத் துணுக்குன்னுச்சு.

அவன் இன்னும் சத்தம் கூட்டிப் பேசுறான்... காது கேக்கட்டும் கருவாச்சிக் குன்னு.

"எச்சிபட்டுப் பண்டம் பழுதாகிப் போச்சுன்னு நான் நெனைக்கலப்பா; பொதைச்சு வச்சு எடுத்தாலும் தங்கம் தங்கந்தானடா மகனே. ஏங்கூடவே இருந்திர்றியா?"

பையில போட்ட துட்ட எடுத்துத் தொட்டுத் தொட்டுப் பாத்துக்கிட்டு ஆகட்டும்னு தலையாட்டினான் அழகுசிங்கம்.

உள்ளயிருந்து கத்திச் சொன்னா கருவாச்சி, "துட்டத் திருப்பிச் சித்தப்பன் பையிலயே போட்டுர்றா செல்லம்."

அவன் போடல; கையில வச்சுக்கிட்டுக் கனாக் கண்டுக்கிட்டே யிருக்கான்.

"நீ வெவரமாயிருக்க. ஆத்தாளுக்குத் தான் பத்தாது... சின்ன வயசுலயே மனசுல முடிச்சுப் போட்டு விட்டாகளா... அவுத்தாலும் அவுக்க முடியல; அத்தாலும் அக்க முடியல. மனசு மறுகுதடா மகனே. வசதி இருக்குடா சித்தப்பனுக்கு; வந்திரு. அப்பன் நானிருக்க நீங்க அனாதை ஆகலா மாடா? நாளப்பின்னப் பள்ளிக்கூடத்துல போயிச் சேரப் போறன்னு வச்சுக்க; ஒம் பேரு என்னான்னு கேட்டா என்ன சொல்லுவ?"

எழுத்துக்கூட்டி எழுத்துக்கூட்டி அந்தச் சின்னப்பய சொன்னான், "அ...ல...கு... சி...ங்...க...ம்..."

"சரி... என்னா அழுகுசிங்கம்னா என்ன சொல்லுவ?" பய மேலயும் கீழயும் முழிச்சான்.

உள்ளயிருந்து ஆத்தாகாரி கத்துனா; "க.அழகுசிங்கம்!"

இதெல்லாம் கேட்டுக்கிட்டேயிருந்த பவளம் இப்ப உள்ள புகுந்தா. "இன்னும் பழச மறக்கல போலருக்கு. க... கட்டையன் தானே.?"

“இல்ல; கருவாச்சி.”

கொஞ்சநேரம் அது ஆளில்லாத வீடா அமைதியாகிப்போச்சு.

“குடுத்த துட்ட சித்தப்பன் பையில போடுறா”ன்னு போடச் சொல்லிட்டு, அவன அடிச்சு இழுத்துத் தூக்கி உள்ள ஓடிப்போனா கருவாச்சி.

சொக்கத்தேவன் பட்டியக் கடக்கிற வரைக் கும் அன்னக்கொடி குனிஞ்ச தல நிமிரல. கண்ணுல விழுந்த தூசியத் தொடைக்கிறவன் மாதிரி கண்ணீரையும் தொடைச் சுக்கிட்டான், தலையில கட்டுன துண்ட அவுத்து. அவ பொழப்புக்குள்ள வந்த ஒரு நல்ல ஆத்மாவும் வேட்டிய மடிச்சுக் கட்டிக் கிட்டுப் பொடி நடையாப் போயிருச்சு.

ரெண்டாம் நாளு கருவாச்சி லேசாப் பேச்சு குடுத்தா: “ஒம் புருசன் இங்க வாரதே இல்லையா கனகம்?”

“வருவாக. வாழப்பழச் சீப்பு ஒண்ணத் தோள்ல போட்டு, முறுக்கு மிச்சரு சிலேபின்னு வாங்கி ஒண்ணாச் சரடு சுத்தி ஒரே பையில போட்டு எப்பவுமே சாயங்காலம் வருவாக. என் பொண்டாட்டிய விடிஞ்சு கூட்டிட்டுப் போறேன்னு ‘ரா’த் தங்கல் தங்குவாக. ‘சோலி’ முடிஞ்சதும் சொல்லாமப் போயிருவாக.”

“இது என்னாடி பொழப்பு..? வாழவும் வாழாம; தீக்கவும் தீக்காம..? எதுக்கும் ஒரு முடிவு இருக்கு. இதுக்கு இருக்கா இல்லையா?”

“நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டனக்கா. காஞ்ச கத்தாழ நாராப் போயிட்டாரு எங்கப்பன். ஒரு மகளக் கட்டிக் கொடுத்தும் வாழல; ஒரு மகளக் கட்டிக் குடுக்கவே முடியல. நான் மண்டையக் கிண்டயப் போட்டுட்டாப் பொம்பளப் பிள்ளைக ரெண்டும் அனாதிக்காட்ல அலைஞ்சிருமேன்னு பொலம்பிப் பொலம்பி இத்துப் போனாரு. பொழப்பு தான் நல்ல பொழப்பா இல்லாமப் போச்சு அவருக்கு. சாவாவது நல்ல சாவு சாகட்டுமேன்னு அக்கா தங்கச்சிக கூடி ஒரு முடிவு பண்ணிட்டோம்.”

“என்னா முடிவு பண்ணீக?”

‘என் புருசனுக்குக் கழுத்து நீட்ட என் தங்கச்சியச் சம்மதிக்கவச்சுப் புட்டேன்.”

கருவாச்சி ஒரு பேச்சும் பேசல.

“ஒனக்கு அது புடிக்காத முடிவா இருக்கலாம். ஒம் பொழப்புலயும் எம் பொழப்புலயும் நம்மளுக்குப் புடிச்சதா நடந்துக்கிட்டிருக்கு?”

“இது ஒங்க அப்பனுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்.”

“என்ன சொன்னாரு?”

“ஓட்டச் சட்டின்னாலும் கொழுக்கட்ட வெந்தாப் போதும்”னு பெருசா இழுத்துப் பெருமூச்சுவிட்டுச்சு பெருசு.”

பொம்பளைக ரெண்டு பேரும் போயிட்டா, இந்தக் கெழவன் கதி என்னான்னு யோசிச்சு யோசிச்சு மண்ட காஞ்சுபோனா கருவாச்சி.

மறுநாள் பொழுசாய வந்துட் டானய்யா முத்துக் காமு, காடுமேடு மேஞ்ச ஆடு மாடு வீடு சேர.

இந்த மொற வாழப்பழச் சீப்பையும் முறுக்கையும் காணோம்.

செக்குல தலையக் குடுத்தவன் மாதிரி தலையில எண்ணெய் ஒழுக வந்தவன், கையில மஞ்ச மஞ்சேர்னு ஒரு மஞ்சப் பைய வச்சிருக்கான்.

பிரிச்சுப் பாத்தா அர வீசை ஆட்டுக் கறி - எலும்பு கிலும்பு இல்லாம.

“குழம்பு வை பாதிய; வறுத்திரு பாதிய”ன்னு சொல்லிப்புட்டு வாசம் புடிக்க உக்காந்துட்டான் வாசல்லயே.

“யண்ணே! எப்பக் கூட்டிட்டுப் போகப் போற எங்க கனகத்த?”- கருவாச்சி லேசா அவன அசைச்சுப் பாக்குறா.

“நானா மாட்டேங்குறன்...? ஒருத்திக்கு ரெண்டு பேரையும் வச்சுப் பொழைக்கிறேங்கறேன். மாமனுக்கும் மனசு இல்ல; மச்சினிச்சிக்கும் மனசில்ல.”

சுவர்ல பூச்சி புடிக்கிற பல்லிய வேடிக்கை பாத்துக்கிட்டிருந்த சுப்பஞ் செட்டியாரு, பல்லியப் பூச்சி முழுங்கின தும் பார்வையத் திருப்பினாரு.

“மனசக் கல்லாக்கிக்கிட்டுச் சொல்றேன் தாயி. கல்யாணம் பண்ணி அவளயும் கூட்டிட்டுப் போகச் சொல்லு”- இத்துப்போன போர்வையை இழுத்துப் பொத்தி இருமிக்கிட்டே சொன்னாரு சுப்பஞ் செட்டி.

“பழைய பாக்கியக் கழிச்சிவிட்ருங்க. பவளத்தையும் கூட்டிட்டுப் போயிடறேன்.”

“பழைய பாக்கின்னா?” “வளவியிலேயே பொழங்கிப் பொழங்கி மாமனுக்கு வைர மோதிரம்ங்கிறது மறந்தே போச்சே.”

“ஒரு ஈயச் சொம்பு வாங்கக்கூட வக்கில் லாமக் கெடக்கேன். வைரமோதிரத்துக்கு எங்க போவேன் மாப்பிள்ள?”

செத்தவடம் அங்க சத்தம் செத்துப்போச்சு; யாரும் பேசல. தட்டுல வச்ச சோளக்களியில ஈ ஒண்ணு மாட்டிக்கிட்டு முழிக்கிறதப் பாத்துக் கிட்டே கழுத்துல கெடந்த தங்கச் சங்கிலியச் சப்பிக்கிட்டு நிக்கிறான் அழகுசிங்கம். அவன உத்து உத்துப் பாத்தா கருவாச்சி. அந்த மூணு பவுன் சங்கலிய ‘படக்’குன்னு கழத்துனா. அழுத பிள்ளைய அணச்சு வாயப் பொத்துனா.

“இந்தாங்க; இத வைங்க. நான் நகை போடப்போறதில்ல. நகை போட்டு அழகு பாக்க

எனக்குப் பொம்பளப் பிள்ளையும் இல்ல. இத உருக்கி ஒரு மோதிரம் செஞ்சு குடுத்திருங்க. என் தங்கச்சிக பொழப்பு கரையேறிடும், இவளுக போனாப் போறாளுக. ஒங்களுக்கு என்னைக்கும் கூட இருக்கப்போற மக நாந்தான்."

படுத்துக்கெடந்த மனுசன் படார்னு எந்திரிச்சு அவ கையப் புடிச்சு மூஞ்சி யில வச்சுக்கிட்டு மாடுமாதிரி அழுதாரு.

அக்கா தங்கச்சிக ரெண்டு பேரும் நெஞ்சுல கைவச்சு நின்னு போனாக.

"எங்களுக்குக் குடுத் துட்டு நீ என்ன செய்வ தாயி? என்ன செய்வ?"

பொத்தல் விழுந்த போர்வைய எடுத்துக் கண்ணத் தொடச்சுக் கிட்டே கதர்றாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

"எனக்கு என்னய்யா இருக்கு? ஒரு முழக் குச்சுன்னாலும் ஒழுகாத குச்சு; கால் வயித்துக் கஞ்சின்னாலும் கடனில்லாத கஞ்சி."

இந்தக் குழப்பத்துல இன்னும் கறித்தண்ணி வைக்கலையேங்கிற கவலையில காதுல இருந்த அரைப்பீடி பத்தவச்சு, புண்பட்ட நெஞ்சப் புகையவிட்டு ஆத்துன்னு ஆத்திக்கிட்டி ருக்கான் முத்துக்காமு.

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கருவாச்சி காவியம்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து 26

ஓவியம்: ம.செ.

“கேட்டுக்க மாமு...” - ஆரம்பிச்சான் முத்துக்காமு.

“ஆனி இருவத்தேழு நாளு நல்லாயிருக்கு. அதுதான் கடைசி முகூர்த்தம். அதவிட்டா ஆடி வந்துரும். நாளைக்கு ஒரே நாள்தான் ஊட இருக்கு. ஒன்னிய நானு கொட்டுக்காரனக் கூப்பிடச் சொல்லல; கூத்துக் காமிக்கச் சொல்லல; பந்தல் போடச் சொல்லல; பந்தி வைக்கச் சொல்லல; மோதிரம் போட்டு ஓட்டிவிட்ரு கழுதைகள எங்கூடங்கறேன். ஆனி இருவத்தேழு போயிருச்சுன்னு வச்சுக்க, நான் போயிருவேன். அப்பொறம் ஒன் விக்காத வளவிக மாதிரி அவளுகள வீட்லயே வச்சுக்க; நான் எவளையோ வச்சுக்கிர்றேன்.”

வீடே கேக்க வீர வசனம் பேசிட்டு, “வார வழியில பாத்தேன். அன்னஞ்சி யில ஆடு உரிக்கிறாக இன்னக்கி”ன்னு தணிஞ்ச குரல்ல சொன்னான்.

விடியுது.

சுப்பஞ் செட்டியார் ஆணியில தொங்குன சட்டைய எடுத்தாரு; உள்ள கைய விட்டுப் புரட்டி தலை வழியாப் போட்டாரு. கழுத்தத் தாண்டி எறங்குறப்ப ஒரு இழு இழுத்தாரு பாருங்க... தோள்பட்டத் தையல் மூட்டு பிரிஞ்சு "இதுக்குமேல எங்களக் கொல்லாத சாமி"ன்னு சர்ருபுர்ருன்னு சத்தம் போட்டுருச்சு. தொத்தக் கொடையக் கையில எடுத்தாரு; இத்த செருப்ப மாட்டிக்கிட்டாரு. சில வருசமாவே சீக்காக் கெடக்குற செருப்புக; ஊசி குத்தாத எடம் ஒரு எடம் பாக்கியில்ல. "காதறுந்தும் ஒங்க பேச்சக் கேக்கறது நாங்க மட்டுந்தான்" -இளிச்சுக்கிட்டே சோகமாச் சொல்லுதுக செருப்புக.

"போயிட்டு வாரேன் கண்ணுகளா... பொழுதிருக்க வந்திடறேன். உருமாப் பெருமாத் தேவருகிட்டச் சொல்லிருக்கேன். நாளைக்கி வீட்டளவுல விசேசம் வச்சுக்கிரலாம். கவுண்டர் வீட்டுல ஒரு கோழிக்குஞ்சு கடன் கேட்ருக்கேன்; புடிச்ச மாதிரி செஞ்சு குடுங்க புதுமாப்ளைக்கு. நாளைக்கி ஒரு பொழுது மட்டும் பொறுத்துக்கச் சொல்லுங்க; கல்யாண வீட்டுல கவிச்சி ஆகாது." பொடிநடையாப் புறப்பட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

பொன்னாசாரிக பெருத்த ஊரு நிலக்கோட்டை. முப்பது மைல் சுத்தளவுக்கு அங்கதான் எல்லாரும் நகை செய்ய வருவாக. அந்த ஊர் ஆசாரிககிட்ட தொழில் சுத்தமும் இருக்கும்; நேர்மையும் இருக்கும்.

உமி ஓட்டுல ஊதி ஊதிக் கரியக் கங்காக்கிக்கிட்டிருந்த அங்காசாரி, சுப்பஞ் செட்டியாரப் பாத்ததும் "வாய்யா, வாய்யா, வாய்யா"ன்னாரு வாய் நெறைய.

"கடவுளா நெனச்சு வந்திருக்கேன் கைவிட்ராதய்யா." பையில கையவிட்டு எடுத்து நீட்டினாரு கருவாச்சி குடுத்த தங்கச் சங்கிலிய.

"என்ன பண்ணுவீகளோ, ஏது பண்ணுவீகளோ தெரியாது. இன்னைக்கிப் பொழுதுக்குள்ள ஒரு வைர மோதிரம் வேணும். கூலி குடுக்கச் சத்தில்ல; குறுக்கொடிஞ்சு நிக்கறேன். செய்கூலி சேதாரம் இதுலயே கழிச்சிக்கிட்டு உள்ளதுக்குச் செஞ்சு குடுங்க ஒரு ஒத்தக் கல்லு மோதிரம்."

உள்ளங்கையில விழுந்த சங்கிலிய ஒரு புடிச்சபுடி புடிச்சுப் பாத்தாரு அங்காசாரி; உள்ளங்கைய மூடிக்கிட்டுக் கண்ணையும் தெறக்காமச் சொல்றாரு;

"செட்டியாரய்யா ஒங்க சங்கிலி மூணு பவுன நெருங்கும்; உருக்குனாச் சுருங்கும்."

பொன்னாசாரிக அப்பப்ப தமிழ்லயும் கொஞ்சம் விளையாடிக்கிருவாக. அரிசியில சிற்பம் செய்யிற மாதிரி பொன்னத் தட்டிப் பூ வேல செய்யிற மனசா இல்லையா?

"ஏனய்யா நகை சுருங்குது?"ன்னு எதார்த்தமாக் கேட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

“அம்பில்லாத வில்லும் செம்பில்லாத பொன்னும் வேலைக்காகாது செட்டியாரய்யா. உருக்க உருக்கச் செம்பு ஒதுங்கிருமா இல்லையா..? சொக்கத் தங்கம் மட்டும் இதுல ரெண்டரை தேறும்; இப்பப் பாருங்க.”

நான் பத்திக்கிட்டேன்னு செவப்பு முழி முழிச்சுக் காமிக்குது கரிக் கங்கு. ஆசாரி ஒரு *மங்கொகைய எடுத்தாரு. சங்கிலிய அதுல போட்டாரு. ஒரு ஒல கொறடு எடுத்து மங்கொகையப் புடிச்சு நடு அடுப்புல வச்சாரு. ஊதுறாரு. உயிர் மூச்ச உள்ள ஊதுறாரு. குடுத்தா மட்டும் சிரிக்கிற மனுசப் பயக மாதிரி காத்து வந்தா மட்டும் கண்ணச் சிமிட்டுது கங்கு. முதுகத் தூக்கிச் சுவத்தில போட்டுட்டு மனசத் தூக்கி உமி ஓட்டுல போட்டுட்டு ‘தங்க வேடிக்க’ பாக்கத் தயாராயிட்டாரு செட்டியாரு.

கால் மணி நேரத் துல உருகி உருகித் தண்ணியா ஓடுதய்யா தங்கம். தங்கம் தண்ணியாப் போனதும் பதறிப் போனாரு சுப்பஞ்செட்டியார். நெருப்புல போட்டாத் தங்கமே உருவழிஞ்சு தண்ணியா ஓடிப்போயிருது. இந்தச் சொத்த எலும்பும், சுருங்குன தசையும் என்னத்துக்காகும்? சுப்பஞ் செட்டியாரு சொல்லிப்பாத்துக்கிட்டாரு மனசுக்குள்ள; சொல்லல வெளியில.

உருகுன தங்கத் தண்ணியில நவச்சாரத் தூள அள்ளி எறிஞ்சாரு ஆசாரி. பொண்ணு மாப்ளைய ஒண்ணு சேத்துவச்சுட்டு, கதவுக்கு வெளிய காணாமப் போற தாய்க் கெழவி மாதிரி, உருகுன தங்கத்த ஒண்ணு சேத்துவிட்டுட்டு போயிருச்சு நவச்சாரம்.

மங் கொகையில உருகுன தங்கத்த மாத்தி ஊத்த ஏனம் வேணுமா இல்லையா? உள்ளங்கை அகலத்துல இருந்த இரும்புப் பாளம் எடுத்தாரு. அதுல ஊத்துனவுடன் எட்டுத் தெசையும் எந் தெசைதான்னு அங்கிட்டும் இங்கிட்டுமா ஓடுது கழுத. ஓடுன தங்கத் தண்ணிய ஒரு பக்கமா அண கட்டி நிறுத்த அதுல உமியக் கொட்னாரு.

இதப் பாத்ததும் சுளீர்னு யாரோ சவுக்க எடுத்து அடிச்ச மாதிரியிருந்துச்சு சுப்பஞ் செட்டியாருக்கு. ‘ஒன்னியத் தங்கத்துக்கு வாங்குனாக; என்னிய மட்டும் தவிட்டுக்கு வாங்குனாகளா’ன்னு கேக்குறானே மனுசன், என்னமோ தங்கம் பெருசு தவிடு சிறுசுன்னு. இங்க வந்து பாருங்கடா, ஏலேய்! இங்க தவிடுதானடா தங்கத்துக்கே அண கட்டுது. ஏத்தமும் இறக்கமும் இடம் பொறுத்துத்தான்டா.”

தங்கத்துல தத்துவார்த்தம் பாத்ததுல தன்னத்தானே மெச்சிக்கிட்டு உக்காந்திருக்காரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

சூடு ஆறவும் இரும்புப் பாளத்துல ஊத்திவச்ச தங்கத் தண்ணி செத்தவடத்துல கெட்டியாகிப்போச்சு; அப்பறம் கெட்டி கட்டியாகிப் போச்சு.

இப்பத் தொழில் ரகசியம் சொல்றாரு ஆசாரி.

“அய்யா செட்டியாரய்யா! நகையா இருக்கறபோது தங்கம் ஒவ்வொரு அங்குலத்துலயும் வேற வேற தரத்துல இருக்கும். உருக்கி ஒண்ணுசேத்தா ஒரே தரத்துக்கு வந்திருது.”

“நெசந்தானய்யா. ?”

“இல்லய்யா. இதுல மாசு மருவு கலந்திருக்கு. இதச் சொக்கத் தங்கமாக்க இன்னும் ரெண்டு வேல பாக்கியிருக்கு. இந்தாங்க. காப்பித்தண்ணி குடிங்க. பாத்துக்கிட்டேயிருங்க.”

திரும்பவும் தங்கக் கட்டியச் சுட்டுப் பட்டறையில வச்சாரு. எடுத்தாரு சுத்தியல. அடிச்சாரு தங்கத்த. அது எங்க எளக்கம் குடுக்குது - எங்க இறுக் கம் குடுக்குதுன்னு விரல் வழியா மூளைக்குச் சொல்லிக்கிட்டேயிருக்கு சுத்தியலு. இறுக்கம் குடுத்த தங்கத்த எடுத்தாரு; இளஞ் சூடு காமிச்சாரு; பொறிகாரத்துல போட்டுப் பெரட்டி எடுத்தாரு; உலையில தூக்கிவச்சாரு; உருகும் பதம் கண்டதும் உமியடிச்சாரு; தண்ணிக்குள்ள முக்கினாரு; சூடு அமத்திட்டாரு; ஆறிப் போன தங்கத்த அடிச்சு அடிச்சு, தங்கக் கட்டியத் தகடா மாத்திப்பிட்டாரு. என்னமோ அருவாமணையில வெண்டக்காயக் குடுத்து வெட்டி எடுக்கிற மாதிரி நீண்டுபோன தங்கத்த அங்குல அங்குலமா வெட்னாரு; அடுக்கியும் வச்சுக்கிட்டாரு. இப்பத்தான் புடம் போடப்போறாரு. சலிச்செடுத்தாரு செம் மண்ணை; அதுல கரைச்சு ஊத்துனாரு புளிய; உள்ள போட்டாரு உப்ப. மூணையும் கொழகொழன்னு கொழச்சாரு. களிப்பதம் வந்ததும் தங்கத் துண்டுகள்ல தடவிட்டாரு.

காப்பித் தண்ணியக் குடிச்சுக்கிட்டே கடைவாய்க்குள்ள சிரிச்சுக்கிட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

“ஏ பவுனு! நாந்தான் தங்கம்னு மேனாமினுக்கியா அலஞ்சியே! ஒங் கதியப் பாத்தியா? எங்க மனுசப்பொம் பளையெல்லாம் மஞ்சப்பூசிக் குளிக்கிறாக. நீ பாவம்!மண்ணப் பூசித்தானக் குளிக்கிற. ஒன் *வகிசி தெரிஞ்சு போச்சடி பிள்ளா; இனி வாயத் தெறக்காத.”

என்னமோ காலங்காலமாத் தங்கம் இவருகூட குடுமிப்பிடிச் சண்ட போட்டதாகவும் இன்னக்கி அது கொட்டத்த இவரு அடக்கிட்டதாகவும் ஏழக் கெழவனுக்கு ஒரு ராச சந்தோசம்.

மண் கொழச்சு அப்புன தங்கத் தகடுகள ஓட்டுல போட்டு ஒல மூடி வச்சு மூடி, அடியில எருக்கூட்டி எரிக்க ஆரம்பிச்சாரு ஆசாரி. சோறு வெந்துருச்சா கொழஞ்சுருச்சாங்கிறத குழவியில தொவையல் அரைச்சுக்கிட்டே சொல்ற கெழவிக மாதிரி, புடம் போட்ட தங்கம் வேக்காடு குடுத்துருச்சா இல்லயாங்கிறத அனுபவம் சொல்லுது ஆசாரிக்கு. ஒல மூடி தொறந்து பாத்தா தடவுன உப்பு, புளி, மண்ணு ஒண்ணையுங் காணோம். அத்தனையும் பஸ்மமாகி ஆவியாப் போக, சொதசொதன்னு கெடக்கு சொக்கத் தங்கம். ஆறவச்சு எடை போடுறாரு ஆசாரி.

“கை அளக்காததையா தராசு அளக்கப்போகுது? சொன்னது சொன்னதுதானய்யா. ரெண்டரைப் பவுனு.”

“ஒங்க செய்கூலிக்குச் சேர வேண்டியத எடுத்துக்கிட்டு மிச்சத்துக்கு ஒரு வைர மோதிரம் செஞ்சா கணக்கு என்ன வரும்னு சொல்லுங்க, காதாரக் கேட்டுக்கிர்றேன்.”

கண்ண மூடி வாய்க்குள்ளயே முணுமுணுத்து அவரா ஒரு கணக்குப் போட்டாரு ஆசாரி.

“அய்யா, காப் பவுனு செய்கூலி; முக்காப் பவுன் மதிப்புக்கு ஒரு வைரக் கல்லு... போக

ஒன்றரைப் பவுன்ல மோதிரம் செய்யலாம்."

"செய்யுங்கய்யா. பொழுதிருக்கக் குடுத்திட் டாப் புண்ணியமாப் போகுமய்யா."

ரெண்டு மூணு வைரக் கல்ல எடுத்து கரும் புள்ளி இருக்கான்னு நீரோட்டம் பாத்து ஒரு கல்ல ஆசாரி ஒதுக்கிவைக்க, பட்டிவீரன் பட்டியிலிருந்து வந்துட்டான் ஒருத்தன் எழவு சொல்ல. அவுந்த வேட்டியக்கூட ஒழுங்காக் கட்டாம அலறிப்பதறி எந்திரிச்சிட்டாரு ஆசாரி.

"அய்யா! பட்டிவீரன்பட்டி மருதாசாரி அடியாகிப் போனாரு. அவரு எனக்குச் சித்தப்பன் மட்டுமில்ல. கொறடு புடிக்கச் சொல்லிக்குடுத்த குரு. ஒரு நாள் பொறுத்துக்குங்க. காரியம் முடியட்டும். வைர மோதிரத்தக் கையில குடுத்துடறேன்."

கனிஞ்சு எரிஞ்சுக்கிட்டிருந்த உமி ஓட்டுல விழுந்து எந்திருச்சு வந்துச்சு சுப்பஞ்செட்டியாரு உசுரு.

"அய்யா ஆசாரி அய்யா, கைவிட்றாதீக. விடிஞ்சாக் கல்யாணம். வைர மோதிரத்தோட நான் போகல எங்க வீட்லயும் ஏதாகிலும் ஒண்ணு ஆகிப்போகும். பெரிய மனசு பண்ணுங்கய்யா."

ஆசாரி யோசிச்சாரு. அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் தலையாட்டுனாரு. ஆழமா ஒரு மூச்சு இழுத்து நீளமா வெளியவிட்டாரு. வீடும் பட்டறையும் ஒண்ணு அவருக்கு. பின்பக்கக் கதவு வழியா உள்ள போயி மேல் சட்ட போடாத பட்டு வேட்டி மட்டும் கட்ன ஒரு வாலிபப் பயலக் கையோட கூட்டியாந்தாரு.

"அய்யா செட்டியாரய்யா. இந்தப் பையன் என் புது மாப்ள. பரம்பரையாப் பொன்னாசாரிக இவுக குடும்பம். திருமல நாயக்கருக்கு செவப்புக் கடுக்கன் செஞ்சுக்குடுத்த வகையறா. மோதிரம் செய்யுறதுல மன்னன். எல்லா வெவரமும் சொல்லிருக்கேன். இருந்து வாங்கிட்டுப் போயிருங்க."

சுப்பஞ் செட்டியார் கையெடுத்துக் கும்பிடறதக்கூடக் கவனிக்காம வைரக் கல்ல மாப்பிள்ள கையில வச்சுட்டு அவசரமாப் போயிட்டாரு ஆசாரி.

வேட்டிய மடிச்சுக் கட்டி ஒழுங்காத் தான் உக்காந்தான் மாப்ள உலை முன்னுக்க.தக்காளிக்குத் தங்க முலாம் பூசுன மாதிரி தளதளன்னு இருந்தான் ஆளு.

ஒரு செப்புக் கம்பிய எடுத்தான்; வளைச்சான். மோதிரத்துக்கு மாதிரி அளவெடுத்தான். தங்கக் கட்டி ரெண்டரையில ஒன்றரைய மட்டும் சதுரிச்சு எடுத்து ஒரு பவுனுக்கு ஒரு குண்டுமுத்து மேனிக்கு ஒன்றரைக் குண்டுமுத்து செம்பு கலந்தான். தங்கத்தத் தட்டித்தட்டி வளைச்சு வளைச்சு அடிச்சு அளவுக்குத் தக்கன வளையம் பண்ணுனான். மோதிர வளையம் இருபத்திரண்டு கேரட்டோ முன்னபின்னவோ இருக்கலாம். ஆனா வைரத்த உக்காரவைக்கிற மேல்தட்டு இருபத்துநாலு கேரட்டாத்தான் இருக்கணும். அந்தச் சொக்கத் தங்கத்துல சுத்துளி செலுத்தி, வைரம் ஒக்கார ஒரு தங்கப் பள்ளம் இழைக்க ஆரம்பிச்சானோ இல்லையோ வீட்டுக்குள்ளருந்து ஜல்ஜல்... ஜல்ஜல்னு சாடை பேசுது ஒரு சங்கீதச் சத்தம். குழியெடுக்க ஒக்காந்தவனக் கூப்பிடுது கொலுசுச் சத்தம். செதறுது கவனம் பயலுக்கு. தங்கத்து மேல தப்பாட்டம் ஆடுது சித்துளி. வேட்டி மனசு ரெண்டையும் இறுக்கிப்புடிச்சு ஒக்காந்தான். ஜல்ஜல்... ஜல்ஜல்... திரும்பவும் கூப்பிடுதய்யா கொல்லப் பெறந்த கொலுசு. இத்து விழுந்து நொறுங்குது இறுக்கிப் புடிச்ச மனசு. போட்டது போட்டபடி கெடக்க பொண்டாட்டிகிட்ட ஓடிப்போனான் புதுமாப்பிள.

மத்தியானச் சாப்பாடும் இல்லாத சுப்பஞ் செட்டியாரு பகவானக் கும்புட்டுப்

பலியாக்கெடக்காரு. புதுமாப்ள இல்லையா...போனவன், போனவன்தான். உலை ஓட்டுல சிவப்பா எரிஞ்ச கங்கு வெள்ளை பூத்துப்போன பெறகு வெளிய வாரான் பய. நெருப்புக்கு முன்னால உக்காந்தும் வேர்க்காதவன் உள்ளபோயி வேர்த்து வாரான். அவன் ஏற்கெனவே உக்காந்தபோது உள்கால் சட்டை பாத்ததா செட்டியாருக்கு ஞாபகம்; இப்ப அது இல்ல.

தங்கத் தகட்டுல உருண்ட அரம் போட்டுக் கொஞ்சமாக் குழியெடுத்துட்டுப் போன பய இப்ப ஆழந் தேடிப் போயி அரக்கிறான். வைரக் கல்லோட கனபரிமாணத்துக்குத் தக்கன குழியளவு சரியான்னு வச்சு வச்சு எடுக்கிறான் வைரத்த. கல்லுப் பதிச்ச பள்ளத்துக்கும் கல்லுக்கும் மத்தியில ஒரு சன்னமான நூலு ஊடாட முடிஞ்ச அளவுக்குத்தான் சந்து இருக்கணும். இப்ப எடுத்த குழியில சந்து பெருஞ் சந்தாகிப்போச்சு. அதனால போவரை உளியெடுத்துத் தங்கத்தச் செல்லமாச் செதுக்கி எளசா ஒரு இழையெடுத்துக் கல்லுக்கு ஆதரவா அணவு பண்ணணும்னு முடிவு பண்ணுனான். சித்துளி எடுத்து வைரக் கல்லச் சுத்தித் தங்கத்துல அடிச்சுக்கிட்டே வந்தா, தங்கம் ஒரு இத்துனூண்டு தகடா எந்திருக்கும். சித்துளி எடுத்து அவன் மொதத் தட்டு தட்டவும் 'க்ளிங் க்ளிங்' 'க்ளிங் க்ளிங்' 'வந்துட்டுப் போ ராசா'னு வளவி கூப்பிடுது. காலால கூப்பிட்ட சத்தத்துக்கே கரைஞ்சுபோயிப் போன பய, கை கூப்பிட்ட சத்தத்துக்குப் போகாம இருப்பானா? போயிட்டான்.

"யாத்தே! திரும்பவும் போயிட்டானே" உருமால அவுத்து மடியில போட்டுப் பெருமாளக் கும்பிட்டுக் கண்ண மூடிக்கிட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியார்.

நேரஞ் சென்டு திரும்பி வந்தப்ப வேட்டியப் பெரட்டிக் கட்டியிருந்தான் பய. மேல் சட்டை யில்லாத மேனி வேறயா, அவன் தொப்பூழ்ப் பள்ளத்துக்குள்ள தலயக் குடுத்துப் பச்சக் காம்ப மட்டும் வெளிய நீட்டிக்கிட்டிருக்கு மல்லியப்பூவு ஒண்ணு.

"பொழுதிருக்கப் போகணுமப்பா. தயவு பண்ணு ராசா."

"இருங்க பெருசு; இப்பக் குடுத்திடறேன்."

கல் பதிக்கிறதுல முக்கியமான வேல 'மசை' அடிக்கிறது. கல்லச் சுத்தி இருக்கிற தங்கத்த இழைச்சு எழுப்பி, மெருகு வலை வச்சு உருட்டி ஒரு துளித் தண்ணியும் உள்ள எறங்காத அளவுக்கு நெருக்கி அணைச்சுவிடுறதுதான் மசையடிக்கிறது. புதுப் பொண்டாட்டி சோங்கு... போயிட்டுப் போயிட்டு வந்த சொகம்... கண்ணு தங்கத்துல இருந்தாலும் கவனம் அவ மடியில இருந்த மயக்கம்... எல்லாம் சேந்து சரியா மசையடிக்காம மோதிரத்தத் தூக்கிக் கையில குடுத்துட்டான் பாவிப் பய.

அவன்குடுத்த மோதிரத்தக் கும்பிட்டு வாங்கி மடியில கட்டிப் புறப்பட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

அந்த வைரக் கல்லு, 'அணவு' பத்தாம லொடக்கு லொடக்கு லொடக்கு லொடக்கு'ன்னு சன்னமாச் சத்தம் போட்டுக்கிட்டே போகுது.

'இது சத்தமில்ல சாமி. ரெண்டு உசுருக்கு அடிக்கிற சங்கு'ன்னு வழியெல்லாம் சொல்லிக் கிட்டே போகுது அந்த 'லொடக்கு, லொடக்கு.'

---

* மங்கொகை (மண்குகை) – மண் சுட்டி (அல்லது) மண் அகல்

---

* பெருமை

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

கெட்டி ராத்திரி.

நிலா இன்னும் எழும்பல.

அழுகுணி வெளிச்சம் அடிச்சிட்டிருக்குக அங்கங்க மொளைச்ச வெள்ளிக.

இடைகாட்டுப் பாதை வழி விழுந்து போறாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

“கடவுளே! என்னியப் பொழுதோட சேத்திரு; எம் பொருளோட சேத்திரு” - ஆகாயம் பாத்துப் பெருமாளுக்குப் போட்டாரு ஒரு பெருங் கும்பிடு. “அந்து கிந்து என்னிய அநாதிக் காட்ல விட்றாத”- கீழ குனிஞ்சு செருப்புக்கும் போட்டாரு ஒரு சின்னக் கும்பிடு.

நிலக்கோட்டையிலயிருந்து கோட்டப் பட்டி மார்க்கமா குள்ளப்புரம் புடிச்சு, மெட்டூரு

சாவடிப்பட்டி வழியா சொக்கத் தேவன்பட்டி எல்லைய மிதிக்க, தலைக்கோழி கூவிருச்சு.

அக்கா தங்கச்சிக ரெண்டு பேருக்கும் ஒரு சொட்டு ஒறக்கமில்ல. சாகப்போற நாளையில அப்பன் படுற பாட்ட நெனச்சு அழுது கண்ணு வீங்கிப்போனதுல முன் ஜாம ஒறக்கமில்ல. உள் திண்ணையில வெலகுன வேட்டி தெரியாம, கால் ரெண்டையும் அகட்டிப் படுத்துக்கெடக்குற முத்துக்காமு விட்டான் பாருங்க கூரையைப் பிரிக்கிற ஒரு கொறட்ட - அந்தப் பெருங்கொண்ட ஓசையில பின் ஜாமத்துல ஒறக்கமில்ல.

சுப்பஞ் செட்டியாரு செருப்புச் சத்தம் கேட்டு எந்திருச்சு உக்காந்திருச்சு மொத்த வீடும்.

“வைர மோதிரம் வந்திருச்சா?” - மூஞ்சி கழுவாத முத்துக்காமு கண்ணுல ஏறித் துடிக்குது இருதயம்.

உள் பையில கையவிட்டு உசுரையே வெளியே எடுக்கிற மாதிரி, பொத்துனாப்புல எடுக்கி றாரு செட்டியாரு பொத்திக் கொண்டுவந்த மோதிரத்த.

லாந்தர் வெளக்கு வெளிச் சத்துல மோதிரம் சுத்திவச்ச கருஞ்செவப்புக் காகிதத்த அவரு லேசா உரிச்சுக் காமிக்கவும், அவர் குடுக்கிற வரைக்கும் பொறுமையில்லாத பய வெடுக்குன்னு புடிங்கிப்புட்டான் மோதிரத்த.

தொட்டுத்தொட்டுப் பாக்குறான்; தடவித்தடவிப் பாக்குறான்; கிட்ட வச்சுப் பாக்குறான்; எட்டவச்சுப் பாக்குறான். மூக்குக்கிட்டக் கொண்டாந்து மோந்து மோந்தும் பாக்குறான்.

மோதிர விரல்ல போட்டுப் பாத்து மூஞ்சி மலந்துபோனவன் ஒவ்வொரு விரலாப் போட்டு உருவிஉருவி எடுக்கிறான்.

ஒத்த வாழப் பழத்தக் கைப்பத் துன கொரங்கு, கூட்டத்துல சேட்ட பண்ணிக் கும்மாளமடிக்குமா இல்லையா... அப்படியிருக்கு அவன் கூத்து.

“இந்த முத்துக்காமு சொன்ன சொல்லு மாற மாட்டேன் மாமா; கட்றேன் தாலிய.”

“குடு மாப்ள; எங்கையால நானே மாட்டிவிடுறேன் மோதிரத்த.” அத வாங்கி அவன் இடது கை மோதிர வெரல்ல அவரு மாட்டவும், மூக்கு மேல கோவம் தவ்விருச்சு முத்துக்காமுக்கு.

“எங்க வம்சத்துல யாரும் போட்டதில்ல வைர மோதிரம். கடைசியில குண்டி கழுவுற கையில மாட்டிக் குடியக் கெடுத்துப்புட்டியே..?” அவர மடார்னு தள்ளி மோதிரத்தப் படார்னு உருவி வலது கை மோதிர வெரல்ல அவனா மாட்டிக்கிட்டு அழகு பாக்குறான் முத்துக்காமு.

கிறுக்குப்புடிச்ச புள்ள கிலுகிலுப்பை வச்சு வெளையாடுறத நீங்க பாத்திருக்கீங் களா..? அதப் பாக்கலேன்னா நீங்க இதப் பாக்கலாம்.

இது ரெண்டாம் கல்யாணம். ‘ஊரே வா நாடே வா’ன்னு ஓல விட முடியுமா? பழைய சோத்த உலையில கொதிக்கவச்சுப் பந்திவச்ச கதையாப் போயிரும். அளந்து அஞ்சு பேரக் கூப்பிட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

உருமாப் பெருமாத் தேவரு, காவக்காரச் சக்கணன், சடையத் தேவரு, அம்மைய நாயக்கரு, கடப்பாரக் கவுண்டரு அஞ்சு பேரும் மொத்தமா வந்துட்டாக கெழக்கு வெளுக்க. மத்த நாலு பேரும் மனசால பெரிய மனுசக் கணக்குல வந்து சேந்துர்றாக; வயசால பெரிய மனுசக்

கணக்குல சேந்துர்றாரு சடையத் தேவரு.

மரிக்கொழுந்துக் குஞ்சம்வச்ச ரெண்டு மல்லியப்பூ மால; மஞ்சக் கெழங்கு முடிஞ்ச ஒரு மஞ்சக் கயித்துத் தாலி; ஓலக் கொட்டான் ஒண்ணு; உப்பு ரெண்டு படி இதானய்யா கல்யாணத்துக்கு அன்னைக்கித் தேதிக்கு உண்டானது.

குறுணிக் கேப்ப மாவு; அரைப் படிப் பச்சரிசிக் குறுண; மூஞ்சி செத்த கத்திரிக்கா ஒரு வீச; முத்திப்போன முருங்கக்கா ஆறு; அரைப் படித் துவரம் பருப்பு; அரைக்காப் படி பசுமாட்டு நெய்யி; பந்தியில விரிக்க இருளப்பக் கோடாங்கி இணுங்கிக் கொண்டாந்த ஆமணக்கு எல பதினாறு. இதான் கல்யாணப் பந்திக்கு உண்டான கணக்கு.

கருவாச்சி, ரங்கம்மா, முக்குறுணி, மூணு பேரும் மொடாவுல தண்ணி காயவச்சுக் கேப்ப மாவ உள்ள போட்டுக் கிண்டோகிண்டுன்னு கிண்டுறாக.

“பொழுது ஏறுபொழுதாயிட்டி ருக்கப்பா; எடுங்க மாலைய; கட்டுங்க தாலிய.”

புதுச் சேல சுத்திப் பூவும் பொட்டும் வச்சுத் தங்கச்சியக் கூட்டிட்டு வாரா அக்காகாரி. தோழிப் பொண்ணுக்குத் தொணப் பொண்ணா வாரா கருவாச்சி.

“மாத்திக்குங்க மாலைய.”

மாத்திக்கிட்டாக.

“ஓலக்கொட்டான்ல இருக்கிற உப்புல வலது காலவச்சுக் கட்டப்பா தாலிய.”

கட்டிட்டான் தாலிய.

ஒரு முடிச்ச அவன் போட்டான்; மிச்ச ரெண்டு முடிச்ச மூத்த பொண்டாட்டி வந்து முடிஞ்சு விட்டா.

கருவாச்சிக்கு மட்டும் தெரியிற மாதிரி அவளக் கையெடுத்துக் கும்புட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு. ஓடஞ்ச கண்ணுல ஒழுகுது தண்ணி.

வந்திருக்கிற ஆளுகளுக்கெல் லாம் வைர மோதிரம் தெரியட் டும்னு அரிக்காத மூக்க அடிக்கடி சொறிஞ்சு நிக்கிறான் முத்துக்காமு.

“பெரிய மனுசங்க வாங்கப்பா. வாழப் போற வாழக்குருத்துகளுக்கு விபூதி வச்சு விடுங்கப்பா.”

அழுக்குத் துண்டெடுத்து அழுத கண்ணத் தொடச்சுக்கிட்டே கூப்பிட்டாரு சுப்பஞ் செட்டியாரு.

உருமாப் பெருமாத் தேவரும் சக்கணனும் அம்மைய நாயக்கரும் கடப்பாரக் கவுண்டரும் விபூதி வச்சுவிட்டு, கால்ல விழுந்தவுக கையில ரெண்டு, ஒண்ணே கால், ஒண்ணுன்னு செய்மொறை செய்ய, ‘நல்லா இருங்க’ன்னு உக்காந்த எடத்துலயே சொல்லிட்டு ஒதுங்கி ஓரமாகி, செருப்பு மாட்டிக் கௌம்பிட்டாரு சடையத் தேவரு.

விரிச்ச ஆமணக்கு எலையில கேப்பக் களிய அகப்பையில அள்ளி மொத்தமொத்தமா மோந்துபோடவும் அவுகவுக பருப்புச் சாம்பாருக்குப் பள்ளம் பறிச்சுக்கிட்டாக நடுவுல.

கேப்பக் களிச் சூட்டுல உருகி ஓடுது உள்ள போட்ட நெய்யி. யார் யாருக்கு ஜாதகத்துல அந்த வருசம் சுக்கிர தெசைன்னு போட்ருக்கோ அவுகளுக்கு மட்டும் விழுகுது முருங்கக்காத் துண்டும், கத்திரிக்காக் கீத்தும்.

இதப் பாத்ததும் கெட்ட கிறுக்கு வந்திருச்சு முத்துக்காமுக்கு.

“கல்யாணத்துக்கே நெல்லுக் கஞ்சி ஊத்த வக்கில்லாத மாமன், பொண்ணு எதுக்குப் பெத்த பொண்ணு?”

பித்துப்புடிச்ச கொரங்கு மாதிரி பிச்சு எறிஞ்சான் மாலைய. அது ஓடி விழுந்துபோச்சு களிக்கிண்டிவச்ச அடுப்புல.

“எந்திரிங்கடி போகலாம். எங்கூருக்குப் போயாச்சும் நெல்லுச் சோறு திம்போம்.”

‘ஒத்தப் பொண்ணக் கொடுத்தன்னைக்கே மனசுக்கு ஒத்தத் தாப்பாப் போட்டுக்கிட்டேன்; இப்ப ரெட்டப் பொண்ணும் குடுத்ததனால ரெட்டத் தாப்பாப் போட்டுக்கிர வேண்டியது தான்.’ நெனச்சாரு; சொல்லல. இருதயத்துக்குள்ள உடைஞ்சுபோன சில்லுகளுக்கு மத்தியில சொல்லுகளும் மாட்டிக்கிருச்சு சுப்பஞ் செட்டியாருக்கு.

மால மாத்துன பொம்பளையச் சீல மாத்தவிடல. அழுத்தித் தல வாரவிடல; அழுது சொகங் காணவிடல; பொருந்தி உக்காந்து பொண்டாட்டிக ரெண்டு பேரையும் களி திங்கவிடல. பட்டியில மாடுகளக் கௌப்புற மாதிரி பொண்டாட்டிக ரெண்டு பேரையும் முத்துக்காமு பத்திட்டான் பத்தி.

நெத்தி நெலப்படியில இடிக்க * சாமி வீட்டுக்குள்ள புகுந்த சுப்பஞ் செட்டியாரு இத்துப்போன பழைய தகரப் பொட்டியத் தெறந்தாரு. அந்தப் பொட்டியப் பாத்தாக் களவாணிப் பயலுக்கும் கண்ணீர் வந்திரும். வந்தவன் கையில ஒண்ணு ரெண்டு இருந்தா அவன் போட்டுட்டுப் போயிரு வான். அந்தப் பொட்டி அடியில கெடந்த பழைய காகிதப் பொட்டலம் ஒண்ண எடுத்துப் பிரிச்சுக்கிட்டே, “இந்தா மகளே! இதுல காதோலையும் முருகுத் தட்டுமிருக்கு. ஆத்தா செத்தன்னைக்கி ஒம் பங்குக்குன்னு அப்பன் எடுத்துவச்சது.”

பசுமாடு செத்த வீட்ல கன்னுக்குட்டி கதர்ற மாதிரி ‘ஓ’ன்னு கதறி அழுது உசுர் வத்திப்போனா பவளம்; அப்பன் சீதனம் தரச் சேத்துவச்சிருந்த பழைய குடத்தையும் வாங்கிக்கிட்டா.

ஏறு வெயில்ல கொட புடிச்சு முத்துக் காமு முன்னப் போக, பொண்டாட்டிக ரெண்டு பேரும் ஆளுக்கொரு சுமை சொமந்து அவன் பின்னால போக, ஊர் எல்லையில ஓடக்கரைக் கருவேல மரத்தடியில கருவாச்சி கட்டிப்புடிச்சு அழுகுறா அக்கா தங்கச்சிக ரெண்டு பேரையும் அணச்சு.

“ஒரு ஊர்ல பெறந்தோம்; ஒண்ணாவே வளந்தோம். எந் துன்பம் கேட்டழுக நீங்க இருந்தீக; ஒங்க துன்பம் கேட்டழுக நான் இருந்தேன்; இன்னைக்கித்தாண்டி நான் நாதியில்லாம நிக்கிறேன் நடுத்தெருவுல. என்னிய மறந்துராதீங்கடீ. அப்பன் இல்லாத காலத்துலயும் நம்பி வாங்கடி நம்மூருக்கு; கருவாச்சி இருக்கேன் கஞ்சி ஊத்த.”

மூணு பொம்பளைகளுக்கும் ஒண்ணு சொன்னாப்புல ஊத்துது கண்ணீரு. அதுக்கு மேல ஒரு பேச்சும் பேச முடியல; உள்கூடு வேகுது.

“என்னமோ ராச்சியத்த எழந்து வார ராணிக மாதிரி இந்த ஏங்கு ஏங்குறீக. வாங்கடி ஏலா...

வாங்கடி...”

புருசன் சத்தம்விடவும் கடைசி யாக் கண்ணத் தொடச்சுப் பொறப்புடப்போன பொம்பளைக, ஒத்தக் கையில அவுந்த வேட்டியப் புடிச்சுக்கிட்டே அப்பன் ஓடி வாரதப் பாத்து, நின்ட எடத்துல நின்டு போனாளுக.

“மாப்ள! கேப்பக் களி போட்டுட் டான் மாமன்னு கேவலமா நெனச்சிராதீக. வீடு போய்ச் சேந்ததும் மொத வேலையா இத அடிச்சுக் கொழம்புவச்சு ஆசையாக் குடிங்க... இந்தாங்க.”

‘கெக்கக் கெக்க கெக்க’ன்னு கத்துற சேவலக் கால்ல சரடு கட்டிக் கொண்டாந்து நீட்டி மாப்பிள்ளைக் குச் சீர் செய்யிறாரு மாமனாரு.

சேவலப் பாத்ததும் கல்லு சிரிக்கிற மாதிரி சிரிக்குது இறுகிப்போன முத்துக்காமு மூஞ்சி. வலது கையில புடிச்ச குடைய மாத்தாம எடது கையில சேவல வாங்கி எடை போட்ட பய, ஒரு வீசைக்கு மேல ஒண்ணே காலுக்குள் ளன்னு முணுமுணுத்துக்கிட்டான் எச்சி ஊறுற வாயில.

திடீர்னு அவன் மூஞ்சி மாறுது; மேலுதட்டுல பெறந்த சிரிப்பு கீழுதட்டுல செத்துப்போகுது.

“சேவல் இருக்கட்டும் மாமு. செய்முறைக் காச எவகிட்டக் குடுத்த? மூத்தவகிட்டயா? இளையவகிட்டயா?”

“மூத்தவகிட்டத்தான்.”

செத்துப்போன ராமர் படை சஞ்சீவி மலை வந்தவுடன எந்திரிச்ச மாதிரி, அவன் உதட்டுல செத்துக்கெடந்த சிரிப்புக்கு உசுர் வந்திருச்சு திரும்பி.

பழனிசெட்டிபட்டி வந்து சேந்தப்ப கெடை மாடுக வீடு வார நேரமாகிப் போச்சு.

வீடு தெறந்து உள்ள போனவுடன தங்கச்சிய வெளக்கேத்தச் சொன்னா அக்கா. திரியில கற்பூரம் வச்சுத் திரிச்சும்விட்டா.

“இந்தாங்கடி பசி உசுர்போகுது. பச்ச நெல்லக் குத்திக் கஞ்சி காச்சுங்க. நான் சேவல அடிச்சுப் பறிச்சு உரிச்சுக் குடுக்குறேன்.” சொன்ன வேகத்துல முத்துக்காமு அருவாமணையில வச்சுக் கரகரகரன்னு கழுத்தறுத்தான் சேவல. ஒழுகுன ரத்தத்தைக் கரண்டியில புடிச்சு அதுல ரெண்டு மூணு உப்புக்கல்லும் போட்டு ஓரமாவச்சான். சேவலப் பறிச்சு வாட்டி அறுத்துக் குடுத்திட்டு கரண்டியில இருந்த கோழி ரத்தத்த அவனாப் பொரிச்சு அவனாத் தின்டுபுட்டான்.

“ஒங்க அப்பன் மாதிரியே சேவலும் கொஞ்சம் முத்தலாயிருக்கு தடியம்மா. ஒரு அடுப்பு சேத்தே எரிங்க”ன்னு சொல்லிப்பிட்டு வைர மோதிரத்தப் பட்டிதொட்டி யெல்லாம் காட்டிப் பகுமானம் பண்ண மந்தைக்குக் கௌம்பிட் டான் முத்துக்காமு.

பச்ச நெல்ல ஒரல்ல கொட்டி, மாத்திமாத்தி ஒலக்க போடுறாக அக்கா தங்கச்சிக ரெண்டு பேரும், புழுங்க நெல்லா இருந்தாப் போடுபோடுன்னு போடலாம்; இது பச்ச நெல்லு. ஓங்கி ஒலக்க போட்டாக் குறுணையாப் போகும்னு தாங்கி ஒலக்க போடுறாக. ஒரல்ல குத்துனத அள்ளிப் பொடச்சதுல ஒன்றரைப் படி அரிசி தேறுது. அக்கா வச்ச ஒலையில சோறு கொதிக்க... தங்கச்சி வச்ச அடுப்புல கொழம்பு கொதிக்க... வந்துட்டா னய்யா மகராசன்.

முக்காக் கும்பாவுக்குச் சோத்த அமுக்கி, முழுக் கும்பாவுக்கும் கொழம்ப ஊத்தி, கறியையும்

சோத்தையும் பெணைஞ்சு பெணைஞ்சு சாப்பாடுகூடச் சண்ட புடிக்கிறானய்யா முத்துக்காமு. சுடு சோத்துக்கு ஒடம்பெல்லாம் வேர்த்து ஊத்துது. ஒறச்ச கொழம்புக்குக் கண்ணெல்லாம் தண்ணி வடியுது; மூக்கெல்லாம் நீர் ஒழுகுது.

கால் சப்பைக் கறிய ஒரே கடியில கடைவாய்ப் பல்லுல கடிச்சு இழுத்து, சொரசொர சொரன்னு சோத்த மெல்லவும் 'கடுக்'குன்னு கடிபட்டுச்சு பல்லுல ஒரு கல்லு.

கடிக்கிறத நிறுத்திட்டுக் கண்ண மூடிக்கிட்டு யோசிச்சான். கல்லத் துப்புனாக் கறியும் சேந்து விழுந்திரும். கறியோட சேத்துக் கடிச்ச கல்லையும் முழுங்கிப்புட்டான்.

"அடியே பொண்டுகளா! நீங்க அரிசியில கல்லக் கொட்டிச் சோறாக்கிப் போட்டாலுஞ் சரி; இல்ல கல்லையே கொட்டிச் சோறாக்கிப் போட்டாலுஞ் சரி; முழுசாச் செமிக்காம விட மாட்டான் இந்த முத்துக்காமு."

கையக் கழுவி வாய் கொப்புளிச்சுட்டுப் பவளத்தைப் பாத்துக் கண்ணடிச்சு உத்தரவு போட்டுட்டு, உள்ள படுக்கப் போயிட்டான் முத்துக்காமு.

தன் சோத்தையும் தன் பங்குக் கறியையும் தங்கச்சியச் சாப்பிடவச்சு, சுடவச்ச பாலச் சொம்புல குடுத்துத் 'தாராளமாப் போயிட்டு வாடீ'ன்னா தங்கச்சிய அக்கா.

பாயப் பகிர்ந்து கொடுத்தவ பாய் இல்லாமத் தலகாணி மட்டும் போட்டுப் படுத்துக்கிட்டா வெளியில.

மனசிலயும் ஒடம்புலயும் அலுப்பு; கன்னத்துல ஒழுகின கண்ணீர்ல உப்பு ஒறையுமுன்ன ஒறங்கிப்போனா.

"யக்கா! மோசம் போயிட்டோம் யக்கா!"

விடிஞ்சும் விடியுமுன்ன பழனிசெட்டி பட்டியவே பொரட்டிப்போட்ட சத்தம் கேட்டுக் கலைஞ்ச சீலையையும் ஒடைஞ்ச உசுரையும் ஒண்ணு சேத்து எந்திரிச்சு உக்காந்தா கனகம்.

"என்னாடி? அடியே என்னாடி?"

உள்ள ஓடிப்போயிப் பாத்தா யானை செத்துக்கெடக்கிற மாதிரி பாயில பொணமாக் கெடக்கான் முத்துக்காமு.

"அய்யோ அய்யோ"ன்னு சுவர்ல முட்டி முட்டி அழுகுறா பவளம்.

"மாமா"ன்னு பொணத்தோட மார்ல விழுந்து கதர்றா கனகம்.

அவன் நெத்தி தடவி, மூஞ்சி தடவி, மாரத் தழுவி, தோளத் தடவி, கையத் தடவிக் கடைசியில பாத்தா - அவன் வலது கையில மோதிர மிருக்கு; வைரக் கல்லக் காணோம்.

சோத்துல கெடந்த கல்லுன்னு நெனச்சு வைர மோதிரத்திலிருந்து உதிந்து விழுந்த வைரக் கல்லக் கடிச்சும் கடிக்காம முழுங்கிருக் கான் பாவிப்பய. அது கொடல அறுத்துக் கொன்டுபுடிச்சு.

இந்த இழவுச் சேதி போச்சோ இல்லையோ, கிழிஞ்ச சட்டைக்கு ஊசிநூல் தச்சுக்கிட்டிருந்த

சுப்பஞ் செட்டியாரு “எம் மக்கா”ன்னு கத்துனாரு; வளவிப் பொதி மேல சுருண்டு விழுந்து செத்தேபோனாரு.

பெறந்துவாரது மட்டும் தானய்யா ஒரே வழி; சாவுக்குப் பல வழி!

*** பூசை அறை**

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

காலம் இருக்கே காலம் - அது ரெண்டு கையிலயும் புழுதியும் விபூதியும் புடிச்சு உக்காந்திருக்கு. எவ்வளவு பெரிய வெற்றியா இருக்கட்டும்... 'சீ! மறைஞ்சு போ'ன்னு புழுதியடிச்சு வெற்றிய மறைச்சுவிட்டுப் போயிருது. எவ்வளவு பெரிய துன்பமாயிருக்கட்டும்... 'சூ! மறந்து போ'ன்னு விபூதியடிச்சுத் துன்பத்த மறக்கடிச்சிட்டுப் போயிருது.

காலத்துக்குன்னு மாறாம இருக்கிற கொணம் இது ஒண்ணுதான்.

இன்னொண்ணும் கவனிக்கணும் நீங்க.

காலம் செய்யிற வேலை என்ன தெரியுமா?

மனுசப்பயலச் சன்னஞ் சன்னமாத் தடவிக் குடுத்து அவனச் சாவுக்குத் தயாரிக்கிறது தான்.

ஒரே நாள்ல சாவு வந்தா பயந்து கழிஞ்சிரு வான் மனுசன்னு தெரியும் காலத்துக்கு. தோல்வி, கண்ணீரு, சிக்கல்; சீக்கு - ஏமாற்றம்; பிரிவு - உள்சாவு; வெளிச் சாவு - இடி; மழை - பூகம்பம்; காத்து இது களக் காட்டிக்காட்டி மனுசனச் சின்னச் சின்னதாச் சாகவச்சு, கால் மாகாணி உசுரை மட்டும் விட்டுவச்சுருக்கு கடைசிச் சாவுக்கு.

ஒவ்வொரு பிறப்பும் இந்த பூமிக்கு ஒரு படிப்புப் படிச்சுட்டுப் போக வருது; ஒவ்வொரு இறப்பும் இந்த பூமிக்கு ஒரு பாடம் சொல்லிட்டுப் போகுது;

யாரு பெறந்தாலும் ஆகாயத்துல வெள்ளி மொளைக்கிறதுமில்ல; யாரு செத்தாலும் சூரியன் நெஞ்சப் புடிச்சு நின்டுபோறதுமில்ல.

காலம்தான் ஞானம்; காலத்தைப் போல மனசு வச்சிருக்கிறவன் ஞானி.

காலம் வீசியடிச்ச விபூதியில ஆறே மாசத்துக்குள்ள அழுத கண்ணு காஞ்சுபோச்சு கனகத்துக்கும் பவளத்துக்கும்.

கல்லு விழுந்த மோதிரத்த கருவாச்சிக்கே அவுக திருப்பிக் குடுக்க, அவ அதை வித்து சொக்கத்தேவன்பட்டி யிலயே பொட்டிக்கடை போட்டுக் குடுத்தா கைம்பொண்டாட்டிக ரெண்டு பேருக்கும்.

அந்த வருசம் காடு வெளஞ்சுபோச்சு கருவாச்சிக்கு.

வரவு வந்தா செலவும் சேந்து வருமா இல்லையா... வந்திருச்சு.

அழகுசிங்கத்தப் பள்ளிக்கூடம் சேக்கிறேன்னு ஆடம்பரம் பண்ணி 'அதிரி புதிரி' பண்ணிப்புட்டா.

சாணி மொழுகின மூங்கில் மொறத்துல ஒரு சீப்பு வாழப்பழம் வச்சு, ஒரு செரட்டையில குங்குமம் நெப்பி, ஒரு செரட்டையில சந்தனம் கொழச்சு, அச்சுவெல்லம் பரப்பி, வெத்தல பாக்கு மேல தச்சண வச்சா ஒண்ணே கால் ரூவாய.

"எங் குலதெய்வமா நெனச்சுக் கும்புட றேன் சாமி; உருப்படி பண்ணிவிட்ரு என் ஒத்தமகன"- கண் ணெல்லாம் தண்ணி தவ்வக் கை புடிச்சுக் குடுத்தா கண்ணாடி வாத்தியார்கிட்ட.

வாத்தியாரப் பாத்தவுடன பயந்துபோனான் பய. கண்ணாடி போட்ட சிங்கம் கையில பெரம்பு வச்சு நிக்கிற மாதிரியே இருக்கு அவரப் பாக்கையில அவனுக்கு. பாவப்பட்ட மொசக்குட்டிகளாத் தெரியிறாங்க பள்ளிக்கூடப் பயக.

"ஒம் பேர் சொல்லப்பா..."

தன் பேரு தனக்கு மறந்துபோனவன் மாதிரி ரொம்ப நேரம் யோசிச்சு 'அழக' முழங்கிட்டுச் 'சிங்க'த்தத் துப்பினான்.

"வயசு என்னம்மா பிள்ளைக்கு?"

"அஞ்சு முடிஞ்சிருச்சு; பங்குனி யோட ஆறு ஆரம்பம்."

பயல உத்துஉத்துப் பாத்தாரு வாத்தியாரு.

சின்னக் கண்ணு; மொக்க மூக்கு; பட்ட நெத்தி; பணியாரக் கன்னம்; அழுத்தமான உதடு; ஆத்தா நெறம்; கல்லு ஒடம்பு; கனத்த நெஞ்சுக்கூடு. சும்மா சொல்லக் கூடாது பஞ்சமில்லாமக் கஞ்சி ஊத்தி வஞ்சகமில்லாமத்தான் வளத்திருக்கா கருவாச்சி.

“அழகுசிங்கம்... சோத்தாங்கையத் தூக்கித் தலையச் சுத்தி மறு காதத் தொடு.”

செய்ய மாட்டேன்னு மொதல்ல கூனிக்குறுகிக் குன்னிப் போன பய அப்பறம் என்ன நெனச்சானோ ஏது நெனச்சானோ எக்கி எக்கித் தொட்டேபுட்டான்.

“நீ சொன்னது சரிதான். அஞ்சு வயசு ஆகாத கையி தலையச் சுத்திக் காது தொடாது தாயி; நீ போயிட்டு வா. போப்பா... போயி உக்காரு.”

உடம்புக்கு வெளிய புடைச்சு நிக்கிற புதுச்சட்ட மாதிரியே பொருந்தாமப் போயி உக்காந்தான் பாவம்.

அடிச்சு வளக்க அப்பனும் அணச்சு வளக்க ஆத்தாளும் இல்லாத பிள்ளைக பெரும்பாலும் புத்தியழிஞ்சு பொழப்பத்துப் போயிருதுக. அப்பன் இல்லாம ஆத்தாளோ, ஆத்தா இல்லாம அப்பனோ பிள்ள வளக்கிறது ஒத்தக் கையில தயிர் கடைஞ்ச கததான். வெண்ணெயும் தெரளாது; வெளங்கவும் வெளங்காது.

தகப்பன் இல்லாத பிள்ளைன்னு தாங்கித் தாங்கி வளத்ததுல அழகுசிங்கம் அடிமாறிப் போறதக் கண்டுபுடிக்க மாட்டாமப் போனா கருவாச்சி. மொளைச்ச முள்ள மொளையிலயே கிள்ளாம, அவன் குத்தங்களக்கூட அவ கொண்டாட ஆரம்பிச்சது தப்பாப் போச்சு.

பசுமாட்டுல பால் பீச்சிக்கிட்டே யிருப்பா கருவாச்சி; பாத்துக்கிட்டே யிருப்பான் அழகுசிங்கம். சீலயத் தெரட்டி ஏத்திக்கிட்டு ரெண்டு கால் இடுக்குல பித்தளச் செம்ப வச்சு, சொரசொரன்னு இருக்கிற காம்புல வெண்ணெயத் தடவி நீவிவிட்டு அவ ‘சர்ருசர்ரு’ன்னு பீச்சுற சத்தமிருக்கே, சரஸ்வதி வீணை வாசிச்சா அத நிறுத்திட்டு இங்க வந்து இதக் கேக்கணும்.

செம்பு நெறை யுதோ நெறையலயோ மூணு காம்பு எனக்கு; ஒரு காம்பு ஒங் ‘கன்டு’க்குன்னு ஒதுக்கிவிட்டு எந்திரிச்சிருவா. ‘கன்ட அவுத்துவிடு கண்ணு அழகுசிங்கம்’னு சொல்லிட்டு அவ வேலயப் பாக்க அடுப்படிக்குப் போயிருவா. கொண்ணவாயன் அந்த நேரம் ‘கூலம்’ புடுங்கப் போயிருவான்.

ரெண்டு மாசமாச்சு... மூணு மாச மாச்சு. தோலு மாதிரி சுருங்கிக்கிட்டே போகுது கன்டுக்குட்டி. சாலு மாதிரி விரிஞ்சுக்கிட்டே வாரான் அழகுசிங்கம். என்னா ஏதுன்னு கடைசியில கண்டு புடிச்சா... கன்டுக்குட்டியக் கொலபட்னி யாப் போட்டுப்புட்டு, உள்ள தலையச் செலுத்தி ஒத்தக் காம்புப் பால இவனா உறிஞ்சுக்குடிச்சிருக்கானய்யா இத்தன நாளா.

‘ஏண்டா! நீ கருவாச்சிக்குப் பொறந் தியா, காராம் பசுவுக்குப் பொறந் தியா?’ன்னு அவனப் பாவப்பட்ட ஒரு பார்வை பாக்குது கன்னுக்குட்டி.

“எப்பிடிடா மகனே பசுமாட்டுக் கவுட்டுக்குள்ள பயப்படாமப் பாலு குடிக்கிற வித்தை படிச்ச?” விரல் தடம் பதிய அடிச்சிருக்க வேண்டிய காரியத்துக்கு, கன்னத்துல உதடு பதிய முத்தம் குடுத்து உச்சி குளுந்துபோனா கருவாச்சி.

தப்ப மெச்சிக்கிட்டேயிருந்தா, அதுவே தர்மமாயிருதா இல்லையா. அந்தக் கணக்காகிப்போச்சு

அழகுசிங்கம் கத.

முந்தானையில முடிஞ்சுவச்ச காச ஆத்தா அவுக்கிற வரைக்கும் பொறுமை யில்ல; அறுத்துப்புடறான் அறுத்து. அடுப்புல கூட்டிவச்ச கறி வேகிற வரைக்கும் பொறுமையில்ல; அகப்பைய அளாவி அரிச்சுப்புடறான் அரிச்சு. ஒடைச்ச தேங்காயில சில்லெடுக்கிற வரைக்கும் பொறுமையில்ல; சிரட்டை யோட சேத்துக் கடிச்சுப்புடறான் கடிச்சு.

வீட்ல வளக்குற புலி பம்முறதும் பாயறதும் செல்லச் சேட்ட பண்றதும் குட்டியா இருக்கி றப்ப கொண்டாட்ட மாத்தான் இருக்கும். மீசையும் நகமும் வளந்திருச்சுன்னா அப்பறம் அதப் பாயில போட்டுப் பக்கத்துலயா போயிப் படுக்க முடியும்?

கருவாச்சி ஒண்ணு நெனைக்க காலம் என்னமோ நெனைக் குது. விளையும் பயிர் மட்டுமா களையுந் தான் தெரிஞ்சு போகும் மொளை யிலயே.

“அடே அழகு சிங்கம்! வாடா இப்படி... ‘அ’னா எழுதச் சொல்லித் தர்றேன்”- வாஞ்சை யாத்தான் கூப்பிட்டாரு வாத்தியாரு.

வேப்ப மரத்து நெழலு; வெள்ள மணலு. ஆனாலும் ஆணி மேல உக்காந் தவன் மாதிரிதான் உக்காந்தான் அழகுசிங்கம்.

“நல்லாப் பாத்துக்க”- உள்ளங்கையில மெழுகி மணலச் சமம் பண்ணி நிதானமா ‘அ’ன்னு எழுதுனாரு; எழுதி எழுதி அழிச்சாரு. அழிச்சு அழிச்சு எழுதுனாரு. கடைசியா எழுதுனத அழிச்சாரு. “இப்ப நீயே உன் கையால ‘அ’னா எழுதி அந்த எழுத்து மேல இத அடுக்குடா”ன்னு புளிய வெதைகள அள்ளிப் போட்டாரு.

எழுதுறான் பய எழுதுறான்; விரல் வணங்கல. ‘அ’வுக்கு ஆரம்பச் சுழியான அந்த வட்டமே வருவனாங்குது. இந்த ‘அ’வுக்குள்ளயே ஆயுசு முடிஞ்சாலும் முடிஞ்சிரும்னு நெனைக்கிறான் பய. எல்லாப் பயலுகளும் அரைகுறையா எழுதிட் டானுக. புளிய வெதை யையும் எண்ணம் போல அடுக்கிட்டானுக. இவன் பொழப்பு சுழியிலயே மாட்டிக்கிட்டுச் சுத்துது.

ரெட்டக் குழல் துப் பாக்கி மாதிரி அவனையே குறிவைக்குது கண்ணாடிக் குள்ள இருக்கிற வாத்தி யார் கண்ணு. முரட்டுப் பயதான்; அன்னைக்கித் தான் மொதமொதலா வேர்த்துச்சு பாவம் அவனுக்கு.

கையப் புடிச்சுப் புடிச்சு எழுதிக்காட்டி யும் கதை ஆகல; கடைசியில வச்சாரு ஒரு குட்டு. தலைக்குள்ளயிருந்த ஒண்ணு பாக்கியில்லாம எல்லாம் செதறிச் சின்னாபின்னமாகி திரேகத்துக்குள்ள அங்கங்க போயி ஒதுங்கிட்ட மாதிரி பொறி கலங்கிப்போச்சு.

வலி தெரிஞ்சதும் அவன் வம்சத்துக் குண்டன கோவம் உள்ளுக்கிருந்து எந்திரிச்சுருச்சு. வாத்தியார் அங்கிட்டுத் திரும்பவும் புளிய வெதைகள அள்ளி ரெண்டு கால் சட்டைப் பைகளுக்குள்ள யும் போட்டுக்கிட்டு விறுவிறுவிறுன்னு வீட்டுக்கு வந்துட்டான்.

கொண்ணவாயன விட்டுப் புளிய வெதைய வறுத்து ஊறவச்சான். விடிய்ய ஆத்தாகிட்டக் குடுத்து அவிச்சு அவனே தின்டுபுட்டான். அப்பறம்தான் தெரிஞ்சது அவன் அவிச்சுத் தின்னது பள்ளிக்கூடத் துப் புளிய வெதைன்னு.

பெறகு என்ன பண்றது?

கூலிக்கு வந்த புளியம் பழத்தையெல்லாம் வாசல்ல போட்டு ஒரே தட்டாத் தட்டி ஓடெடுத் துப் பழத்தக் கோணி ஊசியில குத்திக்குத்தி வெத பிதுக்கியெடுத்து அரப்படி வெத சேத்து வாத்தியாருக்குக் குடுத்துக் கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பிள்ளைய மறுபடியும் சேத்துவிட்டா கருவாச்சி.

ஆனா விதி விட்டுச்சா? எழுத்துல தீந்த பகை எண்ணுல வந்து முட்டிக் கிருச்சு.

ஒண்ணு ரெண்டு மூணு சொல்லிக் குடுத்தாரு வாத்தியாரு. இவரு சொல்லச்சொல்ல பயக ஒரே குரல்ல மொத்தமாத் திருப்பிச் சொல்லணும். மொத்தமாச் சொல்றதுல ஒரு வசதி. சரியாச் சொல்லத் தெரியாத பயக கூட்டத்தோட கூட்டமா - தப்ப நசுக்கிச் சத்தத்துல தேச்சுவிட்ரலாம்.

வாத்தியாரும் சின்னப் பிள்ளையில அப்படித் தேச்சுவிட்ட ஆள்தான..?

“இப்பத் தனித்தனியாச் சொல்லுங்க”ன்னாரு; அங்க மாட்னான் அழகுசிங்கம்.

ஒண்ணு ரெண்டு மூணு சொல்லி வந்ததுல இருவத்தி ஒம்போது வரைக்கும் ஆண்டவன் அருள் அவன் பக்கந்தானி ருந்துச்சு. முப்பது வந்தவுடன கடவுளே அவனக் கைவிட்ருச்சு.

முப்பதுன்னு சொல்லத்தான் அவன் நெஞ்சு நெனைக்குது. ஆனா நுப்பதுன்னு தான் நாக்குல வருது.

“நுப்பது இல்லடா முப்பது.”

“நுப்பது.”

“மு...மு...மு...சொல்லு.”

“மு...மு...மு.”

“வந்திருச்சு; இப்பச் சொல்லு. மு...மு...மு... முப்பது.”

“மு...மு...மு... நுப்பது.”

சில பொம்பளைக ஒழுங்காத்தான் தோச போடுவாக. பெரட்டிப் போடத் தெரியாமப் பிச்செடுத்துருவாக. அந்த மாதிரி இந்தப் பய எழுத்துல ஒழுங்கா இருக்கான்; வார்த் தையில ஒலப்பிடுறானே!

அவன் பாவம் வச்சுக்கிட்டா வஞ்சகம் பண்றான்? வரல.

“இன்னைக்கு ஒனக்காச்சு எனக் காச்சுடா மகனே... பாத்திருவோம்.” மனசுக்குள்ள வேட்டிய மடிச்சுக் கட்டி ஒரு மல்யுத்தத்துக்குத் தயாராயிட்டாரு வாத்தியாரு.

“இப்பச் சொல்றா மு...மு...மு... முப்பது.”

“மு...மு...மு... நுப்பது.”

என் முப்பத்தோரு வருச அனுபவத் தையும் இவன் வம்புக்கிழுக்கிறானே!

தோல உரிச்சுக்க. நாக்கத் துண்டா அறுத்துட்டுப் போயி விடிய விடிய வீட்ல வச்சுச்

சொல்லிக்குடு. வரவே வராதுங்கிறான் பய. அவன் கண்ணு ரெண்டும் கம்மாயாப் போச்சு.

பொத்திப்பொத்தி வச்சிருந்த பொறுமை ஒடைஞ்சு வேர்வையா ஓடுது வாத்தியாருக்கு. கொதிக்கிற வெயில்ல குறுமணல்ல கடைசி மணி அடிக்கிற வரைக்கும் ஆள முட்டிக் கால் போடவச்சிட்டாரு. முழங்கால்ல முள்ளுத் தச்ச மாதிரி வலி. பள்ளிக் கூடத்துப் பயக நாப்பத்தி ரண்டு பேரும் கேவலமாப் பாக்கிறாங் களேங்கிற *உள்ளிங்கம். நம்ம நல்லதுக் குத்தான வாத்தியாரு செஞ்சாருன்னு நெனைக்காம, பழிவாங்குற எண்ணம் பதிபோட்டு உக்காந்திருச்சு அவன் மனசுல.

ஒவ்வொரு வகுப்பையும் ரெண்டு ரெண்டு வருசமாத் தாண்டி வந்ததுல அஞ்சாவது முடிக்குமுன்ன பதினாலு வயசாகிப் போச்சு அழகுசிங்கத்துக்கு.

பதினாலு வயசுலேயே முக்கா ஆம்பளைக்கும் முழு ஆம்பிளைக்கும் மத்தியில தெரண்டு நிக்கிறான். கூடப் படிக்கிற பயலுக அவனப் பாத்துப் பயப்படறாங்க. வாத்தியாரப் பழி வாங்கணுங்கிற எண்ணம் மட்டும் தண்ணிக்குள்ள கெடக்கிற கல்லு மாதிரி அப்படியே கெடக்கு மனசுக்குள்ள.

காப்பரிச்சை லீவு. ஊருக்குப் போகலாம்னு அன்னஞ்சியில நிக்கி றாரு வாத்தியாரு. ஒரு நாளைக்கு ஒரே ஒரு பஸ்ஸுதான் அன்னஞ்சிக்குள்ள வந்து போகும்; அத விட்டா அடுத்த நாளுதான்.

பொட்டிக்கடையில கூட்டாளி களோட கடல உருண்ட வாங்கித் தின்னுக் கிட்டு வாத்தியாரையே பாக்குறான் அழகுசிங்கம்.

“இன்னைக்குப் பழிதீத்திர வேண்டியதுதான்.”

வந்திருச்சு பஸ்ஸு.

ஒரு கையில பொட்டியும் மறு கையில வாழத்தாரும் புடிச்சு அவரு ஏறப்போக ‘மளார்’னு தவ்வி ஓடி வந்து வாத்தியார் காலக் கெட்டியாப் புடிச்சுக்கிட்டு, “என்னிய மன்னிச்சிருங் கய்யா... என்னிய மன்னிச்சிருங் கய்யா”ன்னு கத்திக் குமிச்சுக் கதறி அழுகிறான் அழகுசிங்கம்.

“ஏய் விடப்பா... ஏய் விடப்பா.”

“விட மாட்டேன்ய்யா... ஒங்க கால எங் கண்ணீர்ல கழுவுனாத்தான் எம் பாவம் போகும்.”

புடிச்ச உடும்புப்பிடி இறுகிக்கிட்டே போகுது. தவறி விழுந்த பொட்டி தொறந்திருச்சு; வாழத்தார்ல அஞ்சாறு காயி உதிந்திருச்சு. கண்டக்டர் பொறுத்துப் பொறுத்துப் பாத்தான். வாத்தியார் வராப்ல இல்ல; பையன் விடுறாப்ல இல்ல. “போலாம் ரைட்டு”ன்னு போயிட்டான் பாவம். பஸ்ஸு போகவும் ஒண்ணுமே நடக்காதது மாதிரி அவன்பாட்ல போயிட்டான் அழகுசிங்கம். அனாதிக் காட்ல நின்ன வாத்தியாரு அடுத்த நாள் வரைக்கும் காத்திருந்தாரு அடுத்த வண்டிக்கு.

இந்தச் சம்பவம் பட்டிதொட்டி யெல்லாம் பரவிப்போச்சு.

“யப்பா சடையத்தேவா! வம்சக் கூரோட பெறந்து வளந்திருக்கானப்பா ஒன் பேரன். குடும்பி பிடிக்காம விட மாட்டானப்பா ஒன் குடும்பத்த. சரிதான்! ‘கரட்டுக்காட்டுக்கு மொரட்டு மம்பட்டி’

; இனி என்னென்னா கூத்து நடத்தப்போறானோ... பாப்பம்.”

காலம் ஒரு *தார்முள்ளத் தயார் பண்ணிருச்சு சடையத்தேவரு கூன்ல அழுத்திக் குத்துறதுக்கு!

*அவமானம்

*முனையில் குறுங் கூராணி பதித்த சாட்டைக்கம்பு

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியம்: ம.செ.

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து ஓவியம்: ம.செ. 29

மேலுதட்டுல சாம்பல் பூத்த மாதிரி சன்னமா இருந்த மீச கரு கருன்னு கறுப்படிக்க அஞ்சாவது முடிச்சிட்டான் அழகுசிங்கம். கைக்குச் சிக்காத காத்து மாதிரி வசத்துக்கு வராத ஆளா வளந்து நிக்கிறான் பய.

அவனுக்குக் காசு ஒண்ணுதான் கடவுள்; தின்பண்டம் வாங்கித் தார ஆளு தெய்வம்.

அன்னாக்கயிறுங்கிறது அவனுக்கு வெறும் கோவணந் தாங்கின்னு நெனச்சீகளா? இல்ல... ஓட்டை முக்காத் துட்டக் கோர்த்துவைக்கிற உண்டியல்.

அவனுக்குப் புடிச்சது பணியாரம்; புடிக்காதது பள்ளிக்கூட வாத்தியார்.

அவனளவுல ஆத்தா நல்லவ தான் பாவம்; ஆனா உப்புக் கல்லுக்கு ஆகாதவ.

அவனுக்குப் புடிச்ச பொழுது போக்கு கால்சட்டையக் கழத்தி இது என்னதில்லன்னு எறிஞ்சிட்டு முண்டமாக் கொளத்துல தவ்வி முங்கு நீச்சல் அடிக்கிறது.

ஒரு பெரிய கெட்ட கொணம் இருக்கு அவன் பெறவியிலேயே... ஒரு ஆள மொத மொதலா மூஞ்சி பாக்குறப்ப அவனுக்கு என்ன தோணுதோ அது மண்டையப் போடற வரைக்கும் மாத்திக்கிரமாட்டான்.

ஒரு நல்ல கொணமும் இருக்கு. ஒரு காரியத்துக்குச் சரின்னு தலையாட்டிட்டான்னா ஆட்டுன தலைய அடகுவச்சா கிலும் அத முடிக்காம விட மாட்டான்.

அகமலையில ஒரு ஆளு கிட்டக் கஞ்சா வாங்கி, அல்லி நகரத்துல கொண்டாந்து ஒரு வீட்ல சேத்துட்டா, கால்ரூவா கூலிங்கிறது பேச்சு.

அகமலக்காரன் குடுத்த கஞ்சாவப் பழைய துணியில பரப்பி, அத இடுப்பச் சுத்தி இறுக்கிக் கட்டி முடிபோட்டு, ஏத்துன சட்டைய இறக்கிவிட்டு, நான்தான் காந்தி மகாத்மான்னு ஒண்ணுந் தெரியாதவன் மாதிரி ஒத்தையடிப் பாதையப் புடிச்சு அல்லிநகரம் வந்து சேந்தான் அழகுசிங்கம்.

இடுப்புக் கஞ்சாவ அவுத்து நிறுத்துப் பாத்தான் அல்லிநகரத்து ஆளு. பாத்துட்டு 'இந்தாடா காசு'ன்னு குடுத்த் தான். எண்ணிப்பாத்தா - முக்காலணா.

“கணக்குப்படி கால்ரூவா தரணுமே... என்னப்பா இது முக்காலணா..?” அவன் அப்பன் மாதிரியே மூக்கு மேல கோபம் முட்டிநிக்குது அழகு சிங்கத்துக்கு.

“கஞ்சா முழு வீச இல்லப்பா, நிறுத்தா முக்கா வீசதான் வருது.”

“கொறைஞ்சா நானா பொறுப்பு..? குடுத்தவனக் கேளு.”

“கொறையுதே கால் வீசக் கஞ்சா. அதக் குடுத்துட்டுக் காசு வாங்கிட்டுப் போ.”

“அகமலையில குடுத்தத அல்லிநகரத் துல சேத்துட்டேன். நான் எதையும் எடுக்கல.”

“சத்தியமா எடுக்கல?”

“எங்க ஆத்தா மேல சத்தியமா நான் எடுக்கல.”

“பெறகென்ன அப்பன அறியாத நாயி... ஆத்தா மேலதான் சத்தியம் பண்ணுவ.”

அம்புட்டுத்தான். அழகுசிங்கத்துக் குள்ள இருந்த இத்துனூண்டு மனுசனும் நான் போயிட்டு வாரேன்னு போயிர ஒறங்கிக்கிட்டிருந்த முக்கா மிருகம் முழிச்சிருச்சு.

முட்டுக்கெடா மாதிரி தலையக் கவுந்து கஞ்சாக்காரன் நெஞ்சில முட்டித் தலைய விசுக்குன்னு தூக்கி அவன் தாடையில தட்டி மோவாயப் பேத்துட்டு இன்னது நடக்குதுன்னு தெளியுமுன்ன அவன் சில்லி மூக்க ஒடச்சு, எடது கையத் தூக்கிப் புலியடிச்சது மாதிரி அடிச்சான் பாருங்க... உதடு வெடிச்சு ஒழுகுது ரத்தம்.

அந்த முக்காலணாவ எறிஞ்சிட்டுக் கால்ரூவாய எடுத்துக்கிட்டு, “புடிங்கடா... புடிங்கடா...” ங்கிற சத்தம் அடங்குறதுக்குள்ள விசுக்குன்னு ஏறி வேலி தவ்விச் சோளக்காட்டு வழி ஓடிவந்துட்டான் சொக்கத்தேவன் பட்டிக்கு.

அப்பன் இல்லாத பயன்னு முதுகுக்குப் பின்னால லேசுபாசா பேசுவாகளே தவிர இப்படி மூஞ்சியில குத்துன மாதிரி ஒரு பய சொன்னதில்ல. பருத்திக் கெடங்குல தீ விழுந்த மாதிரி பத்திக்கிருச்சு இன்னைக்கு. அருள் வந்த கோடங்கி மாதிரி ஆவேசமா வாரான் ஊருக்குள்ள.

களையெடுத்த காசுக்குச் சோள அரிசியும் சூத்தக் கத்தரிக்காயும் வாங்கி வீட்ல வச்சுட்டுக் கனகம் வீட்டுக்குப் போயிக் கரண்டியில எரவல் தீ வாங்கிட்டு எதுக்க வர்றா கருவாச்சி.

ஊரே வேடிக்க பாக்க நடுத் தெருவுல ஆத்தாள வழிமறிக்கிறான் அழகுசிங்கம்.

என்னைக்குமில்லாம அன்னைக்கி அந்த வேசம் கட்டி வந்தவனப் பாத்து, கையில இருக்கிற நெருப்பு வயித்துலயும் எரிய நிக்கிறா கருவாச்சி.

“ஆத்தா! நீ நல்லவதான?”

“அய்யா அழகுசிங்கம் ! ஒனக்கு என்னய்யா ஆச்சு?”

“இந்த ஆச்சு போச்சுங்கிற பேச்ச விட்ரு; சொல்லு, என்னிய நீ எவனுக்குப் பெத்த?”

“நீ என் மகன்டா ராசா.” ஈரக்கொல நடுங்குது அவளுக்கு.

“ஆமா! பொட்டச்சி நீயே பெத்துக்கிட்டியாக்கும். இந்த நெருப்பு மேல சத்தியம் பண்ணு. என்னிய நீ யாருக்குப் பெத்த?”

வில்லடிபட்ட மண்பான கடகட கடன்னு ஒழுகிற மாதிரி சொல்லடிபட்ட பொம்பள சொதசொதசொதன்னு அழுகுறா.

“சடையத்தேவரு மகன் கட்டையனுக் குத்தாண்டா மகனே ஒன்னிய ஒங்காத்தா பெத்தா.”

“அவனுக்குத்தான் என்னியப் பெத்தேன்னு நீ சொல்ற. அவனுக்குத் தான் நான் பெறந்தேன்னு அவன் சொல்றானா?”

ஒரு பதினஞ்சு வயசுப் பய அப்பன அவன் இவன்னு சொல்லக் கேட்டு நெஞ்சுப் புடிச்சு நின்னு தெருவே வேடிக்க பாக்குது.

“சொல்லு, அவனுக்குத்தான் என்னியப் பெத்தேன்னு நீ சொல்ற... அவனுக்குத்தான் நான் பெறந்தேன்னு அவன் சொல்றானா?”

“இன்னைக்கி வரைக்கும் சொல்லல.”

“சொல்ல வைக்கிறேன். நாந்தாண்டா ஓந் தகப்பன்னு சொல்ல வைக்கிறேன். சொல்ல வச்சுட்டு நான் இல்லடா ஒம் மகன்னு சொல்லிட்டும் வந்திடறேன்.”

“அய்யா ராசா வேணாம்டா. அவனுங்க பழிபாவத்துக்கு அஞ்சாத பாவிகடா. ஒண்ணே ஒண்ணு கண்ணே கண்ணுன்னு ஒன்னு வச்சிருக்கேன். கண்ணப் புடுங்கிக் காக்காய்க்குப் போட்ருவாங்கடா.”

“ஆத்தா! சிங்கம்னு பேரு வச்சுப் பன்னிக் குட்டிக்கா பால் குடுத்து வளத்த? சடையத்தேவனச் சந்திக்கு இழுத்துக் கட்டையத்தேவன அவன் ஆத்தா குடுத்த பாலக் கக்க வைக்கல... நான் எங்க ஆத்தாளுக்குப் பெறந்தவன் இல்ல. இது இந்தத் தீ மேல சத்தியம்.”

ரெண்டு கையிலயும் இறுக்கிப் புடிச்சான் எரியிற தீக் கரண்டிய...

கையி வெந்துபோச்சு;

கனல் அணஞ்சுபோச்சு.

காத்திக மாசம் பேத்திக்குக் காதுகுத்து வச்சாரு சக்கணன்.

காதுகுத்துங்கிறதுக்கு ரெண்டு மூணு கணக்கு இருக்கு ஊர் நாட்ல.

காதுகுத்திட்டா ஒரு ஒச்சமாகிப் போகுமாம் பிள்ளைகளுக்கு. ஒச்சமான பிள்ளைகள எமன் ஏறெடுத்தும் பாக்க மாட்டானாம். காதுகுத்துக்கு இது ஒரு சாமி கணக்கு.

காதுல ஓட்ட போட்டதும் சலசலசலன்னு ஒழுகுதா இல்லையா ரத்தம்.... ரத்தம் ஒழுங்கு மொறையா இருந்தா செத்தவெடத்துல ஒறையணும். அப்படி ஒறையற சக்தி இருக்கா இல்லையான்னு சோதிக்கிறதுதான் காதுகுத்தாம்; இது ஒரு வைத்தியக் கணக்கு.

ரெண்டுமில்லப்பா! அப்பன் சொத்துல பங்கு இல்லாத பொம்பள... பெத்த பிள்ளையச் சாக்கு

வச்சு, தனக்கு உண்டானதுல ஒரு பங்கத் தாய்மாமன் மூலமா தண்டம் போட்டு வசூல் பண்றதுதானப்பா காது குத்து. இது காசு பணக் கணக்கு.

எந்தக் கணக்கா இருந்தா எங்களுக் கென்ன... எழுதற மொய்யிக்கு நெஞ்சு முட்ட நெல்லுச் சோறு திங்கலாமில்ல; இது சொந்தபந்தம் போடுற சோத்துக் கணக்கு.

தாய்மாமன் ஊரு கெங்குவார்பட்டி; பசப்பும் பசையும் உள்ள ஊர் அது. தண்ணி செழிச்ச பூமி.

பதினோரு மரக்கா பச்ச நெல்லு, வாழப்பழத்தாரு, வகைவகையாச் சீரு. அய்யம்பாளையம் தேங்கா, பிறந்தவளுக்குச் சீல துணிமணி, மருமகளுக்குக் கொலுசுமணி எல்லாம் சொமந்து சொக்கத்தேவன்பட்டியையே ஒரு சுத்துச்சுத்தி சாதிசனமே பாத்துக்க... ஆடு மாடே பாத்துக்கே... கோழி குருமானே பாத்துக்கன்னு தாம்பாளத் தட்டத் தல மேல சொமந்து வாராக தாய்மாமன் வீட்டு ஆளுக.

மொட்டையடிச்ச தலையில சந்தனம் அப்பி, பகுமானமாப் பட்டுப் பாவாட சட்டை போட்டுத் தாய்மாமன் மடியில உக்கார வச்சு பொன்னாசாரி கடுக்கன எடுத்துத் திருகாணி கழத்தவும் கண்ணுல தண்ணி தவ்வ ஆரம்பிச் சிருச்சு காது குத்துற பிள்ளைக்கு.

மாங்கொழுந்து மாதிரி இருக்கிற பிஞ்சுக் காதுமடல்ல குத்தாணி எடுத்துச் சுருக்குன்னு குத்தவும் கொதக் குன்னு குதிச்சிருச்சு ஒரு சொட்டு ரத்தம்.

வீல்னு சங்கூதுற மாதிரி கத்தி அழுகுது சின்னப் புள்ள.

ரத்தத்துல தண்ணியடிச்சு, குத்து வாயில சந்தனம் தொட்டு வச்சும் அடங்கல பிள்ளைக்கு அழுக.

“ஏய் கத்துன... ஒன்னியக் கடிச்சுக் கொன்டேபுடுவேன்.” அந்தப் பிள்ள அழுத கட்டைக்கு அடுத்த கட்டையில அமட்டுறான் தாய்மாமன்.

‘இன்னொரு காதுலயும் குத்திருங்க பொறுத்துக்கிர்றேன் - இந்த ஆளமட்டும் அமட்டாம இருக்கச் சொல்லுங்க’ன்னு அதுக்கு மேல கத்துது பிள்ள.

முடிஞ்சது.

எல்லாரும் நின்ட எடத்துலயே அங்கங்க ஒக்காந்தாக. எல தெரியாமச் சோறு வாங்கிச் சாப்பிட்டாக. இப்பத் திண்ணையோரமா ஆளுக்குப் பின்னால ஆளுகளா நிக்கிறாக மொய்யெழுத.

இங்கதானய்யா சடையத்தேவர் மொதமொதலா மூஞ்சி பாக்குறாரு பேரன. அப்பப்ப எட்டத்துல பாத்தது. கிட்டத்துல பாக்கப் போறது இன்னைக்குத்தான். மொய்யெழுத முன்னுக்க நிக்கிது பெருசு; பின்னுக்க நிக்கிறான் பேரன்.

“செல்லாண்டித்தேவர் மகன் சடையத்தேவர்... முழு ரூபா ஒண்ணு; எழுதப்பா.”

அவன் தன் பேரத்தான் எழுதறானான்னு எழுத்துக்கூட்டிப் படிச்சுக்கிட்டே சடையத்தேவரு நெஞ்சுக்கூட்டு உள் பையில கைவிட்டு, சில்லறைக்கு மத்தியில முழு ரூபாயத் தடவித்

தடுமாற.... பின்னுக்கிருந்து ஒரு கொரல் கேக்குது:

“கட்டையத்தேவர் மகன் அழகுசிங்கம் ஒண்ணேகால்... எழுதப்பா.”

தடவுன ரூபாய நழுவ விட்டுட்டு, கிழட்டு யான மாதிரி முழு ஒடம்பு திருப்பி ‘எவண்டா அவன்’னு பாத்தா அடிச்சு வச்ச கல்லுச் செல மாதிரி கையில ஒண்ணேகால் ரூவாயப் புடிச்சுக் கெழவன ஒரு ஒரசு ஒரசி நிக்கிறான் அழகுசிங்கம்.

தன்னையும் மகனையும் பெணைஞ்சு பெணைஞ்சு செஞ்ச பெறவின்னு ஒரே பார்வையில தெரிஞ்சுபோகுது கெழவனுக்கு. அவன் கண்ணுலயும் மூக்குலயும் அப்படியே அப்பன அப்பி வச்சிருக்க, நெத்தி காது இத்தியாதிகள்ல தன் அடையாளம் பாத்து மனசுல ஒரு இருட்டு மூலையில சந்தோசப்பட்டுக்கிருது கெழட்டு உசுரு.

இருந்தாலும் வைராக்கியத்த விடுமா வங்கெழடு?

மொய் எழுதுறவன் மூலமா எகத்தாளத்துக்கு எசப்பாட்டுக் கட்ட ஆரம்பிக்கிறாரு சடையத்தேவரு.

“காத்துவாக்குல யாரோ கட்டையத்தேவன் மகன்னு சொன்ன மாதிரி இருந்துச்சு. அது எந்தக் கட்டையத் தேவன்னு கேளுங்கப்பா.”

படிக்காத சடையத்தேவ னுக்கே இந்த லந்துலகள இருந்துச்சுன்னா... அஞ்சாவது பத்து வருசம் படிச்சவனுக்கு எம்புட்டு இருக்கும்? அடிச்சான் திருப்பி அழகுசிங்கம். “இந்த ஊர்லயே சத்துக் கெட்டுப்போன சடையத்தேவர்ன்னு ஒரு ஆளு இருக்காரில்ல... அந்தச் சடையத் தேவன் மகன் கட்டையன்தான் எங்கப்பன்னு எழுதுங்கப்பா.”

“சீலப்பேனு செந்தட்டி சொல்ற தெல்லாம் நம்பி எழுதாதீக. தம் மகன் யாருன்னு எம் மகன்தான் சொல்ல ணுமப்பா.”

“கட்டையன்தான் எங்கப்பன்னு நான் சொல்றனப்பா.”

“இப்படித்தான் அனாதிக அஞ்சாரு ஊர்ல சொல்லி அலையுது கப்பா.”

“எங்க ஆத்தாளாத் தள்ளி வச்சிட்டாலும் அப்பன் இல்லேன்னு போயிராதப்பா.”

“அப்பன் வேணும்ன்னு ஆசப் படற பயலுகளயெல்லாம் ஆத்தாளுக்கு இன்னொரு கல்யாணம் பண்ணி வைக்கச் சொல்லுங் களப்பா.”

“கெழவா! ஒன்னியக் கொல்லாம விடமாட்டேன்.” தத்துப்பித்துன்னு தவ்விட்டான் அழகுசிங்கம்.

“போடா! போடா! பொடிப் பயலே... சோத்துல கெடக்குற கல்லப் பெறக்க முடியாதவன் சொக்கநாதர் கோயில் கல்லப் பெரட்டப் போறானாம்.” கிண்டல் பண்ணுது கெழடு.

கெழவனும் பேரனும் மொத மொதலா முட்டிக்கிட்டு நிக்கிறதப் பாத்ததும் பந்தியில இருந்த பாதி சனம் எந்திருச்சு வந்திருச்சு.

உருமாப் பெருமாத்தேவரு உள்ள வந்து விழுகிறாரு.

“ஏம்ப்பா சடையத்தேவா! இதென்னப்பா சின்னப்பிள்ளைத்தனமா இருக்கு. அவன் ஒன் பேரன்தான்னு ஊருக்கே தெரியுமில்ல. உரிமை இல்லேன்னாலும் உறவு இல்லேன்னு போயிருமா?”

“அடப் போப்பா... வாந்தியெடுத்த பொருளத்தூக்கி வாய்க்குள்ள போட்டுக்கிர முடியுமா? விட்டா வெறும்பய வீட்டுக் குள்ள வந்திருவான் போலிருக்கே!”

“வர மாட்டேன்னு நெனைக்கிறியா? வாரேன்... விடிய்ய வாரேன்.” முறுக்கி நிக்கிற பேரனையும் மூக்கு வெடைக்கிற தாத்தனையும் பக்குவமாப் பிரிச்சுவிட்டுட்டுப் பந்தியில போய் ஒக்காந்திருச்சு ஊரு.

“வேணாமடா மகனே! குடிக்கிற கூழுக்கும் குடியிருக்கிற வீட்டுக்கும் கேடு வந்திருமடா. பொறுமையாயிருந்து பொழைச்சுக் காமிக்கணுமடா”- ராத்திரியெல்லாம் மகனக் கட்டிப்புடிச்சு அழுது கோழி கூப்புட ஒறங்கிப் போனா கருவாச்சி.

விடிய்ய... செங்கமங்கலா இருக்கிறப் பவே சடையத்தேவன் வீட்டுக் கதவ ஓங்கி ஒரு எத்து எத்தி உள்ள புகுந்துட் டான் அழகுசிங்கம்.

“ஏய் சடையத்தேவன் கெழவா... மகன் கூப்பிடுறான்னு எங்க அப்பன எழுப்புய்யா.”

காத்திக மாசக் குளிருக்குப் பயந்து கம்பளிக்குக் கீழே கெடக்கான் கெழவன்; ஒண்ணும் பதிலக் காணோம்.

அம்மி மேல படுத்துக் கெடந்த நாய் மட்டும் ‘உர்’ருன்னுச்சு. திருகக் கல்லத் தூக்கி நாய் மேல போட்டான். வால் மட்டும் அந்து - ‘வள்வள்’ன்னு கத்திக் கிட்டுத் தப்பிச்சு ஓடி ருச்சு நாயி. திருகக்கல் விழுந்ததுல ரெண்டா ஒடைஞ்சு துண்டா விழுந்திருச்சு அம்மி.

“இன்னைக்கு அம்மிக் கல்லு. நாளைக்கு ஒங்க தல.” சொல்லிட்டு வெளியேறிருச்சு சூறாவளி.

சீ! வெளையாட்டுப் பயன்னு நெனைச்சது வெனையாப் போச்சே. “ஏலே... எந்த ஊர்ல எந்தத் தே...யா வீட்ல கெடக்கானோ? தூக்கிட்டு வாங்கடா கட்டையன.”

மசங்க வந்து சேந்தான் கட்டையன். “மகனே! மொத மொதலா அப்பனுக்கு அச்சம் வருதடா. பொழைச்ச பொழப் பெல்லாம் போயிரும் போலருக்குடா. மண்புழுவுன்னு நெனச்ச பய காலச்சுத்துற கட்டுவிரியனாகிப் போனாண்டா. என்னடா பண்ணப் போற?”

“அவனக் கண்டதுண்டமா வெட்டிக் கத்திரிக்காச் சாக்குல அள்ளி வருச நாட்டுச் சொனையில சொமந்து போட்டுட்டு வந்திரட்டுமா?”

“நீ செய்வ. அப்புறம் நீயும் நானும் இந்த ஊர்ல இருக்கணுமா இல்லையா..? மகனே சொல்றேன் கேளு. எம்பொழப்பு இன்னைக்கோ நாளைக்கோ. நீ ஊருக் கொரு பொம்பள வச்சு அலையிற. வீட்டுக் கொரு பொம்பள வேணாமா? வம்சத்துக் கொரு வாரிசு வேணாமா? ஒனக் கொண்ணும் வயசு போகல; நாப்பத்தஞ்சு தான். இந்த ஊரே ஒண்ணு திரண்டு எதுத்தாலும் சரி - கல்யாணம் பண்ணிவைக்கிறேன்; கட்டிக்க. வருசத்துக்கொரு பிள்ளைன்னு வாரிசு குடு. நாலு தலமொறையாக் கட்டிக்காத்த சொத்துல ஒரு நாய் வந்து வாய்வைக்கிறதா? நம்ம பொழச்ச பொழப்பு நாறிப்போகாதா? சரி சொல்றா மகனே!”

‘கட்னவனுக்கு ஒரு பொண்டாட்டி; கட்டாதவனுக்குப் பல பொண் டாட்டி’ன்னு திரிஞ்ச கட்டையன் கடைசியில சரி சொல்லிட்டான். தை பெறக்க... வந்துட்டாளய்யா கட்டையன் கட்ன புதுப்பொண்டாட்டி - எடது காலத் தூக்கி எட்டுவச்சு.

-வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியம்: ம.செ.

ஒரு வாக்கு காவியம்

30

“ஏய் அங்க பார்ரா... கட்டையன் கட்ன புதுப் பொண்டாட்டிய...”

எரநூறு முந்நூறு வருசமிருக்கலாம் சொக்கத்தேவன்பட்டிங்கிற ஊரு உண்டாகி, அது ஆயுசுக்கும் பாத்ததில்ல அப்படி ஒரு பொம்பளைய.

‘நாந்தான் சூரியன், பொம்பள வேசம் கட்டி பூமிக்கு வந்திருக்கே’ங்கிற மாதிரி அவ தெரு வழியா நடந்து போறதப் பாத்ததும் சொக்கத்தேவன்பட்டியே உத்து உத்துப் பாத்து சும்மா

சொக்கிப்போச்சு சொக்கி.

மஞ்சக் குளிச்ச மாங்கொழுந்து மாதிரி ஒரு நெறம்; வளந்து மலந்து நிக்கிற திரேகம்; வசதியான ஒயரம்; உருண்டை மூஞ்சி; ஓயாமச் சிமிட்டுற கண்ணு; அவ ஒதட்டுல வெத்தல புடிச்சிருக்கா இல்ல வெத்தலைய ஒதடு புடிச் சிருக்காங்கிற வெவகாரம் தீராத செவப்பு. நான் சண்டைக்குப் போற சாதிக் குதிரைன்னு போறா டக் டக்குன்னு எட்டுவச்சு.

ஊருக்குள்ள ஒரு பொம்பள புதுசா வாரேன்னு தண்டோராப் போட்டுக் கிட்டே போகுது அவ தண்டைமணி. சீலக்கட்டு கெண்டைக் காலுக்குமேல அரையரைக்கா அடி ஏறி நிக்க பளீர்னு வந்து பச்சப் பாம்பு மாதிரி கண்ணக் கொத்திப்போகுது பச்ச நரம்பு.

எத்தன பவுன் நகை போட்டு வந்திருக்கான்னு இவளக் கேக்காதீக; இடுப்பு மட்டும் இருபது பவுனுன்னு கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுச் சொல்லுது கொசுவம்.

தூக்காணாங்குருவிக் கூட்ட நிமித்தித் தூக்கிக் கட்ன மாதிரி இருக்கிற அவ கொண்டை என்னையும் சேத்துதான் இவ ஒயரத்த அளக்கணும்னு கூத்தடிக்குது கூத்து.

கட்டையன் பொண்டாட்டி ஊருக்குள்ள வந்ததுல ஒரு சரித்திர சம்பவம் என்னான்னா, லவுக்க போட்டு ஒரு பொம்பள ஊருக்குள்ள வந்தது அதான் மொதத் தடவை. அந்தக் கிளிப் பச்சை லவுக்க அவ திரேகத்த இந்த இறுக்கு இறுக்குதே... துணிய மேனியில போட்டு ஒட்டித் தச்சுக்கிட்டாளா? இல்ல லவுக்கக் குள்ள திரேகத்த நொழச்சுக்கிட் டாளா...? கிண்டல் பழுத்த பெருமூச்சுல கேக்குறாளுக கெழவிக. போறபோக்குல வகுத்துக் குள்ள வெரலவிட்டு, இறுக்கிப் புடிச்ச லவுக்கப்பட்டைய அவ ஒரு சுண்டு சுண்டுறதுல இடி தாக்கி நொறுங்கிக் கெறங்குதுக இளவட்டங்க, அவ வாளிப்பு முப்பதுன்னு மதிக்கச் சொன்னா லும் வயசு என்னமோ இருபத்தேழு தான்.

தங்கமூக்கு, தாம்பாளக் கன்னம், மூக்குத்தி, பொட்டுமணி, தண்டட்டி, தாலி, எந்தச் செயில்ல போட்டு என்னிய எப்படிக் கட்டிவச்சாலும் தப்பிச்சே தீருவேன்னு தவ்வப் பாக்குது தனம்.

பேச்சத் தொலச்சிட்டுப் பித்துப் புடிச்சு, வெத்தலைய ஒரல்ல போட்டுட்டு வெளிய குத்துதுக பெருசுக. அவல நெனச்சு ஒரல இடிச்ச மாதிரி இவள நெனச்சு வெளிய இடிச்ச கதையாகிப்போச்சு.

அவ அம்சத்தையும் அழகையும் பொறுக்க முடியாத ஒரு பொம்பள சொல்றா: “எத்தன நாளைக்கி இந்த அலங்காரத்தோட இவ அலையப்போறா? கோடிச்சீல ஒரு *வெள்ளையோட சரி; கொமரிப் பிள்ள ஒரு பிள்ளையோட சரி.”

“பின்னத்தேவன்பட்டிக்கு அவுக பெரியத்தா வீட்டுக்கு விருந்தாளியா வந்தவளாம். ஈரவேட்டிய வீசிக் கோழிய அமுக்கிற மாதிரி அமுக்கிக் கூட்டிட்டே வந்துட்டானாம்”

“சரியான கட்டையத்தான் புடிச்சுட்டு வந்திருக்கான் கட்டையன்.”

“இது வெறுங்கட்டை இல்லடா... திம்சுக்கட்டை.”

அவ சொந்தப் பேரு என்னான்னு யாருக்கும் தெரியாது; ஆனா அன்னைக்கு வச்ச பேரு தொலங்கிருச்சு-

‘திம்சு’

பாதிக் கெழவனான பிறகு கல்யாணம் பண்ணிருக்கான்... சுட்டுப்பாடு வேணாம்னு விட்ருச்சு ஊரு. இருந்தாலும், சேத்துல விழுந்த காசுலயும் சகதி ஒட்டுற மாதிரி அந்தக் குடுமபத்து மேல இருந்த வெறுப்பு வந்தவ மேலயும் ஒட்டிக்கிருச்சு.

ஆனா நடந்த கதையே வேற. வந்தவ இருக்காளே... வல்லாளகண்டி. கால் வீச பாகக்காயில அரை வீச சக்கரப்பாகு எடுத்து ஒரு வீச அல்வாக் கிண்டுறவ.

வந்தவ வீடு பெருக்கி விளக்கேத்திவச்சுட்டு ஊர ஒரு நோட்டம் விட்டா. அந்த ஊர்ல மண்ணுக்கு என்ன மணம் மனுசங்களுக்கு என்ன குணம்னு ரெண்டே நாள்ல மோப்பம் புடிச்சா. வாக்கப்பட்டு வந்த குடும்பத்துக்கும் ஊருக்கும் எதனால ஏழாம் பொருத்தம்னு வெலாவாரியா விசாரிச்சா. விடிய விடிய யோசிச்சு விடிய்...ய்யக் காய் நகத்திட்டா.

மொத வேலையா வீட்டுக்குள்ள இருந்த ஓரலத் தூக்கித் தெருவுல போட்டா. புதுசா வாங்குன அம்மி திருகை ரெண்டையும் வெளித் திண்ணையில போட்டுவச்சா.

“எங்க வீட்டு ஒரலு அம்மி திருகை ஊருக்குப் பொது. யாரும் வந்து அரச்சுக்கிரலாம்; யாரும் வந்து இடிச் சுக்கிரலாம்.” சொல்லிட்டு சொளகுல சோளம் பொடைச்சு வாசல்லயே ஒக்காந்துட்டா. ஒருத்தி வரல; ஊரே இறுகி உள்தாப்பாப் போட்டுக்கிருச்சு.

பொழுசாய...

குறுணிச் சோளத்தக் கூடையில போட்டு எட்டு மேல எட்டுவச்சு வந்தா இடுப்புச் செத்த கெழவி ஒருத்தி, உரல்ல சோளம் கொட்டி ஒலக்கைய எடுத்தா. ஓங்கிப் போடச் சத்து இல்ல பாவம் அவளுக்கு. முக்கிமுக்கிப் பாக்குறா... ஒண்ணும் வேலைக்காகல. பாத்தா திம்சு. முந்தானைய இழுத்து இடுப்புல செருகிக்கிட்டு, ‘கொண்டா ஒலக்கைய‘ன்னு வாங்கிப் போடறாளய்யா பெரும்போடு.

கண்ணாடி வளவிச் சத்தம் தெருவையே தெரட்டியடிக்க - சும்மா ‘ணங்கு...ணங்கு...ணங்கு’ன்னு எறங்குற ஒலக்க ஒரலுக்குள்ள புகுந்து கல் வாத்தியம் வாசிக்க - ஏறி ஏறி எறங்குற அவ மார்பு ரெண்டும் மனுசப் பொழப்பும் இப்படித்தாண்டான்னு தன்னால தத்துவம் பேச - வெறும் விரல்கடை அளவு மட்டுமே தெரிஞ்ச அவ இடுப்பு, இப்பக் கையளவு தெரிஞ்சு கண்காட்சி காட்ட ஓங்கி ஓங்கி ஒலக்க போட்டா; சொங்கவிட்டுச் சோளஅரிசி எட்டிப்பாக்குற மாதிரி வீட்டவிட்டு வந்து வெளிய எட்டிப்பாக்குது ஊரு.

“யாரு பெத்த மகராசியோ?” குத்தவச்ச கெழவி கும்புட்டு உக்காந் திருக்கா ஒரு ஓரமா.

இருங்கச் சோளம் மட்டும் குத்தி யெடுத்தாப் பத்தாது. அரிசியத் தொவைக் கணும்; இல்லாட்டி வெளங்காது.

ஒரல்ல குத்துன சோளத்தை அவளே அள்ளுனா; பொடச்சா, அரிசி மேல லேசாத் தண்ணி தெளிச்சு பழையபடி ஒரல்ல போட்டுப் பொய்க் குத்தாக் குத்தித் தும்பப்பூ மாதிரி தொவைச்சும் குடுத்திட்டா.

அவளக் கும்பிட்டு வாங்கி அழுதுபோறா கெழவி.

“திம்சு நல்ல குணவதி போலிருக்கே.”

ஊருக்குள்ளே சின்னச்சின்னதா சின்னச்சின்னதா நல்ல பேரு பரவுது அவளுக்கு.

நல்லதுக்கு றெக்கை கட்டிவிடுறதும் கெட்டதுக்குக் கொம்பு சீவிவிடுறதும் ஊருக்குள்ளே மூணே மூணு பேருதான்.

ஒண்ணு - சலவைக்காரன்

ரெண்டு - சவரக்காரன்

மூணு - ஊர்மாடு மேய்க்கிறவன்.

மூணு பேரையும் கூப்பிட்டா.

“யப்பா எல்லா வீட்டுக்கும் ஏனம் எடுத்து அலையாதீக. இன்னைக்கிருந்து நான் திங்கிற சுடுசோத்துல சரிசோறு உங்களுக்கு; காயோ கறித்துண்டோ எங்க வீட்டுக் குழம்புல எனக்கில்லைன் னாலும் ஒங்க சட்டியில ஒங்களுக்கு விழுகுமப்பா.”

சொக்கத்தேவன்பட்டிய மூணாப் பிரிச்சு மூணு பேருக்கும் பட்டாப் போட்டுக் குடுத்த மாதிரி கெறங்கிக் கிறுகிறுத்துப்போனாக மூணு பேரும்.

சடையத்தேவரப் ‘பெரிய மாமு’ன்னு கூப்பிட்டுப் பழகிட்டா; கட்டையன ‘மாமு’ன்னு கூப்பிட்டுப் பழகிட்டா திம்சு.

“பெரிய மாமு! கொடியில கெடக்கே... கிழிஞ்சுபோன பழைய வேட்டிசட்ட... என்னப் பண்ணப்போறீக?”

“என்னத்தப் பண்றது? அழிஞ்சு போற வரைக்கும் அங்கேயே கெடக்கும் தாயி”

“நான் எடுத்துக்கிரட்டுமா?”

“எடுத்துக்க”

கிழிஞ்சுபோன வேட்டி சட்டைகள எல்லாம் கூப்பிட்டுவச்சுக் குடுக்கவும் நொண்டிநொஞ்சானெல்லாம் ‘திடும்’னு விழுந்திருச்சுக திம்சு கால்ல.

“குடுக்கச் சொன்னது பெரிய மாமு. அவரு கால்ல விழுங்க”

உள்ள கூட்டிட்டுப் போயி சடையத் தேவர் கால்ல ‘மளார் மளார்’னு அவ விழுகவைக்கவும் முதுகுத்தண்டுல மழை விழுந்து கும்பி குளுந்துபோச்சு கெழவனுக்கு.

சடையத்தேவர் அந்த மொத மயக்கத்தவிட்டு முழுசாத் தெளியுமுன்ன ரெண்டாம் வைத்தியம் ஆரம்பிச்சுட்டா திம்சு.

சடையத்தேவருக்கு முடி வெட்டச் சொன்னா சவரக்காரனக் கூப்பிட்டு.

பொத்தக் கள்ளி மூஞ்சி;

நெருஞ்சி முள்ளு ரோமம்;

வேலாம் பட்டத் தோலு.

பாறைக்கெல்லாம் சவரம் பண்ணா தீங்கப்பான்னு படபடக்குது கத்தி.

முடிஞ்சது.

கோவணத்தக் கட்டிவிட்டு ஒரு ஓரமா உக்காரவச்சா கெழவன. நல்லெண்ணெய ஊத்துனா கரண்டியில. பட்டமொளகா ஒண்ணு, வெள்ளப்பூடு ரெண்டு பல்லு, கருமொளகு மூணு, மூணையும் உள்ள போட்டு எண்ணெயச் சுடவச்சா. ஒரு எளம் வெதும்பல்ல எடுத்தா; தொங்குற சீலயச் சுருட்டித் தொடையிடுக்குல செருகிக்கிட்டா. 'கர கரகர'ன்னு தேச்சா பெரிய மாமன் தலையில.

மண்டையில கொஞ்சங்கொஞ்சமாக் கொறைஞ்சுக்கிட்டிருந்த உசுரு ஊறி வருது கெழவனுக்கு. பொறி பறக்குது நெத்தியில. 'நீ என்ன சொன்னாலும் சரி தாயி'ன்னு ஆடுது தல அதுபாட்டுல.

எளஞ்சூட்டு எண்ணெய இரு காதுலயும் ஊத்திப் பருத்திப் பஞ்சவச்சு அடைச்சா; மூஞ்சியில எண்ணெவச்சு நெத்தி தடவுனா; இரு கட்ட விரல்லயும் இரு புருவம் நீவிவிட்டா; கண்ணுல வெரல விட்டுப் பீழை பிதுக்கியெடுத்தா, தேஞ்ச கழுத்தெலும்ப எண்ணெவிட்டு வழிச்செடுத்து இழுகிவிட்டா; சொறிபுடிச்சுச் சொரசொரன்னு போன முதுகப் பிஞ்சு நகம் வச்சுச் சொரண்டிச் சுத்தப்படுத்தினா; வத்திப்போன நெஞ்சுக்கூட்ல வழியவழிய எண்ண தடவி, நரை முடியச் சிக்கெடுத்தா; சதையில்லாத தொடையெலும்ப அழுத்தாம அழுத்தி ஆதரவு பண்ணுனா; கெண்டக்கால் சதையப் பச்சப்புள்ள கன்னத்தப் புடிச்சுவிடுற மாதிரி பதறாம நசுக்கிவிட்டா; பத்து வெரல்லயும் சொகமாகச் சொடக்கெடுத்தா; நகக்கண்ணுல அழுக்கெடுத்தா; சீவராசிகக் கூடு கட்டிக் குடியிருக்கிற குதிகால் பித்த வெடிப்புல வேப்பங்கொழுந்தும் மஞ்சளும் ஆமணக்குவித்தும் அரச்சுப் பூசுனா. சொந்த மக மாதிரி வந்த மருமக சேவை பண்ணி விடவும் நாப்பது வருசமாத் தொலஞ்சுபோன பொழப்ப ஒரே நாள்ல பொழச்சு முடிச் சிட்டதாக் கிறுக்கு புடிச்சுப்போச்சு கெழவனுக்கு. பொலபொலபொலன்னு தண்ணி ஒழுகுது புருவம் நரைச்ச கண்ணுல.

கரம்ப மண்ணப் போட்டுத் தேச்சுத் தலையில வெதுவெதுவெதுன்னு வெந்நி விடவும், 'யாரு பெத்த மகளோ, நீ நல்லாரு'ன்னு சொல்லிக் கண்ணு ரெண்டையும் இறுக்க மூடிக் கோவணத்தோட உக்காந்து கும்புடறாரு கெழவன்.

இப்படி ரெண்டு மூணு தண்ணி ஊத்திவிட்டா; பல்லுப்போன கெழவனுக்குப் பஞ்சு மாதிரி சுட்டுக் குடுத்தா ஆட்டு ஈரல. இந்த சொகத்துலயும் சோங்குலயும் சொக்கிப்போன சடையத்தேவரு "எங்கிட்ட இருந்தா என்ன... ஒங்கிட்ட இருந்தா என்ன... இந்தா தாயி! இத நீயே வச்சுக்க"ன்னு எடுத்துக் குடுத்துட்டாரு சாமி படத்துக்குப் பின்னால இருந்த சாவிய.

புருசன்காரன அவ போட்ட போடு இருக்கே... பொறி கலங்கிப்போச்சு அவனுக்கு. குலதெய்வத்த ஒரு ஓரமா ஒதுக்கிவச்சுட்டு இவளக் கும்புட ஆரம்பிச்சுட்டான்.

சாயங்காலமானாச் சட்டை வேட்டி மாத்தி வெளிய கௌம்புறதும் நடுச்சாமத்துல வந்து கதவு தட்றதுமா இருந்தான் கட்டையன்.

ஒரு நாள் வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமா அவன் வெளிய கௌம்ப, “செத்தவடம் உள்ள வந்துட்டுப் போ மாமூ”ன்னா.

உள்ள போனா-

மோர் மொளகா சுட்டுவச்சு, முட்டை வறுத்துவச்சு, ஊறுகாயும் எடுத்துவச்சிருந்தா ஒரு ஓரமா. உறியில துண்டாத் தொங்கவிட்டிருந்த ஈயத் தூக்குவாளிய எடுத்தா; தெறந்தா. சும்மா பட்டையக் கௌப்புது பட்டச்சாராய வாசன.

‘ஒக்காரு மாமூ’ன்னா; உக்காந்தான்.

“மாமூ! கூத்துப் பாக்கிறதாயிருந்தாக் கூட்டத்தோட பாக்கணும்; குடிக்கிறதா யிருந்தா ஒத்தையில குடிக்கணும். ஒனக்கு என்னா சரக்கு வேணும் சொல்லு. தாண்டிக்குடி மல தாண்டிக் கூட வாங்கிட்டு வந்து தாரேன்.

இங்கேயே குடி. என்னாடா இது இளைய குடியாளா வந்தவ, இருக்கிற குடியக் கெடுத்துருவா போலருக்கேன்னு நெனைக்கிறியா? நெனைக்காத. இது வரைக்கும் நீயி எப்பிடி இருந்தியோ அப்பிடியே இருந்துக்க. ஒனக்கு மட்டுந்தான் நான் பொண்டாட்டி. எனக்கு மட்டுமே நீ புருசன் இல்ல; நீ போற வழியில போய்க்க. எங்க போற எதுக்குப் போறன்னு கேட்டா - செருப்ப எடுத்துக்க. ஆனா எப்ப வருவன்னு மட்டும் கேப்பேன். எதுக்குன்னா, ஒனக்கு நான் வெடக்கோழி அடிச்சு வெள்ளச் சீசா வாங்கிவைக்கணுமே அதுக்கு.”

அன்னைக்கி விழுந்தவன்தான் கட்டையன். விழுந்த பள்ளம் அவனுக்கு வேண்டிய பள்ளமாயிருந்துச்சு. எந்திரிக்க மனசே வரல; எந்திரிக்கல.

அடுத்து அழகுசிங்கம் மேல எந்த அம்பத் தொடுக்கலாம்னு அவ மண்ட காஞ்சு நிக்க... காலமே கொண்டாந்து அவ காலடியில சேக்குது அவன.

கட்டையன் வீட்டுக்குள்ள புகுந்து ஒரு கெடாயப் புடிச்சுக் காளியாத் தாளுக்கு வெட்னாத்தான் பலியும் பழியும் ஒரே நேரத்துல தீரும்னு முடிவு பண்ணுனான் அழகுசிங்கம்.

‘கெடாயும் புடிக்கணும்; யாரோ புதுசா வந்திருக்காளாமில்ல ஒரு பொறம்போக்குச் சிறுக்கி... அவளையும் ஒரு ஒச்சம் பண்ணிட்டு வந்திரணும்’ சிறுகச்சிறுகத் திட்டம் போட்டான்.

கட்டையன் வீட்டுக்குள்ளதான் கெடா கட்டிக் கெடக்குங்கிறத் துப்பறிஞ்சு ஒரு நாள் பொழுதிருக்கப் புகுந்துட்டான் அந்த வீட்டுக்குள்ள.

அன்னைக்கின்னு பாத்து சடையத் தேவர் வீட்ல இல்ல; கட்டையன் ஊர்ல இல்ல.

போனவன் ஓட்டு வழியா ஏறி உள்ள குதிக்கவும், ‘சடார்’னு அவன் கால்ல சரிஞ்சிருச்சு கட்டத் தூணு. கணுக்கால் எலும்பு நசுங்கிச் சப்பழிஞ்சு போச்சு.

“யாத்தே”ன்னு கத்தி அவன் சாணியில கெடக்க, சத்தங் கேட்டுத் திமுதிமுன்னு ஓடிவந்தா திம்சு.

வந்தவன் அழகுசிங்கம்தான்னு அனுமானிச்சுக்கிட்டு அவன மளார்னு தூக்கி மடியில போட்டுக்கிட்டா. முந்தானையக் கிழிச்சுக் குளுதாணியில நனச்சுக் காயத்துல கட்டுப் போட்டு ரத்தத்த நிறுத்திப்புட்டா.

லோகிதாசன மடியில போட்டு சந்திரமதி மயான கண்டத்துல அழுகிற மாதிரி 'குய்யோ முறையோ'ன்னு அழுகையில கூடிட்டா.

ஆடு களவாண வந்தவன் ஆடிப்போயிட்டான்.

"இந்த வீட்ட அரசாள வேண்டிய ராசா நீ அடிபட்டுக் கெடக்குறியே." அவன் தலைய நெஞ்சுல தாங்கி நடந்து திண்ணையில உக்காரவச்சுத் தண்ணி குடுத்தா.

"தண்ணி குடுக்கிறியா தண்ணி...." செம்போட தூக்கி விட்டத்துல விட்டெறிஞ்சான்.

"அய்யா மகனே! அழகுசிங்கம்! ஊரே எம்மேல வெறுப்பேறி நிக்கிது; காறித் துப்புது. ஒம் பங்குக்கு நீயும் எத்தி மிதிக்கிறியா... எத்து. ஒங்க பொழப்பக் கெடுக்கவா நான் வந்தேன்...? எங்க அக்கா கருவாச்சி போட்ட மடிப்பிச்சதான் இந்தப் பொழப்புன்னு எனக்குத் தெரியாதா? தாயும் மகனும் பாத்து 'நீ இரு'ன்னா இருக்கேன்; 'போ'ன்னாப் போயிர்றேன். நான் இங்க வீட்டுக்காரி இல்லடா மகனே. ஒங்க சொத்துபத்து சிந்தாமச் சிதறாமக் கட்டிக் காக்க வந்த காவக்காரி."

அவன் கால் ரெண்டையும் கட்டிப் புடிச்சுக் காயத்த அழுத்தாம அவ அழுது பொலம்பவும் அழகுசிங்கத்துக்கே அழுக வந்திருச்சு.

"சரி சரி எந்திரி... கால விடு."

"நீ 'சின்னத்தா'ன்னு சொல்றவரைக்கும் புடிச்சபுடி விட மாட்டண்டா மகனே."

கொஞ்ச நேரம் யோசிச்சான்.

"சரி எந்திரி சின்னத்தா."

எந்திரிச்சுக் கண்ணத் தொடச்சு முந்தானைய அவுத்து முழு ரூவா ஒரு ரூவா குடுத்தா. மொதல்ல வெறுப்பா வெறிச்சு வெறிச்சுப் பாத்த பய கடைசியாக கை நீட்டிட்டான்.

"நாம நெனச்சது தப்பு. நல்லவதான் போலிருக்கே."

அவன் நொண்டி நொண்டிப் போறதையே வச்ச கண்ணு வாங்காமப் பாத்து நிக்கிறா திம்சு.

இப்பிடி...

வெந்நியில சாச்சுட்டா கெழவன;

தண்ணியில சாச்சுட்டா புருசன;

கண்ணீர்ல சாச்சுட்டா மகன.

தயவுசெய்து சாதி பார்க்காதீர்கள்!

வணக்கம்,

வாராவாரம் 'கருவாச்சி காவியம்' பெற்றுவரும் வரவேற்புக்கு முதலில் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பாராட்டுக் கடிதங்களுக்கு நடுவே, சில விமர்சனக் கடிதங்களையும் கண்டேன்.

கதையில் வைர மோதிரம் செய்யும் அத்தியாயத்தில் இடம்பெறும் சின்னதொரு சிருங்காரத்தால், சிலர் மனம் புண்பட்டு இருப்பதை அறிந்து மனம் புண்பட்டேன்.

விஸ்வகர்மா சமூகத்தின் மீதும் உழைக்கும் மக்களின் மீதும் மாறாத மதிப்பு வைத்திருப்பவன் நான்.

விஸ்வகர்மா சமூகத்தவர் கலை உள்ளம் கொண்டவர்கள், தமிழ்ப் புலமையும் மிக்கவர்கள், நேர்மையும் நாணயமும் உள்ளவர்கள் என்று அத்தியாயத்தின் முற்பகுதியில் பாராட்டியிருப்பதே அதற்குச் சாட்சி.

புது மணமகனின் இளமையும் சூழ்நிலையும் அவனை அந்த நிலைக்குத் தள்ளுகின்றன என்று புனைந்திருக்கிறேனே தவிர, சமூகத்தோடு அவனைச் சம்பந்தப் படுத்தவில்லை. அது ஒரு கதைப்பாத்திரம்: அவ்வளவுதான்.

ஓர் ஆசிரியர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் தவறிழைக்கிறார் என்றால் ஒட்டுமொத்த ஆசிரியர்களே தவறிழைக்கிறார்கள் என்று பொருள் இல்லை: அந்த நோக்கில் நான் கருதியவாறு புரிந்துகொள்ளுமாறு அன்போடு வேண்டுகிறேன்.

அதனால் யார் மனம் புண்பட்டிருந்தாலும் வருந்துகிறேன்.

கருவாச்சி காவியத்தை உழைக்கும் மக்களின் சரித்திரப் பதிவாகப் பாருங்கள். தயவுசெய்து சாதி பார்க்காதீர்கள்.

நன்றி!

வைரமுத்து

28 2 2006

22, நான்காம் குறுக்குத் தெரு • டிரஸ்ட்புரம் • சென்னை-600 024
தொலைபேசி:2484 4767 • தொலைநகல்: 91-44-2481 6195

கருவாச்சி காவியம்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து | ஓவியம்: ம.செ. | 31

இன்பம் துன்பங்கிற ரெண்டும்
துண்டு துண்டாவா இருக்கு?
கெடையாது; அடுத்தடுத்த வீடு.
இன்பத்தைப் பெரட்டிப்
போட்டாத் துன்பம்;
துன்பத்தப் பெரட்டிப்போட்டா இன்பம்.
பூமி இன்பம்; பூகம்பம் துன்பம்.
காத்து இன்பம்; புயல் துன்பம்.
மழை இன்பம்; வெள்ளம் துன்பம்.
தீபம் இன்பம்; தீப்புடிச்சாத் துன்பம்.
ஆகாயம் இன்பம்; இடி துன்பம்.
ஒடம்பு இன்பம்; நோய் துன்பம்.

சொல்லப்போனா சீவராசிகளும் மனுசப் பயகளும் உண்டான காலத்துல யிருந்து துன்பங்கிறதுதான் இயற்கை; இன்பங்கிறது ஏற்பாடு; மனுசனாப் பாத்து உண்டாக்கிக் கிட்டது.

இயற்கைக்கு எதிரா மனுசனால உண்டாக்கப்பட்டது நிக்குமா? அதான் 'பொட் பொட் பொட்'டுன்னு விழுந்திருது.

துன்பங்கிற நெருப்ப எடுத்துக் கையில வச்சுக் கிட்டே அலையுது காலம். தட்டுப்படுற ஆளுக தலையிலயெல்லாம் வச்சு வச்சுப் பாக்குது.

"நீ சருகாயிருந்தாக் கருகிக் காணாமப் போயிருவ.

தங்கமாயிருந்தா மெருகாகிப் போயிருவ. நீ சருகா தங்கமான்னு சோதிக்கிறேன்"

தீயவச்சிட்டுக் கண்ணச் சிமிட்டிச் சிமிட்டிச் சிரிக்குது காலம்.

கல்லுமேலயே நடந்து நடந்து பாதம் கெட்டிப்பட்டுப் போற மாதிரி, சள்ளப்பட்டு மொள்ளப் பட்டே மனசும் மரத்துப்போச்சு கருவாச்சிக்கு.

"சாமி! எம்மேல கல்லெறியிறதே ஒனக்கொரு வெளையாட்டாப் போச்சு. இன்னம் எத்தன கல்லு எறியப்போறயோ எறி. கடைசியில கணக்குப் பாப்பம்; ஒடையறது என் எலும்பா நீ எறிஞ்ச கல்லான்னு."

கருவாச்சி சொன்னது சாமிக்குக் காது கேட்டிருச்சு போலருக்கு. இது வரைக்கும் சல்லிக்கல்ல எறிஞ்ச சாமி, இப்ப ஒரு பாறையவே உருட்டி விடுது.

பொழைச்ச பொழப்புக்கு ஒரே மிச்சம்னு எந்த மகன நெனச்சாளோ - செஞ்ச சத்தியத்த செயிச் சுக்காட்ட மலபோல வந்துட்டான்னு எந்த மகன நம்புனாளோ - அந்த மகனுக்குப் புத்தி கோணிப்போச்சு; போக்கு மாறிப்போச்சு.

வாக்கப்பட்டு வந்த ரெண்டே வருசத்துல முக்காத்துட்டெடுத்து முந்தானையில முடியிற மாதிரி திம்சு அவன முடிஞ்சுபுட்டா முடிஞ்சு.

கைநெறையச் செலவுக்குத் துட்டு - பைநெறைய நொறுக்குத்தீனி - தூக்குவாளி மூட முடியலேன்னு முணு முணுக்குற அளவுக்குக் கறிச்சோறுன்னு குடுத்துக் குடுத்து வேல வெட்டியில்லாத வெடலப்பயல மார்லபோட்டுத் தாலாட்டித் தாலாட்டித் தலக்கிறுக்குப் புடிக்க வச்சுட்டா திம்சு.

"ஆத்தா ஒரு அவத்தச் சிறுக்கி. நல்லத்தா நீதானத்தா நல்ல ஆத்தா." அவன் வாயாலயே ஆத்தாள வைய வச்சு வீட்டுக்குப் போகாம அவன் 'வெளித்தங்கல்' பண்ற மாதிரி பண்ணிப்புட்டா.

"மகனே அழகுசிங்கம்... நீ ஒங்க அப்பன் வீட்டுக்கு வரக்கூடாது. அப்பனுக்கு ஒன்னியக் கண்டா ஆகாது. ஒங்க ஆத்தா வீட்டுக்கும் நான் எதையும் குடுத்துவிட முடியாது; ஒங்க ஆத்தாளுக்கும் ஆகாது. அதனால காசோ கறிக்கொழம்போ நான் பவுனு வீட்ல குடுத்திடறேன். அவகிட்ட வாங்கிக்கடா மகனே."

மூக்குல ஈ ஓட்டுன ஆட்டுக்கெடா மாதிரி அவன் அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் தலையாட்டிச் சரின்னுட்டான், ஆத்தா கூடக் 'காய்' விட்டுட்டு திம்சு கூடப் 'பழம்' ஆகிட்டான்.

தாய் மீனுக்குக் குஞ்சுமேல ஆச; குஞ்சு மீனுக்குப் புழுமேல ஆச. என்ன பண்றது?

ஆத்துக்கு மீன் புடிக்கவும் போவான் அழகுசிங்கம். தூண்டி போட்டா மீன் சேராது. வல போட்டாலும் மீன் மாட்டும்னு சொல்ல முடியாது. வேட்டைக்குப் போனா வெறுங்கைய வீசியா வீடு வாரது? மீன் புடிக்க ஒரு குறுக்கு வழியக் கண்டு புடிச்சான் அழகுசிங்கம்.

ஆத்த மறிச்சான்; மணலக் குமுச்சுக் குமுச்சு, மேல ஒரு அண கட்னான்; கீழ ஒரு அண கட்னான். அண ஒடை யாம இருக்க ஓரமா ஒருபக்கம் வழி ஒதுக்கி விட்டான். இப்ப ரெண்டு அணைக்கும் மத்தியில தேங்குன தண்ணியில வெட்டி வெட்டி அமுக்குறானய்யா கொடிக்கள்ளிய.

இந்தக் கொடிக்கள்ளி இருக்கே கெட்ட கழுத. கொடிக் கள்ளிப்பால் வெசம். கொடிக்கள்ளிய அமுக்கித் தண்ணிக்கு நஞ்சூட்டி விட்டுட்டான் நாசமாப் போற பய. செத்தவடத்துல கொடிக் கள்ளி நெடி தாங்காம செத்து மெதக்குதுக பொடி மீனெல்லாம்; தண்ணிக்கு மேல வந்து அரை மயக்கத்துல அல்லாடுதுக பெரிய மீனெல் லாம். பாத்துக்கிட்டேயிருக்க, தண்ணி தெரியாம மீனா மெதக்குது. அம்புட்டுத்தான்; வேட்டிய விரிச்சு அரிச்சுப் புட்டான் அரிச்சு. ஆனா புடிச்ச மீன்ல பாதிதான் கருவாச்சி வீட்டுக்குப் போச்சு. மிச்சம் எங்க போச்சுன்னு தெரியல.

மொச வேட்டைக்கும் போய் பழகிட்டான் அழகு சிங்கம். அந்த வருசம் நல்ல மழை. பொதரெல்லாம் மண்டி மதாலிச்சுக் கெடக்குதுக காமக்கா பட்டிக்கரடெல்லாம். ஈச பறக்குற மாதிரி மொச பறக்குதுன்னு கேள்வி.

நீட்டமா ஒரு நூல் கயிறு வாங்குனான் அழகுசிங்கம். அதுல ஒரு முப்பது சுருக்குப் போட்டு நூல்வளையம் பின்னிப் பின்னி ஒரு மொசக்கண்ணி பண்ணி முடிச்சான்.

கரட்டுக்குப் போனான் மசங்க. காரா முள்ளும் எலந்த முள்ளுமா வெட்டி வெட்டி, மொசக்கூட்டம் மேய வார வழியில வேலி கட்டிப் புட்டான். மொசக் கண்ணிய விரிச்சான் வேலியோரமா.

வேலியும் தாண்டாதாம்; வெட்டுக் கெணத்துத் தண்ணியும் குடிக்காதாம் மொச!

தலக்கோழி கூப்புடப் போயிப் பாத்தா முப்பது வளையத்துல ஏழு மொச விழுந்து கழுத்துல சுருக்குப் பட்டுக் காலுசுராக் கெடக்குதுக.

விழுந்த ஏழு மொசல்ல மூணுதான் வீடு வந்து சேந்துச்சு; நாலக் காணோம்.

அப்பத்தான் ஒரு சேதி அரசபுரசலா வருது கருவாச்சி காதுக்கு.

“பய பவுனு வீட்லயே கெடக்கானே... என்னா ஏதுன்னு பாரு”ன்னா பவளம்.

“பவுனுன்னு பேரு வச்சாப் பவுனாயிருமா? பித்தளையாக்கூட இருக்கும். கருப்பட்டியிலயும் கல்லிருக்குமாத்தா... என்னான்னு பாரு.” தலவலிச்சாக் காதுல மருந்து ஊத்துறமாதிரி சுத்தி வளைச்சுப் பேசுனா வைத்தியச்சி.

தெப்பத்துப்பட்டியில வாக்கப்பட்டுத் தீத்துட்டு ஆறு மாசக் கைப்பிள்ளையோட வீட்ல வந்து இருக்கிறவ பவுனு. அப்பன் ஆத்தா கெடையாது. அப்பத்தா மட்டுந்தான். அவளும் சீக்காளி. கட்டில அவ விடமாட்டேங்கிறா; கட்டிலு அவள விட மாட்டேங்குது. அழகுசிங்கத்துக்குத் திம்சு சொல்லிவிடறது அந்த வீட்டுக்குத்தான்.

பவுனு நெறம் பவுனு இல்லேன்னாலும் அம்சமான எளங்கறுப்பு. அவ கண்ணச் சிமிட்டாமப் பாத்தான்னா கலவரமாகிப் போகும், மீச தொங்கிப்போன கெழவனுக்கும். ஊடமாடப் போயி வந்த பய அங்கயே கெடையாக் கெடக்க ஆரம்பிச்சுட்டான். அவ கைப் பிள்ளையக் கக்கத்துல வச்சுக்கிட்டே திரிக்கிறது, மாவாட்டறது, ஒரல்லபோட்டு ஒலக்க குத்திக் குடுக்கறதுன்னு ஆரம்பிச்சுட்டான்.

கைப்பிள்ளையக் குடுக்கவும் வாங்கவுமா இருக்கிறப்ப, தெரிஞ்சு பட்டுச்சோ, தெரியாமப் பட்டுச்சோ, அதுல ஒரு பொறி பறந்துச்சு. திரும்ப அந்தப் பொறி வேணுமேன்னு அவனுக்கு மனசு தீயா எரியுது. அவனக் காங்கலேன்னா அவளுக்கும் புத்திக்குள்ள பூரான் ஊருது. மீன வெண்டைக்காயா நெனச்சு அறுக்கிறா; வெண்டைக்காய மீனா நெனச்சு ஒரசுறா. அவகளுக்குள்ள வெறும் வெளையாட்டுத்தானா வேற வெனையும் இருக்கானு ஒண்ணும் துப்புக் காண முடியல. தண்ணியில இருக்கிற மீனு குடிச்சதக் கண்டது யாரு..? குடியாததக் கண்டது யாரு..? வெளங்கல.

ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டா கருவாச்சி.

சமஞ்ச பிள்ள - சமைச்ச சோறு

வெளைஞ்ச கருது - கறந்த பாலு

செத்தபொணம் - பட்ட கடன்

இதுகளயெல்லாம் சட்டுன்னு சோலிய முடிச்சுப்புடணும்;

தள்ளிப்போட்டாத் தப்பாப் போயிரும்.’

ஆத்தா பெரியமூக்கி எப்பவோ சொன்னது மூளையில மொளகா வச்சதுமாதிரி இப்ப ஒறைக்குது.

மொதலக்கம்பட்டிக்குத் தன் அண்ணந்தம்பி வகையறாவுக்கு ஆள் சொல்லிவிட்டுப் பொண்ணும் பாத்துட்டா.

மொதலக்கம்பட்டியில அவ சித்தப்பன் மகன் பேத்தி ஒருத்தி இருக்கா. ‘செந்துருக்கம்

செந்துருக்கம்'னு பேரு அவளுக்கு. வயசுக்கு வந்துட்டாலும் இடுப்பெலும்பு முத்தாத எளம்பொண்ணு. ஆனா, சும்மா சொல்லக் கூடாது. சூட்டிகையான பிள்ள. எம்பது ஆடுகள அவளாப் பத்தி அவளா மேச்சு அவளாத் தொழுவுல அடைக்கிறவ.

அந்த ஊர்லயே பெரும்படிப்பு படிச்சதும் அவதான். மூணாவது முடிச்சவ. அது வேறொண்ணுமில்ல. பள்ளிக்கூடத்துல சேக்கலாமா வேணாமான்னு அவுக அப்பன் யோசிச்சுக்கிட்டே இருந்ததுல, வயசு ஒம்போது ஆகிப்போச்சு பிள்ளைக்கு. என்னொண்ணுக்கும் போயிட்டு வரட்டும்னு ஒண்ணாவதுல சேத்தாக ஒம்போது வயசுல. ரெண்ட முடிக்க வயசு பன்னெண்டு. மூணாவது முடிக்க வயசு பதினஞ்சு ஆகிப்போச்சு. முழுப்பரீட்சை லீவுல வயசுக்கு வந்திருச்சு பிள்ள. தலைக்கும் பள்ளிக்கூடத்துக்கும் தண்ணி ஊத்தி முழுகிவிட்டுட்டாக.

இன்னைக்கி எழுத்துக்கூட்டிப் படிச்சதெல் லாம் மறந்துபோனாலும், கையெழுத்துப் போடறத மறக்கல பிள்ள. பொழைக்கத் தெரிஞ்ச பொண்ணாப் போனா. ரெங்கசமுத்திரம் நாயக்கருக்குச் சாணிவித்துச் சாணிவித்தே சங்கிலி வாங்கிப்புட்டா. தோள்பட்டை சதை வைக்காமத் தொத்தலாக் கெடந்தாலும் காரியம் பாக்குறதுல வீரியமா இருந்தா செந்துருக்கம்.

அவுக வீட்ல ஒரு சல்லிக்கட்டுக்காள வளத்தாக. சும்மா ஆயிரங்கால் மண்டபத் துல நாலு காலக் களவாண்டு வந்த மாதிரி காலு நாலு. ஒரு திண்ணையத் தூக்கி முதுகுல வச்சமாதிரி திமிலு. கருப்பணசாமி கத்திகள வாங்கித் தலையில நட்டு வச்சமாதிரி ரெண்டு கொம்பு. அலங்காநல்லூர் சல்லிக்கட்ல அந்தக் கொம்புல சுத்திவிடுவாக தங்கச் சங்கிலிய; அணஞ்சவன் எடுத்துக் கன்னு. இதுவரைக்கும் வாடி வாசல்லயிருந்து வாரபோதே கொம்புல கொடலச் சுத்தி வந்திருக்கே தவிர, சங்கிலிய விட்டுட்டு வந்ததில்ல. அப்பேர்ப்பட்ட காளைய தன் இடுப்புல கயிறு கட்டி மேய்க்கிறவ இவ.

இப்பேர்ப்பட்டவ அழகுசிங்கத்துக்கு வாக்கப் பட்டுப் போறேன்னு வாக்கும் கொடுத்துட்டா. சொந்தபந்தத்த அனுசரிச்சு வீட்டாளுகளும் சரி சொல்லிட்டாக.

மொதலக்கம்பட்டிக்கு நடையா நடந்து "வெள்ளிக்கிழம மாப்ள வீடு பாக்க வாங்க"ன்னு சொல்லிட்டு வந்துட்டா கருவாச்சி.

வியாழக்கிழமை ராத்திரி.

தட்டுல விழுந்த கேப்பக் களியத் தலயப் பிச்சு, கடைஞ்ச மகிழிக் கீரையில முக்கி முழுங்கிக்கிட்டே மொனகுறான் அழகுசிங்கம்.

"இன்னைக்கும் கீரையும் கேப்பக்களி யும் தானா? சாணியத் தொட்டு மண்ணத் திங்கற மாதிரி

இருக்கு. என்னைக்கு நல்லசோறு திங்கப் போறனோ?"

"எத்தன நாளைக்குடா மகனே எங் கைக் கஞ்சி குடிக்கப் போற? ஒனக்குன்னு ஒல வைக்க ஒருத்தி வராமலா போயிரப் போறா?"

"வாரப்ப வரட்டும். அதுவரைக்கும் ஒழுங்காக் கஞ்சி காச்சி ஊத்து."

"என்னைக்கோ எதுக்கு வரணும்? நாளைக்கே வந்தா ஆகாதா?"

"விட்டா நாளைக்கே பொண்ணு வீடு பாக்கப் போகலாம்னு சொல்லுவ போலிருக்கே..."

"பொண்ணு வீடு பாத்தாச்சு மகனே. நாளைக்கு மாப்ள வீடு பாக்கத்தான் வாராக."

அவ சொல்லி முடிக்கல - வாய்க்குக் கொண்டுபோன களியத் தட்ல அடிச்சான்; தட்ல இருந்த களியத் தூக்கிச் சுவத்துல அடிச்சான். களி ஒட்டிக்கிருச்சு சுவத்துல; கீரை ஒழுகுது தரையில. அதத் தின்ன வந்த பூனமேல அவன் தண்ணிச் சொம்ப எடுத்து எறியவும், 'நான் இன்னிக்கிருந்து விரதம்'னு ஒரே ஓட்டமா ஓடிப் போயிருச்சு பூன.

"எனக்குச் சொத்துச் சேத்து வச்சிருக்கியா? தோப்பு துரவு இருக்கா? இல்ல வேல வெட்டி பாக்குறேனா? ஒழக்குக்கே தானியமில்லாத வீட்ல மரக்கா எதுக்கு மரக்கா?"

"சொன்னாக் கேளப்பா. ஒனக்கு மாலையும் வேலையும் ஒண்ணா வரப்போகுதுடா மகனே. ஒனக்குப் பொண்ணும் கொடுத்து கட்டவண்டி யும் ஒருசோடி மாடும் தாராக மொதலக்கம்பட்டி ஆளுக. விடிய்ய வீடுபாக்க வாராக; சரி சொல்றா தங்கம்."

"என்னா அவசரம் கல்யாணத் துக்கு? ஏன் கால்ல வெந்நி ஊத்தி அலையறவ?"

"மகனே ஒன்ன வச்சுத்தாண்டா உசுர வச்சிருக்கேன். தீப்புடிச்ச வீட்ல வெடக்கோழி சிக்குன மாதிரி எதிரிக்கு மத்தியில பொழைச்சுக் கிட்டிருக்கோம்டா. ஒலகத்த செயிச்சு ஒன்கிட்டக் குடுக்க சக்தியில்லடா. ஒன்னவச்சு உலகத்த செயிக்க சக்தி இருக்குடா. நீயும் எம்பேச்சக் கேக்காமத் தெரிஞ்சதப் பாருன்னு திரும்பிட்டேன்னு வச்சுக்க... ஒன்னியப் பெத்தும் பிரயோசனமில்லடா."

"பெத்ததுதான் என்னியக் கேக்காமப் பெத்த. கல்யாணமாவது என்னியக் கேட்டு பண்ணலாமில்ல..?"

அவன் கேட்ட அந்த ஒத்தக் கேள்வியில இத்து இடுப்பொடிஞ்சு புத்தியில கத்தி குத்தித் தத்தித் தடுமாறித் தலசுத்திக் குத்தவச்சு நெஞ்சப் புடிச்சு நெலப்படியில உக்காந்து போனா கருவாச்சி.

என்னியக் கேக்காம ஏன் பெத்தேன்னு கேட்டுப்புட்டானே பெத்த பய.

அவனப் பெத்துப்போட்ட காவக் குடிசை ஞாபகம் வந்திருச்சு.

சீலயத் தெரச்சுக்கிட்டுப் பிள்ளையப் பெத்தெடுக்க அத்துவானக் காட்ல அனாதையா மண்டியிட்டது-

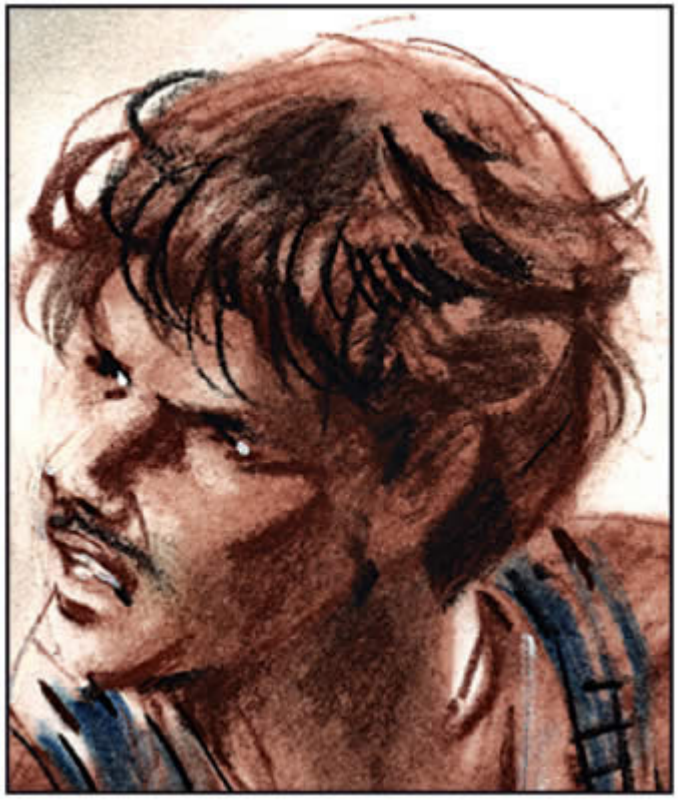

வலி தாங்காமத் தொங்கி அந்து விழுந்த சொரக்குடுக்க-

பிள்ள பிதுங்கி வெளிய வந்து விழுகவும் ஆணா பெண்ணான்னு எட்டிப்பாத்த ஆச - தொப்பூழ்க் கொடி அறுத்த பண்ணருவா -

எல்லாம் படபடபடன்னு ஞாபகம் வரவும்...

பொல பொல பொலன்னு அழுதுட்டா கருவாச்சி.

ஆத்தா கண்ணீரப் பாத்ததும் கல்லுமனசு கரையுது மகனுக்கு.

“சரி... என்னிய என்ன செய்யச் சொல்ற சொல்லு” உணர்ச்சியில்லாம வார்த்தையையும் ஒரே தொனியில சொல்றான் அழகுசிங்கம்.

கண்ணத் தொடச்சுக்கிட்டா கருவாச்சி.

பூட்டுனாத் தொறக்க முடியா துன்னு தொறந்தே கெடக்கிற பழைய தகரப்பொட்டியிலருந்து, சந்தையில தச்சு வாங்கிட்டு வந்த கட்டம்போட்ட சட்டையையும் புது வேட்டியையும் எடுத்து நீட்டினா.

“நாளைக்கிப் புதுசு கட்டிப் புதுமாப்ளையா இருடா மகனே.”

இங்கிட்டுத் திரும்பிக்கிட்டு எடது கையில வாங்கிக்கிட்டான், ஆத்தா குடுத்தத.

விடியுது வெள்ளிக்கிழமை.

இம்புட்டு ஆளுக கூடி வருவா கன்னு எதிர்பார்க்கல கருவாச்சி.

செந்துருக்கமும் அவ மேய்க்கிற ஆடுமாடுகளும் தவிர, எல்லாம் வந்துட்டாக.

பவளம், கனகம், வைத்தியச்சி, உருமாப்பெருமாத் தேவரு, காவக்காரச் சக்கணன் இப்படி உள்ளூருச் சனம் வேற ஒண்ணுகூடிப் போச்சு.

மாப்ளைய மட்டும் காணோம்.

“எங்க... எங்க”ங்கிறாக எல்லாரும்; எங்கயும் காணோம்.

எல்லாருக்கும் பலகாரம் காப்பித்தண்ணி குடுக்கச் சொல்லிட்டு, முந்தானைய இழுத்து இடுப்புல சொருகிக் கிட்டு, தெருவுல எறங்கித் தேடுறா பாவம்!

“யாத்தா”! எம் பிள்ளையப் பாத்த?”

“இல்லையே”

“யண்ணே! அழகுசிங்கத்தப் பாத்தியா?”

“பாக்கலையே தாயி.”

சந்தையில சாமான் வாங்கித் தலச் சொமயோட வாரான் முத்துக்கருப்பு.

“யப்பா முத்துக்கருப்பு! எம் மகன் அழகுசிங்கத்தப் பாத்த?”

தலச் சொமையோட கழுத்த வேறபக்கம் திருப்பி, “பாத்தேன்”னு சொன்னான் முத்துக்கருப்பு.

“எங்கப்பா பாத்த எம்பிள்ளைய?”

“சொன்னா வருத்தப்படுவ மதினி.”

“சொல்லப்பா.”

“அம்புலிப்புத்தூர் ஓடைமேட்டுல”

“அம்புலிப்புத்தூரா?”

கண்ணு பஞ்சடைஞ்சு, நெஞ்சப்புடிச்சு இத்த மண்சொவரு இடிவிழுந்து சரியிற மாதிரி, மண்தரையில மட்டமல்லாக்கா விழுந்து போனா கருவாச்சி.

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

அம்புலிப்புத்தூர் இருக்கே... அந்தக் காலத்துல அது ஒரு விவகாரமான ஊரு. சுத்து

வட்டாரத்துல இருக்கிற மைனர்களுக்கெல்லாம் அது மாமியார் ஊரு. மதுரை ராமநாதபுரம் வரைக்கும் அம்புலிப்புத்தூர் பேரச் சொன்னா எளந்தாரிக சிலுத்துக்கிருவாக; கெழடுக சிரிச்சுக்கிருவாக.

அந்த ஊர்ல ரெண்டு மூணு தெருவுக்கு 'அது' மட்டும்தான் தொழிலு. கோடீஸ்வர சமீன்தார்ல யிருந்து கூலிக்காரன் வரைக்கும் 'கொடுப்பினை' உள்ள ஆளுக்குக் குடுத்துவச்சிருக்கு 'துட்டுக்குத் தக்கன.' அங்க போன ஆளுகள்ல பல பேரு வீடோ வேட்டியோ தொலைக்காம வந்ததில்ல.

'அம்புலிப்புத்தூருக்குப் போயிட்டான் அழகுசிங்கம்'னு கேள்விப்பட்டதும் குடி கெட்டுப்போச்சேன்னு கும்பி கருகிப்போனா கருவாச்சி. மாப்ள வீடு பாக்க வந்தவுக போயிட்டு வாரேன்னு போயிட்டாலும் விடிய விடிய ஒறக்கம் வரல; விடிஞ்சும் அவன் வரல.

கஞ்சிப் பொழுதுக்கு வெளியேறிட்டா கருவாச்சி வெயிலேற. அம்புலிப்புத்தூர் போகணும்னா அஞ்சாறு மைலுக்கு ஒரு முள்ளுக் காடு கடந்தாகணும். காடு வங்காடு; கையில ஈரப் பசை காஞ்சுபோன அன்னைக்கிக் கடவுள் படைச்சது.

வைகாசி வெயிலு தகதகதகன்னு தகிக்குது; நேரம் போகப் போக விரியன்பாம்பு வெசம் மாதிரி ஏறுது. எட்டுமாத்தி எட்டு வைக்கிறதுக்குள்ள குதிகால் கொதிக்குது. கண்ணுக்கு எட்டுன மட்டும் காஞ்ச காடு. சின்னப் புள்ள சீப்பெடுத்து ஆத்தாளுக்கு வகிடெடுத்துவிட்ட மாதிரி கோணல் மாணலா ஒரு ஒத்தையடிப் பாதை. ஒத்தையடிப் பாதை முடியிற தூரத்துல வெயில்ல உருகி ஒழுகுது அடிவானம்.

சல்லிக்கல்லு - சரளக்கல்லு - கத்திக்கல்லு - கருங்கல்லு - குண்டாங்கல்லு - கூழாங்கல்லுமாக் கெடக்குற ஒத்தையடிப் பாதையில ஒத்தையில போறாளய்யா கருவாச்சி - சீதையைத் தேடி

அனுமாரு போறமாதிரி தாசி வீட்டுக்கு மகனத்தேடி.

பாதையோரமா வளைஞ்சு வளந்திருந்த வேலாங்கொப்பு முள்ளொண்ணு அவ மூஞ்சியில ரத்தப் பசை இருக்கான்னு மோந்து பாத்துட்டுப் போகுது. ஒத்தையடிப் பாதை ரெண்டு பக்கமும் அரை மைல் நீளத்துக்கு அடச்சு நிக்கிது சில்லிமுள்ளு. மீனுகளையெல்லாம் படைச்சுக் குடும்பத்தோட சமுத்திரத்துல விட்ட மாதிரி முள்ளுகளையெல்லாம் படைச்சு இங்கயே கெடங்கன்னு விட்டுட்டாரு போலருக்கு கடவுளு.

ஒரு முள்ளா... ரெண்டு முள்ளா...

காரா முள்ளு - சூரா முள்ளு - எலந்த முள்ளு - இண்ட முள்ளு - கருவேல முள்ளு - வேலா முள்ளு - மதுக்கார முள்ளு - முக்குறுணி முள்ளு - கிளுவ முள்ளு - ஒடசாலி முள்ளு - நெருஞ்சி முள்ளு - சில்லி முள்ளு - கள்ளி முள்ளு - எலக் கத்தாழை - சிவனார் வேம்பு

இந்த முள்ளுகளுக்கு மத்தியில ஒத்தையடிப் பாதை போற மாதிரி, கருமாயங்களுக்கு மத்தியில எம் பொழப்பு போகுதேன்னு பொலம்பிக்கிட்டே போறா கருவாச்சி.

ஆவாரஞ் செடியும் எருக்கிலையும் மட்டும்தான் இந்த வெப்பல்லயும் உசுர் புடிச்சுப் பச்சகட்டி நிக்கிதுக.

பொறுக்கல சூடு; பொசுங்குது உள்ளங்காலு. வழியில ஆவாரஞ் செடியப் பாத்தா; அதுல அஞ்சாறு கெளைய ஒடிச்சா. அதத் தரையில போட்டா, அதுல ஏறி நின்டுக்கிட்டா. ஆவாரங் கொழையில இருந்த குளிச்சி அவ உள்ளங்கால்ல பட்டுப் பாதத்துப் பள்ளத்துல பரவி அதுலருந்து ஏறிக் கெண்டைக்கால் சதையக் கிளுகிளுப்புப் பண்ணித் தொடை வழியாத் தொடுத்து எலும்புகளுக்குள்ள எளங்காத்து வீசி, இருதயக் கூட்டுக்குள்ள எளந்தூரல் போட்டு மூளக்குள்ள போயி முணுமுணுன்னு மழை பெய்யுது.

குனிஞ்சா; கொழையை எடுத்துக் கக்கத்துல வச்சுக்கிட்டா; நடந்தா. எங்கெங்க தவிப்பாறணுமோ அங்கங்க ஆவாரங் கொழையக் கீழபோட்டு அது மேல ஏறி நின்னுக்கிட வேண்டியது. ஆட்டுத்தோல் மாட்டுத் தோல்ல பண்றதெல்லாம் அசைவச் செருப்பு; ஆவாரங் கொழையில பண்றது சைவச் செருப்பு. கண்டுபுடிச்சது யாரோ? கையெடுத்துக் கும்புடணும் அந்தக் கடவுள.

எங்கயோ கத்துது ஒரு கதுவாலி; சத்தம் சரியில்ல. அதுக்கோ தொணைக்கோ ஆபத்து போலருக்கு.

நரிக அப்பப்ப நாட்டாமை பண்ற காடு அது. அஞ்சாறு நரி சேந்தா ஒரு ஆள அடிச்சுப்புடுமாம். சங்கக் கடிச்சு ரத்தம் குடிச்சு வெலாவக் கீறி ஈரல மட்டும் எடுத்துக்கிட்டுப் போதும் போதும்னு போட்டுட்டுப் போயிருமாம்.

நரி முகத்துல முழிச்சா நல்லதாம்! முழிச்சவுகளுக்கா... நரிக்கான்னு முழு வெவரம் சொல்லாம விட்டுட்டாக.

மத்தியானக் கஞ்சி குடிக்க நிழல் தேடி அலையுதுக ஆடுமாடு மேய்க்கிற ஆணும் பொண்ணும். நாக்க நனைக்கத் தண்ணி தேடி அலையுதுக ஆடுமாடுக. மாடு நடக்க நடக்க அது கவுட்டு நெழல்லயே தவ்வித் தவ்விப் போகுது ஒரு கரிச்சான் குருவி.

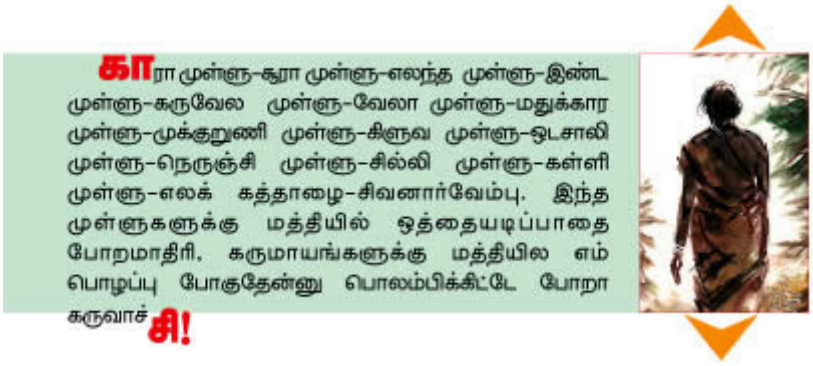
காரா முள்ளு-சூரா முள்ளு-எலந்த முள்ளு-இண்ட முள்ளு-கருவேல முள்ளு-வேலா முள்ளு-மதுக்கார முள்ளு-முக்குறுணி முள்ளு-கிளுவ முள்ளு-ஒடசாலி முள்ளு-நெருஞ்சி முள்ளு-சில்லி முள்ளு-கள்ளி முள்ளு-எலக் கத்தாழை-சிவனார்வேம்பு. இந்த முள்ளுகளுக்கு மத்தியில் ஒத்தையடிப்பாதை போறமாதிரி, கருமாயங்களுக்கு மத்தியில எம் பொழப்பு போகுதேன்னு பொலம்பிக்கிட்டே போறா கருவாச்சி!

காத்தோட சேந்து காடு பூரா மெதந்து மெதந்து வருது கானல் அல. விசுக்கு விசுக்குன்னு எட்டுவச்சுப் போற கருவாச்சிக்கு வேர்வை ஊற ஊற, இதுக்கு மேல ஊற என்னால ஆகாதாத்தான்னு நின்னுபோச்சு எச்சி. 'மயக்கமாக் கெடக்கேன் தண்ணி தெளிச்சு எழுப்பிக்க'ன்னு ஒட்டிக்கிருச்சு உள்நாக்கு.

ஆவாரங் கொழையக் கீழ போட்டு நின்டுக்கிட்டு, வலது கையத் தூக்கி நெத்தியில சாரங்கட்டி தட்டுப்படுதா தண்ணின்னு பல பக்கமும் பாக்குறா. கண்ணுக்கெட்டினமட்டும் காஞ்ச பூமியாத்தான் தெரியுது.

ஆவாரங் கொழையக் கக்கத்துல அணைச்சுக்கிட்டே நடையில கூடி வாரா.

ஒத்த ஆலமரம் கடந்தா சுழியாம்பாறை, அது மேல ஒரு கல்லுக் குழி. கல்லுக்குழியில கரேர்ன்னு கெடக்கு எப்பவோ பேஞ்ச மழைத் தண்ணி.

தண்ணியக் காணாதவரைக்கும் நாக்குல மட்டும்தான் தாகம் எடுக்கும்; தண்ணியக் கண்டதும் திரேகமெல்லாம் தாகம் எடுக்கும்.

கக்கத்துல இருந்த கொழையத் தரையில போட்டுட்டு முக்காடெடுத்து மூஞ்சி தொடச்சுக்கிட்டே கல்லுக்குழிப் பாறையில உக்காந்து கை ரெண்டையுஞ் செலுத்தி அள்ளுனா தண்ணிய.

அள்ளுன தண்ணியில வாய் வைக்கப் போக 'தஸ்ஸு புஸ்ஸு' ன்னு கேக்குது ஒரு சத்தம்.

மோசமான சத்தமாயிருக்கேன்னு மூஞ்சி தூக்கிப் பாத்தா வாலத் தண்ணிக்குள்ள தொங்க விட்டு, தலையத் தரையில போட்டு வேலா மரத்து நெழல்ல பாறை மேல படுத்திருக்கய்யா ஆறடிக்குக் கொறையாத ஒரு பெரும் பாம்பு.

பயத்துல வெலவெலத்துப் பித்துப்பிடிச்சுப்போனவ, கைத் தண்ணியத் தண்ணியிலவிட்டா சத்தங் கேக்குமின்னு பாறையில பதறாம வடியவிட்டு அசங்காம எந்திருச்சு, நெஞ்சப் புடிச்சுக்கிட்டே பின்னெட்டு வச்சுப் போறா. நல்லவேள! பாக்கல பாம்பு அவள. தொவச்சுப் போட்ட துணி மாதிரி அசையாமக் கெடக்கே! இது என்னா கூத்துடியாத்தான்னு பம்மி நிக்கிறா சூராம் புதர் ஓரமா. புதருக்குப் பின்னால நின்னு தன்ன ஒளிச்சுக் கிட்டுக் கண்ண மட்டும் மேயவிடுறா.

அசையல பாம்பு; அப்படியே கெடக்கு. செத்துக்கித்துப் போச்சா. தலைக்கு மேல ஒரு பெராந்து அங்கனக்குள்ளயே வட்டம் போட்டு அலையுது. செத்த பாம்பாயிருந்தா பெராந்து வந்து செந்தூக்காத் தூக்கிட்டுப் போயிருக்குமே! சாகல. இம்புட்டு நீளம் சாரப் பாம்புக்குத் தவிர வேற பாம்புக்கு இல்லையே! சாரைதானோ? சாரைக்கு அடிவகுறு மஞ்சப் பூத்து இருக்குமே! இது சாரையுமில்ல. புதருக்கு வெளிய இவ லேசாத் தலையத் தூக்கவும் பாம்பும் தலையத் தூக்குச்சு. சிமிட்டாமப் பாக்குறா. விரியம் பாம்போ? இல்லையே! விரியனுக்கும் சாரைக்கும் மொனையாத்தான இருக்கும் மூக்கு. இது சப்பட்டையா இருக்கே.

இன்னுங் கொஞ்சம் உத்துப் பாத்தா. ரெண்டு சக்கரம் தெரியுது தலையில. நல்ல பாம்பேதான்! நல்ல பாம்பேதான்!

என்னா பண்ணுது பாம்பு? ஏன் இப்பிடிக் கடப்பாரை மாதிரி நேராப் படுத்திருக்கு? எரையுண்ட மயக்கத்துல எளப்பாறிக் கெடக்கோ? இல்லையே! வயிறு எங்கயும் புடைக்கலையே! ஒரே சீரா இருக்கே. என்னதான் பண்ணுதுன்னு இருந்து பாத்திருவோம். என்னதான் தகிரியத்த ஏத்தி நெஞ்ச நிமித்திக்கிட்டாலும் நல்ல பாம்பு வெறியெடுத்துத் தன்ன வெரட்னா என்ன ஆகும்ன்னு நெனைக்கிறப்ப கர்ப்பப்பைக்குள்ள கலக்கமாகுது கருவாச்சிக்கு. “நல்ல பாம்பு வெரட்னா மட்டும் நேரா ஓடப்படாதுடி . வளஞ்சு வளஞ்சு ஓடுனாத்தான் தப்பிக்கலாம்.” ஆத்தா பெரியமூக்கி எப்பவோ சொன்னது இப்ப நெஞ்சுக்குழியில வந்து நிக்கிது.

அவ பாத்துக்கிட்டேயிருக்க, தலைய லேசாத் தூக்கித் தரையில மூக்கத் தேய்க்குது பாம்பு. செத்தவடத்துல ‘சிட் சிட்’ன்னு சின்னதா ரெண்டு சத்தங் கேட்டுச்சு. தலப்பக்கம் வாய்ப் பூட்டு வெடிச்சு, பஞ்சுமாதிரி ஒரு பொருளு பட்டீர்ன்னு வெளிய வந்துச்சு. ஒடம்புலயிருந்து வெடிச்சு வந்த பஞ்சில தலையும் கண்ணும் படமும் அச்சடிச்ச மாதிரி அப்படியே இருக்கு.

‘யாத்தே! பாம்பு சட்டை உரிக்குது சாமி’ கருவாச்சி நெஞ்ச இறுக்கிப்புடிச்சு நின்னுபோனா.

இருதயம் கூட்டுக்குள்ள அடிக்கிற சத்தமும் மூக்கு வழி காத்து போக்குவரத்து நடத்துற சத்தமும் மட்டும்தான் அவ காதுக்குக் கேக்குது இப்ப.

ஆறடிநீளச் சட்டையக் கீழ போட்டுட்டு அதுலயிருந்து பாம்பு விறுவிறுன்னு வெளியேறிப் போறத கண்ணால பாக்குறா. பயமாகத்தான் கெடக்கு; ஆனா பயத்துமேல சந்தோசம் நுரைகட்டியிருக்கு. குகைய இருந்த எடத்துல விட்டுட்டு, ரயிலு மட்டும் குகைய விட்டு வெளிய வார மாதிரி சட்டையக் கழட்டி அங்கேயே போட்டுட்டு முன்னுக்கப் போயிருச்சு பாம்பு!

பாம்பு சட்டை உரிக்கிறதப் பாக்கணும்; பாம்பு சட்டை உரிக்கிறதப் பாக்கணும்ன்னு சின்ன வயசுலருந்து நான் சேத்துவச்ச ஆசை, எம்பிள்ளைய நான் தேடிப்போற இந்த அத்துவானக் காட்லதான் பலிக்கணுமா?

தலச் சட்ட கழத்துறவரைக்கும் தவிச்சுப்போய்க் கெடந்த பாம்பு அப்பறம் சுறுசுறுப்பாயிருச்சு.

தலைய ஒரு ஆட்டு ஆட்டித் தலச்சட்டையக் கழுத்துக்குக் கீழ தள்ளிட்டு, தன் சக்தியெல்லாம் ஒண்ணு கூட்டித் தலைய முன்னுக்க நீட்டி முன்னேறுது. படுத்த எடத்துல படுத்த மேனிக்குப் பாறையோட சட்டை ஒட்டிக்கெடக்க, சட்டைய விட்டு வெளி யேறுது பாம்பு சரசரன்னு. பாம்பு மேல் பக்கம் அகலமாவும் கீழ்ப் பக்கம் குறுக லாகவும் இருப்பத னால கீழ்ச் சட்ட உரிக்கிறது லேசா இருக்கு பாம்புக்கு. காணக் கெடைக் காத இந்தக் கண் காட்சியக் கண்ட கருவாச்சி திகில் புடிச்சுத் திக்குமுக்காடிப் போனா. ஆறடி நீளச் சட்டையக் கீழ போட்டுட்டு அதுலயிருந்து பாம்பு விறுவிறுன்னு வெளியேறிப் போறதக் கண்ணால பாக்குறா. பயமாத்தான் கெடக்கு; ஆனா பயத்துமேல சந்தோசம் நுரை கட்டியிருக்கு. குகைய இருந்த எடத்துல விட்டுட்டு, ரயிலு மட்டும் குகைய விட்டு வெளிய வார மாதிரி சட்டையக் கழட்டி அங்கேயே போட்டுட்டு முன்னுக்கப் போயிருச்சு பாம்பு.

தங்கச் சங்கிலி நெளிஞ்சு நெளிஞ்சு தரையில போகுதா இல்ல மின்னலு பாறையில விழுந்து மினுக்கி மறையுதா? சட்டை கழத்துன பாம்பு மேனி தகதகப்பு இருக்கே. காணக் கண்ணாயிரம் காணாது. கொஞ்ச தூரம் ஓடுன பாம்பு ஒரு ஓரமா ஒதுங்கித் தன்னச் சுருட்டிக் சும்மாடு ஆக்கிக்கிட்டுத் தம்பாயமில் லாமக் கெடந்துச்சு. சட்ட கழத்துன அலுப்போ? இல்ல இது எனக்கு இன்னொரு பெறவிங்கிற நெனப்போ? கொஞ்ச நேரம் கழிச்சுப் பாத்தா அது இருந்த எடத்துல இல்ல; கண்காணாமப் போயிருச்சு.

இப்பப் பயம் தெளிஞ்சு போச்சு. பொதரவிட்டுப் பொத்துனாப்புல வெளிய வந்தா கருவாச்சி. கல்லுக்குழி தாண்டிப் போயிப் பாம்புச் சட்டையத் தொட்டுப் பாத்தா; சுட்டுச்சு. இப்பத்தான் கழட்டிப் போட்டுச்சு; இது வெயில் தாக்குன சூடா இருக்காது. சட்டைக்கு உள்ளயிருந்த பாம்போட ஒடம்புச் சூடுதான் போலருக்கு. நுரை மாதிரி இருந்த சட்டைக்குள்ள வெரலவிட்டுத் தொட்டுப் பாத்தா; என்னமோ ஒட்டுச்சு. உரிக்கிற சட்டை உரிஞ்சு வரத் தோதா பாம்பு ஒடம்பு லேருந்து ஊறிவார எண்ணெயோ பசையோ என்னமோ?

பாறையத் தொட்டுக் கும்புட்டுக் கிட்டா; தண்ணி குடிச்சா; ஆவாரங் கொழையக் கக்கத்துல வச்சுக்கிட்டா; பாதையில கூடிட்டா.

எங்கேயோ ஒரு மரங்கொத்தி பட்டுப் போன ஒரு மரத்த 'லொட்டு லொட்டு'ன்னு தட்டிக்கிட்டே இருந்துச்சு.

காடுபூரா ஒரு நூறு பேரு கருங்கல்லுச் சல்லிகள வச்சு ஓரசிக்கிட்டேயிருக்கிற மாதிரி "கரிச்...கரிச்...கரிச்"ன்னு கத்திக்கிட்டே திரியுதுக கரிச்சான் குருவிக.

அந்தா தெரியுது பாரு... உப்பம் பொட்டல். அதைத் தாண்டிப்போனா ஓணான் கரடு. ஓணான் கரடு எறங்க ஓடைவரும். ஓடை மேடேற அம்புலிப்புத்தூர் வந்திரும்.

அந்த ஊர்ப் பேரச் சொன்னாலே நையாண்டி பண்ணி நசுக்கி நசுக்கிச் சிரிக்குது ஒலகம். ஊரு என்ன பண்ணும் ஊரு? மனுசன் பண்ண கூத்துக்கு!

அந்தக் காலத்துல நெலம் வச்சிருந்தவுக ராசாக்கமாரும் சமீந்தாரும் மேல்சாதி ஆளுகளும்தான். கோயில்ல ஆட வார பொம்பளைக்குச் சொந்த நெலத்துல கொஞ்ச நெலம் குடுத்து, 'மண்ண நீ வச்சுக்க, ஒன்ன நான் வச்சுக்கிறேன்'னு ஒப்பந்தம் போட்டுக்கிட்டாக. கோயில் கதவு மூடுற நேரத்துல ஒங் கதவ எனக்குத் தொறக்கணும்னு உத்தரவும் போட்டுவிட்டாக.

இது என்னடா மானங்கெட்ட பொழப்பாயிருக்குன்னு ஆட்டக்காரி களெல்லாம் ஒண்ணு கூடி "அய்யா எங்களுக்கு மண்ணும் வேணாம், பொன்னும் வேணாம். ஒரு மஞ்சக் கயிறு போதும்"ன்னு கேட்டுக்காக. கழுத்துல தாலி ஏறக் கால்ல சலங்கைய அவுத்துடறோம்ன்னும் சொல்லியிருக்காக.

"இதென்னடா இது... கொழுந்து வெத்தல ஒண்ணு குடுன்னா - கொடிக்காலையே எழுதிக் கேக்குறாளுக" பதறிப்போனாக ராசாக்கமாரும் சமீந்தாரும்.

படிச்ச புத்தி வேல செய்யுமா இல்லையா? செஞ்சிருச்சு.

"அம்மணிகளா ஒங்களுக்கும் வேணாம்; எங்களுக்கும் வேணாம். ஆண்டவனக் கல்யாணம் பண்ணிக்குங்க நீங்க; ஆண்டு அனுபவிச்சுக்கிர்றோம் நாங்க"ன்னு கடவுளுக்கு அவகளக் கல்யாணம் பண்ணிவச்சுப் பொட்டுக்கட்டி விட்டுட்டாக.

இதுதான் பாவம் எளிய பொம்பளைகள வலிய சாதி ஆளுக ஏச்சு எச்சி எல ஆக்குன கதை.

காலம் மாறி, கருத்து மாறி, ஆட்சி மாறி, அரசாங்கம் மாறி, கோயிலும் வருமானமும் கொலஞ்சுபோகவும் அந்தப் பொம்பளைக தலைமொறை பொழப்பத்துப் போச்சு. வக்கத்த பயலுகளுக்கெல்லாம் வடிகாலாகிப் போச்சு. பத்துப் பதினஞ்சு தலமொறையாப் பலிகடாவாகிப் போனாக அந்தப்பாவி மக்க. அதுல எச்சமும் சொச்சமும்தான் அன்னைக் கிருந்தது அம்புலிப்புத்தூர்ல.

பொழுது மேற்க சாய, அம்புலிப்புத்தூர்ல நொழஞ்சிட்டா கருவாச்சி.

அந்த ஊர்ல இருக்கிறதே ஏழெட்டுத் தெருவுதான். அதுல மூணு தெருவுதான் 'அந்த'த் தெருங்கிறாக. "இதுல எந்தத் தெரு அந்தத் தெருன்னு பாப்பேன்? எந்த வீட்ல எம் மகன்னு கேப்பேன்?"

அரசமரத்துப் பிள்ளையார் கோயில்ல முந்தா னைய ஒதறி விரிச்சுக் கல் திட்டுல உக்காந் துட்டா.

வாடிவாசல் வழியாத்தான காள வரணும். எங்கிட்டி ருந்தாலும் எம்பிள்ள இங்கிட்டுத்தான வந்தாகணும்.

கண்ண முழிச்சு முழிச்சுப் பாத்து ஒக்காந்திருக்கா. புத்துப்பாம்பு மாதிரி அவ அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் தலையத் தூக்கிப் பாத்ததுல மூணாம்தெரு மொனையில காட்டாமணக்கு வேலியில காயுது - மகனுக்கு அவ வாங்கிக் கொடுத்த கட்டம்போட்ட சட்ட.

-வளர்ந்து கொண்டே வரும்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

நேத்து இந்நேரம் அம்புலிப்புத்தூருக்குள்ள அழகுசிங்கம் நுழைய, நனைஞ்ச கருப் பட்டியில ஈ மொய்க்கிற மாதிரி நாலஞ்சு தரகனுங்க மொய்ச்சிட்டாங்க மொய்ச்சு. வெத்தல பாக்கு வைக்கல; மேளம் அடிக்கல. மத்தபடி புதுமாப்பிள்ளைய மச்சினங்க வரவேற்புப் பண்ற மாதிரி வா வா வான்னு பிச்சு எடுத்துட்டாங்க பிச்சு.

அம்புட்டுப் போட்டியிலயும் அழகுசிங்கத்த அணச்சு ஓரங்கட்டிட்டான் ஒரு ஒத்தக்காலன். ஒரு கால் வெளங்கல பாவம் அவனுக்கு. ஆனா, ஒத்தக் கால அழுத்திக்கிட்டு ஒத்தக் கால இழுத்துக்கிட்டு ரெண்டாளு நடை நடந்தான்.

“கோழிதான வேணும். வாங்கித் தாரேன் வா. குஞ்சுக் கோழி இருக்கா - பிஞ்சுக் கோழி இருக்கா - வெடக் கோழி இருக்கா - முழுக் கோழி இருக்கான்னு விசாரிச்சுக்கிட்டே யிருந்தாக் கதையாகுமா? கோழிப் பண்ணைக்கே ஒன்னக் கூட்டிட்டுப் போயிட்டா நெனச்ச கோழியப் பிடிச்சுக்கிடலாமா இல்லையா?”

மூணாந் தெரு மொன வீட்ல விட்டுட்டு இவங்கிட்ட எட்டணா, கதவு தொறந்த கெழவிகிட்ட எட்டணா வாங்கிக்கிட்டு நாலு கால் பாய்ச்சல்ல ஓடிப் போனான் ஒத்தக்காலன்.

வீட்டுக்குள்ள போன பய முழிக்கிறான். நான் வேட்டைக்கு வந்த நாயா? வெட்டுப்பட வந்த கெடாயா? பக்குப்பக்குன்னு அடிக்குது கண்ணு; திக்குத்திக் குன்னு அடிக்குது நெஞ்சு.

வந்த வாலிபப் பயல உத்துப் பாத்தா கெழவி.

மொன வளைஞ்சாலும் நிமிந்து நிக்கிற அருவா மாதிரி கூனு விழுந்தாலும் குண்டாங் கல்லு மாதிரி கிண்ணுன்னு இருக்கா கெழவி. ஆயுசுல எத்தன ஆம்பளைகளப் பாத்த கெழவி. ஒரு

‘அட்டப்பார்வ’ பாத்தாலே போதும்; வந்தவன் வயசு என்ன, வகிசி என்ன, வெளிப் பையில காசு இம்புட்டி குந்தா உள் பையில எம்புட்டி குக்கும், அவன் ஆஸ்திபாஸ்தி என்ன? அகல நீளம் என்னன்னு குத்துமதிப்பாக் கணக்குப் போட்டாள்னா பத்துக்கு ஏழு பழுதாகாது.

பாத்தவுடனே அவ கணக்குப் போட்டுட்டா, ‘கன்னுக்குட்டி புதுசு’. இந்தப் பால் குடிக்க இப்பத்தான் வந்திருக்கு.

‘உக்காரு ராசா’ன்னா உள் வீட்டுத் திண்ணையக் காமிச்சு.

உக்காரல அவன், மேய விட்டான் கண்ண வீட்டுக்குள்ள.

போதப்புல் போட்ட கூரை வீடு. சாணி மொழுகிக் குத்துமதிப் பாக் கோலம் போட்ட தரை. அவன் நிக்கிற எடம் நடுவீடு. ஆக்குப்பாரை இல்லாம மூணு அறையாத் தடுத்திருக்கு உள்வீடு. அதுல ரெண்டுக்குக் கதவா சாக்குக தொங்குது. ஒரு அறைக்குக் கதவு ‘டண்டணக்கம்’ பலக. ஆக்குப்பாரைய ஒட்டியிருக்கிற கதவத் தொறந்தாக் கொல்லப்புறம். அது தொறந்தவெளி. அதுக்குக் காட்டாமணக்கு உயிர்வேலிதான் இடுப்பளவு மறைப்பு. அதுல தண்ணி நெப்பிக் குளிக்க ஒரு அண்டா, குளிகல்லு மேல ஒரு பித்தளச் செம்பு.

தெறிச்ச வெத்தல எச்சியா... நசுக்குன மூட்டைப் பூச்சியான்னு கண்டுபுடிக்க முடியாதபடிக்கு - சுண்ணாம்புச் செவத்துல தாறுமாறாச் செவப்புக் கோடு.

‘இங்கயும் நாங்க காவல் இருப்பமில்ல...’ - சிரிக்குதுக சாமிக - சுவத்துல படத்துல.

சாக்குக் கதவுக்குப் பின்னாலயிருந்து வளவி, கொலுசு, சிரிப்பு, செல்லச்சேட்டைன்னு விதவித மான சத்தங்க வந்து கலவரம் பண்ணுதுக காதுக்குள்ள.

“அடியே பொண்டுகளா! ராசா வீட்டுக் கன்னுக் குட்டி ஒண்ணு வந்திருக்குடி. புடிக்குச் சிக்காத புதுக் கன்னுக்குட்டி. மேய்க்கிற யோகம் யாருக்குன்னு பாப்பம். போடி மூத்தவளே! போயி பாயெடுத்துப் போடு; போ.”

கோரம் பாயோட வந்தா மூத்தவ. கிளிப்பச்சை லவுக்கயும் கோவம்பழச் சீலையுமா; கோடாலிக் கொண்ட போட்டு அதுல வலையடிச்சுப் பிரிமணை சுத்தின மரிக்கொழுந்துமா, கழுத்துல பொட்டுமணியும் கால்ல தண்டையுமா. ஒடம்பு எளசா, மூஞ்சி முத்தலுமா.

“உக்காருங்க”ன்னு சொல்லிட்டு விரிச்ச கோரம் பாய ஓரம் சரிசெய்ற மாதிரி ஒரசி நின்னுக்கிட்டுக் குதிகாலத் தரையில ஊனித் தன் கட்ட வெரலத் தூக்கி அவன் கட்ட வெரல மெதுவா மிதிச்சு எதமா நசுக்கி ஒரு இன்ப இம்சை பண்ணிட்டு ஓடியே போனா.

இப்ப ஒத்தக்காலன் சொன்னது ஒலிக்குது காதுல. இந்த முத்தல்தான் முழுக் கோழி போலிருக்கு. முதல்ல தெரியல; இப்ப வலிக்குது நசுக்குன கட்ட வெரலு.

“தாகமா வந்திருக்கும் தம்பி. அடியே அடுத்தவளே. நீர்மோரு குடுடி நீ போயி.”

நீர்மோர் கொண்டு வந்தவ நெறம் கம்மி. ஆனா, பாத்ததும் நெஞ்சுல பச்ச குத்துற லட்சணமான மூஞ்சி. என்னியப் பிச்சித் தின்னுக்கன்னு சொல்லுது கன்னம். அதுக்குள்ள ஒன்னியத் தின்னுபுடு வேன்னு மெரட்டுது கண்ணு. வந்த ரெண்டு பேர்லயும் இவதான் பெருந்'தன'க்காரி. முழுப் பூசணிக்காயச் சோத்துலயும் மறைக்க முடியாது; முந்தானையிலயும் மறைக்க முடியாது இல்லையா...

உக்காந்திருந்தவன் மூஞ்சிக்கு நேரா நெஞ்சக் கொண்டாந்து நிப்பாட்டி, "குடிங்க"ன்னா மோர. பித்துப்பிடிச்சுப் பேதலிச்சுப் போனவன் மோர அண்ணாக்காக் குடிச்சுட்டுச் சொம்ப அவகிட்ட நீட்ட, ஒழுகின வாய் தொடச்சுவிடுற சாக்குல முழுசா எடுத்துட்டா முந்தானைய. அவன் இறுக்க மூடிக்கிட்டான் கண்ண. மல்லியப்பூ வாசன நடந்து கடந்து போறவரைக்கும் தொறக்கல கண்ண. இதுதான் வெடக் கோழியோ? இருந்தாலும் இருக்கும்.

அடுத்து வருது பிஞ்சுக் கோழி; அரிசிப்பொரி, வறுத்தகடல, அச்சுவெல்லம் எடுத்துக்கிட்டு.

இது முக்காக் கை லவுக்க போட்டி ருக்கு. லவுக்க முடியிற எடத்துலருந்து வளவிய அள்ளி அப்பியிருக்கு. 'என்னைப் பார், என் கொலுசைப் பார்'னு கொஞ்சம் ஏத்தியும் கட்டியிருக்கு சீலய. கழுத்துல பவளம் பாசி, காதுல சிமிக்கி, ஒரு முத்தம் குடுத்தாக் கரைஞ்சாலும் கரைஞ்சி ருவேன்னு சொல்ற பிஞ்சு உதடு. என் எதிர்காலம் இன்னும் நல்லாயிருக்கும்னு சொல்லாமச் சொல்ற சோடி மாதுளங்கா. அப்பத்தான் குளிச்சு முடிச்சுத் தொவைச்சுத் தோள்ல காயப்போட்ட கனத்த முடி. ஆளு குட்டை; ஆனாலும் அழகு. குள்ள மயிலு.

அரிசிப்பொரித் தட்டப் பாயில வச்சவ படக்குன்னு அஞ்சு வெரலயும் அவன் தலமுடிக்குள்ள செலுத்திக் கோதிவிட்டுக் கோலம் போட்டு நகத்துலயே கீறிக் கிண்டிக் கெழங்கெடுத்து அவன் கண்ணு சொக்கு துன்னு தெரிஞ்சு ஒரு சுத்து சுத்திவிட்டுச் சொல்லாமப் போயிட்டா.

பித்தம் தெளிய அவனுக்குச் செத்தவடமாச்சு. ஆசையில பயலுக்கு முதுகுத்தண்டுல மினுக்கிட்டான் பூச்சிகளாப் பறக்குது. ஆனா பயத்துல வயித்துல மின்னல் வெட்டி ஒடைஞ்சு ஒடைஞ்சு உள்ள விழுகுது.

இனி குஞ்சுக் கோழி தான் பாக்கி. அதையும் பாத்துருவோம்னு பாத்தா, கெழட்டுக் கோழி வந்து நிக்குது எதுக்க.

"பாத்துக்கிட்டியா ராசா. மூணு கனிக(ள்) மாதிரி வச்சிருக்கேன் மூணு பொட்டை கள. அத்தினி... சங்கிணி... சித்தினி... எவ வேணுமோ எடுத்துக்க."

பய நிதானம் தப்பிப் போனான். பூன பிறாண்டுது அவனுக்குப் புத்திக்குள்ள. ஆச நண்டு தோண்டுது அடிமனச. ஆனா, கண்ண மூடுனா அடிக்கடி வந்து போகுது ஆத்தா மூஞ்சி. ஒடம்பு இங்க இருக்கு; மனசு அங்க கெடக்கு.

கெழவிக்கு ஒண்ணும் புடிபடல. வில்லும் அம்புமா வந்த பய ஏன் தொவண்டு தொங்கிப்போனான். பயலுக்குத் துட்டுப் பத்தலையா; தகிரியம் பத்தலையா?

கிட்ட வந்தா. ரெண்டு கையிலயும் அவன் ரெண்டு கன்னத்தையும் தொட்டு வழிச்சு, தன் நெத்திப் பொட்டுல வெரல்கள மடக்கி நெட்டி முறிச்சா. சடசடசடன்னு வெடிச்சுச் சத்தம் போடுது வெரலு.

"யாத்தே! கண்ணு பட்ருக்கே என் கன்னுக் குட்டிக்கு."

அவன் நெளிய நெளியத் தடவிக் குடுத்தவ அவன் பைக்குள்ள கண்ணவிட்டுக் கணக்குப் பாத்துட்டா. கட்டம் போட்ட அவன் சட்டைப் பையில ஒண்ணுக்கு மேல ஒண்ணு ஏறி மூணு பச்ச நோட்டுக எட்டி எட்டிப் பாக்குதுக. பயல 'ரா'த்தங்கல் தங்கவச்சே அனுப்பலாம். முடிவெடுத்துட்டா கெழவி.

'சீ! வராத எடத்துக்கு வந்துட்டமே. ஒண்ணும் சொல்லாம ஓடிப்போகலாமா?'ன்னு அவன் நெனைக்க...

"ஏய்! தவிச்சுவந்த பிள்ளைக்குத் தலைக்குத் தண்ணி ஊத்துங்கடி..." - சொல்லி முடிக்கு முன்ன மூத்தவ கடகடகடன்னு கழட்டிப்புட்டா அவன் சட்டைய. அள்ளையில குத்தி அவன அல்லாடவிட்டு உள்ள இழுத்த வயிறு வெளிய வாரதுக்குள்ள அவன் வேட்டிய உருவிப்புட்டா எளையவ. என்னா நடக்குது அங்கன்னு அவன் புத்திக்கு எட்டுறதுக்குள்ள எண்ணெ காய வச்சு எடுத்துட்டு வந்துட்டா அடுத்தவ.

எளஞ்சூட்டு எண்ணெய உள்ளங்கையில ஊத்தி அவன் உச்சந்தலையில வச்சு, சப்புச்சப்புச்சப்புன்னு நாலு அடி அடிச்சுக் கரகரகரன்னு கைய வச்சுத் தேச்சு அவனப் பித்து ஏத்துறா பெருந்தனக்காரி.

வீட்டத் தூக்கி வெளிய வைக்குதய்யா எண்ணெ வாசன. சித்தகத்திப் பூவும் பழுத்த பட்டமொளகாயும் சாதிக்காயும் போட்டுச் சிவீர்னு செவக்கக் காய்ச்சி எடுத்த செக்கெண்ணெயாச்சே.

எண்ணெ தேய்க்கிறபோதே வெந்நி கொதிக்குது அடுப்புல.

தலயில வச்ச எண்ணெ கண்ல ஒழுகி விழுந்தப்பக் கண்ண மூடுனவன்தான்; தெறக்கவேயில்ல. மூஞ்சில தேச்சு, நெஞ்சில தேச்சு, கை கால் உருவிவிட்டு, கோவணத்துல எண்ணெ பட்ருச்சேன்னு சின்னவளும் மூத்தவளும் மாறிமாறிச் செல்லச்சேட்ட பண்ணி, கண்ணில்லாத கபோதியக் கைத்தாங்கலாக் கூட்டிட்டுப் போற மாதிரி கொண்டு போறாக குளிப் பாட்ட.

புண்ணாக்குத் திங்க வந்தவன் செக்குல தலயக் குடுத்த கதையாகிப்போச்சு அவன் கத.

வளவிக்காரி ஆச தீரக் குளிப்பாட்டி விடுறா அழகு சிங்கத்த. தலைக்கொரு சொம்பு தண்ணி ஊத்தி அள்ளி எடுத்தா அரப்புப் பொடிய. சும்மா காத்துல கமகம் பாடுது அரப்புப் பொடி. நயம்பொடி அரப்புப் பொடி. உசிலைஎலை - மஞ்சள் - பூலாங்கெழங்கு - வெந்தயம் - மருதாணி - மருக்கொழுந்து எல்லாம் ஒண்ணாப்போட்டு எளங் குமரிகளாக் கூடி இடிச்சது.

'ஓங் குடுமி எங் கையில'ன்னு அவ இழுத்துப் புடிச்சு அழுத்தித் தேய்க்கத் தேய்க்க அங்க தேயி இங்க தேயின்னு அவளுக்கே உத்தரவு போட்டு உசுப்பிவிடுது அவ வளவி.

தலைக்குத் தண்ணி ஊத்த அவ மொதச் சொம்ப மோந்தாளோ இல்லையோ; "யாத்தே! தீ"யின்னு அவ ஆத்தாகாரி ஆக்குப்பாரையில சத்தம்போட, என்னமோ ஏதோன்னு அங்க ஓடிப் போனாளுக எல்லாரும். ஒரு கரித்துணி தீப்புடிச்சதுக்கே கத்திக் குமிச்சுப்புட்டா ஆத்தாகாரி.

இங்க பாவம்... ஒத்தப் பிள்ளையார் மாதிரி உக்காந் திருக்கவனுக்குக் கண்ணுல அரப்புப் பொடி விழுந்து காந்துது. கண்ணத் தெறக்காம அவன் தடவித்தடவிச் சொம்பத் தேடுறான்.

இப்ப ஒரு கொலுசுச் சத்தம் வந்து அவன் முன்னுக்க நின்னு குளிப்பாட்டுதய்யா அவன.

அவன் உச்சந்தலையில தண்ணிவிட்டு அஞ்சு வெரல் நொழஞ்சு ஆஞ்சு அலசிவிட கண்ணு தெறக்காம இருக்கிற பயலுக்குக் கபாலத்துக்குள்ள பூப்பூக்குது. கண்ணத் தெறந்து பாக்கிறான். பாவாட தாவணி யோட தலைக்குத் தண்ணி ஊத்திக்கிட்டிருக்கிறா ஒரு தங்கச் செல. யாத்தே! இது கனாவா? செடி ஒயரத்துக்கு ஒரு செம்பருத்திப் பூவா? குத்தவச்சதும் குடிசு பிரிக்கு முன்ன ஓடிவந்த கொமரிப் புள்ளயா?

முழிச்ச கண்ணு மூடாமப் பாக்கிறான்.

நனைஞ்சிரும்னு சுருட்டி நடுத் தொடையில வச்சிருக் கியே... அந்தப் பாவாடையாகக் கூடாதா நானு? தண்ணியில நனஞ்சு உன் கொலுசுமணிக் குள்ள மாட்டி நீட்டிக்கிட்டிருக்கே ஒரு குறுமுடி... அது செஞ்ச புண்ணியம் நான் பண்ணலையே பாவிமகளே!

தலைக்கு அவ தண்ணி ஊத்த ஊத்த முக்காலடி தூரத்துல முட்ட முட்ட வந்து முட்டாமப் போற மொசக் குட்டிக, தண்ணி ஊத்திக் குளிக்கிறவன் தலையில தணல வாரி எறியுதுக.

“ஓ! இவதான் இந்தக் கோழிப்பண்ணையில குஞ்சுக் கோழியோ?”

“ஏண்டி சின்னவளே! கொல்லப்புறத்துல என்ன வேல? கொமட்டுல குத்து அவள. ஓடிப் போடி உள்ள.”

இவள ஏன் காமிக்கல? பிஞ்சுக் கோழிய இன்னம் சந்தையில எறக்கல.

வீட்டுக்குள்ள போன கொலுசு தேஞ்சு ஒஞ்சுபோன எடத்தில இத்து விழுந்துபோச்சு இவன் உசுரு.

அன்னைக்கு ராத்திரி அக்கா தங்கச்சிக மூணு பேரும் மாத்தி மாத்தி உள்ள போயி வந்தாக; ஒண்ணும் வேலைக்காகல.

என்னா வெவரம்னு விடிய விடியக் கெழவி விசாரிச்சும் பாத்தா.

ரெண்டு தொடைகளையும் இறுக்கிப் பூட்டிக்கிட்டுப் பய படுத்துக்கிட்டானாம்; முத்தம் குடுக்கப்போனா மூஞ்சியத் திருப்பிக் கவுந்துக்கிட்டானாம்.

“ஏண்டி! நம்ம சுத்தபத்தம் புடிக்கலையா சொறிப்பயலுக்கு. எங்க பாக்குறது சுத்தம்? எர புடிக்கிற வேட்டை நாய் வாயி - பழங் கொத்துற பறவ வாயி - பால் குடிக்கிற கன்னுக்குட்டி வாயி - முத்தங் குடுக்குற பொம்பள வாயி - இதுலயெல்லாம் சுத்தம் பாக்கப்பிடாதுன்னு சொல்லுவாகளே... எவ எடுத்துச் சொல்றது அந்த எடுபட்ட பயலுக்கு?”

ராவெல்லாம் கண்ணுறங்காத பயலுக்குக் கண்ணுக்கு முன்னுக்க வந்துபோறது ரெண்டே மூஞ்சிதான். அந்தக் குஞ்சுக் கோழி மூஞ்சி வந்து வந்து போகுது. ஆத்தா மூஞ்சி அப்பப்ப வருது; லேசுல போக மாட்டேங்குது.

விடிய்ய வாசத் தெளிக்க ஒறங்கிப்போனவன் பகலெல்லாம் ஒறங்கிக் கண்ணு முழிக்கையில பொழுது மசங்கிப்போச்சு. போகணும் ஊருக்குன்னு புத்திக்குள்ள கவுளி கத்துது.

கெழவி கணக்குப் பாத்தா.

தேச்ச எண்ணெய்க்கு - தின்ன சோத்துக்கு - தொவைச்ச துணிக்கு - இருந்த இருப்புக்கு

‘அஞ்சரை’ எடுத்துக்கிட்டு ‘ஒம்போதரை’யக் கையில குடுத்து ‘போயிட்டு வா ராசா போ’ன்னுட்டா கெழவி.

அவன் சுத்தியும் முத்தியும் பாத்துட்டு ஒரே தவ்வாத் தவ்வி உள்ள போயி சின்னவ கையில அஞ்சு ரூவாய வச்சு அமுக்கிட்டு, தும்பு திரிச்ச கன்னுக்குட்டி மாதிரி மடார்னு கதவத் தெறந்து சடார்னு தெருவுக்கு வந்துட்டான்.

வெளிய வந்து பாத்தா-

முக்காட்டுக்குள்ள மூஞ்சி பொத்தி, தெருத் திண்ணையில குத்தவச்சு, காவக் காக்கிறவ மாதிரி உக்காந்திருக்காய்யா கருவாச்சி.

பேயடிச்சவன் மாதிரி பேச்சுமூச்சில்லாமப் போச்சு பயலுக்கு.

பிள்ளையப் பாத்ததும் அழுகையா ஊத்துது அவளுக்கு.

அவன் அழுகல. அழுகை வார வழியப் பாறாங்கல்லு வச்சு அடைச் சுப் புடுச்சு வெக்கம்.

முன்ன அவ நடக்க -

பின்ன அவன் நடக்க-

ஒரு வார்த்தையும் பேசிக்கிரல தாயும் மகனும்.

மாப்பிள வீடு பாக்க ஆளுகள வரச்சொல் லிட்டுப் பொம்பள வீடு தேடிப் போயிட்டானே புத்திகெட்ட பய. அம்புலிப்புத்தூர் ஓடை தாண்டி ஆலமரம் கடக்க ஆத்தா அழுதுக்கிட்டே கேட்டா:

“ஏண்டா தங்கம்! ஏதுடா ஒனக்கு இம்புட்டுத் துட்டு?”

அங்கிட்டுப் பாத்துக் கிட்டே சொன்னான் அழகுசிங்கம்-

“நல்லத்தா குடுத்துச்சு.”

“நல்லத்தான்னா..?”

“அதான்... திம்சு.”

புழுதியிலே கெடந்த ஒரு முள்ளு சுருக்குன்னு கால்ல குத்த, அவன் சொன்ன சொல்லு நறுக்குன்னு நெஞ்சுல குத்த, ரெண்டு வலியில எந்த வலி பெருங்கொண்ட வலின்னு தெரியாம நின்ட எடத்துல நின்டுபோனா கருவாச்சி, ஒத்தக்கால மட்டும் ஒசக்கத் தூக்கி.

–வளர்ந்துகொண்டே வரும்
ஓவியங்கள்: ம.செ

analagappan@gmail.com

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம.செ.

சில பேரப் பாத்தாலே தெரிஞ்சு போயிரும் நல்லவுகன்னு. அவுகளுக்கு மறைக்கத் தெரியாது; இருதயக் கூடு என்னா நெனைக்கு துன்னு கண்ணாடி மாதிரி காட்டிக் குடுத்திரும் கண்ணு.

சில பேரப் பாத்தவுடன தெரிஞ்சுபோயிரும் சீ! சீர் கெட்ட ஆளு - கோளாறா இல்லாட்டிக் குடி கெட்டுப்போயிரும்னு. வெசமும் வெனயமும் அவுக கண்ணுலயே திட்டுத்திட்டாத் தெரியும். ஒதுங்கிப் போயிரலாம்; ஒரு தொந்தரவு இல்ல.

ஆனா, இருதயம் நெனைக்கிறது என்னான்னு கண்ணுல துப்புக் காமிக்காத ஆளுக இருக்காகளே அவுகதான் ஆபத்தான ஆளுக. அவுகள ஆழங் காண முடியாது. அழுக்குத் தண்ணி ஆழங் காமிக்குமா? காமிக்காதில்ல.

திம்சு... அப்படியாப்பட்ட ஆளு. இன்னது நெனைக்கிறாங்கிறதக் கண்ல காமிக்க மாட்டா. அப்படியே காமிச்சாலும் பொய்ய நெசமாக் காமிப்பா; நெசத்தப் பொய்யாக் காமிப்பா. அவளத்தான் மத்தவுக கண்டு புடிக்க முடியாதே தவிர, அவ எல்லாரை யும் கண்டுபுடிச்சு வச்சிருப்பா.

இன்னாருக்கு இன்னது புடிக்கும்ங் கிறதக் கண்டறியவே ஒரு பெரும் புத்தி வேணுமா இல்லையா? அழுத புள்ளைக்குப் பாலும் புள்ளத்தாச்சிக்குப் புளியங்காயும் புடிக்கும்னு எல்லாருக்கும் தெரியும்.

குடிகாரனுக்குக் காரக் கறி புடிக்கும்; கூலிக்காரனுக்கு 'எச்சா'க் காசு குடுத்த் தாப் புடிக்கும்;

கொமரிப் புள்ளைக்கு நொறுக்குத் தீனி புடிக்கும்; சாகப்போற கெழவனுக்குச் சொந்த பந்தம் வந்து நெத்தி தொட்டாப் புடிக்குங்கற தெல்லாம் திம்சுக்குத்தான் தெரியும்.

அத்தனையும் தெரிஞ்சுக்கிட்டு அவுகளுக்குப் புடிச்சத மடிப்பிச்சை போட்டுவிட்டுட்டு, தன் போக்குல போயித் தன் காரியம் முடிக்கிறவ திம்சு.

கெழட்டு மாமனுக்கு என்ன கொறைங்கிறதத் துருவித்துருவித் துப்பறிஞ்சுக்கிட்டா. தனக்கு வெவரம் தெரிஞ்ச நாள்லயிருந்து தன்ன யாரும் மதிக்கிறதில்லங்கறதுதான் கெழவனுக்கு இருக்கிற பெருங்கொண்ட கவலை - பெறவிக் கவலைன்னு அன்னைக்கே கண்டுக்கிட்டா; அதுக்குத் தக்கன காய் நகத்திட்டா.

வெள்ளி, செவ்வாயில தலைக்கு முழுகி சாம்பிராணி காமிச்சு 'மடார்'ன்னு போயி விழுந்தா கெழவன் கால்ல. "எந்திரி தாயி எந்திரி"ன்னு பதறிப்போச்சு பெருசு. ஆனாலும் வறண்ட கெணத்துல திடீர்ன்னு ஊத்தடிச்ச மாதிரி ஊத்துது கண்ணீரு. அப்பறம்... எப்படா வரும் வெள்ளி, செவ்வாய்ன்னு ஏங்கி வீங்கிப்போச்சு பெரும் மனசு.

ரெண்டு மூணு வருசத்துலயே கெழவனக் கிறுக்குப் புடிக்கவச்சுப் பிட்டா.

குழைய வடிச்ச சோறு - வெந்து மலந்த ஈரலு; மாறாத வெத்தல - மங்காத வெள்ளை; தலமாட்ல வெந்நி - எச்சி துப்ப ஏனம்; கம்பளி மேல கண்டாங்கிச் சீல; அவிச்ச மொச்ச - இடிச்ச தொக்கு (வேணுங்கிற வெல்லம் போட்டு). இப்படியெல்லாம் உச்சி குளிர உபசாரம் பண்றதுமில்லாம, பேச்சுத் தொணைக்கு அப்பப்ப சில பெருசுகளையும் கூட்டிவிட்ருவா.

சடையத் தேவருக்கு அந்தச் சுத்துவட்டாரத்துலேயே தான்தான் மெத்தப் படிச்ச மேதாவின்னு நெனப்பு. ஆடு குட்டி போட்டாலும் ஆள் செத்துப்போனாலும் அது அதுக்குன்னு ஒரு சொலவம் சொல்லி அலையிற ஆளு. தானும் வெவரங்கெட்ட சிறுக்கி இல்ல... வெவரமான பொம்பளதான்னு தன் அறிவு மூட்டைய ஒரு ஓரமா ஒரு நாள் அவுத்துவுட்டா திம்சு.

"ஊருக்கெல்லாம் சொலவம் சொல்றீகளே... நான் ஒரு சொலவம் சொல்றேன். அதுக்கு அர்த்தம் சொல்றீகளா பெரிய மாமா?"

"சொல்லு தாயி சொல்லு."

"ஊரான் பிள்ளைய ஊட்டி வளத்தா, தம் பிள்ள தானே வளரும்னு சொலவம் சொல்லுதே... என்னா அர்த்தம்?"

வர மாட்டேன்னு சொன்ன மீசை மேல வம்படியாக் கை போட்டு மேல தூக்கிவிட்டுத் தொண்டையச் செருமிக்கிட்டே சொல்றாரு சடையத் தேவரு.

“குடுத்து வாழ்றவனுக்குத்தான் கொலம் தழைக்கும். அதான் தாயி அர்த்தம்.”

இழுத்து அம்மியரைச்சுக் கிட்டிருந்தவ அத நிறுத்திட்டு, “இல்லே”ன்னா. “ஊரான் பிள்ளைன்னா நானு. ஒங்க வீட்டுக்கு வாக்கப்பட்டு வந்தவ. என்னிய நீங்க ஊட்டி வளத்து உருப்படியா வச்சிருந்தா ஒங்க பிள்ளைய நான் ஒழுங்கு மரியாதையா வச்சுக்குவேன். அதான் அதுக்கு அர்த்தம்.”

ஒடம்புல ஒரு பாதி மட்டும் ஓடுற கொஞ்சநஞ்ச நாடியும் ஒரேயடியா ஒடுங்கிப்போச்சு சடையத் தேவருக்கு.

“யாத்தே! அந்த சரஸ்வதியே வாக்கப்பட்டு வந்து சாணியள்ளி சமையல் பண்ணிப் போடுறா சடையத்தேவன் குடும்பத்துக்கு” மெரண்டு போனாரு கெழவன்.

வெளஞ்சு வளஞ்ச கட்டைகளுக்கெல்லாம் அப்பப்ப ஒரு சந்தேகம் வந்திரும்: ஏஞ் சொத்தும் அதிகாரமும் ஏங்கிட்டயேதான் இன்னும் இருக்கா? இல்ல விழுந்த பல்லு மாதிரியே அதுவும் கழண்டுபோயிருச்சா.? அப்படியெல்லாம் சந்தேகப்படாதீக. நீங்க நீங்கதான்னு கண்ணாடி புடிச்சுக் காமிச்சுக்கிட்டேயிருக்கணும் அப்பப்ப அவுக மூஞ்சிய.

திம்சு அதைச் செஞ்சா; கெழவனுக்கு ஒரு கதையும் சொன்னா - கால அமுக்கி விட்டுக்கிட்டே.

“ஒரு காட்ல சிங்கமும் நரியும் சிநேகமா இருந்திச்சுக மாமா. நரி சொல்லுச்சு ‘காட்டு ராசா! காட்டு ராசா! நீங்க வேட்டைக்குப் போனா ஒங்களப் பாத்து மாடும் மானும் யானையும் புலியும் ஓடி ஒளிஞ்சுபோகுதுக; பல நாள் பட்டினியும் கெடக்கீக. எங்க எது மேயுதுன்னு நான் உள் காடு போயி வந்து ஒளவு சொல்றேன். நீங்க அரவ மில்லாமப் போயி அடிச்சுத் தின்னுங்க. மிச்சம் மீதி எனக்கு.”

“நல்லதுடா நரிப்பயலே; அப்படியே செய்”ன்னு சொல்லிருச்சு சிங்கம். நரி ஒளவு பாக்க, சிங்கம் அடிக்க, சிங்கம் காட்ல ஒரே எலும்பு மழைதான்.

நாள் ஆக ஆக நரிக்கு மப்பு ஏறுது. ஒரு நாள் நரி சொல்லுது; “காட்டு ராசா! நித்தம் நீ என்னால தான் எலும்பு கடிக்கிற. நான் இல்லாம நடக்குமா காரியம்? அதனால இன்னைக்கிருந்து என்னிய நரிப்பயலேன்னு கூப்பிடாத. ‘கால் சிங்கம்’ன்னு கூப்பிடு.” போனாப் போகுதுன்னு சிங்கமும் நரியக் ‘கால் சிங்கம்’ன்னு கூப்புட ஆரம்பிச்சிருச்சு.

இப்படியே காலம் போகப் போக; கால் சிங்கம் அரைச் சிங்கமாகிப் போச்சு; அரைச் சிங்கம் முக்காச் சிங்கமாகிப் போச்சு. சிங்கத்துக்கு வயசாகவும் நரி நாட்டாம பண்ணப் பாக்குது. ஒரு நாள் “இனிமே என்னிய ‘முழுச் சிங்கம்’ன்னு கூப்பிட்டாத்தான் நான் ஒளவு பாக்கப் போவேன்”னு ஒக்காந்திருச்சு நரி. சரி! அறிவுகெட்ட நரி ஆசைப்படுது... “இன்னிக்கிருந்து நீ முழுச் சிங்கந்தானப்பா”- சொல்லிருச்சு சிங்கம்.

கொஞ்ச நாள்ல சிங்கம் சீக்கு விழுந்து போச்சு. நான்தான் முழுச் சிங்கமாச்சேன்னு நரி கௌம்பிருச்சு வேட்டைக்கு. கூட ஒரு நொண்டி நரியத் தொணைக்குச் சேத்துக் கிருச்சு. யானக் கூட்டம் மேயற எடத்துக்குப் போயி சிங்கம் மாதிரியே பதி போடுது நரி. வம்படியாத் தரையில வால அடிக்குது.

“சிங்கம் மாதிரியே எனக்கும் கண்ணு செவக்குதா பார்றா.”

“கோவப்பழமா செவந்திருக்குது ராசா” - பொய் சொல்லுது நொண்டி நரி.

இப்ப நரி பாயுது யான மேல. சிங்கம் பாஞ்சா யான முதுகுல ஏறி உக்காந்து தலையில அடிச்சுத் தரையில போட்டுரும். இது சிங்கம்ன்னு பேரு வச்ச நரிதானே... இது யானத் துதிக்கையில போயி அடிக்கப்போச்சு. கடைசியில அது கொம்புல மாட்டிக் கொடல் அந்து செத்துப்போச்சு.

பெரிய மாமா! கால் சிங்கம் அரைச் சிங்கம்ன்னு பேரு வச்சுக்கிட்டாலும் சிங்கம் மாதிரி நாட்டாம பண்ண முடியுமா நரி? ஒங்க மகன் நரிதான். சீக்காக் கெடந்தாலும் நீங்க சிங்கம்தான்.”

காலப் புடிச்சுவிட்டது சொகமா? இல்ல அவ கத சொன்னது சொகமா? சடையத் தேவரு கெறங்கிக் கிறுகிறுத்துக் கெடந்தப்ப அடிச்சு எறக்குறா இன்னொரு ஆப்ப.

“பெரிய மாமா! ஒங்க மகன் குடிகாரராப் போயிட்டாரு. போற எடம் வார எடம் சரியில்ல. எத வித்து எதத் திம்பாருன்னு தெரியாது; சொத்து எம் பேர்லயிருந்தா என்னைக்கும் அழியாது. எழுதிவையுங்க எம் பேர்ல சொத்த”ன்னு சொன்னா.

பெரியகுளத்துக்கு வைத்தியத்துக்குப் போற மாதிரி குதிரை வண்டியி லேயே கூட்டிட்டுப் போயி பத்திரமும் தன் பேர்ல பதிவு பண்ணிப்புட்டா. பத்திரத்துலதான் தெரியுது அவ பேரு - பேயம்மா.

அடுத்து... புருசனயும் போட்டுத் தள்ளிப்புட்டா.

சிங்கத்தையே கழுதையா மாத்துனவளுக்கு நரிய நாயா மாத்த எம்புட்டு நேரமாகும்? மாத்திப்புட்டா; தன் சவுரிமுடிங்கிற சாட்டை யில சும்மா பம்பரமாச் சுத்திச் சுழட்டிவிட்டுட்டா கட்டையன.

சாராயங் குடிச்சுக் குடிச்சுச் சிறுகச் சிறுகச் செத்துப்போன நாக்குக்கு ஒறப்பா உப்புக் கண்டம் வறுத்துக் குடுத்தா. பானையில ஒளிச்சுவச்சிருந்த கஞ்சாவ எடுத்து ‘இந்தா’ன்னு நீட்டுனா. ஒறக்கம் வராமப் பெரண்டு பெரண்டு படுக்கிற குடிகாரப் பயலுக்குக் காதுக்குள்ள கோழி எறக விட்டு எளம் குடைசல் கொடஞ்சு கொடஞ்சு ஒறக்கத்த உண்டு பண்ணினா. அவன் ஊர் மேஞ்சு ஒலகம் சுத்தி நடுச்சாமத்துல வந்து கதவத் தட்னாலும் சுடுசோறு போட்டு விசிறிவிட்டா. அது என்ன எழவோ தெரியல... அவன் எப்பவும் கோழி கூப்பிடத்தான் காலத் தூக்கிப் போடறது; அதுக்கும் எனக்காச்சு ஒனக்காச்சுன்னு எப்பவும் ஈடுகுடுத்தா. பல சகதி பெரண்ட பன்னி மாதிரி ராத்திரிக்கு அவன் வீட்டுக்கு வந்தாலும் விடிய்ய கொக்கு மாதிரி வெளியேற நித்தம் ஒரு வெள்ள வேட்டி வெளுத்துவச்சா. இதுலயெல்லாம் சொகங்கண்ட கட்டையன அவ உக்கிபோட்டு உக்காரவச்சுப்பிட்டா. அப்பன்கிட்டயிருந்து மகனப் பிரிச்சிட்டா அவளுக்கு ஆடு புலி ஆட்டம் லேசு.

அப்பனுக்கொரு கத சொன்ன மாதிரி மகனுக்கும் ஒரு கத சொன்னா. இது வேற கத; அப்பன் மகனப் பிரிக்கிற கத. ஒரு காதுல கோழி எறகு வச்சுக் கொடஞ்சுக்கிட்டே மறு காதுல ஆணியடிக்கிறா.

“ஒரு ஊர்ல ஒரு கெழவன். மக்கமாரு மூணு பேரு. கெழவி செத்ததும் மூணு பேருமே கஞ்சி ஊத்தல. தெரிஞ்சதப் பாருன்னு தெருவுல விட்டுட்டாக. கெழவன் கஞ்சி குடிக்கணுமே...

என்னடா வழின்னு யோசிச்சாரு உள்ளூர் நாட்டாம. ஒரு பெரிய காரீய உருண்ட வாங்கினாரு. முடிஞ்சு கெழவன் பையில போட்டாரு. 'இந்தாப்பா... இத வச்சுக்க; எக்காரணம் கொண்டும் தெறந்து காட்டிராத; தெறக்கவிட்றாத. நான் செத்தா மூணு பேருமாப் பங்கு போட்டுக்கங்கன்னு சொல்லிப்புடு'ன்னு சொல்லிக் குடுத்தாரு.

கெழவன் என்னமோ பெரும்பொருள் வச்சிருக்கான்னு மகன்களும் மருமகள்களும் தாங்குதாங்குன்னு தாங்குறாக. திண்ணையில கெழவன் உக்காந்தாலும் எந்திரின்னு எழுப்பித் திண்ணையும் தொடைச்சுவிடுறாக; வேட்டியையும் கட்டிவிடுறாக. தீவாளி பொங்கலுக்குக்கூடக் கெழவனுக்குக் கறித்தண்ணி காமிக்காத பொம்பளைக வெள்ளி செவ்வாயிலகூட ஆடு கோழின்னு அடிச்சுப் போடு றாளுக. என்னாப்பா உம் பிள்ளை களுக்குப் பாசம் பொத்துக்கிட்டுப் பொங்குதுன்னு கேக்குது ஊரு. எல்லாம் ஒரு 'காரியத்துக்குத் தான்'கிறான் கெழவன்.

ஒறங்கினாலும் ஒக்காந்தாலும் நடந்தாலும் பையை விடுறதில்ல கெழவன். ஒண்ணுக்கு ரெண்டுக்குப் போனாலும் தொங்குது பை தோள்லயே. என்னாதான் இருக்கு பையிலன்னு கேட்டா, அதுல ஒரு 'காரியமிருக்கப்பா'ன்னு கண்ணச் சிமிட்டுறான் கெழவன்.

இப்படி ஏகபோகமா இருக்கையில தான் சாகப்போறது தெரிஞ்சுபோச்சு கெழவனுக்கு. மக்கமாரு மருமக்கமாரக் கூப்பிட்டு நான் யார் வீட்ல சாகுறனோ அவுகளுக்குத்தான் பெரிய பங்குன்னுட் டான் கெழவன். உடனே மூணு பேரும் 'என் வீட்ல சா... என் வீட்ல சா...'ன்னு இழுக்கிறாக கையப் புடிச்சு. 'நாஞ் செத்தா முப்பதாம் நாளு காரியம் முடியாம அவுத்திராதீக'ன்னு சொல்லிட்டு, நாட்டாமையக் கூப்பிட்டுக் குடுத்திட்டாரு பைய.

ஒரு நாள் தெருவுல சுருண்டு விழுந்து மண்டை யப் போட்டுட்டான் கெழவன். இப்ப மூணு தேரு கட்டுறானுங்க மூணு பேரும். 'எந் தேர்லதான் அப்பன் போகணும்... எந் தேர்லதான் அப்பன் போகணும்...' அண்ணந் தம்பிகளுக்குள்ள அடிதடியாகிப் போகுது. கடைசியா மூணு தேர்லயும் மாத்தி மாத்திப் பொணத்தக் கொண்டு போயிப் பொதச்சிட்டு வந்தாங்க.

முப்பது நாள் காரியமும் முடிஞ்சது. அண்ணந்தம்பிக கூடி அவுத்தாக பைய. பாத்தா, உள்ள பெரிய 'காரீயம்' இருக்கு. எல்லார் மூஞ்சியிலயும் இருளடிச்சுப் போச்சு. 'காரியமிருக்கப்பா காரியமிருக்கப்பான்னு எல்லாரையும் ஏய்க்காம ஏய்ச்சுட்டுப் போயிட்டானப்பா.' அப்பத்தான் அது நெசமாவே எழவு வீடாப் போச்சு."

கத சொல்றதையும் காது குடையறதையும் ஒரே நேரத்துல நிறுத்துனா திம்சு.

"இந்தக் கதைய ஏன் எனக்குச் சொல்றவ?"

“அந்தக் கெழவனுக்கு ஒரு காரீயமாவது இருந்திச்சு. ஒங்க கெழவனுக்கு ஒரு ஒட்டுக் கோமணமாச்சும் இருக்கா?”

“ஏன் இந்த வீடும் காடும் இல்லையா?”

“ஆமாம். இந்த வெளங்காத வீடும் வெளை யாத காடும் உப்புக் கல்லுக்கு ஆகுமா? ஏதோ ஒன் தாட்டியத்துல ஓடிக்கிருக்கு வண்டி. நீ வட்டிவாசிக்குக் குடுத்து வாங்குற காசிலதான மாமன் மஞ்சக் குளிச்சுக்கிட்டிருக்கு.

“என்னடி சொல்ற?”

“வைத்தியம் பண்ண - வாங்கித் தின்னன்னு வார காசெல்லாம் கெழவனுக்கே போயிட்டா நாளப்பின்ன நம்மளுக்குன்னு என்ன இருக்கு? நாளக்கி நீயும் விழுந்திட்டன்னு வச்சுக்க ஒன்னையும் நாந்தான தூக்கிச் சுமக்கணும்? எம் முந்தானையில முடிஞ்சுவைக்க என்ன இருக்கு? என் புருசனத் தவிர?” - இப்படி எத்தனையோ தடவ எறும்பா ஊரி ஊரி அந்தக் கல்ல தேய்ச்சிட்டா.

தானியம் வித்த பணத்தையும் வட்டிவாசிக்கு வார காசையும் பொண்டாட்டி பொறுப்புல விட்டுட்டான் கட்டையன். போகப் போகத் தகப்பனுக்கும் மகனுக்கும் பேச்சுவார்த்தை இல்லாமப் பிரிச்சேபுட்டா திம்சு.

ஒரு கோட்டைச் சுவர் இருக்கு. எங்கிருந்தோ ஒரு பறவை பறந்து வந்து அதுல உக்காருது. எச்சமிடுது. அதுலருந்து ஒரு வெத விழுகுது. விழுந்த வெத மொளைக்குது. அது வேர்விட வேர்விட விரிசல் கண்டுபோகுது சுவரு.

தெரியாமச் செய்யுது பறவை;

தெரிஞ்சே செய்றா திம்சு.

–வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம.செ.

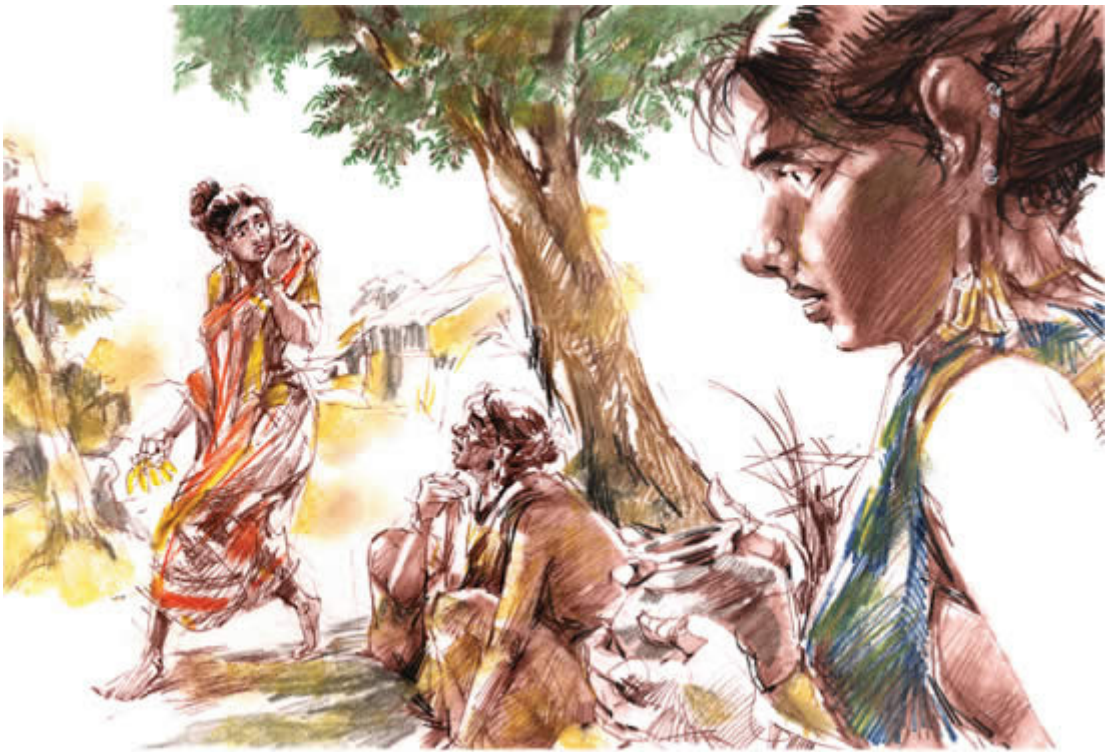

அம்புலிப்புத்தூர விட்டு அழகுசிங்கத்த மீட்டு வந்தன்னைக்கிருந்து கண்ணுல ஒறக்கம் தங்கல கருவாச்சிக்கு. நெஞ்சாங்கூட்ல கத்தி குத்தி முதுகுப் பக்கம் முள்ளுத் தச்ச கதையாகிப்போச்சு கருவாச்சி கதை.

அழகுசிங்கத்த நெனச்சா அவளுக்கு அழுகையா வருது. 'எதிரிகள விலாவுல குத்தி விழுத்தாட்டிட்டுக் கொம்புல குடல் மால சுத்தி வர வேண்டிய என் வீட்டுக் காரிக்காள, இப்பிடி எச்சி எல மேயப் போயி ஈனப்பட்டு நிக்குதே...' - இது நெஞ்சாங்கூட்டுல பாஞ்சு நட்டுக்குத்தலா நிக்கிற கத்தி.

யாருக்கும் தெரியாமக் காசு குடுத்து அவனத் தேவடியா வீட்டுக்கு ஏவிவிட்ருக் காளே ஒரு எழவெடுத்த சிறுக்கி... அது முதுகுல குத்தி முனையொடிஞ்சு நிக்கிற முள்ளு.

ஏதோ லவுக்க போட்ட லம்பாடி பொழச்சுப் போகட்டும்னு கண்டுங் காணாம இருந்த கருவாச்சி இப்பப் பளிச்சுன்னு முழிச்சுக்கிட்டா.

இவ யாரு?

எந்தக் காட்டுச் சிறுக்கி?

ஒழுங்கு மொறையான பொம்பளதானா?

ஒண்டவந்த பிடாரியா?

'மேட்டு நெலத்துல நட்டவனும் கெட்டான்; மேனாமினுக்கியக் கட்டுன வனும் கெட்டான்'னு சொல்லுவாகளே... இவ நல்ல சிறுக்கியா? மேனா மினுக்கியா?

இவளக் கண் கொத்திப் பாம்பு மாதிரி கவனிச்சே ஆகணும்னு பொட்டுல பொறிதட்டுது கருவாச்சிக்கு.

நான் பொத்தி வளத்த மகனக் காப்பாத்தணுமே இந்தப் பொட்ட நரி கடிக்காம.

"ஆம்பளச் சாமிகளா! பொம்பளச் சாமிகளா! எல்லாம் தொலஞ்சு எல்லாம் கழிஞ்சு ஏம் பொழப்புல ஈவுன்னு நான் மிச்சம் வச்சிருக்கிறது ஒத்தையில பெத்த ஏம் பிள்ள ஒண்ணுதான். ஏம் பிள்ளையப் பெராந்து தூக்கிட்டுப் போயிராமக் காபந்து பண்ணிக் கரை சேத்துருங்க."

குத்துக் கல்லக் கண்டாலும் கும்புட்டுக் கும்புட்டுக் காலுக்கு விழுந்திர்றா கருவாச்சி.

ஆனா, ஆத்தாள ஆத்துல விட்டுட்டு அவன் போக்குல போயிக்கிட்டிருக்கான் மகன்காரன்.

பெரும் பாதையை விட்டுப் பிரிஞ்சு ஓடி ஒதுங்கி ஒடுங்கி, கண்காணாத காட்டுக்குள்ள காணாமப் போகுதா இல்லையா ஒத்தையடிப் பாதை... அப்படி ஆத்தா பிடிய விட்டு வெலகி வெலகி வெளிய வெகு தூரம் போறான் பய. ஆத்தா என்ன செஞ்சாலும் அது சொத்த இது சொத்தைங் குறான். இல்லாத நொட்டச் சொல்லெல் லாஞ் சொல்லி ஆத்தாளக் கிறுக்குக் குத்துறான்.

அன்னைக்குக் களிக் கிண்டிக் கருவாட்டுக் குழம்பு வச்சதுல ஒரு கூத்தாகிப்போச்சு.

மீனாட்சின்னா மூக்குத்தி; கண்ணகின்னா செலம்பு; வேலு நாச்சின்னா கத்தி; ஆண்டாள்னா மால; பாஞ்சாலின்னா சீலங்கிற மாதிரி கருவாச்சின்னா ஞாபகம் வாரது கரு வாட்டுக் குழம்புதான். கருவாட்டுக் குழம்பு வைக்கிறதுல சில்லாவுல அவள அடிக்க ஆள் கெடையாது. அவ கைப்பதம் யாருக்கும் வராது. பாதகத்தி குழம்பு வச்சா கருவாடு மீனாப் போகும்; கத்திரிக்கா தேனாப் போகும்.

அம்மியில மஞ்ச மொளகா வச்சு அரச்சு, தேங்காயில ஒரு எளஞ்சில்லு எடுத்து நச்சுன்னு நசுக்கி, சின்ன வெங்காயம் ரெண் டெடுத்து மேல் தோலச் செல்லமா ஒரு உரி உரிச்சு, பெத்த பிள்ளைய அடிக்கிற மாதிரி பொத்துனாப்புல ரெண்டு தட்டுத் தட்டிக் கொழவிய இழுத்து அரைச்சு அரைச்சத ஒண்ணு தெரட்டி, அதுல அறுத்து வச்ச கத்திரிக்காயையும் கருவாட்டையும் உப்பையும் போட்டு அஞ்சு வெரலை யும் விட்டுப் *பெசறி, அளந்து தண்ணி வச்சு அடுப்புக் கூட்டி, அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் போகாம அங்கேயே இருந்து அளவாத் தீ எரிச்சு, ஒரு கொதி ரெண்டு கொதி விட்டு மூணாங் கொதி கொதிச்சு அடங்கிப் பொருந்தப் புளியக் கரைச்சு ஊத்தி, நாலாங் கொதி கொதிக்க நறுக்கா எறக்கி வைக்கிறதுதான் ஊர்நாட்ல கருவாட்டுக் குழம்புக்குண்டான கம்ப சூத்திரம். இப்படித்தான் வைப்பாக எல்லாரும்.

இதுக்கெல்லாம் மேல கருவாட்டுக் குழம்புக்கு யாரும் பாக்காத ஒரு பண்டுதம் பாப்பா கருவாச்சி. மூணாங் கொதியில புளி கரைச்சு ஊத்தி நாலாங் கொதியில எறக்குறதுக்கு

முன்னால கரண்டியில சுட வச்ச நல்லெண்ணயக் கருவாட்டுக் குழம்புச் சட்டிக்குள்ள எறக்கி, சாமிக்குச் சூடம் காமிக்கிற மாதிரி ஒரு அளாவு அளாவி மினுமினுமினுன்னு எண்ணெ மெதக்க எறக்கி வப்பா பாருங்க... அந்த வாசன அடுத்த தெரு வரைக் கும் அடிக்கும்; நாக்குச் செத்த ஆளுக்கும் நமநமங்கும்.

அன்னைக்கி வச்ச கருவாட்டுக் குழம்புல ரெண்டு ஒச்சமாகிப்போச்சு. அங்க இங்க தேடியும் கத்திரிக்கா சிக்கல; பாவப்பட்ட பொம்பளைக்குப் பாகக்காயிதான் சிக்குச்சு. தாளிக்கலாம்னு சீசாவ எடுத்துப் பாத்தா, சரீரத்துக்குள்ள ஆத்மாவக் கண்டுபுடிச்சுப் புடலாம் போலிருக்கு; சீசாவுக்குள்ள நல்லெண்ணையக் கண்டுபுடிக்க முடியல.

அடித் தூர்ல மஞ்சளாத் தெரியுதே... அது எண்ணெயாத்தான் இருக்கும்ங்கற ஒரு தெய்வ நம்பிக்கையில கவுத்தா, இருந்த ஒண்ணு ரெண்டு சொட்டும் தாய் வீட்லருந்து மாமியா வீட்டுக்குப் போற புள்ளத் தாச்சி மாதிரி நிதானமா... வேண்டா வெறுப்பா எறங்கி வந்துச்சு. மூதாக்கமாரு செஞ்ச தர்மம்... வருது நல்லெண்ணன்னு அவ சாமியக் கும்பிட்டுப் பாத்துக்கிட்டே இருக்க, சிவபெருமான் தொண்டை யோட நின்னுபோன நஞ்சு மாதிரி, இறங்கி வந்த எண்ணெ சீசாவோட கழுத்துலயே சீவன விட்டிருச்சு.

கேப்பக் களிய மூணு வெரல்ல பட்டும் படாமப் பிச்சுக் கருவாட்டுக் குழம்புல ஒரு முக்கு முக்கி என்னமோ நாவப் பழத்த வாய்க்குள்ள எறியிற மாதிரி களித் துண்ட நாக்குல எறிஞ்சவன், கண்ண இறுக்கி மூடிக் களியத் 'த்தூ'ன்னு துப்புனான் பாருங்க...

பசுமாட்டுக்குச் சோளத்தட்ட வெட்டிக்கிட்டிருந்த கொண்ண வாயன் மூஞ்சியில களிமண் அடிச்ச மாதிரி ஓடி ஒட்டிக்கிருச்சு களி.

"அய்யா ராசா! என்னாச்சுய்யா... என்னாச்சு?"

"ராசாவாம் ராசா... கருவாட்டுச் சாறுக்குக் கத்திரிக்கா வாங்க வக்கில்லாத சிறுக்கி... நீ பெத்த மகன் மட்டும் ராசா எங்கிட்டு ஆகிறது ராசா..?

அடிச்சான் தட்டத் தூக்கித் தலகீழா.

நெளிஞ்சுபோச்சு தட்டு; செதறிப் போச்சு களி; தெறிச்சு ஓடி வெறச்சு விழுந்ததுல ரெண்டாஞ் சாவு செத்துப்போச்சு கருவாடு.

ஊர் ஒடுங்கிருச்சு.

அரசமரத்துக் கல்திட்டுல வேட்டிய இழுத்துப் பொத்தி ஒரு கையத் தலைக்கும் ஒரு கையத் தொடை இடுக்குலயும் வச்சு அழுதுக்கிட்டே படுத்துக்கெடந்த அழகுசிங்கத்த, கையில தூக்குவாளியோட எழுப்புறா சலவைக்காரி.

"எம் மகன் பட்டினி கெடந்தா எனக்கு ஒறக்கம் வராதுன்னு ஒங்க நல்லத்தா குடுத்துவிட்டுச்சு. சாப்பிட்டுச் சட்டியக் குடு; நான் இங்கயே இருக்கேன்."

தெறந்து பாத்தா சட்டி கொள்ளாம அமுக்கி அடச்ச நெல்லுச் சோறு; அது மேல ரெண்டு

அவிச்ச முட்ட. அவன் ஆவலாதியாக் கைவிட்டு அள்ளப் போனா, கால் சட்டிச் சோத்துக்குச் கீழ கறியா அடைஞ்சு வச்சிருக்கா திம்சு.

அவன் அள்ளித் திங்கத் திங்க -

சோறு மாதிரி நெஞ்சுக்குள்ள போறா திம்சு;

அவன் விட்ட ஏப்பம் மாதிரி அவனுக்குள்ளயிருந்து வெளியேற்றா கருவாச்சி.

லட்சுமிபுரத்துல பத்திரகாளியம்மன் கோயில் திருவிழா. இந்த வருசம் கரகாட்டமாம். அம்புலிப்புத்தூர் கனகு ஆட வாராளாம். பத்துப் பதினஞ்சு பஞ்சாயத்து எல்லைக்குள்ள அம்புலிப் புத்தூர் கனகு பேரச் சொன்னா வளஞ்ச வாழத்தண்டும் பத்திக்கிரும்; அவ கரகம் சுத்துனான்னா பல பேருக்கு ஒலகம் சுத்தும்.

'அம்புலிப்புத்தூர் அண்டா'ன்னு வயசுப்பயக அவளுக்குச் செல்லமா வச்ச பேரு செல்லுபடியாகிப்போச்சு. தலையில தூக்கிவச்சதையும் சேத்து மொத்தம் அவளுக்கு மூணு கரகம்னு சீட்டுக் கிழிஞ்ச சில பெருசுக சிரிச்சுச் சிரிச்சுப் பேசிக்கிருவாக.

அம்புலிப்புத்தூர்க்காரி கரகம் பாக்க ணும்னு ஆச வந்திருச்சு அழகு சிங்கத்துக்கு.

சும்மா வெறுங்கைய வீசிப் போய் வந்திர முடியுமா? வழிச் செலவுக்கும் வாங்கித் திங்கவும் காசு வேணாமா? அடுக்குப் பானைய உருட்டிப் பாத்தான்; அஞ்சறைப் பெட்டியப் புரட்டிப் பாத்தான்; கொண்ணவாயன உருட்டிப் பாத்தான்; ஒண்ணும் கதைக்காகல.

மலட்டுப் பொம்பள அரச மரத்தச் சுத்திச்சுத்தி வார மாதிரி ஆத்தாளச் சுத்திச்சுத்தி வாரான்.

காய்ச்சல்னு நெத்தியில பத்துப் போட்டுக் கட்டில்ல படுத்துக்கெடக்கா கருவாச்சி. எப்படிக் கேக்குறது?

கையேந்தி நின்னாக் கேவலம்; களவாண்டுட்டுப் போனா வீரம்னு அவன் புத்தி சொல்லுது. அவ முந்தானை யில எப்பவும் காசு முடிஞ்சுவச்சிருப்பா. முந்தான எங்க இருக்குன்னு மோப்பம் புடிச்சுப் புடிச்சுப் பாக்குறான்; கண்ணுக் குச் சிக்கல. புத்துக்குள்ள இருக்கிற புதையலப் பாம்பு பாதுகாத்துப் படுத்துக் கெடக்கிற மாதிரி முந்தானையச் சுருட்டித் தலயணைக்குக் கீழவச்சு அதுக்கு மேல தலயவச்சுப் படுத்திருக்கா கருவாச்சி. கண்ணுக்குச் சிக்காதது கைக்கு எங்க சிக்கப்போகுது? இப்பப் பெரண்டு படுப்பா அப்பறம் பெரண்டு படுப்பான்னு பய மருகி மருகி நிக்கிறான்.

சீரங்கத்துல ரங்கநாதரு ஒருக்களிச்சுப் படுத்த மாதிரி படுத்தவதான்; ஆடல; அசையல. முந்தானையில முடிஞ்ச காச முழுசா எனக்குக் குடுத்திரு; பாதிய உண்டியல்ல போடுறேன்னு பத்திர காளியம்மனுக்கும் நேந்துக்கிட்டான்.

அது மூணு தலமொற கண்ட கயித்துக் கட்டிலு. உரிச்ச ஆட்டுக் கொடலு சரியும் பாருங்க... அப்படிக் கயிறு ஒழுகி நிக்கிற கட்டிலு அது. அவன் நேந்தது வீண்போகல; பத்திரகாளியம்மன் பார்வை பட்டிருச்சு. தலகாணிய விட்டுத் தப்பிச்சுக் கயித்துக் கட்டில் ஓட்ட வழி இப்பத் தொங்குதய்யா முந்தான முடிச்சு. அது ஆட ஆட அழகுசிங்கம் ஆவியே ஊசலாடுது.

கட்டிலுக்குக் கீழ தலையக் குடுத்து, கத்திய வச்சு ஆத்தா முந்தானைய அறுத்துப் பாத்தா ரெண்டே ரெண்டு கால் ரூவா 'ஈ'ன்னு இளிக்குது. ரெண்டு ஒரு ரூவாய எதிர்பார்த்த பய ரெண்டு கால் ரூவாயக் கண்டதும் 'சீ! பிச்சக்காரச் சிறுக்கி'ன்னு கத்துனானோ இல்லையோ, கண்ணு முழிச்சு எந்திரிச்சுட்டா கருவாச்சி.

"பொழப்பா பொழைக்கிற பொழப்பு... இந்தா இத நீயே வச்சுக்க. நீ செத்தா ஒனக்கு ஒரு நெத்திக் காசு. நான் செத்தா எனக்கு ஒரு நெத்திக் காசு." அவ மூஞ்சியிலயே விட்டெறிஞ் சிட்டு விறுவிறுவிறுன்னு வெளியேறிட் டான் அழகுசிங்கம்.

நேரா சலவைக்காரி வீட்டுக்குப் போனான். கழுதை கத்துனா நல்ல சகுனம்னு நெனச் சானோ என்னமோ, அத ஓங்கி ஒரு எத்து எத்திக் கத்தவிட்டான்.

"கரகாட்டம் பாக்கப் போறேன். நல்லத் தாகிட்டக் காசு வாங்கிட்டு வா"- அவள ஏவிவிட்டுட்டுத் திண்ணையில அவ வாங்கிவச்சிருந்த ஊர்ச்சோறு தின்டு உக்காந்திட்டான்.

தெள்ளக் கடஞ்சவ திம்சு. இந்த மொரட்டு முட்டாப்பயலக் கவுட்டுக்குள்ள நொழைக்கக் காலம் பாத்துக்கிட்டிருந்தா; காலம் அவ காலுக்குள்ள வந்து நிக்குது இப்ப.

ஒரு தீக்குச்சி இருந்தா கரடிக்கிட்டத் தப்பிச்சுக்கிரலாம். மரமேறத் தெரிஞ்சா புலிகிட்டத் தப்பிச்சுக்கிரலாம். பள்ளத்துல எறங்கிக்கிட்டா யானகிட்டத் தப்பிச்சுக் கிரலாம். ஓடாமத் திரும்பிப் பாக்காம நின்னு நிதானமாப் போனா நாய்கிட்டத் தப்பிச்சுக்கிரலாம். இப்படி எல்லாம் தெரிஞ்ச வளுக்கு, காசும் கறித்தண்ணியும் குடுத்தாத்தான் இந்த மொரட்டு முட்டாப் பயகிட்டயிருந்து தப்பிக்க முடியும்னு தெரியாதா?

பச்ச அஞ்சு ரூவாயப் பாத்தா பகவானப் பாக்குற மாதிரியிருந்த காலத்துல முழு ரெண்டு ரூவாயத் தூக்கிக் "கரகாட்டம் பார்றா மகனே"ன்னு குடுத்துவிட்டுட்டா.

சோத்துல பள்ளம் வெட்டிக் காசுல மூடிப்புட்டா. அன்னைக்கி விழுந்தவன் தான்; எந்திரிக்கவேயில்ல.

காலம் நகர நகர, அவ காயும் நகருது.

கட்டையன் கூட்டாளிகள வேரோட வெட்டிவிடத் திட்டம் போட்டா திம்சு.

ரெண்டு மூணு வருசத்துல சாதிச்சும்புட்டா.

கட்டையன் கண்ணுல எப்பப்பக் கங்கு தெரியுதோ அப்பப்ப எண்ணெய ஊத்தி எரியவிட்டா.

"மாமா! கூட்டாளியப் பத்திக் குறை சொல்றாளே சிறுக்கின்னு கோவிச்சுக்கிராதிக. ஒங்க பாண்டிப் பய பார்வை சரியில்ல. எப்பவும் என்னியக் கண்ணப் பாத்துப் பேசாமக் கழுத்துக்குக் கீழேயே பாத்து வெறிச்சு நிக்கிறான் பய." அவன் சீட்டக் கிழிச்சா அன்னைக்கிருந்து.

"ஒங்க ஒலக்கையன் ஒரு கடன் காரப்பய. நீ இல்லாத நேரம் பாத்து வந்து 'காசு குடு, காசு குடு'ன்னு குரும்பைய அணில் கடிக்கிற மாதிரி காதோரம் வந்து 'கறிச் கறிச்'சுங்கிறான்". அன்னைக்கிருந்து வீட்டுக்குள்ள சேக்கவிடாம ஒலக்கையன வெலக்குனா.

“மாமோய்! எப்பத் தண்ணி மோந்து குடுத்தாலும் இந்தப் பன்னியாம்பேரன் செம்புக்குள்ள கைவிட்டு என் விரலக் கிள்ளாம வாங்குறான் இல்ல.” அன்னைக்கிருந்து ஓஞ்சுபோச்சு அவன் கதையும்.

நடை தளந்துபோனாரு சடையத் தேவரு. சாராயமும் ஈரலும் போதும்னு சாஞ்சு கெடக்கான் கட்டையன். அவ “தோ தோ தோ”ன்னு கூப்பிட்டதும் அவ கால மோந்து பாக்குற கறுப்பு நாயாகிப் போனான் அழகுசிங்கம்.

அவ வாக்கப்பட்டு வந்து வருசம் ஏழாகியும் பிள்ளை இல்ல; என்னா எவடம்னு கேட்கவும் நாதியில்ல.

நல்ல வெயிலு.

சுட்டுக்கெடக்கு சொக்கத்தேவன்பட்டி.

ஈ ஆடல; எறும்பாடல; வேப்ப மரத்துல எல ஆடல.

அகமலையில கட்டிக் குடுத்த மக வீட்டுக்கு, சொக்கத்தேவன்பட்டி வழியாப் போற குப்பணம்பட்டிக் கெழவி ஒருத்தி, கருவாச்சி வீட்டு வேப்பமரத்து நெழல்ல ஒதுங்கி வேர்வையத் தொடச்சு அதே முந்தானையில விசிறிக்கிட்டிருக்கா.

வாழப்பழம் ஒரு கையிலயும் வடை ஒரு கையிலயுமா வாங்கி, இந்த ஊர ஆள வந்த மகாராணி நாந்தானாக்கும்னு திடும் திடும்னு அந்த வழியா எட்டுவச்சுப் போறா திம்சு. குறுகுறுகுறுன்னு அவளையே பாத்தா கெழவி; திரும்பித் திரும்பிக் கெழவியையே பாத்தா திம்சு. படக்குன்னு தலையக் கவுந்து விசுக்குன்னு எட்டுவச்சு வெரசா ஓடி ஒளிஞ்சுபோனா. முதுகுத்தண்டுல சிலீர்னு தண்ணியடிச்ச மாதிரி வளஞ்ச கூனு நிமிந்து ஒக்காந் துட்டா கெழவி.

யாரோ அசலூர்க் கெழவி... வீட்டு வாசல்ல வேர்த்து உக்காந்திருக்கா. தவிச்ச வாய்க்குத் தண்ணி குடுப்போம்ன்னு புளிச்ச தண்ணியக் கொண்டாந்து குடுத்தா கருவாச்சி.

புளிச்ச தண்ணிச் சொம்ப வலது கையில வாங்கி வச்சுக்கிட்டு, “அந்தா போறா பாரு லவுக்க போட்டு... அவ யாரு தாயி?”ன்னு கேட்டா கெழவி.

“திம்சு.”

“இல்ல ஆத்தா. அவ பேரு பேயம்மா. இந்த ஊர்ல அவளுக்கு என்னா சோலி?”

“ரெண்டாந் தாரமா வாக்கப்பட்டு வந்திருக்கா.”

“ரெண்டாந் தாரமாவா?”

“ஆமா, பிள்ளையில்லாத ஒரு பெரிய வீட்டுக்கு வாரிசு குடுக்க வந்திருக்கா!”

“வாரிசா? கூமுட்டை எப்படிக் குஞ்சு பொரிக்கும்?”

“என்னாத்தா சொல்ற?”

“ஆமா தாயி! கர்ப்பப்பை இல்லாதவ எப்படிப் பிள்ள பெற முடியும்?”

“கர்ப்பப்பை இல்லையா? நெசமாவா?”

“பொய்யா சொல்றேன். அவளுக்குக் கருக்கலச்சவ நானு; கர்ப்பப்பை எரிஞ்சு போச்சுன்னு சொன்னவ நானு. நான் கும்புடுற மூணுசாமி மேல சத்தியம்.”

நெஞ்சப் புடிச்சு நின்னுபோன கருவாச்சி, கெழவியக் கையப் புடிச்சு இழுத்து வீட்டுக்குள்ள கூட்டிட்டுப் போனா.

கெழவி உள்ள போனதும் -

அடைக்குது கருவாச்சி கதவு;

அரவமில்லாமக் கமுக்கமாத் தொறக்குது

திம்சோட கடந்த காலக் கதவு.

---

*பிசைதல்

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம. .செ.

திம்சு கதைய மருத்துவச்சி சொல்லச் சொல்ல 'திக்குதிக்'குன்னு நெஞ்சடைச்சுக் 'குப்புகுப்பு'ன்னு வேர்த்துப்போச்சு கருவாச்சிக்கு.

யாத்தே, இப்படி ஒரு பொம்பளையா? இவளும் ஒரு பொம்பளையா? ரெண்டு கையிலயும் மார்ல அடிச்சு மல்லாந்து விழுந்துபோனா கருவாச்சி.

புத்தி தெளிஞ்சு எந்திரிச்சுப் பொறுமையா யோசிச்சா. பந்தல்ல தொங்குறது புடலங்காயில்ல, பச்சப் பாம்புன்னு பளிச்சுன்னு தெரிஞ்சுபோச்சு அவளுக்கு; பொம்பள வேசம் போட்டு எம ராசா புகுந்திருச்சு சடையத்தேவன் வீட்டுக்குள்ளன்னு புரிஞ்சுபோச்சு.

இதுவரைக்கும் இவ என்னென்னா கூத்து நடத்தியிருக்கா? என்னா நடக்குது என்னியச் சுத்தி? நெனைக்க நெனைக்கப் பொறி பறக்குது புத்திக்குள்ள.

ஆமா, இந்த அஞ்சாறு மாசமாவே அழகு சிங்கம் பய சரிவர வார தில்லயே! புத்துல பாம்பு மாதிரி எப்பவாச்சும் தலையக் காமிச்சுட்டுப் பொசுக் பொசுக்குன்னு ஓடி ஒளிஞ்சுபோறானே... எங்க போறான்... எங்க வாரான்? இவ மருந்து மாயம் வச்சிருப்பாளோ மகனுக்கு? ஒண்ணும் புடிபடல.

அப்பப்ப வெள்ளையுஞ்சொள்ளையுமா வாரான். உள் பையில கைய விட்டு ஒண்ணு ரெண்டு

தாரான். இந்தாடா ராசா சாப்பிடுன்னா எட்டி மிதிச்சிட்டுப் போறான்.

“அய்யா தங்கம்... புலி வாயில குடியிருக்கிற மாதிரி எதிரிகளோட இருக்குறமடா. ஒன்னிய அடிச்சாக் கேக்க ஆளில்லடா மகனே! ஆளத் தேடிச் சீரத் தேடு, தாய் வழிச் சொந்தத்துல பொண்ணக் கட்டு. மொதலக்கம்பட்டி மொறைப் பொண்ணு செந்துருக்கம், கட்னா மாமனத்தான் கட்டுவேன்னு கட்ன சீல அவுக்காமக் கண்ணொழுக நிக்கிறாளாம். அவளக் கட்டிக்க. ஆள்கட்டு உள்ள வம்சமடா. ஒம் மேல எல விழுந்தாலும் தல விழுகுமடா!”

சொல்லித்தான் பாத்தேன். ‘சொன்னதுல தப்புமில்ல; சொரக்காய்க்கு உப்புமில்ல’ன்னு ஓடி ஒளிஞ்சு போனான் பய.

ஏழெட்டு ஊர்கள்ல அலையறானாம்; ஏவாரம் பண்றானாம். எங்கதான் போறானோ? என்ன ஏவாரம் பண்றானோ?

நண்டு கொழுத்தா வளையவிட்டு வெளியேறியாகணுமில்ல. வராமலா போயிருவான்?

பாப்பம்.

ஆனா ஒண்ணு; இனிமே கோளாறாத்தான் பொழைக்கணும் இந்தக் குடிகெடுக்க வந்த சிறுக்கிகிட்ட.

கிராமத்து ஊருணிக்கரை இருக்கு பாருங்க, அதப் பொழுது விடிஞ்சும் விடியாம இருள் பிரியிற நேரம் பாக்கணும். இல்ல, பொழுது மசங்கியும் மசங்காம வெயில் அடங்கற நேரம் பாக்கணும்.

ஒரு ஊருணியில ஒரு ஊருக்குப் பொழப்பும் இருக்கு; பொழுதுபோக்கும் இருக்கு. எல்லா எடத்தையும் கண்ணு ஓடி ஓடித்தான் பாக்குது; கண்ணு ஒக்காந்து பாக்குறதுக்கு ஒண்ணு ரெண்டு எடம்தான் இருக்கும் ஒரு கிராமத்துல.

ஊருணிங்கறது கண்ணு ஒக்காந்து ஒக்காந்து போற எடம்.

வெயில் தாழ ஒரு ஊருணிக்கரையில நடக்கிற கண்காட்சி இருக்கே... காணக் காணாது கண்ணு ரெண்டும்.

காயப்போட்ட ஒரு வெள்ளச் சீல கொடிய அத்துக்கிட்டு ஆகாய மார்க்கமா வார மாதிரி கூட்டங்கூட்டமாப் பறந்து வருதுக கொக்குக.

கொளத்தவிட்டுக் கோவிச்சுட்டு வார மீனுக்காகப் பட்டாக்கத்தி மூக்க நீட்டிக்கிட்டு அலையுதுக நாரைக.

நான் தின்டது போக மிச்சந்தான் உங்க ளுக்கின்னு முங்கி முங்கி ஒரு மீனோட எந்திரிக்குது ஒரு *முக்குளிச்சான்.

ஊருணிக்குள்ளயிருக்கிற கருவேலந் தோப்புல அடைய வந்த குருவிக, குஞ்சுக எண்ணிக்கை கூட்டுல கொறையாம இருக்கக்கண்டு கும்மாளங் கொட்டிக் கூத்தடிக்குதுக.

இன்னைக்கி **மருக்கைய ஒரு போடு போட்றணும்னு அது பின்பக்கம் மோந்து பாத்துக்கிட்டே தொடுத்துப் போயிக் கெடையில கலகம் பண்ணுது ஒரு கெடா.

நான் சரளக்கல்லு வழி போயிக்கிட் டிருக்கேன்னு சாராங்கத்துக்கெல்லாம் தடதடதடன்னு தகவல் சொல்லுது எங்கேயோ தூரத்துல ஒரு வண்டிச் சட்டம்.

காத்து தன் மேல பறிச்சுப் போற பள்ளத்துலயெல்லாம் மஞ்ச வெளிச்சத்த வாங்கி ஊத்தி ஊத்தி நெப்பிக்கிட்டிருக்கு ஊருணிச் செந்தண்ணி.

ஒத்த ஆளு மட்டும் நடந்து போற ஊருணிக்கரை மேல, அகமலையில வெறகெடுத்து சொக்கத்தேவன்பட்டி பாத்துப் போயிக்கிட்டிருக்கா கருவாச்சி. கையில ரெண்டு வெறும் பையப் புடிச்சு சாமான்சட்டு வாங்க அன்னஞ்சியப் பாத்து எதுக்க வந்துக்கிட்டிருக்கா திம்சு.

வாக்கப்பட்டு வந்த ஏழு வருசத்துக்கப்பறம் மூஞ்சிக்கு மூஞ்சி பாக்கப் போறாக கட்டையன் கட்டித் தீத்தவளும் கட்டையன் கட்டிக்கிட்டு வந்தவளும்.

இதென்னடா இது கடுவன் பூன வருது கரையிலன்னு நெனச்ச கருவாச்சி ஒதுங்கிரலாம்னு ஓரங்கட்னா. வாரவ கடந்து போக வசதியும் பண்ணிக்குடுத்தா. தலச்சொம வெறக நட்டுக்குத்தலா எறக்கி அதைக் கருவேல மரத்துல சாச்சு வச்சிட்டு, போற பிடாரி போகட்டுமின்னு மூஞ்சி திருப்பி வழிவிட்டா.

அவளா போவா? தவ்வி ஓடி வந்து வெறகுக்கட்டத் தாங்கிப் புடிச்சுக் கிட்டா.

வாழாவெட்டியாப் போனவளும் வாழ வந்தவளும் இப்ப மூஞ்சிக்கு மூஞ்சி கண்ணுக்குக் கண்ணு பாத்து நிக்கிறாக.

கையில இருந்த பையைக் கரையில போட்டுட்டு, வாயில இருந்த வெத்தலையத் 'த்தூ'ன்னு துப்பிட்டு, 'யக்கா'ன்னு கட்டிப்புடிச்சுச் சத்தம்போட்டு அழுக ஆரம்பிச்சா திம்சு.

கருவேல மரத்துல 'காரியம்' பாத்துக்கிட்டிருந்த ரெண்டு கரிச்சான் குருவிக என்னமோ ஒரு அசம்பாவிதம் ஆகப்போகுதுன்னு விசுக்குன்னு பறந்து வெளியேறிருச்சுக.

"யக்கா! ஒன்னிய இத்தன வருசம் கழிச்சு இங்கயா பாப்பேன்? வீடாள வேண்டிய ராசா மகள வெறகு சொமக்க வச்சிருச்சே விதி. ஆன மாதிரி ஒரு புருசன் இருந்தும், புலி மாதிரி ஒரு பிள்ள இருந்தும் வேகாத காட்ல வெந்து சாகிறதே ஒம் பொழப்பாப்போச்சே! நான் குடிக்கிறது ஒங் கஞ்சி; உடுத்துறது ஒஞ் சேல; படுக்கறது ஒம் பாயி. சக்களத்தி ஆனாலும் நீதான்டி ஏந் தாயி."

ஒப்பாரிக்கு உண்டான ராகத்த வசனத்துக்கு எசகூட்டி வாங்கு வாங்குன்னு வாங்குறா திம்சு.

வாயத் தொறந்தா அவளுக்குப் பாட்டு வந்திருது. ஆனா, வரச்சொன்னாக் கண்ணீரும் வந்திருதே... இவ 'நீலிக்கு அக்காதான்'னு நெஞ்சுக்குள்ள சொல்லிக்கிட்டா கருவாச்சி. அவள லேசா வெலக்கி வெலக்கித் தன்ன விடுவிச்சுக்கிட்டா.

தன்னப்பத்தி எனக்கு ஒண்ணுந் தெரியாதுன்னு இவ இந்த வேசங்கட்டி ஆடுறா. எனக்கு ஒன் சரித்திரமே தெரியுமடி சக்களத்தின்னு இவளுக்கு நான் எப்படிச் சொல்றது?

பட்டுன்னு ஒரு மின்னலு அவ பொட்டுல அடிச்சு ஓடுச்சு; பளிச்சின்னு கேட்டுப்புட்டா

கருவாச்சி.

“நெறைஞ்ச வீட்டுக்காரி அழுகலாமா? கண்ணத் தொடச்சுக்க பேயம்மா.”

காதுக்குள்ள பாம்பு கொத்துன மாதிரி கபாலம் செதறிப்போச்சு அவளுக்கு. கண்ணீரு ஒழுகி இன்னும் காயாத கண்ணுல இப்பத் தீ எரியுது. ஒரு எட்டு பின்னுக்கு வச்சு சடார்னு சாயப்போனவ தைரியத்தக் கூப்பிட்டுத் தன்னத் தாங்கிப் புடிக்கச் சொன்னா. ஒம் மொத்தப் பொழப்பும் தெரியும்டீ ஆத்தான்னு ஒரே வார்த்தையில அடிச்செறிஞ்சுட்டாளே; இவ கெட்ட சாதிச் சிறுக்கின்னு முடிவுக்கு வந்துட்டா. வெத்தல போட்ட வாயி இப்ப வெளுத்துப்போச்சு; வெத்தல போடாத கண்ணு செவந்துபோச்சு.

“ஏம் பேரு...”

“ஒம் பேரு மட்டும் இல்லடியம்மா... ஒன் வம்சமும் தெரியும்; ஒன் வகிசியும் தெரியும்.”

“என்னா தெரியும் ஒனக்கு?” - இப்ப தொனி மாறிப்போச்சு திம்சுக்கு.

“சொன்னாத் தாங்க மாட்ட. வாழ வந்துட்ட... - வாழ்ந்துட்டுப் போ!”

“வாழாம..? ஒன்னிய மாதிரி வாழாவெட்டியாப் போயிருவேன்னு பாத்தியா?”

“என்னிய மாதிரி வாழாவெட்டி ஆகமாட்ட. ஆனா, வம்சவிருத்தியும் பண்ண மாட்ட.”

“அக்கா நாக்கு என்ன அனுமார் வாலா நீளுது? புருசன் அத்துவிட்ட பெறகு பிள்ள பெத்தவளுக்கு மப்பு எதுக்கு மப்பு?”

“அடியே பேயம்மா. நான் ஒருத்தனுக்கு முந்தி விரிச்சு ஒரு பிள்ள பெத்தவ. நீ மூணு பேருக்கு முந்தி விரிச்சு ஒரு பிள்ளையும் பெறாதவ.”

ஆவி ஒடுங்கி நாடி அடங்கிப்போச்சு திம்சுக்கு. காக்கா ஒக்காந்துபோன வேப்பங்கொப்பு மாதிரி திரேகம் ஆடுது.

“இந்தாத்தா கருவாச்சி. மரியாதையக் கெடுத்துக்கிராத. நீயும் நானும் ஒருத்தனுக்கு ஒரு பாயில படுத்தவுக; மறந்துராத.”

“நிறுத்துடி... ஏலா நிறுத்துடி. நீயும் நானும் ஒண்ணுன்னா சாமி குத்தமாகிப் போயிருமடி. நீ உள்ள இருந்தாலும் கட்டுச்சோத்துல கட்டுன எலி. நான் வெளிய இருந்தாலும் வேப்பமரத்து நெழலு. தாய்ப்பாலும் எருக்கிலம்பாலும் ஒண்ணாயிருமா பேயம்மா?”

எருக்கிலம்பாலுன்னு சொன்னதும் திம்சுக்கு வீரியம் கொறைஞ்சுபோச்சு; வெறைச்சுப்போச்சு கைகால் எல்லாம்.

“சொல்லட்டுமா... ஒன் எருக்கிலம்பால் கதையச் சொல்லட்டுமா? ஒன் கர்ப்பப் பைய அழிச்சதும் எருக்கிலம்பால்தான்; நீ ஒம் முதல் புருசன ஊத்திக் கொன்னதும் எருக்கிலம் பால்தான்.”

கால் ரெண்டும் கரையில நிக்கல திம்சுக்கு. கருவேல மரத்த முதுகுக்கு முட்டுக் குடுத்துச் சாஞ்சு நிக்கிறா சரிஞ்சு. கருவாச்சி சொல்லச் சொல்லப் படம் படமா ஓடுது அவ பழைய கதை.

குப்பணம்பட்டி.

பச்சைச் சீலய விரிச்சுக் காயப் போட்ட மாதிரி கண்ணுக்கு எட்டுன மட்டும் சோளக்காடு.

பேச்சுத் தொணைக்கு ஆளில்லாத கெழவி தானாப் பொலம்பித் தானாச் சிரிச்சுக்கிட்டுப் போற மாதிரி சலசலசலன்னு ஓடுது ஓடைத் தண்ணி.

தாவணி சுத்துன தலவாழ எல மாதிரி ஊரையே பித்துப்பிடிக்க வைக்கிற பதினாறு வயசுப் பேயம்மா, அய்த்த மகன் ஆரியபட்டி சின்னவீரன் மேல அவ ஆசப்பட்டது... ரெட்ட ஆலமர அடித்தண்டுப் பொந்துக்குள்ள ரெண்டு பேருமாப் புகுந்து பகல் பூராக் கதை பேசிப் பாம்பு வெரட்டவும் பயந்து ஓடிவந்தது...

துணி தொவைக்க வந்தவள நீச்சல் பழகித் தாரேன் வாடீன்னு கம்மாக்குள்ள இழுத்து அவளத் தண்ணியில மெதக்கவிட்டுத் தாங்கிப்புடிக்கிறேன்னு அவ தங்க வயித்துல கைவச்சது...

அடிவயித்துல வச்ச கையி அங்கயே நிக்காம மேலயும் கீழயும் போயி வேவு பாத்தது...

அவ 'சீ'ன்னு செல்லக் கோபம் கோவிச்சு ஓடிப் போனது - மறுநாள் தொவைக்க அழுக்குத்துணி இல்லாமப் போகவும், தொவைச்சுக் காய்ஞ்ச துணிகளையே கொடத்துக்குள்ள அமுக்கிக் கம்மாக்கரைக்கு ஓடிவந்து அவன் வலது கைய எடுத்துத் தன் வயித்துக்கடியில வச்சுக்கிட்டது...

அப்பறம் குளிக்கையில ரெண்டு பேரும் அழுக்காப்போனது...

இவ அப்பன் ஆத்தா இல்லாதவ, கஞ்சிக் கில்லாத அண்ணன் ஆதரவுல காலந் தள்ளுறவ, இவ வெத்துச்சிறுக்கி - வெறுஞ்சிறுக்கி - இவள மறந்துர்றா மகனேன்னு கொளத்தடி வயக்காட்ட எழுதி வாங்கிட்டுச் சின்னவீரனுக்கு அவுக அப்பன் தும்மக்குண்டுக்காரியக் கட்டிவச்சது...

அப்பறம் பேயம்மா வாயும் வயிறுமா நின்னது...

பொட்டுலுபட்டிக் கம்மாக்குள்ள எருக்கிலம்பால் வச்சு மருத்துவச்சி முனியம்மா அவ கருவக் கலச்சது...

அந்த வேக்காடு தாங்காம கர்ப்பப்பையும் வெந்துபோனது...

ஆம்பள வர்க்கத்துமேலயே அன்னைக்கிருந்து அவ வம்மம் வச்சது...

காசுதாண்டா கேட்டீக காசு... சம்பாரிச்சுக் காமிக்கிறன்டான்னு தீட்டுச் சீல மேல அவ சத்தியம் பண்ணுனது...

அப்புறம் கீழக்குடி மிராசுதார் சொட்டையத்தேவருக்கு மூணாந்தாரமா வாக்கப்பட்டது...

மேல் வெளையாட்டோட கெழவன் கவுந்தடிச்சுப் படுத்துக்கிர, இவ அப்பப்ப லேசா அத்துமீறப் பாத்தது...

ஒன்னியக் காணாப் பொணமாக்கிப்புடுவேன்னு மிராசுதார் அவளக் கண்டிச்சது...

கிழவனக் காலிபண்ண இவ காலம் பாத்து நின்னது...

சோழவந்தான் வயக்காட்டை வித்து வீட்ல பெரும்பணம் வச்சிருந்த அன்னைக்கு அவரு காதுல எருக்கிலம்பால் ஊத்திக் கொன்னுபுட்டு, தானும் மாரடிச்சு அழுதுட்டுப் பணத்தோட வெளியேறி அண்ணன் வீட்ல அதக் குடுத்துவச்சிட்டு, பின்னத்தேவன்பட்டிப் பெரியத்தா வீட்டுக்கு ஓடி ஒளிஞ்சுபோனது...

அங்க கட்டையன் அவளப் பாத்து ஆசப்பட்டுக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டது...

இந்த ஏழு வருசத்துல நான்தான் கண்ணகின்னு ஊரையே நம்பவச்சது...

எல்லாம் அவ கண்ணுக்கு முன்னுக்க ஒண்ணொண்ணா ஓடி மறையுது; அவ கனாக்கண்டு நிக்கிறது கருவாச்சிக்கும் தெரியுது.

“யாத்தா பேயம்மா! கருவேலமரத்துல கட்டையச் சாச்சு நிக்கிறவளே! இதெல்லாம் இந்த ஊர்ல எனக்கு மட்டும்தான் தெரியும். என்னிய வரிவரியா வகுந்தாலும் ஒரு ஆளுக்கும் இந்த உண்ம சொல்ல மாட்டேன்; பயப்படாத. பொழைக்க வந்தவ. பொழைச்சுட்டுப் போ. ஆனா, ஒன்னியக் கையெடுத்துக் கும்பிடறேன் தாயி... பொழைக்க விடு. கெழவனக் கட்டிலோட சேத்துக் கட்டிப்புட்ட. புருசன முந்தானையில முடிஞ்சு மூலையில வச்சுக்கிட்ட. சடையத்தேவன் வீட்டுத் தானியத்த விட்டெறிஞ்சு உள்ளூருக் கோழிகள எல்லாம் உன் வீட்டு வாசல்ல குமிச்சிட்ட. போ; பொழச்சுப் போ. ஆனா எம் பிள்ளய மட்டும் எங்கிட்டயிருந்து பிரிச்சிராத.”

கையெடுத்துக் கும்பிட்டா கருவாச்சி. கலங்கி ஒழுகுது கண்ணு அவளுக்கு. முந்தானைய எடுத்துக் கண்ணத் தொடைக்கப்போனா.. அதுல ஒட்டியிருந்த இண்டம் முள்ளு ஒண்ணு கிழிச்சிருச்சு இடது கண்ணுக்குக் கீழ.

ஒரு பேச்சும் பேசாம வெறிச்ச பார்வை வெறிச்ச மேனிக்கு நிக்கிறா திம்சுங்கிற பேயம்மா.

கத தெரிஞ்சுபோச்சு இவளுக்கு. என்னைக்கிருந் தாலும் காட்டிக் குடுத்திருவா. கருவறுக்க வேண்டிய கணக்குல இவளையும் சேத்துக்கிர வேண்டியது தான். தீர யோசிச்சு முடிவுபண்ணிட்டா திம்சு.

“என் கத எல்லாமே தெரியுமா உனக்கு?” உடம்பு அசையாம ஒதடு மட்டும் அசையுது அவளுக்கு.

“தெரியும்” கண்ணத் தொடச்சுக்கிட்டே சொல்றா கருவாச்சி.

“ஒனக்குத் தெரியாத ஒரு கதையும் சொல்லட்டுமா?”

பதறிப்போன கருவாச்சி, “என்னா கதையடி ஆத்தா?”ன்னு கேட்டா வெறகுக்கட்டத் தாங்கிக்கிட்டே.

“அழகுசிங்கம் பொண்டாட்டி இப்ப முழுகாம இருக்கா.”

வெறகுக் கட்ட விட்டுட்டு ரெண்டு கையையும் நெஞ்சிலடிச்சு “யாத்தே”ன்னு அலறினா கருவாச்சி.

ஓடி உருண்டு, ஊருணியில விழுந்துபோச்சு வெறகுக்கட்டு.

சத்தம் கேட்டுக் 'கர்ர புர்ர கர்ர புர்ர'ன்னு கத்திக்கிட்டே பறக்குதுக கரையோரத்து நாரைக.

பயத்துல தவ்வி ஓடி ஒரு தண்ணிப்பாம்பு வாயில விழுந்துபோச்சு தவக்கா.

* தண்ணீர்க் கோழி ** பெட்டை ஆடு

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கருவாச்சி காவியம் (37)

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம.செ.

காட்டாறு மாதிரி கட்டுக்கடங்காமத் திரிஞ்ச அழகுசிங்கம், திம்சு வெட்டுன பள்ளத்துல போய் விழுந்ததுல ஆச்சரியமில்ல.

அனாதி காலந்தொட்டுப் பள்ளத்துக்கும் வெள்ளத்துக்குமான ஒப்பந்தம் இயற்கையாப் பாத்து ஏற்படுத்துனதா இல்லையா?

ஒரு கிராமத்துல வெள்ளிந்தியா அலஞ்சு திரியிற வெடலப்பயலுக்கு லட்சியம்னு என்ன பெரிசா இருந்திரப் போகுது?

வெள்ளிக் காசு - நெல்லுச் சோறு - மல்லிகப் பூவு - இந்த மூணும் பத்தாதா?

அழகுசிங்கத்துக்கு இந்த மூணுக்கும் பஞ்ச மில்லாதபடிக்கு ஒரு ஏற்பாடு பண்ணிப் புட்டா

திம்சு.

சித்தெறும்பக் கொண்டு போயிச் சீனிப் பொட்டிக்குள்ள ஒளிச்ச மாதிரி அவனுக்கு வசதி உண்டாக்கி வளச்சுப் போட்டுட்டா.

கடந்த ரெண்டு மூணு மாச மாவே அந்தி மசங்க ஆடு மாடு தொழுவடைய சலவைக்காரி வீட்ல சந்திச்சுக்கிட்டாக நல்லத்தாளும் மகனும்.

வெல்லம் போட்டு இடிச்ச எள்ளுத் தொக்குன்னா வீட்ட அடகுவச்சிருவான் பய. அது தெரியும் அவளுக்கு. இடிச்சுக் கொண்டாந்த எள்ளுத் தொக்க உருட்டி உருட்டி உருண்ட புடிச்சு ஊட்டிவிட்டுக்கிட்டே ஒரு நாள் சொன்னா...

“அய்யா அழகுசிங்கம்! எம் புருசன் மகனே! நல்ல கோளாறு நாலு சொல்றேன் கேளப்பா. கருவாச்சி ஒன்னியப் பெத்தெடுத்த வப்பா. நான் ஒன்னியத் தத்தெடுத்தவப்பா. கோட்டையில கொடி கட்டி ஆளப் பெறந்த மகராசன் நீயி; குண்டித் துணிக்கு அலையலாமா..? அப்படி ஒன்னிய அனாதிக் காட்ல விட்ருவனா..? விட்டுர மாட்டேன். நீ இருக்க வேண்டிய ஊரு சுண்டெலிக்குக் கூட சோளக்கருது இல்லாத இந்தச் சொக்கத்தேவன்பட்டியா? கெழக்குச் சீமைக்குப் போ. குப்பணம்பட்டியில ஒம் மாமன் வீட்டுல - அதான்டா மகனே என் அண்ணன் வீட்ல - போயி இரு. அப்பறம் பாரு ஒம் பொழப்ப. பருத்தி வேட்டியாக் காய்க்கும். பாறாங்கல்லு பூவாப் பூக்கும்.”

எள்ளுருண்டைய ஊட்டிவிட்டுக் கிட்டேயிருந்தவ செத்தவடம்... அவன் வாயில வச்ச வெரல வெளிய எடுக்கல. அவ வச்ச காரியம் பலிச்சிருச்சு; கறிச்சுன்னு கடிச்சுப்பிட்டான் பய.

அவ விசுக்குன்னு வெரல எடுத்து ஒதற... ‘யாத்தே’ன்னு அவன் பதறிப் போனான்.

“ஒண்ணும் ஆகாதுடா மகனே, நீ கடிச்சாலும் வலிக்காது; அடிச்சாலும் ஒறைக்காது ஆத்தாளுக்கு. நான் போகச் சொல்ற எடத்துக்குப் போவியா?”

“எங்க போகச் சொன்னாலும் போவேன்”னான் இன்னொரு உருண்டைய முழுங்கிக்கிட்டே.

அவனுக்கு ஊட்டிவிட்டே உசுர வாங்குறா; எள்ளுருண்டைக்குள்ளயே பொதைக்கிறா.

“கை கால் வெளங்காமக் கட்டில்லயே கெடக்குறான் எங்க அண்ணன்; அதான் ஒன் மாமன். எங்க மதினி பாவம் ஒரு அரைக் கிறுக்கி. கஞ்சி காச்சி ஊத்தவே பெறந்தவ. அடுப்பாங்கரையில சமைஞ்சு கரிச்சட்டிக்கு வாக்கப்பட்டவ. அவளுக்கு ஒரே ஒரு மக இருக்கா மகனே. பேரு பட்டுக்குஞ்சம். அவ வயசுல நானு அவ மாதிரி இருந்தேன். என் வயசுல அவ என்ன மாதிரி இருப்பா. செந்துருக்கம் வச்ச செவ்வந்திப் பூவு அவ. மொறைன்னு பாத்தா ஒனக்கு மொறப்பொண்ணு மாதிரிதான். ஒத்த மாட்டு வண்டி ஒண்ணு வச்சிருக்கான் ஒம் மாமன். பட்டிதொட்டியெல்லாம் போ. பருத்தி, கடல, தக்காளி, கெழங்கு வாங்கு. சந்தை பெருத்த தேசமடா மகனே கெழக்குச் சீமை. திங்கக் கிழமை தும்மக்குண்டுச் சந்தை - செவ்வாக் கிழமை பெருங்காம நல்லூர்ச் சந்தை - புதங் கிழமை உசிலம்பட்டிச் சந்தை - வியாழக் கிழமை வாலாந்தூர்ச் சந்தை -வெள்ளிக் கிழமை விக்கிரமங்கலம் சந்தை - அஞ்சு நாள் சந்தையிலயே

அள்ளிக் குமிச்சுப்புடு காசை. வாலாந்தூர்ச் சீமைக்கு வலது கால எடுத்து எட்டு வையி. இந்தா! என் காணிக்கையா இந்தத் துட்ட வையி.”

நூறு வெள்ளிக் காசை அவுத்து அவன் கையில கலகலகலன்னு கொட்டவும் பொலபொலபொலன்னு அழுது பூரிச்சுப்போனான் பய.

போனான் - பட்டுக்குஞ்சத்தப் பாத்ததும் சித்தப்பிரமையாகி வாய் பௌந்து நின்னான். வாய் வழியா ஈ போகுது. அவன் கண்ணு வழியா உயிர் போகுது. ஆத்தா மாதிரி பொண்ணு வேணும்னு வினாயகன் தேடினான்; கெடைக்கல; ஆத்தோரமா உக்காந்து போனான். சின்னத்தா மாதிரி பொண்ணு வேணும்னு இவன் நெனச்சான்; சிக்கிருச்சு.

மூணே மாசத்துல ஆனையூர் மீனாட்சியம்மன் கோயில்ல மேளதாளமில்லாமத் தாலி கட்டிப்புட்டான். ‘வீட்டோட மருமகனாயிருந்து சா...’ விதியெழுதிருச்சு அவன் தலையில.

கல்யாணமாகி பட்டுக்குஞ்சத்துக்கு மொதத் தீட்டே வரல; முழுகாமப் போனா.

எல்லா ஆம்பளைகளையும் செலவு கணக்குல எழுதிட்டு அழகுசிங்கத்த மட்டும் வரவு கணக்குல எழுதணுங்கிற திம்சு கணக்கு தப்பல. ஒரு நாய் திங்கிற சோத்தத் தின்னுட்டு நாலாளு வேல செய்யிற சீவாத்தி இவனப் போல வாய்க்குமா? ஒரே அமுக்கா அமுக்கிப்புட்டா.

அழுதே வத்திப்போனா கருவாச்சி. அன்னந்தண்ணி செல்லல; அழுத கண்ணு மூடல. இவள நெனச்சே கொலபட்டினியா கெடக்கான் கொண்ணவாயன். கனகமும் பவளமும் அவ தலமாட்ல வச்சுட்டுப் போன கஞ்சியில பூன நக்கித் தின்டது போக மிச்சத்தக் கோழி கொத்தித் தின்டுக்கிட்டிருக்கு.

“ஏண்டா ராசா இப்படிப் பண்ணின? என்னடா கொற வச்சேன் ஒனக்கு? ஒம் மேல என் சுண்டு வெரல் பட்டிருக்குமா? ஒரு சுடு சொல் சொல்லியிருப்பனா? புழுக்கச் சோளம் வாங்கி நான் கஞ்சி காய்ச்சிக்கிட்டு ஒனக்கு அரிசி வாங்கி ஆக்கிப்போடலையா? களையெடுக்கப் போயி செம்புழுதியில பெரண்ட சீலய நான் கட்டிக்கிட்டு ஒந் துணிய வெள்ளாவிக்குப் போட்டு வெளுத்து வாங்கிவைக்கலையா?

கூலிக்கு வந்த கேப்பையில அரை மரக்கா வித்து ஒனக்கு அதிரசம் வாங்கித் தரலையா? நான் இத்த சிறுக்கிதான்; எலும்பு தேஞ்சுபோனவதான். பிச்சைக்காரியா இருந்தாலும் ஒன்ன ராசா மாதிரி வளத்த னடா. களையெடுக்கப் போனாலும் ஒங்கிட்டச் சொல்லிட்டுப் போவேனடா... நீ கல்யாணம் முடிச்சதையே சொல்லாமப் போயிட்டி யேடா.”

மகனையும் மருமகளயும் போயிப் பாருன்னு பெத்த மனசு கழுத்தப் புடிச்சுத் தள்ளுது. அவன் வந்தாலும் சேக்காதடின்னு வைராக்கியம் காலப் புடிச்சு இழுக்குது.

நெனச்சு நெனச்சு அழுதா; நெத்தியச் சுவர்ல தேச்சுத் தேச்சு அழுதா.

கஞ்சிதண்ணி குடிக்காம, காயப்போட்ட மூங்கி மாதிரி ஒட்டி ஒலந்துபோனா.

அவ கழுத்தாங்குழியில இருந்த நெஞ்செலும்பு ரெண்டும் துருத்தி நிக்கிதுக தோலு சுருங்கி; சதை எறங்கி.

ஒறங்குன்னு சொல்லுது ஒடம்பு; ஒத்துழைக்க மாட்டேங்குது கண்ணு.

ஒறக்கம் வராம உருண்டு பெரண்டு கெடந்தவ நடுச்சாமத்துல எந்திரிச்சு உக்காந்துட்டா இத்த போர்வைய எறிஞ்சுட்டு.

உள் வீட்டுக்குள்ள போனா. அடுக்குப் பானைய ஒவ்வொண்ணா எறக்கி மூணாம் பானையத் தெறந்தா. அதுலயிருந்து ஒரு பொருள் எடுத்தா. எடுத்த கை நடுங்க அதைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பாத்தா. பெறகு மூக்குக்கிட்ட வச்சு மோந்து மோந்து பாத்தா. அவ நெனச்ச வாசன அடிச்சிருச்சு. எடுத்த எடத்துல அந்தப் பொருள வச்சுட்டு ஆனந்தமா அழுதிட்டு வந்து படுத்துக்கிட்டா.

அது வேறொண்ணுமில்ல. அனாதிக் குடிசையில அழகுசிங்கத்த பெத்துப் போட்ட அன்னைக்கு அவன் தொப்பூழ்க் கொடிய அறுத்திட்டு அவ பத்திரமா வச்சி ருக்காளே... அந்தப் பண்ணருவா.

விடிய்ய எந்திரிச்சா. சாணி கரைச்சு வாசத் தெளிச்சா. வெளக்கமார எடுத்தா. சல்லுச் சல்லுன்னு கூட்டிப் பெருக்கிக் குப்பை தள்ளுனா. காடி ஒழுங்கு பண்ணிக் கட்டுத் தொறை கழுவுனா. கொடமெடுத்துக் கழுவிக்குடுத்துக் கொண்ணவாயனத் தண்ணிக் கனுப்புனா.

பால் பீச்ச உக்காந்துட்டா. சட்டுச்சட்டுன்னு காம்புல தண்ணியடிச்சு, தண்ணியடி தாங்காம வெளியேறுன ஒரு உண்ணிய நசுக்கி, வெண்ணெ தடவி நாலு காம்ப உருவிவிட்டு, மொதப் பால் பாத்திரத் தூர்ல விழுகிற 'சொர் சொர்' சத்தத்துல அவ சொக்கி நிக்க, "அழகுசிங்கம் வீடு இதானே"ன்னு கேக்குது அதிகாரமான ஒரு ஆம்பளக் குரல்.

பீச்சுன ஒரு கைப் பால அப்படியே ஒரு ஓரமா வச்சுட்டு தெரச்சுவிட்ட சீலய எறக்கி விட்டு மாராப்ப ஒழுங்குபண்ணி, முந்தானைய எடுத்து மூஞ்சி துடைச்சுக்கிட்டே வாசப் பக்கம் வந்து பாத்தா.

ஊர்ப் பெருசுகளோட ஆணும் பெண்ணுமா இருபது முப்பது தலைக கூடி நிக்கிதுக. அதுல ரெண்டே ரெண்டு பேர்தான் அசலூர் ஆளுக.

ஒருத்தன் அன்னஞ்சித் தலையாரி அமாவாசி.

இன்னொருத்தன் ஆளு அடையாளம் புடிபடல.

அவ "வாங்க"ன்னு வீட்டுக்குள்ள கூப்பிட்டும் வராம வாசல்லயே நிக்கிது வந்த சனம்.

"விடிய்ய என் னாப்பா இத்தன பேரு... வெவரம் சொல்லுங்க"- கருவாச்சி பதறி நிக்கிறா.

மருகிமருகி அன்னஞ்சித் தலை யாரி ஆரம்பிச் சான்.

"யாத்தா! வந்திருக் கறவரு வாலாந்தூர்த் தலையாரி மொக்கச்சாமி. ஒரு * தாவா விசயமா நம்ம வீட்டுக்கு வந்திருக்காரு."

"என்னாப்பா தாவா? சொன்னாத் தானே தெரியும்"- அடித் தொண்டை யில கேக்குறாரு இருளப்பக் கோடாங்கி.

“இது சொக்கத்தேவன்பட்டி தான?”- வாலாந்தூர்த் தலையாரி வெறைப்பாக் கேக்குறாரு.

“சொல்லியா தெரியணும்... சொக்கத்தேவன்பட்டிதான்.”

“காளியம்மன் கோவில் தெருவு... கதவு எண் பன்னண்டு இதானே?”

“ஆமா... அதுக்கென்ன..?”

“இந்த வீடு குப்பணம்பட்டி சோலமலைத் தேவருக்குக் கிரயமாயிருக்கு. உரியவுக வீட்டக் காலி பண்ணிக் குடுக்கணும். அனுப்ப வேண்டிய ஆளுக அனுப்பி அதிகாரத்தோட வந்திருக்கேன்.”

கருவாச்சி நெஞ்சுல கை வச்சு நிக்க முடியாமக் கதவுல சாஞ்சு சரிஞ்சுபோனா.

ஊருக்கே ஒண்ணும் புரியல. ‘கசமுசகசமுச’ன்னு சாதிசனத்துக் குள்ளயே சலம்ப லாகிப் போச்சு.

“இதென்னாப்பா இது. மொட்டைத் தலைக்கும் மொழங் காலுக்கும் முடிச்சுப் போட்ட கதையா வுல்ல இருக்கு; சொக்கத்தேவன்பட்டி எங்க இருக்கு? குப்பணம்பட்டி எங்க இருக்கு? எவ வீட்ட எவன் எழுதி வாங்கறது?”

வந்த தலையாரி மேல வள்ளுன்னு விழுந்தாரு காவக்காரச் சக்கணன்.

தலையாரி ஒரு பனங்காட்டு நரி. இந்த சலசலப்புக்கெல்லாம் அஞ்சல.

“அய்யா கோவிக்காதீக. அழகுசிங்கம்கிறது யாரு?”

“ஆமா! எங்கூருப் பயதான். கருவாச்சி மகன்தான்.”

“கட்டையன் மகன்னு சொன்னாகளே...”

“ஆமா! அப்படியும் சொல்லலாம்”- எரிச்சலா வந்துச்சு ஒரு சத்தம்.

“சிறுகச்சிறுக அப்பப்ப அழகுசிங்கம் வாங்குன கடனுக்காக இந்த வீட்ட, சோலமலைத் தேவருக்கு அவரு கிரயம் பண்ணிக் குடுத்திட்டாரு.”

“மீனாட்சியம்மன் கோவில்கூட எம் பேர்ல இருக்குன்னு எந்தப் பிச்சைக்காரனும் சொல்லிக்கிரலாம். ஆதாரமிருக்காப்பா?”

“சிந்துவம்பட்டியில பதிஞ்ச பத்திரத் தோட வந்திருக்கேன்; படிக்கிறேன். கேளுங்க.

“பிரமதூத வருசம் புரட்டாசி மாசம் 17-ந் தேதி பெரியகுளம் தாலுகா அன்னஞ்சி கிராமம் சொக்கத்தேவன் பட்டி காளியம்மன் கோவில் தெருவில் கதவு எண் பன்னிரண்டில் குடியிருக்கும் கட்டையத் தேவர் மகன் அழகு சிங்கமாகிய நான்,

மதுரை ஜில்லா உசிலம்பட்டி தாலுகா வாலாந்தூர் கிராமம் குப்பணம்பட்டியில் குடியிருக்கும் பெரிய மாயத்தேவர் மகன் சோலமலைத் தேவருக்கு எழுதிக் கொடுத்த கிரயப் பத்திரம்.

என் வியாபாரத்துக்காகவும் சொந்தச் சிலவுகள் மற்றும் சில்லறைக் கடன் தீர்ப்பதற்காகவும் தங்களிடம் நான் வாங்கிய மொத்தப் பணம் ரூ.240 (இருநூற்றி நாற்பது)க்காக எனக்குப்

பூர்வீகப் பாத்தியப்பட்ட நான் அனுபவித்து வரும் அடியிற் கண்ட வீட்டை நான் தங்கள் பெயருக் குக் கிரயம் செய்து கொடுத்துவிட்டேன். இது முதல் அடியிற்கண்ட வீட்டை தாங்களே சர்வ சுதந்திரமாய் ஆண்டனுபவித்துக்கொள்வீர் களாகவும்."

தலையாரி படிச்சு முடிச்சதும் ஒண்ணும் பேசல ஒருத்தரும்.

தரையோட சரிஞ்சு உரலக் கட்டிப் புடிச்சுத் தம்பாயமில்லாமக் கெடந்தவள ஓடி வந்து தூக்குறாக கனகமும் பவளமும்.

"நாளைக்கே காலி பண்ணுங்கன்னு நாங்க சொல்லல. கெடு கேட்டாக் குடுக்கச் சொல்லிக் கிரயதாரர் உத்தரவு."

பத்திரத்த வாங்கி உத்து உத்துப் பாத்து உண்மைதானான்னு சோதிச்சாக ஊர்ப் பெருசுக.

அது அழகுசிங்கம் கையெழுத்து தான்னு உறுதி செஞ்சான் கூடப் படிச்ச ஒருத்தன்.

"வீட்ட விட்டு ஓடிப் போயிக் கல்யாணம் முடிச்ச பய வீட்டையும் வித்துப்புட்டானேப்பா."

"கடைசிக் காலத்துல ஆத்தாளுக்குக் கஞ்சி ஊத்தலேன்னாலும் நெஞ்சுல ஏறி மிதிக்காம இருந்திருக்கலா மில்ல."

"அதெல்லாம் காலி பண்ண முடியாது. வாங்குனவனயும் வித்தவன யும் வரச் சொல்லுங்கப்பா."

"பத்து ரூவாப் பத்திரத்துல பதிஞ்சதுக்கப்பறம் விட மாட்டேன் வீட்டன்னா விடுமா சட்டம்?"

சிதறிக்கிடந்த ஊரு சேந்து குமிஞ்சு போச்சு கருவாச்சி வீட்டு வாசல்ல.

'கருவாச்சி வீட்டவிட்டு வெளி யேறப்படாது'ன்னு ஒரு கூட்டமும், 'வேற வழியில்லப்பா வெளியேறித்தான் ஆக ணும்'னு ஒரு கூட்டமும் முட்டிமோதி நிக்க - 'டங்குடங்குடங் கு'ன்னு எட்டு வச்சுக் கூட்டத்த வெலக்கி வாரா திம்சு.

அதுவரைக்கும் மொசப் புடிக்கிற நாய்க் காது மாதிரி வெடச்சு நின்ன வாலாந்தூர்த் தலையாரி அவளக் கண்டதும் தண்ணிக்கு அலையிற நாய் நாக்கு மாதிரி தொங்கிப் போனான்.

"யப்பா! வாலாந் தூர்த் தலையாரி... எந்த ஊர்க்காரன் எழுதி வாங்கறது எங்கக்கா வீட்ட? எம் மகன் வாங்குன கடன நான் அடைச் சுடுறேன். ஒங்க சோல மலைத் தேவங்கிட்ட சொல்லி, எம் பேருக்கு எழுதிக் குடுக்கச் சொல்லு. காலம் போற கடைசி வரைக்கும் என் வீட்லயே இருந்துட்டுப் போறா எங்க அக்கா."

கருவாச்சிய ஒரு கீழ்ப் பார்வ பாத்து உதடு கடிச்சு உசுப்பேத்துறா திம்சு. கொழுப்பெடுத்து நிக்கிறவளக் குறுகுறுன்னு பாத்தா கருவாச்சி. 'நீ குடியிருக்கிற வீடே ஒனக்கு நான் போட்ட மடிப்பிச்சைதானடி' கண்ணுல வந்து சொல்லுது திம்சு திமிரு. 'சுடுகாட்ல போயிக் குடியிருப்பாளே தவிர, நீ போட்ட பிச்சையில எச்சிப் பொழப்புப் பொழைக்க மாட்டாடி கருவாச்சி'- அவ நெனைக்கிறது வரிவரியா ஓடுது அவ கண்ணுமுழியில.

கொடத்துல தண்ணி சொமந்து வந்த கொண்ணவாயன் என்னமோ ஏதோன்னு பதறிக் கூட்டத்த வெலக்கி வீட்டுக்குள்ள வந்தான்.

எந்திரிச்சா கருவாச்சி.

புடுங்குனா கொண்ணவாயன் கொண்டுவந்த கொடத்த.

ஊத்துனா தண்ணியத் தல வழியா.

சடைசடையாத் தண்ணி ஒழுக தலையாரியப் பாத்துக் கேக்குறா: “கிரயம் வீட்டுக்கு மட்டுமா... நாங்க ஆண்டு அனுப விச்ச பொருளுக் கும் சேத்தா?”

“வீட்டுக்கு மட்டுந் தானாத்தா.”

ஈரம் சொட்டச் சொட்ட வீட்டுக் குள்ள போனா. அம்மிக்கல்லு - குழவி - அடுக்குப் பான - அருவாமண ஒவ்வொண்ணாத் தூக்கித் தெருவுல வச்சா.

ஊர்ல பாதி ‘ஓ’ன்னு அழுகுது.

“மாடுகளக் கழத்தி வெளியேத்துரா மகனே...”

ஒண்ணும் புரியாமப் புத்தி மாறிப் போயி, பசு மாடு கன்டு ரெண்டையும் கையில புடிச்சு அழுது வாரான் கொண்ணவாயன்.

“ஒம் பொழப்பு இப்படி ஆகிப் போச்சே”ன்னு கத்திக் குமிக்கிறாக கனகமும் பவளமும்.

“மகனுக்கு வீட்டக் காத்துக் குடுக்க ணும்னு சுடுகாட்டுக்கு ஓடி வந்து கொள்ளிவச்சா கருவாச்சி. ஆத்தாளுக்கு உசுரோட கொள்ளிவச்சுட்டானேப்பா ஓடிப் போன உதவாக்கரைப் பய.”

“ம்மா...”

வாசப்படியக் கடந்து போற பசு மாடு கத்துது பாவம் கருவாச்சிக்கும் சேத்து.

*** விவகாரம்**

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம.செ.

‘வீடு பறிபோயிருச்சே; வெறுஞ் சிறுக்கி ஆயிட்டமே; ஒண்ட எடமில்லையே; ஒதுங்கக் குடுசு இல்லையே; இதுக்கு மேல இம்சப்பட இன்னும் எந் தலையில என்னென்ன எழுதியிருக்கியோ கடவுளே’ன்னு தலைய விரிச்சுப்போட்டு ஒப்பாரிவச்சு அழுது ஓஞ்சுபோகல கருவாச்சி.

கனகம் வீட்டுல படுத்திருக்கிறவ மோட்டுவளையப் பாத்து மொனங்கிக் கிட்டே இருக்கா.

எத்தன நாளைக்குச் சோதிப்பியோ சோதிச்சுக்க சாமி. வீட்டத்தான புடுங்கிக் கிட்ட; புடுங்கிக்க. கோயில் இல்லாட்டி சாமி இல்லேன்னு போயிருமா? வீடு இல்லாட்டி நான் இல்லேன்னு போயிரு வேனா? வீடுன்னா என்னா? எல்லாரும் கடைசியா விட்டுட்டு வெளியேறப் போற ஒரு எடம். ஒடம்பக் காலி பண்ணிட்டு உசுரே போயிரப்போகுது ஒரு நாளைக்கு. ஒரு வீட்டைக் காலி பண்ணிட்டு வெளிய போறப்ப மட்டும் மசமசன்னு அழுது ஏன் மண்ட காயணும்?

இன்னொண்ணும் புத்தியில ஓங்கி ஒறைக்குது அவளுக்கு.

பூமியைத்தான் மனுசன் தம் பேர்ல எழுதிக்கிர்றானே ஒழிய, பூமி தன் மேல மனுசன் பேர என்னைக்காச்சும் எழுதி வச்சிருக்கோ? இதுல என் வீடு, என் காடுங்கிறதெல்லாம் முதல் போட்டு வாங்கி வச்ச முட்டாத்தனமா இல்லையா? இப்ப நீ இருக்கிற வீடு கொஞ்ச காலத்துக்கு முன்னுக்க ஒன்னதா? இல்ல, ஏழேழு தலமொறைக்கும் ஒனக்கோ ஒங் குடும்பத்துக்கோ இருக்கப்போகுதா? இது ஒரு சத்திரம். வந்து போற நாமெல்லாம் வழிப்போக்கருக. சத்திரம் சொந்தமாகுமா சாலையில போறவனுக்கு?

வீடு மாறி வீடு போறப்ப அது நல்ல வீடு, இது கெட்ட வீடுங்கிறாகளே... நெசமா? எல்லா வீட்டுக்கு மேலயும் மழை விழுந்திருக்கு. எல்லா வீட்டுக்குக் கீழயும் ஒரு பொணம் கெடந்திருக்கு. வீடுகள்ல நல்லது - கெட்டது; ஒன்னது - என்னதுங்கிறதெல்லாம் வெறும் மனப்பெரட்டு.

ஊர் எல்லையில மடமடமடன்னு குடிசை ஒண்ணு தயாராகுது கருவாச்சிக்கு.

ஊரே ஒத்தாசை பண்ணக் குடிசை கட்டுறானய்யா கொண்ணவாயன். ஊர் மந்தையில எல்லா வீட்டு ஆளு களுக்கும் சாணி கொட்ட எடம் ஒதுக்கியிருப்பாக. முக்கிமுக்கி அளந் தாலும் மூணு செண்டுதான் இருக்கும். அது பரம்பரை பரம்பரையா அவுகவுகளுக்குப் பாத்தியப்பட்டது.

அந்த மந்தையில கருவாச்சிக்கு உண்டான சாணிக் குழியில குடிசை போடுறதுன்னு முடிவாகிப்போச்சு.

மம்பட்டி எடுத்தான் கொண்ணவாயன். சரசரசரன்னு செடி செத்தையெல்லாம் செதுக்கி எறிஞ்சுட்டான். மம்பட்டி வச்சே சொரண்டிச் சொரண்டிப் பதினாறு மொழ நீளத்துல பத்தடி அகலத்துல அரைச்சாண் பள்ளத்துக்கு அஸ்திவாரமும் தோண்டிப்புட்டான். சல்லிக்கல்லும் சரளைக்கல்லுமாப் போட்டு அதை நெப்பி, கடப்பாரைக் கவுண்டரு குடுத்த நாலு குத்துக்கல்ல நட்டான் நாலு மூலையிலயும்.

கனகமும் பவளமும் தண்ணி சொமந்து ஊத்த - செம்மண்ணும் கெணத்து மண்ணுமாச் சேத்து மிதிச்சுச் சேறு கொழச்சான்.

கொழச்ச மண்ண உருண்ட தெரட்டி உருண்ட தெரட்டிக் கனகம், பவளம் கையில அவன் குடுக்க, காவக்காரச் சக்கணன் கோளாறு சொல்ல, அஸ்தி வாரத்து மேல மண்ணு வைக்க மண்ணு வைக்க மதில் ஏறுது சரசரன்னு.

ஒரே நாள்ல வச்சாச்சு ஒன்றரை மொழச் சுவரு. அந்த ஈரச் சுவர் மேல மூணு விரல் கடைக்கு ஒண்ணுங்கற கணக்குல அளந்தளந்து நட்டான் அழிஞ்சிக் குச்சிகளை.

மறுநாளே தரைக்கு மண்ணடிச்சான். செம்மண்ணு மூணு வண்டி; கெணத்து மண்ணு பத்து வண்டி. கெணத்து மண்ணு இருக்கே... தரையில ஈரம் தங்கவிடாது. அதுல ஈ, எறும்பு, பூரான், பல்லி இருந்து வாழ முடியாது.

உருமாப்பெருமாத் தேவருகிட்ட பூவரசங்கால் ரெண்டு வாங்கி முன்னுக்க ஒண்ணும் பின்னுக்க ஒண்ணுமா நட்டு மூங்கிக் கம்புக ரெண்டு மாட்டினான் மோட்டுவளைக்கு. கல்லுக்கால் மேல பூவரசங்குச்சிகளப் போட்டான் அட்டவளைக்கு.

பூவரசம்பாச்சும் ஆமணக்கம்பாச்சும் வகைக்கு எட்டு வாங்கி கைமரமாப் போட்டான் மேல் கூரைக்கு.

இப்பக் கைமரத்துல கூரைய முடியணுமே... கயித்துக்கு எங்க போறது?

கத்தாழைய அறுத்தான்; நார் நாரா உரிச்சான். காய வச்சான் வெயில்ல; ஊற வச்சான் தண்ணியில.

ஆனையே இழுத்தாலும் அறுக்க முடியாது; அப்பேர்ப்பட்ட பலம் வந்திருச்சு கத்தாழங் கயித்துக்கு.

கைமரங்க மேல அழிஞ்சிக் குச்சியும் நொச்சிக் குச்சியுமா அடுக்கி வச்சு இறுக்கி முடிஞ்சிட்டான் கத்தாழங் கயித்துல.

அது மேல பரபரபரன்னு பரப்பு னான் பனை ஓலைய. பனை ஓலைக்கு மேல கடக்கடக்குன்னு அடுக்குனான் கம்பந் தட்டைகள. * ஆக்கை குடுத்து இழுத்து இறுக்கி முடி போட்டு எறக்கிட்டான்.

குடிசை கட்டியாச்சு. இப்பக் கதவு சேக்கணுமே கதவு.

மூணு பூவரசங்கம்பு வச்சு வேப்பங் குச்சிகள ஊடு குச்சிகளா நெருக்கி யடிச்சுப் படபடபடன்னு உக்காந்து படல் பண்ணிப்புட்டான்.

மூணே நாள்ல முடிஞ்சுபோச்சு.

அவன் நெஞ்சுல பரவுன சந்தோசம் கூன் வரைக்கும் புகுந்து குறுகுறுங்குது.

என்னிய வளத்த கூலிக்கு என்னால ஆனது ஆத்தா... ஏதோ ஏழைக்கேத்த எள்ளுருண்டை.

பத்தடி பின்னுக்க வந்து குடிசைய அழகுபாத்தான் கொண்ணவாயன்.

பஞ்சவடியில ராமனுக்கும் சீதைக்கும் கட்டிக் குடுத்த குடிசையை லட்சுமணன் நின்னு அழகு பாத்தானோ இல்லையோ, கருவாச்சிக்குக் கட்டிக் குடுத்த குடிசையைக் கொண்ணவாயன் கண்ணால கண்டு குளுந்துபோனான் குளுந்து.

குடிசைக்குக் குடிவந்த மொத நாளே கண்ண மூடுனதும் ஒறங்கிப் போனா கருவாச்சி.

மானமில்லாம எலவம்பஞ்சுல படுக் கிறதவிட மானத்தோட ஈரத் தரையில படுத்துக்கெடக்குறது சொகமில்லையா?

கோட்டைக்குள்ள படுத்தும் ஒறக்கம் வராதவுக இருக்காக; குடிசக்குள்ள படுத்தும் கொறட்டவிடுறவுக இருக்காக.

ஒறக்கத்த அவ கட்டிப்புடிக்கிறதுக்கு முன்ன ஒறக்கம் அவளக் கட்டிப்புடிச்சுப் படுத்துருச்சு.

நாலு வருசமாவே மழை இல்ல. காத்துல ஈரஞ் செத்துப்போச்சு. வேப்ப மரத்து நெழலும் வெக்கையடிக்குது. கரடுகளுக்கு மேயப் போன ஆடுமாடுக, எங்கள ஏன் அலையவிடுறீக; போய் வார கூலிக்கே புல்லு இல்லையேன்னு பொலம்புதுக.

வார மாதிரி இருக்கு; மழை வருதில்ல. என்னமோ கள்ளப் புருசனுக்கு உண்டானது மாதிரி மேகத்தைக் கலைச்சுவிட்டுட்டுப் போயிருது காத்து. கொளத்துத் தண்ணி கொடத்துத் தண்ணியாப்போச்சு. கெணத்துத் தண்ணி சொம்புத் தண்ணியாப்போச்சு. காடு கரை எல்லாம்

காஞ்சுகெடக்குது. அங்க கரிச்சான் கத்தவுமில்ல; காடை முட்டை வைக்கவுமில்ல. வேலைக்குப் போனாத் தான் கஞ்சிங்கற ஆளுகளுக்கு வேளா வேளைக்குச் சாப்பாடு இல்ல.

அந்தப் பஞ்சத்திலயும் தெம்போட திரிஞ்சவ திம்சு ஒருத்திதான். கையில சில்லறைச் சத்தம்... காலுல கொலுசுச் சத்தம்... தெனாவெட்டாத் திரியிறா. அவ நெனச்சத நெருக்கி முடிச்சுட்டா. வரவு செலவு அவ கையில; வட்டிவாசி அவ கையில. பத்து நரி மூளையுஞ் சரி; இவ ஒரு மூளையும் சரி. சடையத்தேவர் அஞ்சாறு ஊர்ல குடுத்து வச்ச காசையெல்லாம் கழுத்துல வேட்டி போட்டுக் கணக்கா வசூல் பண்ணிப் புட்டா. அழகுசிங்கத்துக்கு இவ குடுத்த காசைக் கடன்னு சொல்லித் தன் அண்ணன் பேர்ல வீட்ட எழுதி வாங்குன வளா இல்லையா? காடுகரைகள வெல பேசிட்டா. இப்ப வீடுகளையும் விக்கப் பாக்குறா.

கறையான்புத்துக்குள்ள புகுந்த கருநாகம் அதைக் காட்டெலிக்கு வித்துட்டுப் போற கதையாகிப்போச்சு; அதுக்குத் தோதா அது ஆம்பளைக அதிகாரம் செத்துப்போன வீடாகிப் போச்சு.

தொங்கித் தொட்டிலாகிப்போன கயித்துக் கட்டில்ல தானும் ஒரு கயிறாக் கெடக்காரு சடையத்தேவரு.

மூச்சு வந்து வந்து போறத வச்சு உசுரோட இருக்கார்னு ஒரு ஊகம் பண்ணிக்கிரலாம்.

என்னைக்குச் சாவி வாங்குனாளோ அன்னைக்கே சடையத்தேவன் பொழப் புக்குப் பூட்டும் போட்டுப்புட்டா திம்சு.

கெடாய்க்குத் தண்ணிவைக்கிறதுல இருக்கிற ஆசை கெழவனுக்குக் கஞ்சி வைக்கிறதுல இல்ல அவளுக்கு.

சும்மா சொல்லக் கூடாது... நானாக் கொல்ல மாட்டேன்- தானாச் சாகட்டும்னு விட்டுட்டா பெரிய மனசுக்காரி.

கெழவன் கதை இதுன்னா கட்டையன் கதையே வேற. ஊராளுக அவனப் பாத்து ஒரு வருசத்துக்கு மேல இருக்கும். நடமாட்டம் நின்னுபோச்சு. வீட்டுக்குள்ளகூடக் கதவச் சாத்திக் கிர்றானாம்; படுத்தே கெடக்கானாம். நேக்கா மாதிரி இருந்த பய தார்க்குச்சியா ஒடுங்கிப்போனானாம். அன்னந்தண்ணி மட்டும் உள்ள போகுதாம். சாராயத்த நிறுத்துனா வெடவெடவெடன்னு வெரல் நடுங்குதாம். பச்சை மொளகாயக் கடிச்சாலும் பச்ச மண்ணத் திங்கிற மாதிரி இருக்காம்; நாக்கு இருக்க நரம்பு செத்துப்போச்சாம்; ஒண்ணுக்கு ரெண்டுக்குப் போறதுக்குக்கூட உள்ளயே வசதி பண்ணிக் குடுத்திட் டாளாம் திம்சு.

“இது என்னப்பா இது கொடுமையா இருக்கு. வீட்டுக்குள்ளேயே வெளிக்குப் போற வீட்ல லச்சுமி இருக்குமா லச்சுமி?”- மூக்கப் புடிச்சுக்கிட்டே பேசுறாக அம்பலக்கல்லுல ஆளுக.

“புருசனயும் கெழவனயும் தூக்கி நெஞ்சுல சொமக்குறாளே... புண்ணியவதி நல்லாருக்கணும்!”- இப்படியும் பேசிக்கிறாக பாவம், வினயமில்லாத பொம்பளைக.

‘மன்னன் என்னைக்குச் சாகுறது; திண்ண எப்பக் காலியாகுறது?’ பொறுமையில்ல; ஆரம்பிச்சுட்டா ஏவாரத்த அவ.

பின்னத்தேவன்பட்டி அருவா மூக்கன் அந்தச் சாராங்கத்துல பெரிய ஆளு; கட்டப்

பஞ்சாயத்துக் காரியக் காரன். ஆள்தாட்டியத்துலயே துட்டுச் சம்பாரிச்ச ஆளு. அஞ்சு ஆம்பளப் பய; ரெண்டு பொம்பளப் புள்ள அந்த ஆளுக்கு.

அடிக்கடி அடிதடி வந்திரும் அண்ணந் தம்பிகளுக்குள்ள. ஊருக்கு ஒரு பயலாக் குடிவச்சாத்தான் இவனுங்க உசுரக் காப்பாத்த முடியும்னு முடிவு பண்ணிட்டான் அருவா மூக்கன்.

கருவாடு விக்கப் பூன தேடிக் கிட்டிருந்த பொம்பளைக்கு அகப் பட்டான்; ஆள் சொல்லி விட்டுட்டா; அஞ்சாறு ஆளோட அவனும் வந்துட் டான். ரெண்டு வெடக் கோழியையும் ஒரு சேவலையும் ஒண்ணா அடிச்சுப் போட்டு ஒரே சட்டியில குழம்பு வச்சு அகப்பைய விட்டு அளாவி அள்ளிப் போட்டா ஈரலும் கறியும் எலும்புமா.

அருவா மூக்கன் எலும்பு கடிக்க, இவ காது கடிக்கிறா.

“யண்ணே! சொத்து விக்கிறதா இருந்தாக் காலம் செழிச்ச காலத்துல வித்துப்பிடணும்; வாங்குறதா இருந்தா, கஞ்சிக்கில்லாத பஞ்ச காலத்துல வாங்கணும். இது பத்து ரூவாச் சொத்த ஒத்த ரூவாய்க்கு விக்கிற பஞ்ச காலம்ண்ணே. ஈனக் கிரயத்துக்கு எழுதித் தாரேன்; என்ன சொல்ற?”

“வீடு மட்டும் வாங்கி என்னா பண்றது தங்கச்சி? காடும் குடுப்பியா?”

“பசுவ விக்கிறவ கன்டுக்குட்டிய ஓட்டிவிட மாட்டனா? வாங்கிக்க.”

சட்டிக்குள்ள கையவிட்டு ரெண்டு மூணு அவிச்ச முட்டைய அவ அள்ளி வைக்க, அடுத்த வீட்லயிருந்து ஒத்தாசைக்கு வந்த முத்தாயி மக பயந்து பயந்து வந்து அவ காதுக்குள்ள என்னமோ சொல்றா.

“சாப்பிடுங்க வாரேன்...”னு சாவ காசமா எந்திரிச்சவ, நிதானமா எட்டுவச்சு உள்வீட்டுக்குள்ள போயிப் பாத்தா - வாயத் தொறந்தமேனிக்குச் செத்துக் கெடக்காரு சடையத்தேவரு.

மூங்கிக் கம்பு வெறைச்ச மாதிரி கெடக்கு முழு ஒடம்பும்.

உத்துப் பாத்தா; ஒரு நிமிசம் யோசிச்சா. “வாய்க்கரிசி இல்லாத காலத்துல வாயத் தொறந்து ஏன் கெடக்க?” பொணத்த வஞ்சா. ரெண்டு இத்த சாக்கை எடுத்துப் பொணத்தப் பொத்துனா; கதவைப் பட்டும் படாமச் சாத்திட்டு வெளிய வந்துட்டா. “வேறொண்ணுமில்ல; சோள மூட்டை அவுந்துபோச்சு. கோழி கொத்திரக் கூடாதுன்னு கோணிச் சாக்கைப் போட்டுட்டு வந்திருக்கேன்; நீங்க தின்னுங்க.”

“எம் பொண்டாட்டியும் குழம்பு வைக்கிறாளே... போக்கத்த சிறுக்கி. இந்த ருசி வருமா? நீ அரைச்சுவிட்ட மஞ்ச மொளகாப்பொடி மண்டைக் குள்ள போயி மசமசங்குதில்ல... ஊத்து தாயி ஊத்து”ன்னு உள்ளங்கையில சாறு வாங்கி, அவன் உர்று உர்றுன்னு உறிஞ்சிக் குடிக்க, அந்தப் பெருஞ்சத்தம் உள்ள சுத்தி, பொணத்து மேல ஒட்டுன ஈயப் ‘போ’ன்னு வெரட்டுது.

“வெலையச் சொல்லு தாயி. ஆடி கழியப் பத்திரம் முடிச்சுக்கிரலாம்.”

வெத்தல போட்டுத் துப்பிட்டு, சுண்ணாம்பத் தூண்ல தடவிட்டு, ஏப்பம் விட்டுக்கிட்டே போயிட்டாக வந்தவுக.

வழியனுப்பி வச்சு வாசக் கதவு சாத்திப் பதறாம உள்ள போனா திம்சு.

தனக்குன்னு துண்டா ஆக்கி வச்ச தலக் கறிய எடுத்தா. சோத்துல போட்டுச் சொதசொதன்னு பெணஞ்சா. உருண்டை புடிச்சா; வாய்க்குள்ள பொத்துனாப்புல போட்டுக் கண்ண லேசா மூடி நிதானமா மென்னு தின்னா; கறியில இருந்த ஒறப்ப மூளைக்குள்ள செலுத்தி முழுசா அனுபவிச்சா. கோழிச் சட்டிக்குள்ள கைய விட்டு அப்பப்பக் கால் எலும்பும் கடிச்சுக்கிட்டா. 'கெழட்டுக் கோழி வேகல'ன்னு கடைவாய்ப் பல்லுல கடிச்சு இழுத்தா.

தான் தின்ட எலும்பையும் எச்சி எலயில போட்டு எடுத்தெறிஞ்சிட்டு, வாய் கொப்புளிச்சுக் கைகால் கழுவி, சீலய அவுத்துச் செவக்கிக் கட்டிக்கிட்டு, ஒரு எட்டு உள்ள போயிக் கண்ணாடி யும் பாத்துட்டுக் கதவத் தொறந்து வச்சா; உள்ள வந்தா; பொணத்தப் பொத்துன சாக்க எடுத்து எறிஞ்சா.

"பெரிய மாமு... எங்கள ஏச்சுட்டுப் போயிட்டீகளே"ன்னு பெருங்கொடல நெஞ்சுக்கேத்தி ஒரு பெருஞ்சத்தம் போட்டா பாருங்க...

சடையத்தேவன் செத்துப் போயிட் டார்ன்னு ஊருக்கே சங்கு ஊதிச் சொன்ன மாதிரி இருந்துச்சு.

ஆடு கோழி செத்தாலும் ஓடி வந்து விசாரிக்கிற ஊருச் சனம் பொணம் தூக்கட்டும் போவோம்னு பதறாம வருது.

ஊரக் காலி பண்ணிட்டுப் பல வீட்டாளுக பஞ்சம் பொழைக்கப் போயிட்டாக. எண்ணி எழுவது ஆளு தான் வந்திருக்கு எழவு வீட்டுக்கு.

"யப்பா! காலம் பஞ்ச காலமா இருக்கு. காக்கா உக்கார மரமில்ல; கன்டுக்குட்டி குடிக்கத் தண்ணியுமில்ல; அதனால கொட்டு வேணாம்; கொலவை வேணாம்; பட்டாசு வேணாம்; பாடை வேணாம். கட்டிலோட தூக்குங்கப்பா... காரியத்த முடிச்சுப்புட்டு வந்திரலாம்."

"நியாயமான பேச்சு"ன்னாக எல்லாரும்.

"பெத்த அப்பன் செத்துக்கெடக்கான். கதவச் சாத்திட்டுப் படுத்துக்கெடக்காளே கட்டையன். கூப்பிடுங்கப்பா அவன."

"வேணாமடா ஏலே! மப்புல கெடக்குறவன் நிக்க மாட்டான். அவக அப்பனத் தூக்க நாலாள் போதும்; அவனைத் தூக்க எட்டாள் வேணும்; விடுங்கடா."

இடுகாட்ல கட்டிலோட எறக்குனாக பொணத்த. "நாலடிக் குழி நல்லாத் தோண்டுங்கப்பா; நரி மண்ணப் பறிச்சு ஈரலப் புடுங்கித் தின்டாலும் தின்டுபுடும்."

"ஆமா! இருதயம் இல்லாத கெழவனுக்கு ஈரலா இருக்கப் போகுது? ரெண்டடிக் குழி போதுமப்பா!"

கால்ல ஒட்டுன இடுகாட்டுப் புழுதியைக் கழுவக்கூடத் தண்ணி இல்ல. ஆவாரங்குழையப் புடுங்கி அரை கொறையாக் கால் தொடச்சுக்கிட்டாக.

இடுகாட்டுலருந்து திரும்பி வந்த பெருசுக “முப்பதாம் நாள் காரியம்”ன்னு தோட்டியக் கூப்பிட்டுச் சொல்லிக் கிட்டிருக்க - திம்சு, ஊர்மாடு மேய்க் கிறவன உள்ள கூட்டிட்டுப்போயி அருவா மூக்கனுக்குத் தகவல் சொல்லிவிடுறா:

“துட்டுச் சேத்துவைக்கச் சொல்லு அருவா மூக்கன. கட்டையன் வீடு, சடையத்தேவன் காடு, கருவாச்சி வீடு மூணும் பத்திரம் முடிக்கிறோம் மூணே மாசத்துல!”

மூணு மாசத்துக்கு மேல கட்டையன் தாங்க மாட்டான்; ஆளு அடியாகிப் போயிருவான்ங்கறது அவ கணக்கு!

---

* கூர் செய்த மூங்கில் (கூரை குத்தி நார் முடியும் மூங்கில் ஊசி)

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கருவாச்சி காவியம் (39)

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம.செ.

தாது வருசப் பஞ்சத்துல
சில்லாவே சீக்குல விழுந்துபோச்சு.
ஐப்பசி மாசக் குளிரு.
ராத்திரி ஒறஞ்சுபோச்சு;
ஊர் ஒறங்கிப்போச்சு.
வெடவெடங்குது ஓடம்பு;

வெறச்சுப்போச்சு கைகாலெல்லாம்.
வருசா வருசம் குளிரு கூடுதா... இல்ல
வயசாக ஆக திரேகத்துல ரத்தஞ்
செத்துப்போறதால குளிரு கூடுதலா ஒறைக்குதா?

பழைய சீலக்குள்ள ஒடம்ப உருட்டி உள்ள போட்டு, அதுக்கு மேல இத்த கம்பளியைப் பொத்திப் படுத்திருந்தா கருவாச்சி.

அவள அறியாம கண்ணோரமா உருண்டு தெரண்டு ஒடஞ்சு ஒழுகுது கண்ணீரு.

சடையத் தேவரு பாவம் நல்லவரோ கெட்டவரோ, எனக்குப் புருசனா வந்தவனப் பெத்துக் குடுத்த பெருசில் லையா? எழவுக்குப் போக முடியாத பொழப்பாகிப் போச்சே எம் பொழப்பு.

கெழவன் பண் ணுன கெடுதி மல மாதிரி இருக்கு மனசுக்குள்ள. ஆனா, ஒரு சொட்டு கண்ணீரு இருக்கே... மலையைக்கூட இருந்த இடம் தெரி யாம இழுத்தெறிஞ்சுட்டுப் போயிருதே.

என்னியவிட்டு எல்லாம் போயிருச்சு. அப்பன் போயிருச்சு; ஆத்தா போயிருச்சு; புருசனும் பிள்ளையும் இருந்தும் இல்லேன்னு போயிருச்சு; வீடு வாச போயிருச்சு. இந்த உசுரு மட்டும் போகாம ஏன் ஒட்டிக்கிட்டிருக்கு? என் பெறவிக்குன்னு ஈசன் எழுதிவச்ச வேல இன்னும் முடியல போலருக்கு. அது முடியாம முடியாது போலருக்கு ஏம் பொழப்பும்.

இந்தச் சாவுங்கிற கழுதை எங்கிட்டி ருந்து வரும்? எப்ப வரும்? சாவு வந்தா மூச்சுப் போயிருமா? இல்ல மூச்சுப் போனாச் சாவு வந்திருமா? சும்மா சோதிச்சுப் பாப்பமா?

செத்தவடம் தம் கட்டி நிறுத்திப் பாத்தா. சாவு வரல; மூச்சுதான் வந்துச்சு. ஓகோ! பொழைக்கிறது லேசு; சாகுறதுதான் கடுசோ?

சிரிச்சுக்கிட்டா; சிரிச்சுக்கிட்டே ஒறங்கிட்டா.

நல்ல நடுச் சாமம்.

ஊரு ஒடுங்கிருச்சு. அரை வயித்துத் தீனியோட ஆடு மாடும் அடங்கிருச்சு. ஒழுங்கா என்னிய ஒறங்கவிடுன்னு வேப்ப மரம் சொல் லுச்சோ என்னமோ? அதுல கூடு கட்டியிருந்த ஊர்க் குருவியும்கத்தி ஓஞ்சுபோச்சு. கடை சியா ஒரு கொலப்புக் கொலைச்சிட்டு இதுக்கு மேல நம்ம கச்சேரி கேக்க நாதியில்லேன்னு நாயும் தூங்கிப்போச்சு. நெஞ்சுல கட்டுன கோழையும் தொண் டைக் குழியில சிக்குன உசுரும் வெளியேற முடியாம இருமிக்கிட்டே கெடந்த சீக்காளிகளும் இன்னைக்கு இது போதும்னு இருமல நிறுத்திக்கிட்டாக.

அப்ப...

கருவாச்சிக்கு மட்டும் கேக்குது ஒரு சத்தம்.

குடுசுக்கு வெளியே படலோரமா கல்லு மேல காசு விழுந்த மாதிரி சுத்தமாக் கேக்குது சத்தம்:

'யாத்தே! பணியாரம் சுட்டுக் குடு...

யாத்தே! பணியாரம் சுட்டுக் குடு...'

பழகுன சத்தம்... பாசமான சத்தம்... நெஞ்சாங் குலையப் புடிச்சு இறுக்கிப் புழியிற சத்தம்.

பசக்குன்னு எந்திரிச்சு உக்காந்தா கருவாச்சி. இத்த கம்பளியத் தூக்கியெறிஞ்சா. படலத் தள்ளி விசுக்குன்னு வெளிய வந்தா; சுத்தியும்முத்தியும் பாத்தா. இருட்டத் தவிர யாரையுங் காணோம்; கொண்ணவாயன் மட்டும்தான் வாசல்ல படுத்துக்கெடக்கான் சாக்குல கட்டிவச்ச சொரைக்கா மாதிரி.

“எலேய் கொண்ணவாயா எந்திர்றா. ஓந் தம்பி அழகுசிங்கம் கூப்பிட்டாண்டா; எங்கிட்டிருக்கான் பார்றா.” அலறியடிச்சு எந்திரிச்சு புத்தியில ஒண்ணும் புடிபடாம வேட்டிய விட்டுட்டுச் சாக்கக் கட்டிக்கிட்டு அங்கிட்டும் இங்கிட்டுமா ஒறங்கிக்கிட்டே ஓடுறான் கொண்ணவாயன்.

“கா...கா...காணமே ஆத்தா. இ...இ...இல்லையே.”

“எலேய்.. கண்ணத் தொறந்து பார்றா. என்னிய வந்து கூப்பிட்டாண்டா எம் பிள்ள. பணியாரம் கேட்டாண்டா பாவிப்பய. நல்லாப் பார்றா.”

குடிசையை மூணு சுத்துச் சுத்திவந்தான் கொண்ணவாயன்.

கருவேல மரத்துல கட்டிக்கெடக்குற பசு மாட்டுக் குள்ளேயும் போயிப் பாத்துட்டு வந்தான்.

“ஒனக்குக் கி...கி...கிறுக்குப் புடிச்சிருச்சா? போ...போ...போ...போயிப் படு ஆத்தா.”

கெனாக் கண்டனா?

எம் பிள்ள வரலையா?

கண்கட்டி வித்தையா? குறளி வேலையா?

ஆளு வராமப் பேச்சு மட்டும் வருமா?

புத்திக்குள்ள புழுவாக் குடையுது கருவாச்சிக்கு; படபடபடங்குது பால் குடுத்து வத்திப்போன பழைய மொல.

எம் பிள்ளையப் பாக்கணும்; எத்தனையோ வருசமாச்சு அவன் என்னியவிட்டுப் போயி; பிள்ளையப் பாக்கணும்.

அன்னைக்கு வரைக்கும் பொத்திவச்சிருந்த பாசம் பொத்துக்கிட்டு ஊத்தவும், தேஞ்சுகெடந்த திரேகத்துக்குள்ள ஒரு தெம்பு வந்திருச்சு.

எப்படியும் பாத்தாகணும் எம் பிள்ளைய.

வேர் புடிச்ச நாத்து தலையத் தூக்கி நிக்கிற மாதிரி விழுந்துகெடந்த மனசு எந்திரிச்சிருச்சு.

வெறுங்கையோடயா போறது வீட்டுக்கு?

மருமக இருக்கா. ரெண்டு பக்கிகள வேற பெத்துவச்சிருக்கானாம்.

நஞ்சுபோன துணிகளையாச்சும் மஞ்சப் பையில புதுசுன்னு புடிச்சுப் போகணும்; நமத்துப்போன பலகாரம் ரெண்டக் கையில புடிச்சுப் போகணும்; அதுக்குத் துட்டு வேணுமே துட்டு...

துட்டுச் சேக்குற ஆசை சிக்குப்புடிச்சு ஆட்டுது பாவம் அவள. எங்கிட்டுச் சேக்குறது துட்டு? காஞ்சு கருவாடாக்கெடக்கு ஊரு. மனுசங்களையும் மரம்மட்டைகளையும் தின்டு முழுங்கிப் பசியாறிக்கிட்டிருக்கு பஞ்சம்.

முந்தி மாதிரி ஓடியாடி வேல செய்ய முடியல; உக்காந்து செய்யிற வேலையாப் பாத்தா. புளியம்பழம் தட்டுனா. துவரங்குச்சிய எடுத்துப் பொழுதுக்கும் புளியம்பழம் தட்டி அன்னாடம் அரைக்கா ரூவா சேத்தா. புளியம்பழ ஓடு மிச்சம்; அதை எருவு தட்ட எடுத்துக்கிட்டா. புளிய வெதையும் மிச்சம். கஞ்சி யில்லாத பிள்ளைகளுக்கு அதை அவிச்சும் குடுத்துக்கிட்டா. இந்தா இந்தான்னு இழுத்துப் புடிச்சு ஒம்போது ரூவா சேத்துட்டா.

கல்லு ஒடைக்கப் போனா கரட்டுக்கு. கனகமும் பவளமும் அவளுக்குச் சுத்தியல் ஒண்ணு வாங்கிக் குடுத்தாக சொந்தத்துக்கு. மொத மூணு நாளு கல்லொடைக்க வரல.

கல்லொடைக்கிறேன்னு விரல்ல நச்சுன்னு போட்டு நகத்தப் பேத்துக்கிட்டா. அடிபட்டா, நீங்களும் நானும் என்னாம்போம்..? 'அம்மா'ம்போம்; இல்ல 'அய்யோ'ம்போம். அவ 'அழகுசிங்கம்'னா. கருவுலயிருந்து பிள்ள வெளிய வந்து பல வருசமாச்சு; ஆனா, நெஞ்சவிட்டு எறங்கல.

அடுத்த ஒரு மாசத்துல இன்னொரு பத்து ரூவா சேத்துட்டா. மொத்தம் பத்தொம்போது இருக்கு பையில. நாளைக்கு மகன் வீட்டுக்குப் போறதா முடிவு பண்ணிட்டா.

மகனுக்குப் பணியாரம் சுட்டெடுத்தா பாருங்க... தலைக்கு வேப்பெண்ண வைக்கவே வக்கில்லாமக் கெடக்கிறவ, மகனுக் கின்னதும் பசு நெய்யில குளிப்பாட்டுறா பணி யாரத்தை. ஏலமும் சுக்கும் போட்டுக் கருப்பட்டிப் பாலக் காய்ச்சி எடுத்தா. ஈயச்சட்டியில பணியாரத்த நெப்பிக் கருப்பட்டிப் பால ஊத்தி ஊத்தி ஊறவச்சா.

விடிய்ய...

தோள்ல ஒரு கோழி; கையில ஒரு வாளி. புடிச்சு நடந்துட்டா பொடி நடையா.

ஆண்டிபட்டிச் சந்தைக்கு வந்தா.

மகனுக்கு ஒரு வெள்ள வேட்டி மஞ்சச் சட்டை _ கோவம் பழ நெறத்துல மரு மகளுக்கொரு சீல _ சட்டி பான நெறத்துல பேரனுக்கொரு சட்டை _ வெள்ளாவியில இல்ல... தீயில வச்சாலும் நெறம் மாறாத மாதிரி பச்சைப்பசேல்னு பேத்திக்கொரு பாவாடை _ மொத்தம் மூணே கால் ஆச்சு.

விசாரிச்சுக் *கார் ஏறிட்டா.

திருமங்கலம் வெலக்கு வந்தாச் சொல்லுங்கன்னு ஒருத்தர நம்பாம அஞ்சாறு பேருக்குச் சொல்லிவச்சா.

திருமங்கலம் வெலக்குல எறங்கி மேனியெல்லாம் சொமை சுமந்து மனசெல்லாம் பாசம் சுமந்து கள்ளிக்கட்டாப்பு வழி ஒத்தையடிப் பாதை புடிச்சு ஒத்தையில போறாய்யா கருவாச்சி.

இன்னும் ஒரு கல்லுத் தொலைவுதான் இருக்கு என் உசுரப் பாக்க. 'வாரண்டா மகனே! வாரேன். இந்தா வந்துட்டேன்.'

'ஒரு புது விருந்தாளு வருது' -கரகரகரன்னு கத்தி ஊருக்குள்ள தகவல் சொல்லுது வாகை மரத்துக் காக்கா.

ஓடை கடந்து மேடேற, கொடிக்கள்ளிப் புதரோரம் கொட்டிவச்ச சாம்ப(ல்) மேட்டுல ஆடாம அசையாம ஒண்ண ஒண்ணு 'உர்'ருன்னு பாத்துக்கிட்டே கழுதைக ரெண்டு நிக்கிதுக காது வெடைக்க.

புங்க மரத்தடியில லாடம் அடிக்க மாட்டத் தரையில சாச்சுக்கிட்டிருந்தாக ரெண்டு மூணு ஆளுக.

"அய்யா! இங்க அழகுசிங்கம் வீடு எது? மேற்க சொக்கத்தேவன்பட்டிக்காரன். இந்த ஊர்ல கல்யாணம் பண்ணவன். சோலமலத்தேவரு மருமகன்..."

கருவாச்சிய ஏற இறங்கப் பாத்துட்டு வாயில போட்டிருந்த வெத்தலைய முழுங்கவும் முழுங்காம துப்பவும் துப்பாமக் கொழகொழங்கிற தமிழ்ல வழி காட்டினான் ஒருத்தன்.

நடந்தா.

தோள்ல தொங்குற கோழி மாதிரியே செறகு தூக்குது மனசு. இந்தா இருக்கு அரசமரம். அந்தா தெரியுது தண்ணிக் கெணறு. அந்தா தெரியுதில்ல வெள்ளாட்டங்குட்டி கட்டிக்கெடக்குற வேப்ப மரம். அந்தத் திண்ண வீடா எம்மகன் வீடு?

படக்படக்குன்னு நெஞ்சு துடிக்கப் படியேறி உள்ள போனா.

உள் வீட்டுத் தாவாரத்துல திருகையில கேப்பை திரிச்சுக்கிட்டிருந்தா ஒருத்தி. அட்டத்துல பாத்தா வத்திப்போன திம்சு மாதிரியே இருந்தா. அவதான் மருமகளோ?

வீட்டுக்குள்ள நொழைஞ்சதும் இடது பக்கமிருந்த உள் திண்ணையில தக்கரிபிக்கரின்னு ஒளறிக்கிட்டு ஒரு உருவம் உக்காந்திருக்கு. ஒடம்பு சிறுத்துப்போனதுல மண்ட பெருத்துப்போச்சு அந்த உருவத்துக்கு. ஒருகாலத்துல நாங்களும் இங்க இருந்தமாக்கும்னு சொல்றதுக்கு ரெண்டு மூணு முடியும் மிச்சமிருந்துச்சு தலையில. ஒழுகிக்கிட்டேயிருக்கு வாயில எச்சி. பொணத்துக்குக் கண் தெறந்த மாதிரி ஒரு பார்வை. சுட்ட கோழி மாதிரி வெறச்சு வெளங்காமக்கெடக்கிற கால்ல சங்கிலி கட்டிவச்சிருந்ததாக தூண்ல. இவளப் பாத்து அது ஈன்னு இளிக்கவும் பயந்து ஓடி ஒதுங்கி உள்ள போயிட்டா கருவாச்சி.

பத்தாத வெறகடுப்புல சீமத்தண்ணி ஊத்திப் பத்த வச்சுக்கிட்டிருந்தா ஒரு கெழவி. அவதான் சம்பந்தகாரியா இருக்கும்.

கம்பிக் கட்டில்ல துப்பட்டி பொத்திப் படுத்திருந்தான். ஒருபக்கம் இழுத்த மூஞ்சியோட ஒரு கெழவன். மகனுக்கு மாமனார் போலருக்கு; திம்சு அண்ணன்.

உள் தாவாரத்துல போயி இவ எல்லாத்தையும் எறக்கிவைக்கிற வரைக்கும் இவள ஒருத்தரும் பாக்கல. 'கெக்கக் கெக்கக் கெக்கே'ன்னு கொண்டுவந்த கோழி சொல்லிருச்சு வந்திருக்கவ வரவ. திரும்பிப் பாத்த தாயும் மகளும் தெகச்சுப்போனாக.

யார் காட்டுச் சிறுக்கி இவ... வீட்டுக்குள்ள வந்திருக்கா?

"ஒங்க சம்பந்தகாரிதான் வந்திருக்கேன்; சம்பந்தகாரி. இத்தன வருசம் கழிச்சு வந்திருக்காளேன்னு எளக்காரமாப் பாக்காதீக ஆத்தா. இப்பத்தான் பாக்கணுமின்னு எழுதிருச்சு ஈசன் என் தலையில. நீதான் என் மருமகளா? வா தாயி! வா."

இவளே தேடிப் போயி அவ தலையத் தடவுனா. அவ தலைய இழுத்துக்கிட்டா. முந்தானைய எடுத்துக் கண்ணத் தொடச்சுக்கிட்டே "இந்தா மருமகளே!"ன்னு எடுத்துக் குடுத்தா துணிமணிய. அவ வாங்கல; இவ வச்சுட்டா.

பணியார வாளிய எடுத்து நீட்னா சம்பந்தகாரிகிட்ட. அவ இடது கையில வாங்கி அங்கனயே வச்சிட்டு அங்கிட்டுப் போயிட்டா.

வெளிய விளையாடப் போயிருந்த பேரனும் பேத்தியும் 'காச்சு மூச்சு'ன்னு கத்திக் கிட்டே உள்ள வரவும் 'தடார்'ன்னு அதுக மேல தட்டத் தூக்கியெறிஞ்சான் திண்ணையிலிருந்த கிறுக்கன்.

பேத்தி 'வீல்'னு கத்திக் கதறவும் ஓடிப் போயிப் பேத்தி யக் கையடங்காம அள்ளிக் கிட்டா கருவாச்சி.

இந்தக் கொரங்க எதுக்கு இங்க கட்டி வச்சிருக்காகன்னு திட்டிக்கிட்டே பேரன் பேத்திக்கு புதுச் சட்டையப் போட்டு அழுகைய அமத்தி அழகு பாக்குறா.

"ஒம் பேர் என்னா தங்கம்... நான்தான் ஒன் அப்பத்தா. எங்க ஒன் பேர் சொல்லு..?"

புளிச்சதண்ணிச் சொம்பக் கொண்டுவந்து பட்டீர்னு அவ அட்டத்துலவச்சுட்டு அவ பாட்டுக்குப் போயிட்டா சம்பந்தகாரி. மகன் வீட்டுப் புளிச்சதண்ணி... ஆசை ஆசையாத் தூக்கிக் குடிச்சா ஆத்தா.

பிள்ளைகள அவ இடுப்புக் குடம் மாதிரி இறுக்கிப் புடிக்கிறா; அதுக எண்ணெக் குடம் மாதிரி வழுக்குதுக.

"யம்மா தாயி! எம்மகன் அழகு சிங்கம் எப்ப வருவானாத்தா?"

பொம்பளைக ரெண்டு பேரும் ஒரு பேச்சும் பேசல. அவுகவுக வேலையப் பாத்துக்கிட்டிருக்காக. கட்டில்ல கெடக்குற பெருசு அனத்திக்கிட்டே கெடக்கு.

பிள்ள வரட்டும்; கண்ணக் கொண்டு பாத்துட்டுப் போயிரு வோம்னு காத்திருக்கா கருவாச்சி. பணியாரத்தப் பிச்சுப்பிச்சு ஊட்டி விடவும் ஒரு வாய் ரெண்டு வாய் தின்ருச்சுக பேரன் பேத்திக. "மக்கா... ஒங்க அப்பன ஊட்டி ஊட்டி வளத்த கையி இது. ஒங்களுக்கு ஒரு வாய் ஊட்டிவிட விதி யில்லாமப்போச்சே"- குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகிறா கருவாச்சி.

கால்ல கயிறு கட்டி அவ கொண்டுவந்த வெடக்கோழி தவ்வித் தவ்வித் திண்ணையி லிருந்த கிறுக்கன் மடியில போயி விழுந்து போச்சு.

அவன் ஒரு கால்ல கோழிய மிதிச்சுக் கிட்டு இன்னொரு கையில இழுத்து இணுங்கப் பாக்குறான் றெக்கைய. சாவு கத்து கத்துது கோழி.

அடுப்பூதிக்கிட்டிருந்த மருமக ஊது குச்சியோட போயி அவன் தலையில ஓங்கி ஒரு போடு போட்டு "விடு கோழிய"ன்னு விடுதல பண்ணிட்டு வாரா.

அடி வாங்குன கிறுக்கன் 'ஊ'ன்னு அழுதிட்டு அவ அங்கிட்டுப் போனதும் 'ஈ'ன்னு சிரிக்கிறான்.

"யாத்தா! நான் பொழுதிருக்க ஊரு போயிச் சேரணுமாத்தா; எங்க போயிருக் கான் என் மகன்... எப்ப வருவான் சொல்லு?"

அதுவரைக்கும் ஒண்ணும் பேசாத மருமக ஊசிப்பட்டாசு வெடிச்சுட்டா.

"ஏ கெழவி! ஒன் மகனுக்குத்தான் ஒன்னிய அடையாளந் தெரியாது. ஒனக்குமா ஒன் மகன அடையாளம் தெரியல? அந்தா திண்ணையில கட்டிக்கெடக்குல்ல தேவாங்கு... அதான் ஒம் மகன். கஞ்சாக் குடிச்சுக் குடிச்சு மதி மயங்கி மூள கெட்டுப்போயி ஒரு மூலையில் கெடக்கு. போ! போயிப் பாத்துட்டுப் போ ஒன் அழகு பெத்த மகன் அழகுசிங்கத்த."

இடி விழுந்த மாதிரி நெஞ்சுல அடிச்சு எந்திரிச்சா கருவாச்சி.

ஓடிப்போயிக் கிறுக்கன உத்து உத்துப் பாக்குறா. "இவனா எம் பிள்ள? இவனா என் வகுத்துல நான் செமந்த வருச நாட்டு வேங்கை?"- கண்ணச் சிமிட்டாமப் பாக்குறா.

காதுல மூக்குல மட்டும் இத்துனூண்டு இருக்கு அழகுசிங்கங்கிற அடையாளம்.

"நான் பெத்த மகனே"ன்னு விழுந்து கட்டிப் புடிச்சு அழுதவதான்.

இவ அழுதுகிட்டேயிருக்கா;

அவன் சிரிச்சுக்கிட்டேயிருக்கான்.

கண்ணீரா ஒழுகுது இவளுக்கு;

எச்சியா ஒழுகுது அவனுக்கு.

ரெண்டு கையிலயும் இறுக்கிக் கொரங்கு புடிச்ச மாதிரி புடிச்சுப் புட்டான் ஆத்தா குடுமிய.

"நீயாடா எம் பிள்ள? எம் பிள்ள நீயாடா? ஒன்னியப் பாக்காம நான் செத்திருக்கணுமடா; இல்ல நான் வருமுன்னே நீ செத்திருக்கணுமடா"

-கருக்குழியில தீப்புடிக்கக் கத்துறா கருவாச்சி.

கும்பி கலங்கி நிக்குது குப்பணம் பட்டியே.

'கலீர்'னு கழுத்து மணி சிலும்பத் தலையத் தூக்கிப் பாக்குது, ஊர் எல்லையில் லாடம் அடிக்கப் படுக்கப் போட்ட மாடு!

---

* பஸ்தான் கார் என்று அழைக்கப்படுகிறது வட்டார மொழியில்!

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கருவாச்சி காவியம்- **(40)**

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம.செ.

மனுசனுக்கும் பூமிக்கும் ஒரே மாதிரிதான் விதிச்சிருக்கு விதி. மூணு தலைமொறையா வாழ்ந்தவனு மில்ல; மூணு தலை மொறையாக் கெட்டழிஞ்சுபோனவனுமில்ல. இதான் நம்மூர்ல மனுசனுக்குப் பரம்பரையா விதிச்ச விதி. கிட்டத்தட்ட பூமிக்கும் இதே விதிதான் விதிச்சிருக்கு பாருங்க. அறுவது வருசம் அடிமாண்ட பூமியும் இல்லை; அறுவது வருசம் அரசாண்ட பூமியும் இல்லை. நூறு வருசத்துக்கு ஒரு பஞ்சம் வந்து பூமியப் பிச்சுத் தின்டுபுட்டு, எலும்புக்கூட்ட மட்டும் எறிஞ்சிட்டுப் போயிருது.

அஞ்சாறு வருசமா ஆகாயத்திலிருந்து ஒரு சொட்டு விழுகல பூமியில. எந்தப் பஞ்சத்துக்கும் தாக்குப்புடிச்சுப் பச்சைப்பசேல்னு இருக்கும் கள்ளிமரம் ஒண்ணு மட்டும். இப்ப... காட்ல அந்தக் கள்ளியும் செத்துப்போச்சு. கத்தாழையும் கருகிப் போச்சு. பிச்சக்காரன் வீட்டுக்கு வெறுங்கை யோட வார விருந் தாளி மாதிரி வந்துட்டு வந்துட்டுப் போகுது மேகம். ஆனா, அண்ணாந்து பாக்கிற வன் நெத்தியில ஒத்தச் சொட்டு விழுகணுமே; விழுகல. மலடி கெழவி யாகிப்போன கதையாகிப் போச்சு மேகக் கதை.

மொதல்ல உசுர் வத்திப் போனது ஊருணிதான். ஒடைச்சு ஒடைச்சு அடுக்கிவச்ச ஓட்டாஞ்சட்டிச் சில்லுக மாதிரி வெடிச்சு வெடிச்சு விரிசல் கண்டு நிக்கிது ஊருணி வண்டலு.

ஈரப்பசை இல்லேங்கவும் ஓடிப் போக நாங்க ஒண்ணும் கொக்கு, நாரைக இல்ல; பிறந்த மண்ணுலயே செத்துக்கெடக்கோம் பாத்துக்கங்கன்னு அங்கங்க அடையாளம் காட்டிச் சொல்லுதுக நத்தைக் கூடுகளும் நண்டு ஓடுகளும்.

தோட்டந்துரவுக அருள் மாறி நிக்கிதுக. யானை பொதைக்க வெட்டுன குழி மாதிரி கெடக்குதுக கெணறுக.

கெணறு வெட்டுன அன் னைக்கு மேட்ல குவிச்சுவச்ச மண்ணு காத்துல சரசரசரன்னு சரிஞ்சு கெணத்துக்குள்ள விழுந்ததுல, இருந்த ஈரப்பசையும் இல்லேன்னு போயிருச்சு.

கமலக்காலு உருளக்கட்டை ரெண்டையும் வெட்டி வெறகெரிக்கிறாக சம்சாரிக.

குடிதண்ணிக் கெணத்துல அடைபட்டுப்போச்சு ஊத்துக் கண்ணு.

எதிரி செத்த வீட்டுக்கு எழவுக்குப் போனா வம்படியா வரும் பாருங்க கண்ணீரு, அப்படிக் கல்லக் கசக்கிக் கசியுது கெணத்துத் தண்ணி. மனுசன் குடிக்கிற தண்ணிக்கே இந்தப் பாடுன்னா

ஆடு மாடுக என்ன செய்யும் பாவம்?

செத்தாலும் செத்துருவோம்; தோலு வெலைக்காச்சும் எங்கள வித்திருங்கன்னு சொல்லுதுக மாடுக. எங்கள உரிச்சாலும் செத்துப்போவோம் உரிக்காட்டியும் செத்துப்போவோம்னு கண்ல உசுர ஒழுகவிட்டு அப்பிராணியாப் பாக்குதுக ஆடுக. குக்கு நோவு வந்து குன்னிக் குன்னிச் செத்த கோழிகளையெல்லாம் குப்பைக்குள்ள பொதைச்சுக் குழிய மூடுறாக.

அஞ்சாறு மாசமாச்சு அந்த ஊர்ல காக்காயப் பாத்து. எச்சிச் சோறும் தண்ணியுமில்லாத ஊருக்குக் காக்கா வருமா? காக்கா கத்துனா அந்த வீட்டுக்கு விருந்தாளு வரும்ங்கிறது ஐதீகம். காக்காயே வராத ஊருக்கு எங்கிட்டிருந்து வர்றது விருந்தாளு?

மண்ட, வாலு ரெண்டத் தவிர அடையாளங் காங்க முடியாம நீண்டு நீத்துப்போய்த் திரியுதுக நாய்க. இந்தப் பஞ்சத்துல தாக்குப்புடிச்சு நிக்கிறது கொடிக்கள்ளியும் கழுதைகளும்தான்.

மனுசங்க படுற பாட்ட நெனச்சாலே நெஞ்சாங்குழியில சாவு வந்து நிமிண்டுது. தலைக்கு எண்ணெய் இல்ல; வீட்ல தானியமுமில்ல. கூலி வேலைக்குப் போகவும் கொடுப்பினை இல்ல. மழைத் தண்ணி இல்லாம சில்லாவே சிக்காக்கெடக்கு. பச்சத் தண்ணி மோந்து குடுக்க எந்தூர்லயும் ஆள் இல்ல. எரியிற காட்ல எங்க போயி ஒதுங்கறது ஈயி?

அரிசி சோத்துலயிருந்து இருங்கச் சோளத்துக்கு எறங்கி, இருங்கச் சோளத்துலயிருந்து சாமச் சோத்துக்கு மாறி, சாமச் சோத்துலயிருந்து கேப்பக் களிக்குச் சுருங்கி, எப்பவோ உழுத புழுதியில இப்ப கோரக் கெழங்கு தேடியலையுது ஊரு சனம்.

பெறக்கி வந்த கோரக் கெழங்க வாசல்ல போட்டுத் தலப்பலகைய வச்சு நசநசநசன்னு நசுக்கி, பருப்பா இருக்கிற பச்சக் கெழங்க உண்டு பசியாறுது ஊரு.

அகமலை, பண்ணக்காடு, மூணாறு, தாண்டிக்குடின்னு பஞ்சம் பொழைக்கப் போயிருச்சுக பல குடும்பங்க.

விட்டா ஊரே சுத்தச் சுடுகாடா ஆகிப்போயிரும் போலருக்கே?

கனகம் - பவளம் - வைத்தியச்சி - உருமாப்பெருமாத் தேவரு - காவக்காரச் சக்கணன் - கடப்பாரைக் கவுண்டரு - நாயக்கரு - எல்லாரையும் ஒண்ணுகூட்டி ஒக்காரவச்சா கருவாச்சி.

“யப்பா! பொழைக்கத் தெம்புள்ள சனம் போயிருச்சு ஊரவிட்டு. கெழடு கெட்டைகளும் நண்டானுசுண்டானுந் தான் உசுரக் கையில புடிச்சு உக்காந் திருக்கு ஊருக்குள்ள. இருக்கிற ஆளுக பொழைக்க வழியப் பாப்பம். பொழைச்சா ஒரே ஊர்ல எல்லாரும் ஒண்ணாப் பொழைப்போம். செத்தா ஒரே குழியில எல்லாரும் ஒண்ணாச் சாவோம்.”

“யாத்தா கருவாச்சி! எண்ணம் இருக்கு எங்களுக்கும். இடுப்புச் செத்துப்போன கெழடுகெட்டையாகிப் போனோம் நாங்க. சொல்லு, என்ன செய்யலாம்?”- உருமாப்பெருமாத் தேவரு பல்லுப் போன வார்த்தையாப் பேசுறாரு.

“மொதல்ல மழைக்கு ஒரு வழி பண்ணணு மப்பா!” -பெருமூச்சுவிட்டாரு கடப்பாரைக் கவுண்டரு.

“மழைக்கு எங்கிட்டு வழி பண்றது?”- நாயக்கரு சலிச்சுக்கிட்டாரு.

“கழுதைக்கும் கழுதைக்கும் கல்யாணம் பண்ணிவச்சா எப்பவும் மழை வரும்ங்கிறாக ஏடு படிச்சவுக”- பெரும்போக்கா ஒரு பேச்சுப் பேசிப்புட்டா வைத்தியச்சி.

“கழுதைக்கும் கழுதைக்கும் கல்யாணம் பண்ணிவச்சா மழை வராது. இன்னொரு கழுதைக் குட்டிதான் வரும். பேசாம இரு ஆத்தா. சாகப்போற உசுர்களுக்குக் கஞ்சிக்கும் தண்ணிக்கும் வழி பண்ணுவியா... அதை விட்டுப்புட்டு”- வைத்தியச்சிய வாயடைச்சுப் புட்டா கருவாச்சி.

ஆளுக்கொரு கோளாறு சொல்லிச் ‘சட்சட்சட்’ன்னு முடிவெடுத்தாக.

“ஏலே கொண்ணவாயா... எளந்தாரிப் பயகளாச் சேந்து கத்தாழங் கெழங்கு வெட்டிட்டு வாங்கப்பா ஓடையில. நானும் பொம்பளைகளும் பளிங்காம் பாறைக் கல்லுக் குழியில போயி ஊர் குடிக்கத் தண்ணி கொண்டாந்துடுறோம்.”

ஆளுக்கொரு பான சட்டி மொடாவத் தூக்கிக்கிட்டு பளிங்காம் பாறை தேடிப் போறாக கருவாச்சியும் பொம்பளைகளும். வெயில் வெக்கை தாங்காமக் காத்து செத்துக்கெடக்குற கரட்டு வழி.

ஊருக்குக் குடிதண்ணி எடுக்கப்போன பொம்பளைக பளிங்காம் பாறையில் கெடந்த தண்ணியக் கண்டதும் பயந்து போனாக.

எருமைச் சாணியக் கரைச்சு விட்டது மாதிரி பசேல்னு கெடக்கு பச்சைத் தண்ணி.

“தாயைப் பழிச்சாலும் தண்ணியப் பழிக்கப்படாதுன்னு சொல்லுமடி எங்க ஆத்தா. வடிகட்டிப் புடிச்சுட்டுப் போயிரு வோம்; வாங்க.”ஒத்த ஒத்தக் காலா எட்டுவச்சுப் பள்ளத்துல பதறாம எறங்கி ரெண்டு கையிலயும் தண்ணிய ஆசையா அள்ளுனா கருவாச்சி.

அள்ளிப் பாத்தா-

தண்ணியில என்னென்னமோ மெதக்குது. தண்ணி ஒழுகவும் உத்துப் பாத்தா ரெண்டு கையில யும் சடைசடையா ஒட்டிக்கிட்டு நெளிநெளிநெளின்னு நெளியுதுக புழுவுக. “யாத்தே”ன்னு அலறி, ரெண்டு கையும் ஒதறினாலும் போக மாட்டேங்குதுக புழுவுக.

தண்ணி தேங்குற எடத்துக்குப் புழுவு வந்து சேந்துச்சா... இல்ல, புழுவு கெடந்த பள்ளத்துக்குத் தண்ணி வந்து சேந்துச்சான்னு கண்டுபிடிக்க முடியாதபடிக்கு அடைஅடையா அப்பிக்கெடக்கு தண்ணியும் புழுவும்.

வந்தது வந்தாச்சு. வெறுங் கொடத் தோடயா போறது? ஊரே உள்நாக்கு ஒட்டிக்கெடக்கே.

பாறைப் பள்ளத்துல நின்னவ அண்ணாந்து பாத்தா.

ராசா மக தலைக்குத் தண்ணி ஊத்திட்டுக் காத்தாடக் காயவைக்கிற மாதிரி கொடியோடிப்படந்து நிக்கிது ஒரு கொடிக்கள்ளி. வயசாச்சுல்ல... ஏற முடியல. இடுப்பப் புடிச்சு இந்தா இந்தான்னு மேல வந்து அஞ்சாறு கொடிக்கள்ளியப் பால் ஒழுக இணுங் குனா. கொண்டுவந்த கொடிக்கள்ளியத் தண்ணியில போட்டா. பால் காட்டத்துக்கும் அதுக்கும் ஒட்டிக்கெடந்த புழுவுக

ஓடி ஓடி ஒதுங்குதுக. கொடிக்கள்ளி விழுந்த பாகத்துக்கு இப்பப் புழுவில்லாம இருக்கு தண்ணி. இடுப்புச் சீலய அவுத்து முந்தானைய வீசியெறிஞ்சா தண்ணியில. இப்ப சீல சல்லடையாகிப்போச்சு. எல்லா மொடாவுலயும் கொடத்துலயும் நெப்பிக் கிட்டு இறங்கி வாராக பொம்பளைக.

இவுக தண்ணி சொமந்து ஊருக்குள்ள நொழைய, கத்தாழங் கெழங்க வெட்டி கையில புடிச்சு நிக்கிறான் கொண்ண வாயன்.

மஞ்சத் தண்ணியில உப்புப் போட்டு ஊறவச்சா கெழங்க. கள்ளியும் கத்தாழை மட்டையும் புளியம்பொட்டும் போட்டு அடுப்பெரிச்சா. குழைய அவிச்சா. அருவாள எடுத்துச் சின்னச் சின்னதா வகுந்து, 'தின்னுங்க மக்கா தின்னுங்க'ன்னு வந்த சனம் போன சனத்தையெல்லாம் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுக் கொடுத்தா. ஆணும் பெண்ணும் அம்புட்டுச் சனமும் கையெடுத்துக் கும்புடுதுக கருவாச்சிய.

மொடாத் தண்ணியக் கொதிக்கவச்சுக் குளிரவச்சுத் தண்ணிப் பந்தலும் போட்டுப் புட்டா ஊர் மந்தையில.

இந்த மகராசிக்காகவாவது மழை பேஞ்சா என்னன்னு கண்ண மூடி யோசிக்குது மேகக் கூட்டம்.

'திம்சு ஊரவிட்டுப் போயிட் டாளாம்...

திம்சு ஊரவிட்டுப் போயிட்டாளாம்...'

விடிஞ்சு இதே பேச்சாயிருக்கு வீட்டு வீட்டுக்கு.

தெருவுல கயித்துக் கட்டில் போட்டுப் படுத்திருந்த கழுவன் கெழவன் சொல் றாரு: "தலக்கோழி கூப்பிட ரெண்டு வண்டிக வந்துச்சு ஊருக்குள்ள. ஒரு வண்டி கட்டை வண்டி; இன்னொண்ணு வில் வண்டி. அண்டா, குண்டா, அம்மிக்கல்லு, சாமான்சட்டெல்லாம் கட்டை வண்டியில போச்சு. பொட்டி படுக்கை தலகாணியோட வில் வண்டியில ஏறிப் போனா திம்சு. சத்தில் லாத நாய்க ரெண்டு குலைக்கத் தெரியாமக் கொலச்சுக்கிட்டே வண்டியத் தொடுத்துப் போச்சுக. அப்பறம் படுத்துக்கிருச்சுக பாதியிலயே" "திம்சு மட்டும்தான் போனாளா... கட்டையனையும் கையோட கூட்டிட்டுப் போயிட்டாளா?"

"நீ வேற... கொரங்க மடியில கட்டிக்கிட்டா அவ கூத்துப் பாக்கப் போவா? இத்த மொறம், பிஞ்ச பிரம்புக் கூடை, கட்டையன் இந்த மூண மட்டும் வீட்ல விட்டுட்டு வெளியேறிட்டாப்பா."

"பின்னத்தேவன்பட்டி அருவா மூக்கனுக்கு வீட்ட வித்துப் புட்டாளே!"

"வெள்ளிக்கிழமைக்குள்ள வெளியேறிக்கன்னு கெடு வச்சிட்டானாம் அந்தக் கெட்ட சாதிப் பய. அப்பவும் வெளிய வராம உள்ளயே கெடந்திருக்கான் கட்டையன். அருவா மூக்குல கதவுல கொத்திக் கொத்திச் சொல்லிட்டுப் போயிட்டானாம், வெளியேறிக்க வெள்ளிக்கெழமைன்னு."

"காலம் பண்ற கூத்தப் பாத்தியாப்பா. அப்பனும் செத்துப் போனான்; சொந்தபந்தம் இல்ல. சுத்தி ஒரு நாதி இல்ல. கட்னவள விட்டுட்டான்; கட்னவ விட்டுட்டா; பொழப்பு சிக்கலாப்போச்சு; உடம்பு சீக்காப்போச்சு. நம்பவச்சுக் கழுத் தறுத்திட்டுப் போய்ட்டாளேப்பா ஒரு கசவாடச் சிறுக்கி."

“தங்கம்னு ஊரையே நம்பவச்சு இளிச்சுட்டுப் போயிருச்சே ஈயம். கடைசியில கட்டையன அனாதி யாக்கிருச்சே காலம்.”

ஊர்ல பட்டினியாக்கெடக்கு பாதி சனம். மாடுகள வித்துத் தின்னாச்சு. ஆடுகள அடிச்சுத் தின்னாச்சு. நடக்க மாட்டாத கெழவன்களும் கண்ணு தெரியாத கெழவிகளும் இப்பவோ பெறகோன்னு இழுக்க ஆரம்பிச்சிருச்சுக.

பசு மாட்டையும் கன்டையும் வித்துக்கூட கருவாச்சி ஊருக்குக் கஞ்சி ஊத்திப் பாத்தா. சுட்ட பாறை மேல விழுந்த சொட்டுத் தண்ணி மாதிரி அது ஒண்ணுக்கும் ஆகல.

எப்பவோ முடிஞ்சுவச்ச கல்லுப்பயறும் தட்டாம்பயறும் காப்படி அரைக்காப்படி இருந்துச்சு வீட்ல. அரைப்படி சோளரிசி இருந்தாப் போதும். மூணையும் ஒண்ணாப் போட்டுக் காய்ச்சி கஞ்சித் தண்ணிய மட்டும் எடுத்துக் குடிச்சுக்கிட்டேயிருந்தா ஒரு வாரத்துக்கு ஊறவச்சுக்கிரலாம் உசுர.

எங்க போறது சோள அரிசிக்கு?

“எ... எ... எலிப் பொந்து ஏதாச்சும் தோ... தோ... தோண்டி தா... தா... தானியமிருந்தாக் கொண்டாரேன்.”

கடப்பாரை கையில புடிச்சு, மம்பட்டி யையும் தோள்ல போட்டுக் கெளம்பிட்டான் கொண்ணவாயன்.

தோள்ல போட்ட மம்பட்டி முதுகுல ஒக்காராமக் கூன்ல ஒரு ஓரமா இடிச்சு இடிச்சு இம்ச பண்ணிக்கிட்டே போகுது.

எலியும் எறும்பும் மழைக்காலத்துக்குச் சேத்துவச்ச இருங்கச் சோளம், வரகு, விருட்டான் பயறு ரெண்டு மூணு வருசத்துக்கு ஒண்ணும் ஆகாது. மனுசன் வெதச்சத களவாண்டுட்டுப் போயி எலி தின்னப் பாக்குது. மனுசப் பய கெட்ட சாதிப் பய. எலி களவாண்டுட்டுப் போனதையும் எடுத்துத் தின்டுபுட்டு, அந்த எலியையும் சேத்துத் தின்னுபுடுறான்.

வங்காடுகள்ல அலஞ்சுஅலஞ்சு கொண்ணவாயன் கடைசியாகக் கண்டேபுடிச்சுப்புட்டான் ஒரு எலிச் செலவ.

இத்த வேட்டிய பொத்துனாப் புல ஒதறி இடுப்புல கட்டி, அக்கினி குண்டத்துல போட்டா லும் எரிய மாட்டேன்னு அழுக்குப் புடிச்சு நிக்கிற துண்டத் தலையில உருமாக் கட்டி, போட்டான் கடப்பாரையப் பொந்துல. பொதுபொது பொதுன்னு எறங்குது கடப்பாரை. போயிக்கிட்டேயிருக்கு பொந்து.

“எ... எ... எங்க போனாலும் வி...வி...வி... விட மாட்டேண்டி...”

மம்பட்டி கடப்பாரையை மாத்திமாத்திப் போட்டு பத்துப் பதினோரு பாகம் கடந்து போனா பொந்தாங்குழியில பளிச்சுன்னு தெரியுது அஞ்சாறு இருங்கச் சோளக் கருது. இன்ன அளவுன்னு இல்ல கொண்ணவாயனுக்கு வந்த சந்தோசம். புதையலக் கண்டவன் மாதிரி பூரிச்சுப்போனான் பூரிச்சு.

“போ...போ... போங்கடி பிள்ளா”ன்னு கடப்பாரையையும் மண்வெட்டியையும் வெறுந்தரையில வீசிட்டு, ரெண்டு கையையும் நீட்டி அள்ளுனான் மண்ணோட மண்ணாக் கெடந்த இருங்கச் சோளக் கருத. கருதையும் அள்ளிப்பிடலாம்; களவாண்ட எலியையும் அமுக்கிப்பிடலாங்கற வெறியில வெரசு வெரசாப் பள்ளம் பறிச்சு உள்ளவிட்டான் கைய.

அம்புட்டுத்தான்!

எலியை முழுங்கிட்டுப் பொந்துக்குள்ள சுருண்டுகெடந்த கருநாகம் பொட்டுன்னு போட்டுத் தள்ளிருச்சய்யா கொண்ணவாயன.

“யா... யா... யாத்தே”ன்னு தெறிச்சு விழுந்தான் கொண்ணவாயன். கடிவாயிலிருந்து விறுவிறுன்னு ஏறுது வெசம். ‘வாடி வெளிய’ன்னு வலி உள்ள போயி உசுர இழுக்குது. செத்தவடத்துல வலது கண்ணு தெரியாமப்போச்சு. குழி வெட்டுன புழுதி மண்ணுல கெடந்து உருளுது இத்து எலும்பாப் போன ஒத்தநாடி ஒடம்பு. ஓங்கிக் கத்தவும் முடியல. கத்துனாலும் சத்தம் போயி முடியிற எடத்துல ஒரு ஆளுமில்ல. வெசம் ஏற ஏறப் பச்சத் தண்ணியாச் சில்லுன்னு போச்சு மேனி. இன்னொரு கண்ணும் மங்குது. எதைப் பாத்தாலும் வெளேர்னு தெரியுது.

கடிவாயில கட்டலாமின்னு அத்துப் பாத்தான் அன்னாக் கயிற; அது அக்க வரல. வகுறு பொருமுது; நெஞ்ச அடைக்குது; கைகால் வேற வீங்குது; உடம்புல பச்ச நீலம் பாயுது.

‘பாம்பு கடிச்சா மூத்திரம் குடி’ எப்பவோ யாரோ சொன்னது அவன் மண்டக்குள்ள பளிச்பளிச்னு தெறிக்குது. முக்கிமுக்கிப் பாத்தான். ஒண்ணுக்கு வார மாதிரி இருக்கு; வரல. ரெண்டுக்கு வார மாதிரி இருக்கு; வரல.

செத்தவடத்துல வாயில நொர வந்திருச்சு; அப்பறம் மூக்கு வழியாவும் முட்ட ஆரம்பிச்சிருச்சு. “அய்... அய்... அய்...” மொனங் கிக்கிட்டே இருந்தான்; தல தொங்கிப்போச்சு; அனாதிக் காட்ல உசுரும் போயிருச்சு. பாவிப் பய ‘அய்யோ’ன்னு சொல்ல வந்தானோ? ‘அய்யக் கா’ன்னு சொல்ல வந்தானோ? அது அவனோடயே அடங்கிப்போச்சு.

சேதி தெரிஞ்சதும் “மகனே! கொண்ண வாயா”ன்னு கதறுனா பாருங்க கருவாச்சி... ஆத்தா செத்தன்னக் கிக்கூட அவ அந்தக் கத்துக் கத்தல.

“என்னியத் தூக்கிப் போடத்தானடா ஒன்னிய நான் வளத்து வச்சேன்; ஒன்னியத் தூக்கிப்போட விதி வச்சிருச்சே என்னிய.”

கொண்ணவாயனப் பொதச்சுட்டு ஊரே பட்டினி கெடந்துச்சு ஒரு நாள் முழுக்க. பாதி வீட்ல ஒல வைக்கல; பாதி வீட்ல ஒல வைக்க ஒண்ணுமே இல்ல.

அஞ்சாறு நாளா அழுதழுது கண்ணு வீங்கிப்போன கருவாச்சி லேசா இடுப்பப் புடிச்சு எந்திரிச்சா. கொண்ணவாயன் கடைசியாத் தோண்டிக் குடுத்த இருங்கச் சோளத்த ஒரல்ல போட்டுக் குத்துனா. அவ குத்தக் குத்த நெஞ்சில இருந்த பாரமெல்லாம் ஒலக்கையில எறங்குது; ஒரல்ல விழுகுது ஒரு சொட்டுக் கண்ணீரு. சோள அரிசியையும் பயறையும் ஒரு மொடாவுல போட்டுக் காய்ச்சினா.

மொடாவத் தூக்கித் தெருவுல வச்சுக்கிட்டு வந்த சனம் போன சனத்தையெல்லாம் கூப்பிட்டுக் கூப்பிட்டுச் சொல்றா: “குடிங்க மக்கா குடிங்க... எம் பிள்ள கொண்ண வாயன் குடுத்த கஞ்சி.”

அழுத கண்ணு அடங்காம, மோந்து மோந்து ஆளுக்கொரு அகப்பையா ஊத்திக் கிட்டேயிருக்கா கருவாச்சி. வகுறு வெறும் வகுறாத்தான் கெடக்கு. ஆனா, அவளுக்கு மட்டும் பசிக்கல. நெஞ்ச அடைச்ச துக்கம் இறங்கி இறங்கி வயித்தையும் நெப்பிருச்சு பாவம்.

அப்பத்தான்...

வெயில்ல வேர்த்து விறுவிறுத்து முதுகுல ஒரு கோணிப்பையும் சொமந்து ஒரு சடாமுடிச் சாமியாரு விசாரிச்சுக் கிட்டே சொக்கத்தேவன்பட்டிக்குள்ள வாராரு:

“இந்த ஊரில் கருவாச்சி என்பவளின் குடில் எது காட்டுங்கள்...”

– வளர்ந்துகொண்டே வரும்

கருவாச்சி காவியம் - (41)

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம.செ.

கருவாச்சியத் தேடி வந்த சாமியாரு ஏதோ பஞ்சத்துக்கு ஆண்டியான பரதேசி இல்ல; சம்சாரத்தைக் கட்டிமேய்க்க முடியாம சந்நியாசி ஆனவரும் இல்ல. பழுத்த படிப்பாளி; சகல மொழிகள்லயும் சடுகுடு பாடி வெளையாடுவாரு; வெளி வேசங் கட்டாத அறிவாளி. சுருளி மலையிலருந்து இமய மல வரைக்கும் நடந்தே கடந்த ஆளு. பொறப்புன்னா என்னா? பொழப்புன்னா என்னா? நான்னா என்னா? பூமி சுத்துற பூர்வீகம் என்னா? பிரிஞ்சு போற ஆத்மா இன்னொரு சரீரம் சேருமா? உண்மையான ஞான குரு யாரு? எல்லாக் கேள்விக்கும் பதில இந்தா இந்தான்னு எட்டிப் புடிச்சிட்டாரு.

ஒரே ஒரு கேள்விக்கான பதில் மட்டுந்தான் அம்பத்தாறு தேசம் அலஞ்சும் அகப்படல.

“ஞானம்ங்கிறது அறிவா? அனுபவமா?”

இதுக்கான பதில் சிக்குமா... இல்ல, கடவுள் மாதிரியே கடைசி வரைக்கும் காணக் கெடைக் காமலே போயிருமான்னு அனாதியா அலையிறாரு சாமியாரு. தேசாந்தரம் போயித் தெக்க திரும்பி வரவும் காத்துவாக்குல சொன்னாக கருவாச்சி கதைய. ‘வாழ்வே தவமாய்... வலிகளே வரமாய் இப்படியும் ஒரு பெண் மகளா?’ அவள நெனைக்க நெனைக்க... சாமியாருக்கு நெத்தியில வெளக்கு எரியுது. படிக்காத பாமரச்சி பொழச்ச பொழப்புல இவர் கேள்விக்குண்டான பதில் இருக்கிறதா அவர் புத்திக்குள்ள கௌலி கத்துச்சு போலருக்கு. பொடிநடையாப் புறப் பட்டு வந்துட்டாருசொக்கத்தேவன்பட்டிக்கு.

“எனக்கும் ஒரு கவளம் தருவாயா தாயே?”

மொடாவுல அகப்பைய விட்டு மோந்து மோந்து போட்டுக்கிட்டிருந்த கருவாச்சி, கேக்காத ஒரு குரலும் கேக்காத ஒரு மொழியும் கேட்டதும் தன்ன மறந்து அண்ணாந்து பாத்தா.

சும்மா ஊறப்போட்ட தேங்கா நாரு மாதிரி சடையோட, நெஞ்சுல எறங்கிச் சம்மணங்கால் போட்டு உக்காந்திருக்கிற எலவம் பஞ்சுத் தாடியோட ஒரு சாமியார் கையேந்தி நிக்கக் கண்டதும் அகப்பைய மொடாவுல விட்டுட்டு அவரையே பாக்குறா கருவாச்சி.

கெடையில கெடந்த செம்பிலி யாடு மாதிரி புழுதியடிச்சுக் கெடக்குற திரேகத்துல கண்ணுக ரெண்டு மட்டும் பளிங்காங் குண்டுக மாதிரி பளிச்பளிச்சுன்னு மின்னுதுக. இருதயத்தை அராவி உசுர்க்கூட்ட அறுக்குது அந்தக் கெட்டியான பார்வ.

கையேந்தி நிக்கிற சாமியாரக் கையெடுத்துக் கும்புடுறா கருவாச்சி.

காத்தில்லாத எடத்துல நின்டு எரியிற தீபம் மாதிரி சிமிட்டாம கருவாச்சியப் பாத்து நிக்கிது

சாமியார் கண்ணு. கெடச்சுப்போச்சு கேள்விக்குப் பதில்னு நிம்மதியில் நெறஞ்சு நிக்குது அவர் மனசு.

இத்துப்போன நெஞ்சுக் கூட்ல ஏகப்பட்ட நெனப்பு ஓடுது சாமியாருக்கு:

“நீதான் கருவாச்சி என்னும் பெயரிய ஞானமணித் திருவிளக்கோ? என் தத்துவத் தேடல்களின் பூரண மையம் நீயோ? எம்பெருமான் வள்ளுவரும் திருமூலரும் ஞான முனிகளும் வேத ரிஷிகளும் அந்தரத்தில் தேடியலைந்த அறப்பொருள் நீதானோ? உன்னைக் கண்டதும் நாபிக் கிழங்கிலிருந்து புறப்படும் ஞான வாசனையால், என் இருதயம் கமழ்ந்து வழிகிறது பெண்ணே! புதிர் கொண்ட வாழ்வை எப்படி நீ எதிர் கொண்டாய் என்று காற்றின் நாவுகள் என் காதில் கிசுகிசுத்தன தாயே! நீயே கர்மயோகி! நீயே தவம்! நீயே ஞானம். சரீரம் - மனம் - ஆத்மம் - பிரும்மம் என்ற நான்கையும் நான்காகக் கருதி வாழும் நாங்கள் ஆஷாட பூதிகள். எந்தக் கல்வியறிவுமில்லாமல் இந்த நான்கும் ஒன்றென்று கருதி வாழும் நீயல்லோ ஞான குல மாதரசி!”

ஏந்தி நின்ன சாமியார் கையி ரெண்டும் ஒண்ணுசொன்னாப்புல குமிஞ்சு கும்புடுது கருவாச்சிய.

சாமியாரு கண்ணுலயே நிலகுத்தி நின்ன பார்வைய விருட்டுன்னு வெளிய எடுத்து, வெளக்கமாத்த வச்சு வெளித் திண்ணையச் ‘சல்லுசல்லு’ன்னு நாலு தள்ளுத் தள்ளிட்டு, அதுல இத்த சாக்க விரிச்சு “உக்காரு சாமி”ன்னு ஓடிவந்து கூப்பிட்டா.

ஒரு சொல்லும் சொல்லாம திண்ணை யில மேரு தண்டாசனம் போட்ட மாதிரி முதுகுத்தண்ட நிமித்தி நட்டுக்குத்தலா உக்காந்தாரு சாமியாரு.

அவ ஈயத் தட்டக் கழுவி முந்தியில தொடச்சு நீட்டவும் சாமியார் ரெண்டு கையையும் குமிச்சு மறுபடியும் ஏந்துனாரு:

“உன் கரம் அட்சய பாத்திரம்; என் கரம் பிச்சைப் பாத்திரம். உன் திருக்கரம் பட்ட திருவமுது பரிமாறு மகளே.”

அவ தண்ணிக்குள்ள கையவிட்டுக் கஞ்சிய மட்டும் புழிஞ்சு புழிஞ்சு போட்டா.

பருக்கையெல்லாம் தாடி மீசைக்குள்ள சிக்கிச் செதறி விழுக, தேவாமிர்தமா நெனச்சு நின்னு நிதானமா மென்னு மென்னு திங்கிறாரு சாமியாரு.

“அண்டங் கடக்க முடிந்த மாமுனி களும் அன்னம் கடக்க முடியவில்லையே தாயே.”

“நம்ம பேச்ச மனசு கேட்டாலும் கேக்கும்; ஒடம்பு கேக்குமா? இருக்கட்டும்... இந்தப் பஞ்ச காலத்துல காக்கா பறக்காத காடு தேடி வந்திருக்கீகளே... நீங்க யாரு சாமி?”

“நான் யாரென்று காணத்தான் உன்னைச் சரணடைந்தேன் மகளே. ஆதியோடந்தம் அறிவேன் உன் வாழ்வை. உன் அனுபவத் தோடு என் அறிவைச் சோதிக்க வந்தேன். வெற்றி பெறுகிறேனோ இல்லையோ தோற்றுப்போக மாட்டேனென்று தொடங்கி னாயே உன் வாழ்வை. இப்போது சொல் வெற்றியா தோல்வியா உன் வாழ்வு?”

கஞ்சிப் பானக்குள்ள கையவிட்டு உதுந்த சோத்த ஒண்ணு தெரட்டிக்கிட்டே கருவாச்சி யோசிச்சா. “சாமி! செயிக்கறது தோக்கறது எப்ப வருது? சண்டைக்குப் போனாத்தான் வருது? நாந்தான் சண்டைக்கே வரலன்னு தள்ளி நின்னு போனேனே. நான் எங்கிட்டுத்தோக்கறது?”

“வா யுத்தத்திற்கு என்று வாழ்க்கை உன்னை அழைக்கும்பொழுது களங் காண மறுப்பது கோழைத்தனமாகாதா?”

“எப்பிடி சாமி ஆகும்..? இத்துனூண்டு பலம் போதும் அடிக்கிற ஆளுக்கு. அடியைத் தாங்குற ஆளுக்குத்தான் பெரும் பலம் வேணும். எது பெருசு? அடிக்கிற சித்துளியா? அடி தாங்குற பாறையா?”

உச்சிமண்டையில சாமியாருக்குப் பட்டுன்னு வெட்டிட்டுப்போச்சு ஒரு மின்னலு.

“ஆகா! ‘பொறுமை கொள்வதும் குற்றங்களை மன்னிப்பதுமே உறுதிமிக்க வீரச் செயலாகும்’ என்ற திருக்குர்ஆன் மொழியை இவள் வாசித்திருக்க வாய்ப் பில்லை; ஆனால் வாழ்ந்திருக்கிறாளே!

“தண்டித்தல் என்பதும் ஒரு சமூக தர்மம்தானே! நீ ஏன் தண்டிக்கத் தலைப்பட வில்லை?”

“சாமி! பல்லுக்குப் பல்லுன்னா ஒலகமே பொக்கவாயாப் போயிரும். கண்ணுக்குக் கண்ணுன்னா ஒலகமே குருடாப் போயிரும். யாராச்சும் ஒருத்தர் நிறுத்தியாகணுமில்ல; நான் நிறுத்திட்டேன்.”

அப்படியே கண்ண மூடி நெத்தியில நெருப்பெரியவிட்டாரு சாமியாரு. ஞான மார்க்கங்களின் சாரமாயிற்றே இந்த வார்த்தை! எப்படிக் கற்றாள் இந்த ஏடறியாப் பாமரச்சி?

“கண்ணுக்குக் கண், பல்லுக்குப் பல் என்று கூறப்பட்டிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால், நான் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன்... தீமை செய்பவரை எதிர்க்க வேண்டாம். உங்களை வலக் கன்னத்தில் அறைப வருக்கு மறு கன்னத்தையும் திருப்பிக் காட்டுங்கள்”- மத்தேயு நற்செய்தி இந்த மாதரசிக்கு எப்படிப் பரிச்சமாயிற்று?

சாமியார் கண்ணத் தொறக்க, கையில இன்னொரு கவளம் புழிஞ்சுவச்சிருந்தா கருவாச்சி.

“உன் வாழ்வில் நீ தோற்றுப்போன தாய் உன்னை வாழவிடாதவர்கள் சொல்லலாமில்லையா?”

“எப்படி சாமி சொல்லுவாக? நான் ஊருக்கெல்லாம் முந்தி விரிச்சு அவுசாரியாப் போயிருந்தாத் தோத்துப் போயிருப்பேன். என் வழிக்கு வராத மகனக் கொல்ல எலி மருந்து வச்சிருந்தா நான் தோத்துப்போயிருப்பேன். இல்ல... ஆத்துல கெணத்துல விழுந்து செத்திருந்தா நான் தோத்துப்போயி ருப்பேன். செயிக்கிறதுன்னா என்னா சாமி? எல்லாரையும் அழிச்சிட்டு ஒரு ஆளு மட்டும் பொழைக்கிறதா செயிக்கிறது? எல்லாரையும் பொழைக்கவிட்டுத் தானும்பொழைக் கிறதுதானே செயிக்கிறது?”

“ஆமாம் ஆமாம்”- சன்னமாத் தலையாட்டிக்கிட்டாரு சாமியாரு.

“இளம் வயதில் கணவனால் வீசி யெறியப்பட்டவள் தபசிகளும் யோகிகளும் கடக்க முடியாத இந்திரி யங்களை எப்படி வென்றெடுத்தாய் மகளே?”

“நானும் மனுசிதானே சாமி. கெட்ட ஆசைக அப்பப்ப வந்து எம் முந்தானையில முள்ளுப்போட்டு இழுத்திருக்குக. ‘ஏய் பக்கிகளா! சும்மா கெடங்க’ன்னு அப்பப்ப அதுகள அமட்டி வச்சிருக்கேன். இன்னொண்ணு சாமி! எதை மறக்காம இருக்கப் பாக்கிறீகளோ அதுல நல்லதையே நெனச்சு வாங்க; லேசுல மறக்காது. எதை மறக்க நெனைக்கிறீகளோ, அதுல அதுல கெட்டதையே நெனச்சு வாங்க; பொட்டுன்னு மறந்துபோயிரும். ஒரு நாள் நெனச்சேன் சாமி. இந்த ஆம்பள பொம்பள சொகம் இருக்கே, இது நல்ல கழுதையா இருக்க முடியாதுன்னு நெனச்சேன். கடவுள் வார வழியும் கழிவுத்தண்ணி வார வழியும் ஒரே வழியாவா இருக்க முடியும்? இருக்கா துன்னு நெனச்சேன். அன்னைக்கிப் படுத்தது தான் என் ஆசையெல்லாம்; ஆயுசுக்கும் எந்திரிக்கல.”

‘இவள் யோகிகளின் யோகி. பர்த்ரு ஹரிக்கே இவள்தான் ஞானத் தாய்.’ கண்ணப் பொத்துனாப்புல மூடிச் சத்தமில்லாம மொனகிக்கிட்டாரு சாமியாரு.

“உன் கணவன் என்ற ஆணுக்கும் உன் மகன் என்ற ஆணுக்கும் இடையே என்ன வேறுபாடு கண்டாய் பெண்ணே?”

“பெருசா வித்தியாசம் தெரியல சாமி. புருசன் என் வழியில வந்துட்டுப்போன ஆம்பள. பிள்ள என் வழியா வந்த ஆம்பள. ஆம்பளைக ஆம்பளைகதான். ரெண்டு சொந்தமும் என்னியக் கேட்டு வரவுமில்ல; என்னியக் கேட்டுப் போகவுமில்ல. அதனால் வருத்தமில்ல.”

“வருத்தமில்லாது இருந்திருக்கலாம். வாழ்வின் வழியெங்கும் துரோகங்களையே சந்தித்த நீ கடுஞ் சினம் கொண்டிருக்கக் கூடும். யார் மீது?”

“என் பொழப்பு - பொறப்பு ரெண்டுமே எம் மேல கோவமாயிருக்கிறப்ப நான் யாரைக் கோவிக்கிறது சாமி? அப்படியே கோவிச்சாலும் ஒரு கோவத்தத் தீத்திருமா இன்னொரு கோவம்? தீய வச்சா அணைப்பீக தீய? முடிஞ்ச மட்டுக்கும் தண்ணியா இருந்து பாப்பம்னு இருந்துட்டேன். கோவம்ங்கிறது புத்திமாறாட்டமா இல்லையா? கிறுக்கன எப்பவும் கிறுக்குப் புடிச்சிருக்கு; கோவக்காரன அப்பப்பக் கிறுக்கு புடிச்சுட்டுப் புடிச்சுட்டுப் போகுது. ஒரு குடும்பம் என் குடும்பத்து மேல வச்சிருந்த கோவத்துலதான சாமி என் பொழப்புல நெருப்பு

விழுந்துச்சு. நானும் கையில நெருப்பெடுத்தேன்னு வச்சுக்குங்க, எல்லாமே அழிஞ்சு போயிருக்கும் சாமி!"

கபால ஓட்டுக்குள்ள மின்னுட்டாம் பூச்சிகளாப் பறக்குது சாமியாருக்கு. கண்ணு ரெண்டையும் இறுக்க மூடிக்கிட்டு, சத்தமா ஒரு மூச்ச உள்ளுக்கிழுத்து சத்தமில்லாம வெளிய விடுறாரு சாமியாரு.

'இவள் ஞானி. கல்லாதாள் என்று இவளைச் சொல்லுதல் பாவம். இந்தப் புழுதி மண்ணின் புத்திரிக்குக் காலமே கலாசாலை; அனுபவமே ஆசான்; வாழ்வே கல்வி.

'சினமென்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும்.'

குறளை இவள் எங்கு சென்று ஓதினாள்?

'பொருளே பற்றுறுத்தும்;
பற்று ஆசையாய் முற்றும்;
அவ்வாசை தடைப்படின்
சினமே தீயாய்ப் பற்றும்;
சினம் சித்தம் குழப்பும்;
சித்தக் குழப்பம் புத்தியழிக்கும்;
புத்தி அழிவுறின் சரீரம் ஆத்மம் சரியும்.'

கீதையின் சாரத்தைப் பேதை இவள் பெற்றதெங்ஙனம்? பூமிக்கும் மழைக்கும் நேரடித் தொடர்பு போல் இறைக்கும் இவளுக்கும் நேரடித் தொடர்போ?'

"நீ வாழ்ந்த வாழ்வளவில் மனிதர்களின் பலம் எது? பலவீனம் எது மகளே?"- அடுத்த கேள்வியவிட்டாரு சாமியாரு.

கருவாச்சி சிரிச்சுக்கிட்டா. அழுக்கு முந்தியை எடுத்து மூஞ்சியும் தொடச்சுக்கிட்டா. வெள்ள முழி மேல போக மோட்டப் பாத்து யோசிச்சா. பிறகு சொன்னா:

"பேச்சுதான் சாமி. மனுசன் பண்ண நல்லதும் அதான்; கெட்டதும் அதான். இன்னைக்கி வரைக்கும் நாயும் நரியும் சிங்கமும் புலியும் காட்டுக்குள்ள அடிச்சிக்கிட்டே அலையுதுக. ஏன்னா... அதுகளுக்குள்ள பேச்சுவார்த்தை இல்ல. மனுசன் பிச்சுப்புடுங்கலத் தீக்கத்தான் பேச்சுவார்த்தை கண்டு புடிச்சான். பெறகு பேச்சுவார்த்தையே பிச்சுப் புடுங்கலாகிப்போச்சு. ஒரு சொல்லுல இருக்கு சாமி மனுசப் பெறப்பு மண்ணாகுறதும்; பொன்னாகிறதும்."

லேசா கூன் போட்டு உக்காந்திருந்த சாமியாரு குபுக்குன்னு நிமிந்து உக்காந்துட்டாரு. சிவபெருமான் வாங்குன பிரம்படி சீவராசிக முதுகை யெல்லாம் பதம் பாத்துச்சுன்னு சொல்ற மாதிரி, கருவாச்சி சொன்ன சொல்லுல கண்ணு முழி பிதுங்கி உக்காந்திருக்காரு சாமியாரு.

அகோ சங்கரா! ஆதிசங்கரா! உன் ஞான போதத்தை எந்த அலை வரிசையில் இவளுக்கு அறிவித்தாய்? 'ஆயுதம் என்பது ஒருவரை ஒருவர் அழிப்பதற்கு. சப்தம் (மொழி) என்பது ஒருவரை ஒருவர் இணைப்பதற்கு' என்றாயே -

'சஸ்திர பூதோ மர்தபாவே
சாஸ்திர பூதோ சப்தபாவே'

உன் மந்திர மொழியை இந்த மாதரசி எவ்வழி அறிவாள்? தத்துவங்களோடு எமக்கு வெறும் எழுத்தறிவு மட்டும்தான்; இவளோ தத்துவமாகவே வாழ்கிறாளே.'

"இன்னொரு வினா. சாவு குறித்து உன் அனுபவம் என்ன கற்பிக்கிறது மகளே?"

கடைவாய்க்குள்ள சிரிப்ப அதக்கிக் கிட்டே சொல்றா கருவாச்சி:

"பெறப்பப் பெரட்டிப் போட்ட மாதிரி இருக்கணும் சாமி சாவு. பெறக்கறப்ப பெறக்குற உசுரு அழுதுக் கிட்டே வருது; இருக்கிற உசுருக சிரிக்குது. சாகிறப்ப சாகிற உசுரு சிரிச்சுக்கிட்டே போகணும்; இருக்கிற உசுருக அழுகணும். அதான் சாமி நல்ல சாவு. எத்தன உசுருக்கு இது வாய்க்குது?"

'அய்யோ! இந்த கல்லாச் சிறுமகளின் கனத்த ஞானப் பொருளை வேத விசாரங்களும் பேசவில்லையே!' அவ சொன்னத கண்ண மூடி அசைபோட்டுப் பாக்குறாரு சாமியாரு.

"நிறைவாக ஒரு கேள்வி.

ஞானமென்பது அறிவா? அனுபவமா?"

"எல்லாம் தெரிஞ்சவுக நீங்க. இந்த கேணச் சிறுக்கியப் போயிக் கேக்குறீகளே! அடுத்தவுக சொல்லிட்டுப் போனது அறிவு. அனுபவிச்சு அறியிறது ஞானம். ரெண்டும் ஒண்ணோட ஒண்ணு ஒட்டித்தான் இருக்கு. காத்துங்கறது உசுர் இல்ல; ஆனா, காத்து இல்லாம உசுரே இல்ல. அப்படித்தான் சாமி அந்தக் கழுதையும்."

உக்காந்தமேனிக்கு மடார்னு கவுந்து கையி ரெண்டையும் அவள் கால்மாட்ல நீட்டி, அவளக் கும்பிட்டு ஒடம்பு குலுக்கினாரு சாமியாரு. உள்ளுக்குள்ள அழுதிருப்பாரோ என்னமோ?

"வாழ்வுக்கு வெளியே ஞானம் தேடியலைந்தேன். நட்சத்திரங்களில் தேனெடுக்கப் பறந்தலைந்த வண்டைப் போல. இதோ என் கண்ணெதிரே ஞானத் தேன் சுமந்திருக்கும் நந்தவனமாய் நீ. குண்டலினி கிளப்பி, புருவ மத்தியில் சுடர் கொளுத்திச் சுகித்தாடும் எனக்கு உன் வாழ்வியலின் ஞான சாரம் வாய்க்கவில்லையே தாயே.

'பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மை உண்டாகப் பெறின்'

- என்ற வள்ளுவ வேகத்துக்கு வாழ்வுரு நீ மகளே! 'அர்த்தம் தெரியாமல் வேதம் படித்தவன் சந்தனம் சுமக்கும் கழுதையைப் போன்றவன்' என்று உத்தர கீதையில் கண்ணன் சொன்னானே... அந்த உயர்மொழிக்கு உதாரணம் நான் மகளே."

கருவாச்சி கால்ல சாமியார் விழுந்து கெடக்குறத ஊரே வேடிக்கை பாக்குது.

"அய்யா சாமி! நீங்க கடவுளு. நான் ஒண்ணுக்குமத்த சிறுக்கி. எந்திரிங்கய்யா... எந்திரிங்க"- வாயிலயும் வயித்துலயும் அடிச்சு நாலு எட்டுப் பின்னுக்கு வச்சுப் பதறிப்போய் நிக்கிறா

கருவாச்சி.

நிதானமா எந்திரிச்சு, சோத்தாங்கையச் சாக்குல தொடச்சிட்டு அவளக் கடைசியாக் கண்ல பாத்துட்டுத் திரும்பிப் பாக்காம நிதானமா எட்டுவச்சு, செம்புழுதி கெடந்த தெரு வழியா நடந்து நடந்து சின்னப் புள்ளியாத் தேஞ்சு கரைஞ்சு காணாமப் போனாரு சாமியாரு.

பொழுதடங்குற நேரம். உண்டியலுக்குள்ள விழுகப்போற காசு விரலுக்கு வெளிய மட்டும் தெரியிற மாதிரி, அகமலைக்கு அங்கிட்டுத் தெரியுது அரைக்காவாசிச் சூரியன்.

ஒரு காலத்துல இந்நேரமானா மாட்டு மணிச் சத்தம் வீதியெல்லாம் பெருகி வெள்ளமா ஓடும்; என்னமோ படைவரிசை நடந்துபோற மாதிரி கெடைவரிசை போகும். பஞ்சாரத்துல கவுக்கப் புடிக்கிற கோழிக 'கெக்கக் கெக்கக்கெக்கே'ன்னு கத்திக் குமிக்கிறது காது படைச்ச பெறவிகளுக்கு இன்பமாயிருக்கும். 'ஒங்க வீட்ல நெல்லுக் கஞ்சியாக்கும்; அதான் நெஞ்சத் தூக்கி அலையிறவ.' அந்த மாதிரிப் பொலம்பலும் பொறணியும்தான சத்துக்கெட்ட பொழப்புல அங்கங்க சங்கீதம். ஒரு சத்தமுங் கேக்கல இன்னைக்கு. பஞ்சம் கெட்ட கழுதை. சத்தங்களையும் கொன்டுபுட்டுப் போயிருச்சு.

எழவு வீடு பாத்திருக்கோம்... ஊரே எழவு வீடா ஆகிப்போயிருச்சே. இன்னைக்கு அடுப்புப் பத்தவைக்கவும் ஒண்ணுமில்ல; ஒலையில போடவும் ஒண்ணுமில்லையேன்னு அவ வறட்டுச் சிரிப்பொண்ணு சிரிச்சுக்கிட்டிருந்தப்ப, தலையச் சொரண்டிக்கிட்டே வாசல்ல வந்து நின்னா சலவைக்கார வீட்டுப் பொம்பள.

"என்னா தாயி! எதுக்கு வந்திருக்கவ?"

"ஆத்தாளுக்கொரு தகவல் சொல்லணும்."

"எமன் சொல்லியனுப்புனாலொழிய எனக்கென்னாடி தகவல் இருக்கப்போகுது? சொல்லுடி."

இழுத்து இழுத்து, சொல்லுகளத் தேச்சுத் தேச்சுச் சொன்னா ஒரு தகவலு.

"அப்பன் பாக்கணுமாம்... வரச் சொல்லுச்சு ஒன்னிய."

"யார்றி அப்பன்?"

"அவருதான்... அழகுசிங்கம் அவுக அப்பன் - கட்டையத் தேவரு."

தப்புன தானியம் ஏதாச்சும் இருக்கு மான்னு அடுக்குப் பானைய எறக்கி எறக்கி அடிச்சட்டியில கையவிட்டுத் தடவிக்கிட்டிருந்தவ அதை அப்படியே போட்டுட்டுத் திரும்புனா.

"நெசமாவா?"

"எங்க ஆத்தா மேல சத்தியமாத்தா. அழுக்கெடுக்கப் போனேன்; ஆனா ஆளப் பாக்கல. கதவுக்குள்ளருந்து சத்தம் மட்டும் கேட்டுச்சு. ஒன்னியப் பாக்கணுமாம். ஆனா, நீ ஒத்த ஆளாத்தான் வரணுமாம்; ஒத்தையில வரணுமாம். ஊருச் சத்தம் ஒடுங்கிப்போன சாமத்துலதான்

வரணுமாம். வராம இருந்திர வேணாம்; வரச் சொல்லுன்னு சொல்லிவிட்டாரு.”

ஒண்ணும் பேசல கருவாச்சி; குத்துக்கல்லு மாதிரி நின்ட எடத்துலயே நின்டுபோனா.

ஆயிரம் கரிச்சான் குருவிக அவ மூளைக்குள்ள ‘கரிச்கரிச்கரிச்’ன்னு கத்துதுக.

எப்பவோ வெந்துபோன முதுகுத்தோலு இப்ப சுடுது;

என்னைக்கோ குத்துன முள்ளு இன்னைக்கு வலிக்குது.

தீட்டு நின்னுபோன வயசுல கர்ப்பப்பைக்குள்ள என்னமோ பெரண்டு படுக்கிற மாதிரி இருந்துச்சு.

இருட்டிருச்சு; ஊரு ஒடுங்கிருச்சு.

போறதா? வேணாமா?

யோசிச்சா; மூள சுட்டுச் சுண்ணாம் பாகிற வரைக்கும் யோசிச்சா; நடுச்சாமம் ஆயிருச்சு.

“போயித்தான் பாப்பமே.”

அவுந்த சீலய அவுத்து ஒதறிக் கட்னா. ரெண்டு கையும் தூக்கி நரைச்ச தலைய அழுத்தி வாரிக்கிட்டா. மூஞ்சியில இருந்த வேர்வைப் பசைய முந்தானைய எடுத்துக் கடுசாத் தொடச்சா. படல் வரைக்கும் போனவ திடீர்னு உள்ள வந்து காடா வெளக்கத் தூக்கிக் கண்ணாடி பாத்துக்கிட்டா. கண்ணுக்குக் கீழயிருந்த கருவளையத்த ஆள்காட்டி விரல்ல அழுந்த நீவிவிட்டா. ரெம்ப நாளாச்சு குங்குமம் வச்சு; மறந்துகூடப் போச்சு. காடா வெளக்கத் தூண்டிவிட்டுக் குங்கும டப்பியத் தேடுனா. ஓறஞ்சுபோன ஆட்டு ரத்தம் மாதிரி கருஞ் செவப்பா இத்துனூண்டு இருந்துச்சு குங்குமம்; எடுத்து இழுகிக்கிட்டா.

நடந்துட்டா.

முப்பத்தேழு வருசத்துக்கப்புறம் வாக்கப்பட்ட வீடு தேடி எட்டுவச்சுப் போறா.

‘வள்வள்’ன்னு ஒரு பட்டினிக் கத்துக் கத்தி அடங்கிருச்சு சொகமில்லாத ஒரு சொறி நாயி.

எலையில்லாத மரத்துல ‘உய் உய்’ன்னு அடிக்குது ஊதக் காத்து.

தேசாந்தரம் போயிருந்த மேகங்க எல்லாம் வந்து குமியுதுக மந்தை மந்தையா.

இன்னைக்கு என்னமோ நடக்கப் போகுது இந்த பூமியிலன்னு மேகச் சந்து வழி உத்துஉத்துப் பாக்குது ஓரம் தேஞ்சு ஒச்சமாகிப்போன உச்சி நெலா.

– அடுத்த இதழில் நிறைவுறும்

கவிப்பேரரசு வைரமுத்து

ஓவியங்கள்: ம.செ.

‘ஓஞ்சதடியாத்தா ஒங் கதை... ஓடிப் போ’ன்னு எந்த வீடு வீதியில தள்ளி வெளியேத்துச்சோ, அதே வீடு தேடி முப்பத்தேழு வருசத்துக்கு அப்பறம் நடுங்குற காலோட நடந்து போறாய்யா கருவாச்சி.

‘பக்பக்’ங்குது மனசு. நெஞ்சாங்கூட்டுக்கும் தொண்டைக்குழிக்குமா தார் போட்ட மாதிரி கெட்டியா என்னமோ கட்டி நிக்குது.

‘போகலாமா? வேணாமா?

இது நல்லதுக்கா? கெட்டதுக்கா?

பாப்பம்.

நல்லெண்ணத்தோடதான் நான் போறேன்; அப்பறம் விதிவிட்ட வழி.’

தொட்டா வெரல்ல ஒட்டிக்கிற்ற கெட்டி ராத்திரி. ஆள் இல்ல; அரவமில்ல.

வெறிச்சோன்னு கெடக்கு வீதி.

வெதச்ச வெதையெல்லாம் மொளைச்ச மாதிரி வெள்ளி பூத்துக் கெடக்கு ஆகாயம். தும்பறுத்த கன்னுக்குட்டிக மாதிரி அதுக பாட்டுக்கு அலையுதுக மேகங்க.

தன்ன யாராச்சும் பாக்குறாகளான்னு சுத்தியும்முத்தியும் பாத்தா; ஒரு நாதி இல்ல. கண்ணு முழிச்சிருந்தா கடவுள்தான் பாக்கணும்.

நெஞ்சுல வைராக்கியம் கட்டி நிக்குது; கண்ணுல கண்ணீரு முட்டி நிக்குது. வந்து நிக்கிறா கட்டையன் வீட்டு வாசல்ல. அவ வாக்கப் பட்ட வீடு; இத்துனூண்டு வாழ்ந்த வீடு; அவ கன்னி கழிஞ்ச வீடு; அவ கர்ப்பத் துக்குள்ள காறித்துப்புன வீடு.

கண்ணும் மூக்கும் போன மண் பொம்மை மாதிரி இன்னைக்குக் கண்றாவியா நிக்கிற வீடு.

தலவாசக் கதவு வரைக்கும் வந்து தடுமாறி நிக்கிறா கருவாச்சி. அவ உள்ளங்கால் பள்ளத்துல குறுகுறுன்னு என்னமோ ஊருது.

பயமா? கூச்சமா? புடிபடல ஒண்ணும்.

“வா தாயி! வலது கால எடுத்து எட்டுவச்சு வா.”

யாத்தே! இது சடையத்தேவன் குரலா? பித்துப்புடிச்சு நிக்கிறவ காதுல முப்பத்தேழு வருசத்துக்கு முன்ன கேட்ட குரல் கேக்குது. மனுசனோ மனுசியோ மறந்தாலும் மனசு மறக்குதா?

தலைவாசக் கதவத் தள்ளுனா.

‘க்றீச்...’

துருப்பிடிச்சு இறுகிப்போன கதவு எண்ணெய்க்குக் கத்துது.

தலவாசப் படிக்கல்லத் தாண்டி உச்சுனாப்புல ஒரு கால எடுத்து உள்ளவச்சுப் போனா - ‘இங்க நான் தான் இருக்கே’ங்குது இருட்டு. இந்த வீட்ல மிச்சமிருக்கிற சீவராசி நான்தான்ங்குது வலங் கத்துன ஒரு பல்லி.

“வாக்கப்பட்ட வீட்டுக்கே வந்துட்டியா... வா...”ன்னு அவ மூஞ்சிய ஓரசிப் படக்குன்னு றெக்கை யடிச்சுக் கடக்குன்னு கடந்து போகுது ஒரு வௌவால்.

ஒரு தடவை கண்ண இறுக்கி மூடிப் பளிச்சுன்னு முழிச்சா எப்படியாப்பட்ட இருட்டும் பழகிப்போயிரும். ரெண்டு தடவ கண்ண மூடி மூடி முழிச்சா; கண்ணு தெரியாத இருட்டு இப்பக் கால் வெளிச்சமாகிப்போச்சு.

நெறஞ்ச வீடு இப்ப நெறங் கொலஞ்சுகெடக்கு.

பிஞ்சுபோன பஞ்சாரம் - ஓட்டச் சாலு - இத்த தோலு - கட்டு அவுந்து குச்சிகுச்சியாக் கெடக்குற வெளக்க மாறு - எல்லாம் திண்ணையில கெடக்கு. கிறுக்குப்பய பிச்சுப்போட்ட தலகாணி மாதிரி உள்வாசல் பூரா குப்பை கூளம் - ஆட்டுப் புழுக்கை - மாட்டுச் சாணி.

இது வீடா? வெட்டியான் மட்டும் குடியிருக்கிற இடுகாடா?

கட்டையன வெளிய காங்கல. தரையத் தடவித் தடவி எட்டு வச்சா. 'யாத்தே'ன்னு காலத் தூக்கிக்கிட்டா, ஈக்கி ஒண்ணு கிழிச்சிருச்சு பெருவிரல் இடுக்குல.

என்னமோ ஒரு வீச்சம் கொடலப் பெரட்டுது. மனுசக் கழிவும் மாட்டுக் கழிவும் ஒண்ணாச் சேந்த மாதிரி ஒரு நாத்தம் உள்ள போயி மூச்சு முட்டுது.

தடவித்தடவி வந்து சேந்துட்டா. கட்டையன் சாத்தியிருந்த உள்வீட்டுக் கதவுப்படிக்கு.

தொறக்குமா?தொறக்கணுமா?

தள்ளிப்பாத்தா; தொறக்கல.

உள் தாப்பாப் போட்டிருக்கு; ஒண்ணும் அசையல.

முப்பத்தேழு வருசமா நெஞ்சாங்குழியில செத்துக்கெடந்த சொல்லு இப்ப உசுர் புடிச்சு ஓடி வருது தொண்டைக்கு.

"மாமா..! மாமா..!"

ஒரு மூச்சுப்பேச்சு இல்ல உள்ள.

"கருவாச்சி வந்திருக்கேன் மாமா... கதவத் தொற."

ஒரு பதிலும் இல்ல. உள்ள ஆளு இருக்கா இல்லையா? ஒரு துப்பும் துலங்கல.

கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு உள்ள ஒரு ஆளு எந்திரிக்கிற மாதிரி தெரிஞ்சுச்சு.

ஏதோ ஒரு பொருளக் கையில எடுத்திருக்கணும்; இல்ல கை தவறியிருக்கணும்; 'கடமுடகட முட'ன்னு சத்தம் கேட்டுச்சு.

கதவு இடுக்கு வழியாத் தெரிஞ்ச இத்துனூண்டு வெளிச்சம் ஏறி ஏறி இறங்குறதுல ஆளும் பொருளும் இடம் மாறுதுன்னு அனுமானம் பண்ண முடியுது.

இப்ப...

சுத்தமா நின்னுபோச்சு சத்தமெல்லாம்.

வெளிய...

ஊதக் காத்து எங்கயோ ஒரு ஓலப் பனையோட படபட படன்னு பங்காளிச் சண்டை போட்டுக்கிட்டேயிருக்கு.

"வரச் சொன்னியே மாமா, கருவாச்சி வந்திருக்கேன்... கதவத் தொற."

உள்ள முக்கி முக்கி அழுகுற சத்தம் கேட்டுச்சு. மொனங்கி மொனங்கிப் பொலம்புற சத்தமும் கேட்டுச்சு.

“மாமா... நான் கருவா...”

“தடக்...”

கதவு படக்குன்னு தெறக்கவும் பொசுக்குன்னு அணஞ்சுபோச்சு தீபம்.

தெகச்சுத் திக்குமுக்காடி நின்னுபோனா கருவாச்சி; கதவு தொறந்தும் கண்ணு தெரியல.

இருட்டுன்னா இருட்டு... கறுப்பக் கரைச்சு மூஞ்சியில ஊத்துன மாதிரி ஒரு இருட்டு.

உள்ள இருந்து - வீச்சம்னா வீச்சம்... பெருவீச்சம்; வகுத்தப் பொரட்டிப்போட்டு வாந்தி வர்ற வீச்சம். இருட்டு அழுகி இந்த வீச்சம் வீசுதா?

“வா...”

அதே சத்தம்; அதிகாரச் சத்தம்.

வருசம் இத்தன கழிஞ்சும் நடுங்காத சத்தம்; நரைக்காத சத்தம்.

ஒரு கையில மூக்கப் புடிச்சு உள்ள எட்டு வச்சா.

ஒரு சத்தமுமில்ல; ஒறைஞ்சு ஒசரமா நிக்கிது இருட்டு. கண்ணு மண்ணு தெரியல. அவ இருட்டு வீட்டுக்குள்ள திக்குத் தெரியாமத் திகில் புடிச்சு நிக்க, ‘மடார்’னு அவ காலக் கெட்டியாப் புடிச்சு அமுக்குது ரெண்டு கையி.

“என்னிய மன்னிச்சிரு தாயி... என்னிய மன்னிச்சிரு. எம் பாவத்தச் சொல்லியழுக சாமியக் கூப்பிட்டழு தேன்; வர மாட்டேன்ருச்சு; நீ வந்துட்ட. ஒன்னிய நான் படுத்துன கருமாயத்துக்கு என் ரத்தத்தை ஊத்தி ஒன் கால் ரெண்டையும் கழுவணு மடியாத்தா. இப்ப என் ரத்தமும் சுத்தமில்லையே! நான் என்னா பண்ணுவேன்?”- அழுது கத்துறான் கட்டையன்.

நிதானம் தப்பி நின்னவ நிலகுலஞ்சு போனா. அவன் போட்ட சத்தத்துல என்னா நடக்குது... ஏது நடக்குதுன்னே அவ புத்திக்குள்ள போய் ஒறைக்கல. காலப் புடிச்ச கைய ஒதறிப் பாக்குறா; மிசுங்க முடியல.

“எந்திரி மாமா எந்திரி. எங் கால விடு. நீ சீர்கெட்ட ஆளாயிருந்தாலும் சிங்கமில்லையா. சிங்கம் விழுகலாமா சிறுக்கி கால்ல..? எந்திரி.”

அவ குனிஞ்சு அவனத் தூக்கப் போனா; அவன் ஒதறி ஓடி ஒதுங்கிப் போனான்.

என்ன நடக்குது... எங்கயிருக்கான்..? ஒரு எழவும் தெரியல இருட்டுல.

இவ எங்க நிக்கிறா? அவன் எங்க இருக்கான்? ஒண்ணும் புடிபடல.

“மாமா நீ எங்க இருக்க? தீபம் எங்க இருக்கு?”

ஒரு பதிலும் காணோம்; அவன் உருவத்தையும் காணோம். 'திக்திக்திக்' குன்னு துண்டாத் துடிக்குது இருதயக் கூடு. இந்தத் தீப்பெட்டிய எங்கன்னு தேடுவேன்?

முப்பத்தேழு வருசத்துக்கு முன்னுக்க அவ பொழங்குன வீடுதானே! எடது பக்கச் சுவத்துல இருக்கு மாடக்குழி. அங்கதான் வழக்கமா வைக்கிறது தீப்பெட்டிய. கைய வீசிவீசிச் சுவரத் தடவுறா.

இப்ப கட்டையன் குரல் கேக்குது; அது அழுது நனஞ்சிருக்கு.

"வந்த வேல முடிஞ்சிருச்சு ஆத்தா. நீ போயிரு. காலம் போன கடைசியில உன் காலப் புடிச்சு அழுகணும்னு நெனச்சேன்; அழுதுட்டேன். போயிரு."

தீப்பெட்டி தேடிச் சுவரத் தடவித் தடவிப் போன வெரலு மாடக்குழியில விழுந்திருச்சு.

தீப்பெட்டியும் தட்டுப்பட்ருச்சு; குச்சிக மட்டும் ஒண்ணோ ரெண்டோதான் இருக்கும் போலருக்கு.

ஒரு குச்சிய உரசி உள்ளங்கைக் கூட்ல அணவு பண்ணி அது அணையுமுன்ன காடா வெளக்கு எங்கன்னு கண்டுபுடிச்சா. திரிகிட்டப் போக அணைஞ்சுபோச்சு தீக்குச்சி. ஊர்லயிருக்கிற சாமிகளை யெல்லாம் கும்புட்டு, குலதெய்வத்தக் கூப்பிட்டு 'என்னிய கைவிட்றாதீக சாமிகளா'ன்னு ஏத்தினா ரெண்டாங் குச்சிய. இருட்ட எரிச்சிட்டுத் திரியில போயி உக்காந்திருச்சு தீக்குச்சி. இப்பக் காடா வெளக்கக் கையில எடுத்திட்டா. வெளிச்சத்தையும் கண்ணையும் அங்கங்க அலையவிடுறா.

ஒத்தக் கால் ஒடைஞ்சுகெடக்கு அவ படுத்த பழைய கட்டிலு; அந்தக் கட்டிலுக்குள்ள அடங்காம மொனையில தொங்குது பல்லுப்போன பாயி. மூலையில பிரிமண மேல கெடக்கு அட்டஞ்சாச்ச ஒரு மஞ்சட்டி. குலுக்க மேல சாத்தி வச்சிருக்கு ஒரு பழைய அருவா; அவுக பரம்பரை அருவா. 'ஏ! விட்டமே! என்னிய நீ தாங்குறியா... ஒன்னிய நான் தாங்குறனா?'ன்னு அப்பிக்கெடக்கு அடைஅடையா நூலாம்படை. தரை யெல்லாம் செதறிக்கெடக்குதுக உருட்டி உருட்டியெறிஞ்ச சின்னச் சின்னப் பருத்திப் பஞ்சுக. ஒரு காலத்துல நான் வட்டமாத்தான் இருந்தேன்னு நெளிஞ்சு சொல்லுது வளைஞ்சு வடிவம் மாறிப்போன ஒரு ஈயத்தட்டு. அதுக்குப் பக்கத்துல இருக்கு வாக்கப்பட்டு வந்த காலத்துல அவ தண்ணி குடிச்ச ஒரு பித்தளச் செம்பு.

கண்டதெல்லாம் கெடக்கே; மாமன மட்டும் காணமே!

திருப்பித் திருப்பி அலையவிடுறா தீபத்த.

"வேணாம். என்னியப் பாக்காத. வெளியேறிக்க" -கட்டில் மறைப்புல ஒரு கம்பளி மூட்ட பேசுது.

"யாத்தே! இங்கயா இருக்க... நீதானா அது?"- கட்டில ஒட்டிப் போறா.

சீலய இழுத்து இடுப்புல சொருகிக் கிட்டுத் தரையில குத்தவச்சா.

எடது கைத் தீபத்த எறக்கிப் புடிச்சுக்கிட்டு, வலது கையில இழுத்தா கம்பளிய; அது வரல.

“வேணாமடியாத்தா; வெளிய போயிரு. விடிஞ்சா இந்த வீடு என்னதில்ல. விடியுமுன்ன நான் இந்த ஊர்ல இருக்கப்போறதுமில்ல. எங் குலதெய்வம் கால்ல விழுந்து கும்புட்டாச்சு; நான் போறேன்; நீயும் போயிரு; போ!”

“என்னாச்சு மாமா ஒனக்கு? ஏன் ஒவ்வாமப் பேசுற. தேஞ்சாலும் தேயுமே தவிர பாறாங்கல்லு துருப்புடிக்குமா? எந்திரி. எம் மூஞ்சி பாத்துப் பேசு.”

மூட்டை நகந்து நகந்து மூலைக்குப் போச்சு. அவளும் விடுறதா இல்ல; குத்தவச்ச காலு மாறாம எட்டுவச்சுப் போறா. இதுக்கு மேல போக எடமில்லேன்னதும் மூலையில முட்டி நின்னுபோச்சு மூட்டை.

செத்தவடம் சும்மா விட்டுட்டு, மூட்டை இறுக்கம் கொறைஞ்சு தளர்ந்த நேரமாப் பாத்து இருக்கிற பலத்தையெல்லாம் கூட்டி இழுத்தெறிஞ்சா கம்பளிய.

கம்பளிய எழந்த கட்டையன் கத்துனான்.

“வேணாம்! வேணாம்! வெளிய போயிரு...”

எடது கையில தூக்கிப் பிடிச் சிருந்த தீபத்தை விசுக்குன்னு எறக்கிப் பசக்குன்னு அவன் மூஞ்சி பாத்தா.

“யப்பே!”

அரண்டுபோன கருவாச்சி வலது கையெடுத்து அறைஞ்சுக்கிட்டா நெஞ்சுல.

அடிச்ச அடியில தெறிச்சு விழுந்திருச்சு நெஞ்ச மூடியிருந்த முந்தான.

தெறந்துகெடக்குற நெஞ்சும் தெரியாம நிக்கிறா.

மூஞ்சியில வெளிச்சம் பட்ட மொசக்குட்டி மாதிரி, பம்மிப் பதுங்கி ஒதுங்குறான் கட்டையன்.

“என்னியப் பாக்காத! என்னியப் பாக்காத”- கையெடுத்து மூஞ்சி யிலடிச்சுக் கத்திக் குமிக்கிறான்.

அவன் மூஞ்சியில அடிச்சு அழுகிற போது கண்டுபுட்டா அவன் பத்து வெரல்ல ஒத்த வெரலும் முழுசா இல்ல. அதுல ஒண்ணு ரெண்டு அழுகி ஒழுகுது. அவன் சின்ன மூக்கு இன்னும் சப்பட்டையாகி மூஞ்சியிலேயே தன்னத் தேய்ச்சுக்கிருச்சு. கட்டான மீச அங்கங்க சொட்ட விழுந்திருக்கு. மடங்கி மடங்கிக் காதுக பாதியா சூம்பிக்கெடக்குதுக. மண்டையில பாதி முடியக் காணோம்; மிச்ச முடியும் செம்பட்டை பூத்து நிக்குது.

கண்ணுக்குக் கீழ கறுப்புக் கறுப்பா காயம் மாதிரி தழும்புக; தழும்பு மாதிரி காயங்க. திரேகம் கொறஞ்சு, தோலு சுருங்கி நாந்தான் கட்டையன்னு சொன்னாலும் நம்ப முடியாதபடிக்கு ஆளு அடையாளம் மாறி, *குட்ட நோவு வந்து கூனிக் குறுகிக்கெடக்கானய்யா கட்டையன். பேயடிச்ச மாதிரி புத்தி மாறி உக்காந்த கருவாச்சிக்குப் பேச்சும் வரல; அழுகையும் வரல.

கனாக் கண்ட பிள்ள கைய மட்டும் தூக்குற மாதிரி வலது கைய நீட்டித் தொடப்போனா கட்டையன.

“தொடாதடியாத்தா... என்னியத் தொடாத. தொட்டா நான் செத்தே போயிருவேன்; தொடாத.”

தொட்டுப்புட்டா. அவன் தரையில கவுந்தடிச்சுக் கூனிக் குறுகிப் படுத்துக் கிட்டான்; அவன் தலையத் தடவிவிட்டா.

உதுந்துபோனது போக ஒட்டியிருக்கிற முடியக் கோதிவிட்டா. காச்சுப்போன தன் வெரலால காயங்கள நீவிவிட்டா.

உருத்துள்ள விருந்தாளி மாதிரி சொல்லாம வாரதுதான கண்ணீரு..? வந்திருச்சு.

அழுகிப்போன கையெடுத்துக் கும்புட்டுக்கிட்டே கட்டையன் பொலம்புறான்:

“ரத்தத்துல திமிர் இருக்கிற வரைக்கும்தானடியாத்தா ஆட்டமும் பாட்டமும் அதிகாரமும். ஒடம்பு விழுந்தா மனசு விழுந்திருது; மனசு விழுந்தாத் திமிர் விழுந்திருது. ஒன க்கு நான் பண்ணுன பாவத்துக்கு இந்த வியாதி வரலடியாத்தா. எனக்கு நானே பண்ணுன பாவத் துக்குத்தான் இந்த வியாதி வந்திருக்கு. திமிரா இருக்கறப்ப மனுசன் தன்னப்பத்தியே நெனச்சுத் தலப்பெரட்டுப் பண்றான். மத்தவுகளயும் நெனச்சுப் பார்றா மகனேன்னு தான் காலம் அவன இழுத்துக் கட்டில்ல போட்டுருது. கைகால் விழுந்த காலத்துல மனுசனுக்கு உண்டாகிற நல்ல புத்தி, கைகால் வெளங்குற காலத்துலயே வந்துட்டா யார் குடிக்கிற கஞ்சி யிலயும் மண்ணு விழுந்திருக் காது. இப்பப் புத்தி வந்துருச் சுன்னு சொல்லி அழுது பொலம்ப ஆளு இல்ல எனக்கு. அப்பன் இல்ல; ஆத்தா இல்ல; சொந்தபந்தம் இல்ல. ஒண்ட வந்தவளும் ஓடிப்போனா. அத்துவிட்டவ நீ ஒருத்திதாண்டி இருக்க நான் அழுது பொலம்ப. திமிராப் பொழச்ச ஊர்ல நான் இப்படிச் சீரழிஞ்சு சாகப்படாது. போறேன்; கண்காணாத எடத்துல காணாப் பொணமாப் போயிர்றேன்.”

“எங்க போற?”

“தெரியல...”

“எப்படிப் பொழப்ப?”

“தெரியல...”

“எங்கூட வா. நான் இருக்கிறவரைக்கும் கல்லப் புழிஞ்சாச்சும் ஒனக்குக் கஞ்சி ஊத்துறேன்.”

“மாட்டேன் மாட்டேன்”னு மண்டையக் குலுக்கி முட்டியில மூஞ்சி பொதைச்சுக் கட்டையன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான்.

“எந்திரி மாமா. திரேகம் நல்லாருந்தப்ப மனசு அழுகிக்கெடந்த. இப்ப திரேகம் அழுகிப்போன பெறகு மனசு நல்லாயிட்ட.”

“ஏண்டியம்மா! ஒனக்குக் கெடுதல் பண்ணியே கெட்டுக் கெழவ னாகிப்போனேனே. இந்த நாச

மாப்போன பய மேல நம்பிக்கை வச்சிருந்தியா?"

"நம்புனேன் மாமா. நீ என்னைக்கும் எனக்குப் புருசனாக முடியாது. ஆனா, என்னைக்காச்சும் மனுசனாக முடியும்னு நம்புனேன் மாமா."

ரெண்டு கையும் கோத்து அவன அள்ளித் தூக்குனா. அவன் கையெடுத்துக் கும்புட்டான்; அவ புடியவிட்டு வழுகி வழுகி ஒழுகுனான். ஒழுகி விழுந்தவன ஒண்ணு சேத்துத் தூக்குனா. நிக்கத் தம்பாயமில்லாமப் போனவனத் தாங்கி நிறுத்துனா; அவுந்த வேட்டியக் கட்டிவிட்டா. அவன் கையத் தன் தோள்ல போட்டு, தன் கைய அவன் இடுப்புல போட்டுப் பொடிநடையாக் கூட்டிட்டுப் போறா.

ஊதக் காத்து அடிச்சுக்கிட்டே யிருக்கு; ஒறங்குன ஊரு ஒறங்கிக்கிட்டேயிருக்கு. ஒரு நாயும் குலைக்கல; ஒரு சத்தமும் கேக்கல. இந்த ரெண்டு சீவனும் போறத பூமியில யாரும் பாக்கல. ஊனப்பட்ட நிலா மட்டும் உச்சியிலிருந்து பாத்து சந்தோசத்துல ஒரு கீத்து வளர்ந்து மேகத்துக்குள்ள ஓடி ஒளிஞ்சுபோச்சு.

கட்டையனக் கைத்தாங்கலாக் கூட்டிட்டு வந்துட்டா குடிசைக்கு. தீபத்துல கொறச்சுவச்ச திரியத் திருகிவிட்டா. சுக்குத்தண்ணி வச்சுக் குடுத்தா; இத்த சீலைய ஓரங் கிழிச்சு ஊத்த ஒடம்பத் தொடச்சுவிட்டா.

கோரப்பாய ஒதறி விரிச்சா; தலகாணி போட்டா; கட்டையனப் படுக்கவச்சா.

செத்தவடத்துல அழுத கண்ணோட ஒறங்கிப்போனான் கட்டையன்.

அடிச்சட்டியில தானியம் ஏதாச்சும் கெடக்குமான்னு அடுக்குப் பானைகள அவ ஒண்ணொண்ணா எறக்கிக் கவுத்துக் கவுத்துப் பாத்தா. ஒரு குண்டுமணித் தானியம்கூட இல்ல. கஞ்சியில்லாமக் கெடக்கிறவனுக்குக் களி கிண்டியாச்சும் போடணுமே! பளிச்சின்னு கண்ணுல ஒரு பொறிதட்டுச்சு கருவாச்சிக்கு. கட்டையன் தலையத் தூக்கிப் பழைய சீலயச் சுருட்டி அணவு குடுத்துக்கிட்டே, தலகாணிய உருவுனா, தலகாணிய அருவாமணைய வச்சுக் கரகரகரன்னு அறுத்தா. உள்ள அடைச்சுவச்சிருந்த 'கேப்பம்பொட்டு' முழுசையும் சட்டியில கொட்டிப் பொடச்சுப் பொடச்சு முக்காப் படி கேப்பை எடுத்துப்புட்டா, அதைத் திருகையில போட்டுத் திரிக்கப் போறப்ப...

குடிசைக் கூரை மேல படபடபடன்னு என்னமோ சத்தம் கேட்டுச்சு.

யாத்தே மழையா! ஏழு வருசத்துக்கப்பறம் மழையா?

ஒரு தூத்த ரெண்டு தூத்தலா விழுந்த மழை, இப்ப லேசா ஒறைக்க ஆரம்பிச்சிருச்சு.

படலத் தொறந்து வெளிய வந்து பாத்தா - 'சடசடசட'ன்னு சவட்டுது மழை.

கைய வெளிய நீட்டுனா. பிசுபிசுபிசுன்னு பசை ஒட்டியிருந்த கையக் கழுவுனா மழையில.

ஒத்த மழை அவ நெத்தியில விழுந்ததுல உசுர் குளுந்துபோனா.

ஓட்ட ஓட்டமா ஓடிச் சட்டி பானையெல்லாம் தூக்கி வெட்ட வெளியில வச்சா.

வந்திருச்சே! வராத மழை வந்திருச்சே!

தப்பியும் வரலாம்; தள்ளியும் வரலாம்.

ஆனா -

எப்பவும் மழை இல்லேன்னு போயிராது!

*தொழுநோய்

– (நிறைவுற்றது)